

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ο "Αγγλος βασιλεύς του σαπουνιού"

Άπερναντες επιχειρήσεις και... διαφήμισης με ταμ - ταμ

Δεν υπάρχουν μόνο στην Αμερική μεγαλοεπιχειρηματίες. Έχει κι' η Αγγλία τους βασιλείς της βιομηχανίας της, κι' ένας απ' αυτούς είναι ο Ουίλιαμ Χέσσελ Λέβερ, ο παραγωγός του πασίγνωστου σαπουνιού «Σανλαίτ».

Από μωρό παιδί, ο Λέβερ βοηθούσε τον πατέρα του στο μπακάλικο του κι' όνειρευόταν να δημιουργήσει μια δική του μεγάλη επιχείρηση. Τότε ακόμη το σαπουνί κατασκευαζόταν σε μακρόστενα «μπαστούνια» απ' τ'ά οποία έκοβε ο πωλητής όσο ήθελε ο πελάτης. Πρώτος ο νεαρός Λέβερ σκέφθηκε να παρουσιάσει στην αγορά μικρά σαπουνία, καθαρά και σκεπασμένα μέσα σε χαρτίνο περιτύλιγμα. Πραγματικά, άρχισε τη δουλειά αυτή, μαζί με τον αδελφό του. Νοίκιασαν στην άρχη ένα μικρό σαπωναποείο, με δυναμικότητα 20 τόννων τη βδομάδα. Σήμερα, η εταιρεία τους πουλάει περισσότερο από ένα εκατομμύριο τόννους σαπουνιού το χρόνο, τα 65 % δηλαδή της συνολικής ποσότητας που καταναλίσκεται στη Μεγάλη Βρετανία.

Η επιχείρησή αυτή έχει κεφάλαια 273.000.000 λιρών και έτησιο κύκλο εργασιών 800.000.000. Το σαπουνί αντιπροσωπεύει μόνο το ένα δέκατο του ποσού αυτού. Τα υπόλοιπα άφορούν προϊόντα κάθε είδους, από φοινικόλαδο έως σπαραμπετό, από παγωτά έως ζυλεία. Πέρυσιν, η εταιρεία παρήγαγε 2.500.000 τόννους ζωικά και φυτικά λάδια, 981.000 τόννους μαργαρίνη, κακάο αξίας 40.000.000 λιρών και καλλυντικά 15.000.000 λιρών. Έμπορεύθηκε καλλί για χαλιά από ούρες προβάτων της έρημου και πούλησε δίσκους με ρούμπες στο Κογκό. Οι εξαγωγές της απ' τη Βρετανική Αυτοκρατορία έφτασαν τα 25.000.000 λίρες.

Οι αδελφοί Λέβερ έχουν σήμερα στην κατοχή τους 571 διάφορες εταιρείες σε 40 ξένες χώρες. Διψούν δε δόξα για μεγαλύτερη επέκτασή των επιχειρήσεών τους και για την εφαρμογή νέων και τελειότερων μεθόδων.

Έκτος από τους "Αγγλους που εργάζονται στις επιχειρήσεις τους, απασχολούν 40.000 μούρους στο Κογκό κι' άλλες 30.000 στη Νιγηρία και στη Χρυσή Ακτή. Διαθέτουν 1.771 έμπορικούς σταθμούς στη δυτική και στην κεντρική Αφρική. Οι πλοισί τους εΐσχωρούν βαθειά μέσα στη ζούγκλα, για να βρουν την πελατεία τους. Κάποιοι ανθρωπολόγοι, που έτυχε να επισκεφθώ το κέντρο της Αφρικής, σάστισε ακούγοντας τ'ά ταμ - ταμ των ιθαγενών να χτυπούν... για να διαφημίσουν την αφρικανική μπίρα Λέβερ! Ένας δολόκληρος στόλος τους μεταφέρει κάθε είδους προϊόντα της Αφρικής, μπανάνες του Καμερούν, ζυλεία της Νιγηρίας κλπ.

Το μεγάλο κατόχημα Λέβερ στην Κωνσταντινούπολη έγκανίσε τις εργασίες του πουλώντας ύφασματα στις γυναίκες του σουλτανικού χαρεμιού. Αργότερα, οι αδελφοί Λέβερ άνακατέστηκαν με τη βιομηχανία άλλαντικών. Όταν διαπίστωσαν ότι η καταναλωτική λουκανίκων και σαλμιών έλαττώνεται πολύ το καλοκαίρι, σκέφθηκαν να πουλάνε στους ζεστούς μήνες φτηνά παγωτά για τον πολύ κόσμο. Κι' από τότε, κάθε καλοκαίρι, 8.500 τρικάκλα ποδήλατα μεταφέρουν τα παγωτά Λέβερ ως το Γιβραλτάρ.

Ασχολήθηκαν εξ' άλλου με τη βιομηχανία κονσερβών. Και πουλάνε κάθε χρόνο βρεφικές τροφές, τσάι, ψαρικά, κρέας, σούπες, κλπ., συνολικής αξίας 50.000.000 λιρών. Παράγουν ακόμη καλώνια, λασιόν, κρέμα ζυρίσματος, γλυκερίνη, άμυλον, χαρτί, χημικά προϊόντα, καφέ «έρζατ» στη Γερμανία, ένα συνθετικό άρωμα για την κατεργασία καπνού τύπου Βιστζίνια, και χίλια δυο άλλα είδη.

Τα ωραιότερα μάτια

Κατά τις διαβεβαιώσεις του "Αγγλου όπτικού Ο. Ρασμούσεν, οι "Αγγλίδες — προπάντων της μεσαιας τάξεως — έχουν τα ωραιότερα μάτια του κόσμου. Ο Ρασμούσεν δεβαιώνει ότι, για επαγγελματικούς λόγους άλλα κι' από άλλη περιέργεια, μελέτησε τα μάτια των γυναικών της Κίνας, των Ηνωμ. Πολιτειών, της Αγγλίας, της Γερμανίας, της Γαλλίας και της Ρωσίας. Οι Γαλλίδες — λέει — έχουν μια κάποια «τραχύτητα» στα μάτια τους. Τα μάτια των Αμερικανίδων είναι υπερβολικά έξυπνα, ύστερον όμως από καθαρά αισθηματική άποψη. Οι Ρωσίδες πάλι έχουν μάτια μάλλον «κουτά». Τέλος, τα μάτια των Γερμανίδων έχουν το έλάττωμα να προεξέχουν πολύ απ' την κόγχη.

Το σπίτι της κοιλάδας

Πρωτότυπο διήγημα

Καθισμένος ο "Αλεξ στο κατόφι του σπιτιού της κοιλάδας κύτταζε τη γυναίκα, που ανηφόριζε σιγά προς το λόφο, φορώντας αντρικά πανταλόνια, μ' ένα σάκκο, ριγμένο στην πλάτη. Ήταν η Τζόαν.

Σε λίγο η νεαρή γυναίκα είχε φτάσει στο σπίτι.

— Έφερα τα τρόφιμα, του είπε. Θα μάς φτάσουν για ένα μήνα. Έδω καθόσονται όλη την ώρα; Πάλι ήπιες, "Αλεξ!

— Κι' αν ήπια, τί μ' αυτό; Ναι, ήπια, και καθόμουν εδω όλη την ημέρα.

— Αγόρασα μερικά βιβλία για σένα απ' την πόλη, είπε η Τζόαν.

— Ναι, ξέρω, Ιατρικά βιβλία. Ρίξτα στο ποτάμι!

— Πώς άλλες, "Αλεξ. Αυτό το πιστό, μα την αλήθεια...

— Μήπως σε προσβάλλει το ότι μεθάω;

— Έμένα όχι. Είμαι μια πρώην νοσοκόμα...

— Άλλοτε δεν ήσουν τόσο μετρίοφρων. Περηφανεύσουνα που είχες για σύζυγο μια διασημότητα, ένα σπουδαίο χειρουργό.

— Όταν σε παντρεύτηκα δεν ή- σουν πιά διάσημος. Είχες πάρει την κάτω βόλτα με το πιστό. Μα αν το ήθελες, θα μπορούσες να ξαναγίνης ό,τι ήσουν.

— Όχι, αγαπητή μου, δεν το μπορώ πιά, κι' αν το ήθελα ακόμα. Εσύ με κατέστρεψες!

— Όχι εγώ. Έκείνη η γυναίκα σε κατέστρεψε.

— Εκείνη η γυναίκα! Μιλάς σαν ή Μόνικα να ήταν μια παρείσακτη.

— Όχι, η παρείσακτη ήμουνα εγώ, είπε η Τζόαν. Μα ήθελα να σε σώσω απ' τη Μόνικα, γιατί σε είχε καταστρέψει.

— Ποιος σου γύρεψε να με σώ- σης; είπε ο "Αλεξ μόλις συγκρατών- τας το θυμό του.

— Σκότωσες έναν άνθρωπο εξ αι- τίας της, απάντησε η Τζόαν!

— Ήταν μια δύσκολη χειρουργι- κή επέμβασις. Αν άντεχε η καρδιά, όλα θα πήγαιναν καλά.

— Λες ψέματα, είπε άγρια η Τζόαν. Ο Μπάρνες ήταν αεροπόρος. Είχε γερή καρδιά. Έπεσε απ' το αεροπλάνο και είχε πάθει ένα κά- ταγμα του κρανίου. Μπορούσε να σωθί. Μα δεν το έκανες, γιατί ο Μπάρνες ήταν έραστής της Μόνικας και στο μεταξύ κι' εσύ τα είχες φτιά- σει μαζί της. Ήθελες να τον ξεπα- στρέψεις. Ήσουν μεθυσμένος. Τα χέρια σου έτρεμαν. Σε είχε μεθύσει η ίδια η Μόνικα, γιατί κι' αυτή ή- θελε ν' απαλλαγί απ' το Μπάρνες.

— Ήμουνα πλάι σου όταν τον έχει- ριζες.

— Ίσως να εΐνε όπως το λές. Δεν ξέρω... Ίσως άσυνείδητα να πο- θούσα το θάνατό του. Όταν πέθα- νε στα χέρια μου, φοβήθηκα το σκάν- δαλο, την άνακρισι, μήπως με πούνε δολοφόνο του Μπάρνες. Αυτό το φό- βο μου έκαταλλεύθηκες...

— Δεν υπήρχε άλλο μέσον για να σ' άπομακρύνω απ' τη Μόνικα. Αυτή σε κατέστρεψε.

— Και συ μ' έσωσες; είπε γελών- τας σαρκαστικά ο "Αλεξ. Μ' άγα- πούσες, δεν εΐν' έτσι;

— Ναι, μ' άπελιπίσια. Μπορείς να γελάς. Σ' άγαπούσα και θα προ- τιμούσα να σε δώ νεκρό, παρά στην άγκαλιά αυτής της γυναίκας.

— Ωραία, έτσι μ' έχεις στα χέρια σου. Κι' έχουν περάσει πέντε χρόνια από τότε.

— Δεν ξέρω. Ίσως μια μέρα το καταλάβης πόσο σ' άγαπώ.

— Η μέρα αυτή δεν θάρη, Τζόαν. Άποφάσισα να φύγω.

— Θ' άστειεύσαι βέβαια; Μην ξεχνάς ότι είμαι γυναίκα σου.

— Θα φύγω. Τι μπορείς να κάνης για να μ' έμποδίσης;

— Να τι θα κάνω, "Αλεξ, είπε άργά η Τζόαν.

Κι' έβγαλε ένα περιστρόφο γυρί- ζοντας την κάνη ένασπιν του.

— Σκότωσέ με λοιπόν! φώναξε εκείνος. Μα εσύ τρέμεις δολόκληρη.

Τα μάτια της γυναίκας έλαμψαν.

— Δεν άστειεύομαι, "Αλεξ... Θα σε σκοτώσω!...

Την ίδια στιγμή τον πυροδόλησε. Η κάμαρα γέμισε καπνό. Μα η σφαίρα αντί να χτυπήσει τον "Αλεξ άποστρακίσθηκε και τραυμάτισε την ίδια τη Τζόαν που έπεσε στα γό- νατα.

— Όταν ο "Αλεξ τη σήκωσε, το αίμα είχε βάψει το στήθος της, λίγο πιο πάνω απ' την καρδιά.

— Αφσέ με δαπλωμένη, του εί- πε η Τζόαν σιγά. Ύποφέρω...

— Τρελλή! Τι σ' έπιασε;...

— Δεν ξέρω... Ήθελα να σε σκο- τώσω.

Ο "Αλεξ τη σήκωσε στην άγκα- λιά του και την έαπλωσε στο κρεβ- βάτι. Έσχισε ύστερα την κομπιναι- ζόν της και κύτταξε την πληγή.

— Πρέπει να βγί η σφαίρα. Μα δεν μπορώ να το κάνω εγώ. Θα κα- τέβω στη χώρα να φέρω ένα γιατρό.

— Ός τότε δεν θα ζήσω.

— Δεν μπορώ εγώ, σου λέω. Σκό- τωσα τον Μπάρνες, θέλεις τώρα να σκοτώσω και σένα; Το χέρι μου τρέ- με!

— Άλλοτε μια τέτοια επέμβασις θάταν παιχνιδάκι για σένα.

— Άλλοτε ήμουνα ο "Αλεξ Στέρ- λινγκ, ο διάσημος χειρουργός. Τώρα είμαι ένα μηδέν.

— Μπορείς να ξαναγίνης μεγάλος "Αλεξ. Έχω έμπιστοσύνη σε σένα.

— Είμαι ένας άλκοολικός, Τζόαν.

— Έχω έμπιστοσύνη σε σένα, ψι- θύρισε η νέα. Μην άργής... Γρή- γορα, χάνω αίμα.

Ο "Αλεξ πήγε στην άλλη κάμαρα και πήρε ένα κουτί με χειρουργικά εργαλεία και γάζες.

Ξαναγύρισε κατόπιν στην κάμαρα. Τα μάτια της Τζόαν ήταν κλειστά, το πρόσωπό της άχρο. Είχε λιπο- θυμίσει. «Καλύτερα έτσι», σκέφτηκε ο "Αλεξ.

Άνοιξε το παράθυρο διάπλατα. Ήταν δειλινό. Πέρασε τα καουτσου- κένια γάντια. Τα χέρια του δεν έ- τρεμαν πιά.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Βοήθησέ με!...

Το χάραμα πλησίαζε. Η καρδιά της Τζόαν χτυπούσε ελαφρά, μα χτυ- πούσε... Κοιμόταν.

Οι ώρες κυλούσαν κι' αυτές κα- θόταν στο πλευρό της, άγρυπνος ως το μεσημέρι.

Δεν κοιμήθηκε απ' τη θέσι του ως το βράδυ.

Είχε νυχτώσει πιά όταν η Τζόαν άνοιξε τα μάτια της. Τον κύτταζε ή- ρεμα. Σιγά - σιγά ξαναγυρνούσε στη ζωή.

— Πώς αισθάνεσαι; τη ρώτησε.

— Κουρασμένη, ψιθύρισε... Παρά- ξενο, είσαι ακόμα εδω, μαζί μου, "Α- λεξ!

— Νίκησες, Τζόαν! είπε ο "Α- λεξ.

— Όχι, "Αλεξ, απάντησε σιγανά εκείνη, εσύ είσαι που νίκησες τον εαυτό σου.

— Εσύ, Τζόαν, με νίκησες με την αγάπη σου!

Η Τζόαν χαμογέλασε. Ήξερε πιά πως ο "Αλεξ θάταν για πάντα δικός της.

ΚΑΡΛΟ ΣΠΡΕΑ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησίς — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛ.: 27-135—29-967 • ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η άρχή από την αγάπη

Με το θάρρος που χαρακτηρίζει τα κορίτσια της εποχής, μια νέα θέτει καθαρά ένα λεπτό ζήτημα. Η αγάπη, φυσικά, κεντρικός άξων του θέματος. Ποιά μορφή πρέπει ναχή η αγάπη; Να εΐνε αγάπη άνυστε- ρόβουλη, ή ναχή το γάμο άπαραί- τητη προϋπόθεσι; Άγάπη δηλώνει ο άντρας. Και η γυναίκα άπαντά: ο Ύποσχεσθου πρώτα πως θα με πά- ρης...».

— Μ' αγαπάς; ρωτά εκείνος.

— Με παίρνεις; ρωτά εκείνη.

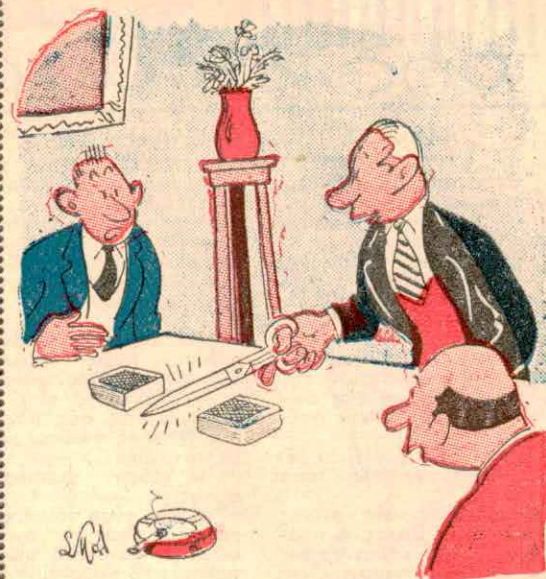
Ερώτησι στην ερώτησι. Η συ- ναλλαγή αυτή εΐνε άπαραδέκτη για την έπιστολογράφο. Κι' αυτή αγα- πά. «Αγαπώ μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Χωρίς εκείνον ή ζωή μου πλημμυρίζει από σκοτάδι. Τον αγαπώ πολύ. Και όμως δεν έχω καμιά βάση έλπίδα ότι θα τον πάρω. Δεν του μίλησα ποτέ για γάμο. Δεν αγαπάω. Αυτό εΐνε όλο. Το θεωρώ κατώτερο της αγάπης μου να του κάνω παζάρια. Τον αγαπώ γιατί του αξίζει, γιατί μου γεμι- ζει τη ζωή. Εύχομαι να παντρευ- τούμε. Εΐναι κάτι που ποτέ δεν θα του το πώ μόνη μου. Αν μου το πΐ ο ίδιος, μεγάλη θα εΐναι η εύτυ- χία μου. Αν όμως δεν μου το πΐ δεν θα πάψω να τον αγαπώ. Πάνω σ' αυτό, κύριε, ήθελα και τις δικές σας σκέψεις...».

Στην Εύρώπη και στην Αμερι- κή δεν συμβαίνει ή ίδια ιστορία. Ο γάμος έρχεται πάντα σαν έ- πιλογος του εΐδυλλίου. Δεν εΐνε ό- ρος προκαταβολικός.

Άλλά έμείς που τη γΐ αυτή έ- χουμε πατρίδα, για τις δικές μας συνήκες ένδιαφερόμαστε και μ' αυτές θ' ασχοληθούμε. Άς βάλου- με πρώτα κατά μέρος τη μεγάλη αγάπη, τον έρωτα—σΐφουνα, που δεν ξέρει τίποτα, δεν βλέπει τίπο- τα, δεν άκούει κανένα.

Κι' άς πάμε στον άλλο, στον «μέσο», άς πούμε, έρωτα. Έρωτας εΐνε κι' αυτός. Έχει όμως την κά- ποια βάση του, έχει τις στιγμές που εΐνε ικανός να πάρη από λόγια, να λογιευθΐ, να συζητησΐ. Αυτόν, ύ- ποθέτω, θαχή ύπ' όψη της και ή νέα που μάς γράφει. Σ' αυτούς τους έρωτες, τους χωρίς ίσως ύ- πότασι, άσφαλως όμως και χωρίς υπεραίμια, ο γάμος εΐνε ο κλειδού- χος. Άς πώς θα την πάρης και ή καρδιά ξεκλειδώνεται. Άς ότι δεν ύα την πάρης ή άποφεύγεις την καθάρη απάντησι και ή καρδιά μέ- νει κλειστή ή μισοανοιγμένη. Άνεκ- δήλωτη κρύβεται μέσα της ή αγά- πη. Η, μόλις άφήνει να εκδηλω- θΐ κάποτε κάποια σκία της. Άλ- λοτε πάλι, ο γάμος γίνεται και δι- μιουργός αγάπης. Ποτέ σας δεν την είχατε άπασχολήσει; ούτ' ένας παλμός της δεν δαπανήθηκε για σας. Χτυπημένος όμως έσείς, της προτεινέτε το γάμο. Και τότε, ά- νόλογα με το ποσοστό του ένδια- φέροντος που παρουσιάζει γι' αυ- τήν ή πρότασί σας, δηλώνει κε- ραιονόβω και παράφορο έρωτα.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

— Έκωφα!....
(Του Σ. Πολενάκη)

Λυρικά τραγούδια

Τα τριαντάφυλλα

Μαδούνε τα τριαντάφυλλα, μαραΐνοντας τα ρόδα που το Μάη είχαν άνθισει. τα πέταλά τους πέφτουνε και φαίνονται σαν ναχούνε το θάνατο ποθήσει. Άπρίλη—Μάη, μόνα τους άνθισαν, τα πότιζαν οι αύρες με δροσιά και πίνοντας και πίνοντας μεθύσανε, κυττώντας τ' ούρανοϋ τα θαλασσιά, με τ' άσπρα συνεφάκια που ή Φύσι στο άτλάζι έπάνω είχε ζωγραφίσει.

Και σύ, πούχεις στα δυο τα μάγουλά σου τριαντάφυλλα δροσάτα, μυρωμένα, να μην ξεχνάς πως τα τριαντάφυλλα σου μια μέρα θα τα νοιώσης μαραμένα, μια μέρα, που κυττώντας στον καθρέφτη θα ίδης την ύποψια μιας ρυτίδας. Σαν κάτι που επάληψε, σαν ξεφτι στο ύφασμα της κάθε σου έλπίδας. Τριαντάφυλλα που χάνουνε τα κάλλη τους, είτε στον κήπο, είτε στ' άνοθυγάλι τους.

Δυο δάκρυα θα κυλήσουν πικράμένα σε ρόδα μαραμένα, κουρασμένα, σε ρόδα πουχούν εΐχει μια φορά ρουφώντας της αγάπης τη χαρά, σε ρόδα που άνθισαν, ποθήσανε του έρωτα να νοιώσουν αγωνία, που γνώρισαν την τρέλλα και μεθύσανε μ' αλόγικα φίλια. Και τί εϊρωνεία, το δάκρυ, όσο πια κι' αν τα ποτίση τα ρόδα δεν θα τα νεκραναστήση.

Τί γρήγορα ο Μάης που περνά, τί γρήγορα διαβαΐνουνε τα χρόνια και φτάνει το φθινόπωρο στερνά και δεν πετάνε πια τα χελιδόνια. Γυρίζει της ζωής αυτής ή ρόδα, μικρή μου αγάπη, γέλα, μη λυπάσαι τα νεϊάτα σου, όλάνθιστα εΐνε ρόδα και γλέντησε τα άνθες να τα θυμάσαι. Τριαντάφυλλα που σαν φυλλορροήσουν μην περιμένης πια να ξαναθίσουν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΛΙΒΙΑΣ

«Όταν μπήκε μέσα όλοι γύρισαν και την κύτταξαν. Ήταν μία γυναίκα ακόμα νέα κι' όμορφη.

—Με ζητήσατε; ρώτησε. —Ναί, απάντησε ο διευθυντής, ένας μικρόσωμος, ξερακιανός άντρας, με γυαλιά. Θέλωμε κάτι να σας ρωτήσουμε. Έπιθυμούμε η ζωή των καθηγητών του κολλεγίου μας να είναι ανέπιληπτη από ηθικής απόψεως...

—Μήπως η δική μου δεν είναι; Ζώ τόσο απλά, τόσο μόνη!...

—Δεν συναντάτε κανένα; ρώτησε η κ. Βόλπι, η προϊσταμένη των καθηγητριών, μία μοχθηρή γεροντοκόρη. Ούτε κάποιον κύριο που έχει αυτοκίνητο; Έλατε, μην αρνησθε. Αυτό είναι σκανδαλό!

Η νεαρή γυναίκα σήκωσε περήφανα το κεφάλι και τους κύτταξε. Η χαλμάδα της χάθηκε και το πρόσωπό της κοκκίνισε από όργη.

—Σας παρακαλώ, σινιόρινα Ρέντζι, πείτε κάτι, ι-κέτευσε ο διευθυντής που τη συμπαθούσε.

—Φαταξόμουνά πως η ιδιωτική μου ζωή άφορμωσε μονάχα έμένα, απάντησε εκείνη.

—Λοιπόν, το παραδέχεστε; ξανάτε ο διευθυντής κάπως απογοητευμένος. Δεν θα το πίστευα ποτέ μου... Τότε πρέπει να έκφρασα τη λύπη μου γιατί θ' αναγκαστώ να σας απομακρύνω απ' το

κολλέγιό μας. Έχουμε, όπως έχετε, μαθήτριες από τις καλύτερες οικογένειες.

—Να με απομακρύνετε; ψιθύρισε η Λίβια Ρέντζι. Θα μου αφαιρέσετε τη δυνατότητα να κερδίζω το ψωμί μου!...

—Έγινε πολύ σούσουρο για σας τώρα τελευταία, προσέθεσε η γεροντοκόρη.

—Εξηγήστε, είπε πάλι ο διευθυντής, σας παρακαλώ. Θα σας ακούσω με κάθε κατανόηση!...

Η νεαρή γυναίκα δι-σπασε.

—Είπε τόσο οδυνηρό αυτό, μα αφού είν' ανάγκη, ψιθύρισε κάνοντας μιά απελπιστική χειρονομία.

Κάθισε ύστερα σε μία καρέκλα κι' άρχισε να διηγείται:

—Καταλαβαίνω τις υποψίες σας επειδή κάποιος έρχεται και με παίρνει πετοπέτο με το αυτοκίνητό του. Άλλα δεν υπάρχει τίποτα το ενοχοποιητικό στη ζωή μου, παρά μονάχα άπειρη οδύνη.

—Ημουνά άλλοτε μία κοπέλλα εύτυχισμένη και ξενοιασμένη. Πήγαινα ακόμα στο λύκειο όταν γνώρισα το Μάσσιμο.

—Άρραβωνιαστήκαμε λίγους μήνες αργότερα. Έπειτα, ο Μάσσιμο αναγκάστηκε να φύγει για τον πόλεμο. Δεν τον ξαναείδα για αρκετά χρόνια. Όταν γύρισε εί-να σας απομακρύνω απ' το

είχα χάσει τους γονείς μου και ήμουν αναγκασμένη να φροντίζω μόνη για τον εαυτό μου.

—Πήγα να προϋπαντήσω το Μάσσιμο στο λιμάνι της Νεαπόλεως όπου θ' αποβιβάζονταν ύστερ' απ' την αιχμαλωσία. Ήταν μία ανοιξιατική μέρα κι' όλη η φύση φαινόταν πως χαμογελούσε στην ευτυχία μου.

—Το υπερωκέανειο ήταν ακόμα στο λιμάνι και οι άντρες κατέβαιναν ένας-ένας. Ο Μάσσιμο ήταν απ' τους τελευταίους. Φαινόταν πολύ αλλομαμένος, αδύνατος, με κάτι το παράξενο στα μάτια. Με είδε από μακριά και κούνησε το χέρι του για να με χαιρετήσει. Περίμενα με κομμένη την ανάπνοη.

—Ο Μάσσιμο με πλησίασε λίγο, μα δεν με κύτταξε.

—Μάσσιμο! φώναξα.

—Λίβια! μου απάντησε, Λίβια, επί τέλους!

—Θέλησε να μ' αγκαλιάσει, μα ξαφνικά σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό κι' άφησε να του ξεφύγει ένα ούρλιασμα:

—Οι δόμνες, οι δόμνες!

—Κι' έπεσε κάτω τρομαγμένος, κυττάζοντας κάποιο αεροπλάνο που πετούσε στον ουρανό.

—Μάσσιμο, φώναξα φοβισμένη, είναι ένα επιδαιτικό αεροπλάνο.

—Όχι, όχι, ούοιλαξε σφίγγοντας το κεφάλι του μέσα στα χέρια του... Βόμβες, πάλι βόμβες, πάλι πόλεμος, πάλι αίμα. Φτάνει, φτάνει!

—Τον κύτταξα κατάπληκτη. Τα λόγια του με τρόμαξαν. Γιατί μιλούσε έτσι; Γιατί έτρεμε και γιατί τα μάτια του είχαν μία τέτοια παράξενη λάμψη;

—Μάσσιμο, του είπα τρυφερά, μην φωνάζεις, άγαπητέ μου. Είσαι κοντά μου πιά, εδώ δεν σε απειλεί κανένας κίνδυνος.

—Μάταια όμως του μιλούσα... Μάταια τον έφοιγα στην αγκαλιά μου για να τον ήσυχασω.

—Ο Μάσσιμο ήταν τρελός!...

—Γύρισα μόνη κι' απελπισμένη σπίτι μου.

—Την άλλη μέρα έκλεισαν το Μάσσιμο στο φρενοκομείο. Πέρασαν χρόνια από τότε. Δεν έγινε καλά. Έξακολουθεί να ζή ανάμεσα σε τέσσερις τοίχους, μόνος κι' έρημος, με σαλεμένο το λογικό του.

—Αυτή είναι η ιστορία μου. Να γιατί έρχεται το αυτοκίνητο και με παίρνει τότε-τότε. Είναι το αυτοκίνητο του γιατρού του φρενοκομείου, που με οδηγεί μέσα στους φριχτούς τοίχους όπου αντηχούν τα ούρλιαχτά των τρελλών.

Αυτά είπε η Λίβια και σιωπούσε. Όλοι σιωπούσαν. Ακόμα και η γεροντοκόρη φαινόταν συγκινημένη.

—Άγαπητή μου Λίβια, είπε τέλος ο διευθυντής, σφίγγοντας το χέρι της, ημουνά σίγουρος για σας. Εύχομαι να ξαναδείτε την ευτυχία που αξίζετε.

—Η Λίβια χαμογέλασε κι' έφυγε περήφανα όπως είχε μπη. Μα όταν βγήκε έξω τα μάτια της θούρλωσαν...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ ΝΙΚΟΛΙΝΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Το γνωστό πατριωτικό έργο του στρατηγού κ. Σαμουήλ, «Η δοξα και το δράμα της Ελλάδας», ετοιμάζεται να παιχθεί στην Νέα Υόρκη, την επέτειο της εθνικής μας εορτής, στις 25 Μαρτίου.

Για την ακριβή απόδοσι του έργου θα σταλούν από την Αθήνα ειδικά κοστούμια και φουστανέλλες.

Τον μοναδικό γυναικείο ρόλο του έργου, την Ελλάδα, θα υποδυθή η έ-κει εύρισκομένη από καιρό ηθοποιός Φωφώ Λουκά. Για τους ανδρικούς ρόλους, εκτός από τους εκεί εύρισκομένους ηθοποιούς, Λυγίζαν, Αργυρόπουλον και Καζήν, πρόκειται να παη και ένας γνωστός ηθοποιός από εδώ.

—Ο Νίκος Μοσχονάς θα έλθη πάλιν τον Άπριλιο στας Αθήνας, προκειμένου να υποδυθή το ρόλο του Μεφιστοφελή στο «Φάουστ» που ετοιμάζει η Λυρική Σκηνή.

—Η γρήππη κάνει, κυριολεκτικά, θραύσι σε όλα τα θέατρα. Έτσι, εκτός από την κ. Κυδελή, η ασθένεια της οπείας έγινε αφορμή να αναβληθή η προεμιέρα του Βασιλικού Θεάτρου, αναγκάστηκαν να κρεββατωθούν με την σειρά, ο Λάππας, ο Λογοθετίδης, ο Αργυρόπουλος, ο Σταυρίδης κ. ά.

—Συνεχίζονται οι ζυμώσεις για την καλοκαιρινή θεατρική σαιζόν. Ως βέ-βαιον θίσασσι φέρονται προς το παρόν των αδελφών Καλουτά στο θέατρο Σαματζή και της Σοφίας Βέμπο, στο θέατρο της τής οδού Καρόλου.

Εξ άλλου εκτός από τα δύο βαριετέ της λεωφόρου Αλεξάνδρας «Βερντέν» (Νικολαΐδου — Μπέμπε Δόξα) και «Ραντάρ» (Μανέλλης — Λαΐδου) καταβάλλεται προσπάθεια να λειτουρ-γήσει ένα αξιόλογο βαριετέ στην περιοχή του Ζαπτείου.

—Ο τενόρος Τζαννής Κομπάνης θα κάμη την εμφάνισή του στην «Σκά-λα» του Μιλάνου τον Άπριλιο, με το έργο «Αντρέ Σεγιέ», σύμφωνα με την υπόδειξι του δασκάλου του Μπενζαμίν Τζίλι που στο έργο αυτό πραγμα-τοποίησε τη μεγαλύτερή του δημιουρ-γία.

—Στη θέσι της πρώτης χορευτρί-ας της Λυρικής Σκηνής, μετά την πα-ραιτήσι της Έλεν Τσουκαλά, προσε-λήφθη η Λιλί Μπερδέ.

—Εκτός από τη Λέλα Μαρτίνι, που άρρεισε πολύ στην Κωνσταντινούπολι, έφυγε προχθές για εκεί, με συμβόλαιο, ο μόλις επιστρώψας από το Παρίσι, Βάσος Σιτάνιδης. Χώρα από την Πό-λι που φιλοξενεί από καιρό πολλούς καλλιτέχνες μας, τρεις γνωστές Έλ-ληνίδες τραγουδίστριες εργάζονται τε-λευταίως και σε άλλες τουρκικές πό-λεις: η Κούλα Ευστρατοπούλου και η Ρίτα Ρώμα στην Αγκυρά και η Ρού-μι Παπαϊωάννου, στη Σμύρνη.

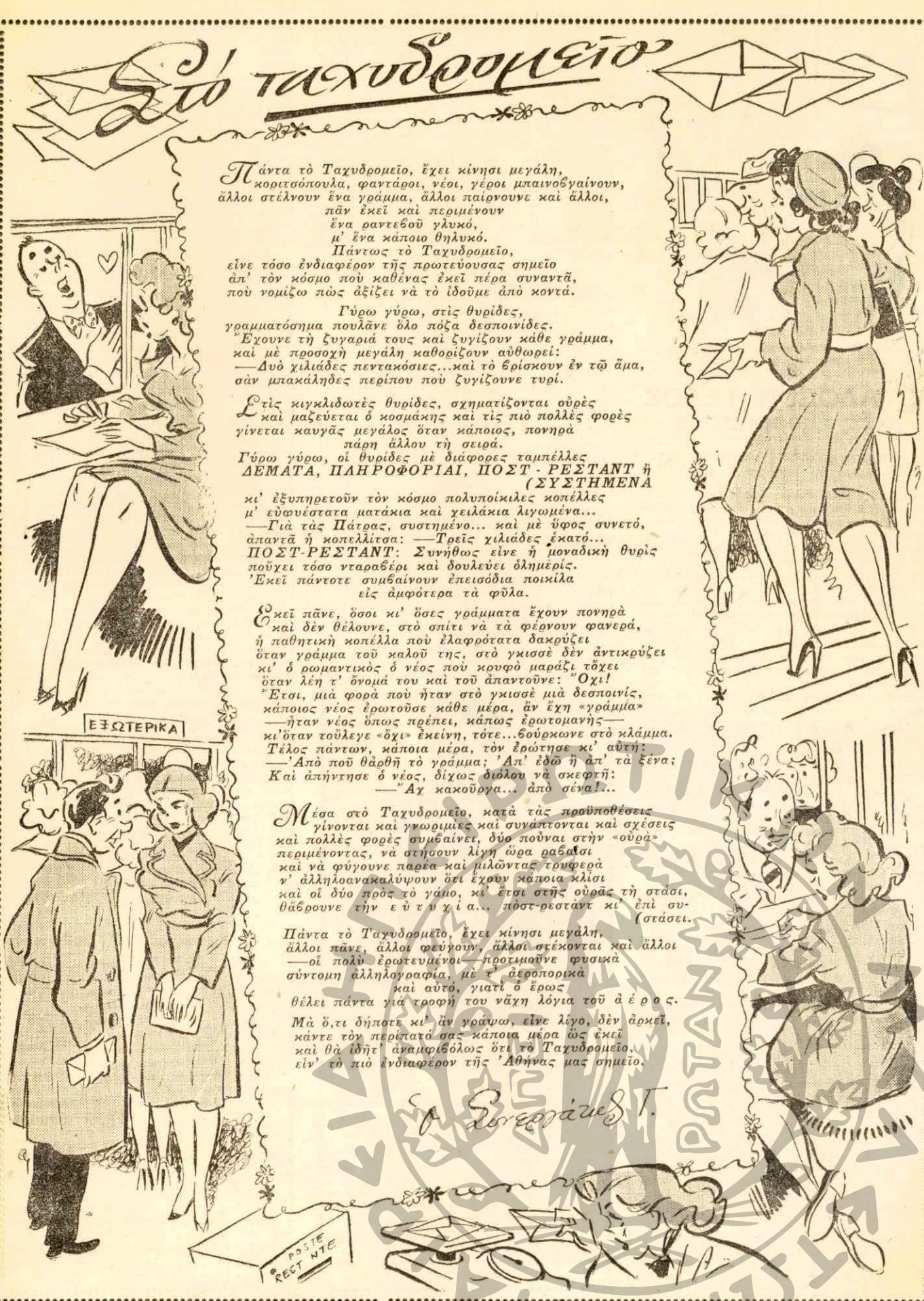
—Ο μουσικός θίασος της Κωνσταν-τινουπόλεως (Καλουτά — Μακρή — Νέζερ) έκλεισε τον εκεί κύκλο των πα-ραστάσεων του, με καθημερινή «μέν-τια» 4 χιλιάδες λίρες τουρκικές, πράγ-μα που θεωρείται σπάνια επιτυχία.

—Η Καλή Καλό, ανέρωσε τελεί-ως, έπειτα από τετράμηνη ασθένεια και θα κάμη την επανεμφάνισή της στη σκηνή ως θιασάρχης.

—Ο δαρύτης Ανδρέας Ζαννής έφυγε για τη Νέα Υόρκη, όπου θα εμφανισθή στις 18 Φεβρουαρίου στο «Μανχάταν Σάντερ» με ρεσιτάλ δημο-τικών τραγουδιών.

—Ο γνωστός μαέστρος Γιώργος Κορολόγος, προσελήφθη διευθυντής ορ-χήστρας στο υπερωκέανειο «Νέα Έλ-λάς» που έφυγε προχθές για τη Νέα Υόρκη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πάντα το Ταχυδρομείο, έχει κίνησι μεγάλη, κοριτσόπουλα, φαντάροι, νέοι, γέροι μαινοδγαίνουν, άλλοι στέλνουν ένα γράμμα, άλλοι παίρνουν και άλλοι, πάλι εκεί και περιμένουν ένα ραντεβού γλυκό.

Πάντως το Ταχυδρομείο, είναι τόσο ενδιαφέρον της πρωτεύουσας σημείο απ' τον κόσμο που καθέννας εκεί πέρα συναντά, που νομίζω πως αξίζει να το ιδούμε από κοντά.

Γύρω γύρω, στις θυρίδες, γραμματόσημα πουλάνε όλο πόσα δεσποινίδες. Έχουνε τη ζυγαριά τους και ζυγίζουν κάθε γράμμα, και με προσοχή μεγάλη καθορίζουν αθροει:

—Δυό χιλιάδες πεντακόσιες... και το βρίσκουν εν τώ άμα, σαν μπακάληδες περίπου που ζυγίζουνε τυρί.

Είτις κυκλιδωτές θυρίδες, σχηματίζονται ουρές και μαζεύεται ο κοσμάκης και τίς πιο πολλές φορές γίνεται κανγας μεγάλος όταν κάποιος, πονηρά πάρη άλλου τη σειρά.

Γύρω γύρω, οι θυρίδες με διάφορες ταμπέλλες ΔΕΜΑΤΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ, ΠΟΣΤ-ΡΕΣΤΑΝΤ ή (ΣΥΣΤΗΜΕΝΑ

κι' εξυπηρετούν τον κόσμο πολυποικίλες κοπέλλες μ' ευνοέστατα ματάκια και χειλάκια λιγωμένα...

—Για τας Πάτρας, συστημένο... και με ύφος συνετό, απαντά η κοπελίτσα: —Τρείς χιλιάδες εκατό...

ΠΟΣΤ-ΡΕΣΤΑΝΤ: Συνήθως είναι η μοναδική θυρίς που έχει τόσο νταραβέρι και δουλεύει δημερίς.

Εκεί πάντοτε συμβαίνουν επεισόδια ποικίλα εις άμφοτερα τα φύλα.

Εκεί πάνε, όσοι κι' όσες γράμματα έχουν πονηρά και δεν θέλουνε, στο σπίτι να τα φέρονουν φανερά, ή παθητική κοπέλλα που ελαφρότατα διακρύζει όταν γράμμα του καλού της, στο γκισσέ δεν αντικρύζει κι' ο ρομαντικός ο νέος που κορυφ μαράζει τόχει όταν λή τ' όνομά του και του απαντούν: «Όχι!»

Ετσι, μία φορά που ήταν στο γκισσέ μία δεσποινίς, κάποιος νέος έρωτούσε κάθε μέρα, αν έχη «γράμμα»

—ήταν νέος όπως πρέπει, κάπως έρωτομανής— κι' όταν τουλέγε «όχι» εκείνη, τότε... δούρκωνε στο κλάμμα.

Τέλος πάντων, κάποια μέρα, τον έρωτησε κι' αυτή: —Από πού θάρρη το γράμμα; —Απ' εδώ ή απ' τα ξένα; Και απήνησε ο νέος, δίχως δόλου να σκεφτή: —Αχ κακούργα... από σένα!...

Μέσα στο Ταχυδρομείο, κατά τας προϋποθέσεις γίνονται και γνωριμίες και συνάπτονται και σχέσεις και πολλές φορές συμβαίνει, δυό πονάει στην «ουρά» περιμένοντας, να στήσουν λίγη ώρα ραβδάσι και να φύγουνε παρέα και μιλώντας τρυφερά ν' άλληλοανακαλύψουν ότι έχουν κάποια κλίσι και οι δυό προς το γάμο, κι' έτσι στης ουράς τη στάσι, θάβρουνε την ε ν τ υ χ ι α... πόστ-ρεστάντ κι' επί συ-στάσει.

Πάντα το Ταχυδρομείο, έχει κίνησι μεγάλη, άλλοι πάνε, άλλοι φεύγουν, άλλοι στέκονται και άλλοι —οι πολύ έρωτευμένοι— προτιμούνε φυσικά σύντομη αλληλογραφία, με τ' αεροπορικά και αυτό, γιατί ο έρωσ θέλει πάντα για τροφή τον νάχη λόγια του ά έ ρ ο σ.

Μα ό,τι δήποτε κι' αν γράψω, είναι λίγο, δεν αρκεί, κάντε τον περίπατό σας κάποια μέρα ως εκεί και θα ιδήτε άναμφισβότως ότι το Ταχυδρομείο, είν' το πιο ενδιαφέρον της Αθήνας μας σημείο.

Α. Σαμουήλ

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Πηγαίνονταν στους συνοικισμούς και κουβαλούσε χειρόγραφα και φωτογραφίες. Είχε αποφασίσει να γίνει δημοσιογράφος άλλης...

ΤΟ ΑΔΟΞΟΝ ΤΕΛΟΣ μιάς έξορμησης

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

«Όπως πολλοί άλλοι συνάδελφοί μου έ-
τσι κι' εγώ παίρνω κάπου-κάπου γράμμα-
τα αγνώστων μου, νεαρών φοιτητών και φοι-
τητριών ως επί το πλείστον — ή και μαθη-
τών — που ζητούν τη βοήθειά μου για την
εισαγωγή τους στο δημοσιογραφικό επάγγελ-
μα. Η δημοσιογραφία ασκεί πάντα μια
ζωηρή επίδραση στις σκέψεις εκείνων που
δρισκοντά στο στάδιο του καθορισμού του
επαγγελματικού τους προσανατολισμού.

Τελευταία πήρα μια επιστολή από τη
Δράμα, μερικές περικοπές της οποίας δι-
καιούμαι νομίζω να δημοσιεύσω χωρίς να
αποκαλύψω το όνομα του αποστολέως και
αφού διορθώσω τα λίγα συντακτικά και
παρα πολλά ορθογραφικά λάθη, (τα βαυ-
μαστικά και ερωτηματικά είναι δικά μου):

«Είμαι δευτεροετής της Ιατρικής του Πα-
νεπιστημίου Θεσσαλονίκης και εύρισκομαι
εις την πατρίδα μου Δράμα δια τας δια-
κοπὰς των εορτών. Σας παρακολουθώ εις
τον «Θησαυρόν» καθώς και τους έκλεκτους
συνεργάτας του. Παπαδόπουλ, Παλαιολό-
γος, Ευαγγελίδης, Γιαννουκάκης, Χαϊρό-
πουλος, Γατόπουλος και άλλους τους οποί-
ους δεν έχω τώρα προχείρους εις την μνή-
μην μου. Μη σας κακοφανή, αξιότιμε κ.
Πολίτη, αλλά νομίζω ότι αυτά που γράφετε
είς καθώς και οι ως άνω συνεργάται του
«Θησαυρού», είμαι εις θέσιν να τα αποδώ-
σω και εγώ, πολύ καλύτερα μάλιστα,
εθάνει να έχω αποθηκευμένα (!!) έντυ-
πώσεις. Έν πάση περιπτώσει έχω το θάρ-
ρος της ελκρινείας να σας δεβαιώσω ότι
μέσα μου φωλιάζει (!) ή αγάπη προς το
δημοσιογραφικόν επάγγελμα και έπειδι ή-
χω και το ταλέντο της καλής και εύφους
(!!!) διατυπώσεως, σας παρακαλώ θερ-
μώς όπως με το κύρος το οποίον ως αντι-
λαμβάνουσι εκ των γραφομένων σας διαθέ-
τετε (:;) μεσολαβήσετε παρά τη διευθύν-
σει του «Θησαυρού» ή πλησίον της διευ-
θύνσεως μίας καθημερινής αθηναϊκής έφη-
μερίδος δια να μου ανατεθή πάσης φύσεως
δημοσιογραφική εργασία, σας δεβαιώ δέ εκ
των προτέρων ότι μετά τινα έτη θα είσθε
υπερήφανος (!!) δια την μεσολάβησιν σας
αυτήν.

»Σας πληροφορώ επί τη ευκαιρία ότι
μόλις λάβω ικανοποιητικήν απάντησιν σας,
θα εγκαταλείψω τας περαιτέρω σπουδὰς
μου εις το Ιατρικόν επάγγελμα, το οποίον
δεν με συγκινεί και θα κατέλθω εις Αθή-
νας, αφού πωλήσω και μίαν εδώ εκ κληρο-
νομίας οίκίαν μου...

»Επιθυμώ επίσης να σας καταστήσω
γνωστόν και σας παρακαλώ να μην έχετε
αντιρροήσεις, ότι εύθις μετά την ικανποίη-
σιν της παρακλήσεώς μου θα θέσω εις την
διάθεσιν σας, εις εκδήλωσιν της εύγνωμο-

σύνης μου, έν μέρος της αξίας της πωλη-
θησομένης οίκίας μου...».

«Αν έφερα στην δημοσιότητα το γράμ-
μα — διορθωμένο, όπως είπα, κατά τα
συντακτικά και ορθογραφικά λάθη — εί-
νε για να πάρουν μια ιδέα οι αναγνώσται
της νοστορίας και των πνευματικών έφο-
δίων των περισσότερων από αυτούς που
θεωρούν τη δημοσιογραφία ως ασφαλές,
εύκολο και... προσοδοφόρο επαγγελματικό
καταφύγιο. Ο άνόητος — το άνόητος το
σημειώνω ιδιαίτέρως για την τελευταία πα-
ράγραφο της επιστολής — επιστολογρά-
φος μου, πρόκειται σε 2-3 χρόνια να πά-
ρη δίπλωμα γιατρού, αλλά είναι διατεθει-
μένος να εγκαταλείψη τα πάντα, ακόμη να
πουλήση και τα... άμτελοχώρατά του, για
ν' ακολουθήση το δημοσιογραφικό επάγ-
γελμα. Γιατί;

Στη σειρά των σημειωμάτων αυτών άφη-
γήθηκα παλαιότερα τις περιπτώσεις δια-
φόρων νεαρών που κατέφυγαν σε «ύψηλα»
μέσα, σε τεχνάσματα, ακόμα και σε... ά-
πειλες για να κατακτήσουν μια δημοσιο-
γραφική θεσούλα. Κι' αφού σταδιοδρόμη-
σαν λίγα εικοσιτετράωρα ή λίγες εβδομά-
δες, εγκατέλειψαν το επάγγελμα αυτό που
απαιτεί όχι μόνο ταλέντο και μόρφωσι, άλ-
λά και μόχθους και αγωνίες και έπιμονή
και ψυχικό σθένος και πολλά άλλα ψυχικά
και πνευματικά προσόντα.

Θυμούμαι τώρα, με την ευκαιρία του έ-
πιστολογράφου της Δράμας, την περίπτω-
σι ενός νεαρού τελειοφίτου της νομικής,
που τον είχαν φέρει το 1929 στον μακα-
ρίτη ιδιοκτήτη της «Πατρίδος» Σπ. Σίμο
για να τον κάνει καλά και σώνει δημοσιο-
γράφο. Οι προστάται του νεαρού ήσαν Ι-
σχυροί πολιτευταί και ο Σίμος δεν ήθελε
να τους χαλάση το χατήρι. Του ανέθεσε να
κάνη μια καμπάνια στους προσφυγικούς
συνοικισμούς και όφειλν να δηλολογήσω ό-
τι μέχρις ενός σημείου εγκαινιάσε το έ-
πάγγελμά του με μεγάλη ευσυνειδησία.

Πηγαίνονταν στους συνοικισμούς και
κουβαλούσε χειρόγραφα και φωτογραφίες.
Ένας παλαιός έμπειρος συντάκτης είχε
αναλάβει — κατά παράκλησι πάλι του Σί-
μου — να διορθώνη τα χειρόγραφα, να

ΜΙΑ... ΑΝΑΠΑΥΤΙΚΗ ΣΤΑΣΙΣ

Ο 'Ινδός δόκτωρ Ντιναμπαντού Πρα-
μάνικ (49 χρόνων) βοηθός του καθηγη-
τού Σιαμσουντάρ, διευθυντού του 'Ινστι-
τούτου Γύογκα της Καλκούτας, πέρασε τε-
λευταίως απ' το Παρίσι και έπωλελήθη-
κε της επισκέψεώς του αυτής για να
μιλήση στους Παρισινούς για τις πε-
ρίφημες ασκήσεις των «γιόγκηδων» που
εξουραίζουν το σώμα και δυναμώνουν
το πνεύμα. Στη φωτογραφία μας μια
άπ' τις στάσεις που παίρνει ο Πραμα-
νίκ, όταν θέλη να... ξεκουραστή! Μπο-
ρεί να μείνη έτσι μια δολοκλήρη ώρα.
Σηκώνεται δε πολύ πιο ξεκουραστός, πα-
ρά αν είχε καθίσει αναπαυτικά σε μια
πολυθρόνα.

σβύνη, να προσθέτη, να τα ξαναγράψω ού-
σιαστικά και να μου τα παραδίδη έτοιμα
για το τυπογραφείο. Δημοσιεύθηκαν τρεις
περιγραφές — με την υπογραφή του νε-
αρού — σε διάστημα δύο εβδομάδων. Και
εύθις κατόπιν άρχισαν να φθάνουν στα
γραφεία της «Πατρίδος» σωρηδόν έπιστο-
λές, άπειθυνόμενες προς τον Σίμο — μερι-
κές και στον άρχισυντάκτη — και οι όποι-
ες... συνέχαιραν την «Πατρίδα» για το νέο
συντάκτη της! Φυσικά τις έπιστολές υπέ-
γραφαν πρόσφυγες (περιέργως όχι με κα-
θαρές διευθύνσεις), οι όποιοι στερεοτύπως
έλεγαν ότι «χάρis εις την έρευναν την οποί-
αν μετά τόσης έπιτυχίας διενεργεί ο έ-
ξαίρετος και ικανώτατος δημοσιογράφος κ.
Χρ...» ή «Πατρίς» αποκτά κύρος και κυκλο-
φοριαν εις τους συνοικισμούς...».

Έφθαναν περί τα δέκα-δεκαπέντε γράμ-
ματα την ήμερα, με διάφορους γραφικούς
χαρακτήρες ή με τη γραφομηχανή. Ο Σί-
μος, με την άπεραντη καλωσύνη του, εί-
χεν άρχίσει να δίνει πίστι στην άπροσδο-
κητη αλληλογραφία και να περιβάλλη με ί-
διαίτερη εκτίμησι το νέο συνεργάτη της έ-
φημερίδος. Όσπου μια μέρα τον εκάλε-
σε στο γραφείο του και τον συνεχάρη για
τις ικανότητες, την δραστηριότητα και την
εύσυνειδησία του. Μετριοφρόνως ο νεαρός
είπε ότι «θα κάνη ό,τι μπορεί για να φανή
αντάξιος της έμπιστοσύνης της έφημερίδος
και να γίνη ένας καλός επαγγελματίας δη-
μοσιογράφος». Κι' έφυγε. Μέσα όμως στη
συγκίνησί του, λησμόνησε πάνω στο γρα-
φείο του Σίμου ένα πακέτο. Ο Σίμος δεν
το πρόσεξε στην άρχή κι' όταν το άντελή-
φθη άργότερα μάς ρώτησε αν ξέρουμε τί-
νος είναι. Έπειδή φυσικά άγνοούσαμε τον
ιδιοκτήτη του δέματος, δέδισε να το άνοι-
ξουμε. Περιείχε περί τις 30 έπιστολές,
γραμμένες από το ίδιο μόν χέρι, αλλά με
διάφορα χρώματα μελάνης και κατά το δυ-
νατόν με διαφορετικούς γραφικούς χαρα-
κτήρες. Όλες έλεγαν τα ίδια περίπου
πράγματα, αλλά με διαφορετική διατύπω-
σι. Και φυσικά όλες άνηθύνοντο επρος
την αξιότιμον διεύθυνσιν της «Πατρίδος».
Αντί υπογραφών είχαν ως επί το πλείστον
τζίφρες. Η δνόματα άνυπάρκτων προσώ-
πων. Και έξεθειάζαν όλες άνεξαίρετως το
νέο συντάκτη που «με τας λαμπράς περι-
γραφάς του» προσέδιδε τεράστιο κύρος
εις την αγαπητήν μας έφημερίδα».

Ο φέρελπις νέος τις είχε έτοιμάσει για
το ταχυδρομείο. Είχε καλλήσει και τα
γραμματόσημα. Ο Σίμος λυπήθηκε βαθύ-
τατα για τη διάψευσι των ελπίδων που
στήριζε στον νεαρό και «δραστήριο» συνερ-
γάτη του. Μας παρεκάλεσε να μην πούμε
τίποτε και να μην τον εκθέσουμε. Κατόπιν
έσχισε τα γράμματα και έστειλε στον νε-
αρό ένα σημείωμα όπου του έγραφε ότι
«με βαθύτατη λυπη άναγκάζεται να δεχθώ
την παραίτησί του». Αυτό ήταν το τέλος
μιάς δημοσιογραφικής σταδιοδρομίας που
ουσιαστικά δεν είχε προλάβει να άρχισή.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Ο έρωτας σε τρεις πράξεις

Ένας δημοσιογράφος πήγε κάποτε στον
Μπέρναρ Σώ για να του ζητήσει μερικές
πληροφορίες σχετικά μ' ένα καινούργιο θε-
ατρικό έργο που έτοιμάζε.

—Θέλετε να σας άνηγηθώ με δυο λό-
για την υπόθεσι; του είπε ο διάσημος Αγ-
γλος συγγραφέυς με προθυμία. Έ, λοιπόν,
ακούστε:

Πρώτη πράξις: Ο άντρας ρωτάει: Μ'
αγαπάς;

Η γυναίκα απαντάει: Σε λατρεύω.

Δεύτερη πράξις: Ο άντρας ρωτάει: Μ'
αγαπάς;

Η γυναίκα απαντάει: Σε λατρεύω.

Τρίτη πράξις: Ο άντρας ρωτάει: Μ'
αγαπάς;

Η γυναίκα απαντάει: Σε λατρεύω.

—Αλλά, ρώτησε έκπληκτος ο δημοσιο-
γράφος, που βρίσκειται το ένδιαφέρον αυ-
τού του έργου

—Το ένδιαφέρον; απάντησε ο Μπέρναρ
Σώ. Αλλά, φίλε μου, η γυναίκα είναι ή ί-
δια και στις τρεις πράξεις, ο άντρας, ό-
μως, είναι άλλος σε κάθε μια άπ' αυτές.

Νίκος Μπακόβ
Γιάννης Κούτσης

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι

ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Σαφνικά η μητέρα της Τζένης παθαίνει συμφορή. Απελπισμένη η φτωχή μικρούλα, αναγκάζεται να ζητήσει τη βοήθεια του κ. Κορνήλιου. Κι' εκείνος της δίνει πρόθυμα χρήματα, χωρίς να την ενοχλήσει, όπως πάντα, με τις ύπουλες περιποιήσεις του. Η Τζένη γυρίζει σπίτι και ξενυχτάει κοντά στη μητέρα της. Την άλλη μέρα ο γιατρός της λέει ότι δεν χάθηκε κάθε ελπίδα για τη σωτηρία της άρρωστης.

7ον

Η Τζένη τούδωσε μερικά λεφτά, που εκείνος όμως δεν θέλησε, με κανέναν τρόπο να πάρη. —Γιατρέ, σάς παρακαλώ, δεχτήστε τα... τον παρακάλεσε εκείνη. —Ο γιατρός της χαιδεύει τα μαλλιά: —'Ασε, παιδί μου... της είπε με τό γλυκό του χαμόγελο. 'Ας σηκωθείς με τό καλό ή-μαμά σου, και τ'άλεμε...

Ήταν ένας αγαθός γεροντάκος με χρωσά γυαλιά και γαλανά μάτια. Η Τζένη τον ευχαρίστησε δακρυσμένη... Σιγά-σιγά, μέσ' στη δύσπιστη ψυχή της, άρχισε να γλυστράει η ευστοχία μαζί με την ελπίδα: Νά που υπήρχαν και άνθρωποι στη ζωή! Ο γιατρός, ο κ. Κορνήλιος...

Γιά τον δεύτερο, όμως, το μέλλον ήταν γραφτό να της δείξη σε λίγο με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο πόσο τραγικά είχε πέσει έξω...

ΙΑ΄.

Όταν ξαναπήγε στο μοδιστράδικο, ο κ. Κορνήλιος την υποδέχτηκε με τό ίδιο συγκινητικό του ενδιαφέρον:

—Ε, πώς πάει... τη ρώτησε. —Κάπως πιο καλά... του απάντησε. Σας ευχαριστώ...

—Μήπως έχεις ανάγκη από λεφτά;... Η Τζένη όμως τον σταμάτησε:

—Όχι, όχι... Σας ευχαριστώ. Έχω ακόμα...

Κάθως είχε πιάσει με τό χέρι της τό δικό του για να τον εμποδίση να δάγλη λεφτά από την τσέπη του, εκείνος της τό κράτησε. Έκανε να τό τραβήξη η Τζένη, ξαφνικά όμως η σκέψη της άρρωστης μητέρας της πέρασε καυτερή μέσ' από τό μυαλό της — και τ' άφησε τό χέρι της, που τρεμούλιαζε σαν πηλωμένο πουλί...

—Μικρή μου Τζένη!... της μουρμούρισε λιγωμένος στ' ατύ της ο κ. Κορνήλιος. Λατρεύω μου αγρίμι!...

Κάθως είχε χαμηλώσει τό μάτι της, γεμάτα ντροπή, ένοιωσε την πυρωμένη ανάσα του επάνω στό μάγουλό της... Και, ξαφνικά, τό χέρι του τυλιχθήκανε δυνατό γύρω της, και τό στόμα του κόλλησε άπληστο επάνω στό δικό της...

Γόν έσπρωξε δυνατά, και μ' ένα ασύθρομπο κίνημα γεμάτο άδηία σκούπισε τό χέλιό της. Σιγά, ο κ. Κορνήλιος την ξαναζύγωσε. Έκείνη δέν έβγυε, δέν τάλμησε να φύγη... Έμεινε και τόν περίμενε στην ίδια θέση, με τό μάτι της πάντα χαμηλωμένο, με τό στήθος της που άνεδοκατέβαινε γρήγορα από την ταραχή, με τό μάγουλό της φλογισμένο από τη ντροπή, με τό μαλλάκι της άνακατωμένο.

—Δέν δαρέθηκες να με διώγης;... τη ρώτησε σιγά ο κ. Κορνήλιος, μ' έναν αδιόρατο τόνο άπειλής στη φωνή του...

Πάλι μπροστά στό χαμηλωμένο μάτι της φτωχιάς κοπέλλας διαγράφτηκε έντονα ή εικόνα της άρρωστης μητέρας άπάνω στό κρεβάτι, που περίμενε γιατρό, γιατροικά, φαί, περιποίηση... Κι' όλ' αυτά, έπρεπε να της τό δώσει ή κόρη της... Δέν υπόρρεσε να κρατηθή άλλο ή Τζένη, και έξέσπασε σε δυνατούς λυγμούς, κρύβοντας μέσ' στα χέρια τό κεφάλι της...

—'Απαλά, γεμάτος υποκριτική τρυφερότητα, εκείνος της χαιδεύει τα μαλλιά:

—Γιατί κλαίς;... τη ρώτησε.

—Δέν έχω τίποτα... του απάντησε μέσα στους λυγμούς της.

—Με φοβάσαι;... Μήν τό άρνίσαι...

—Όχι, δέν σάς φοβάμαι... του απάντησε δυνατά, σά ναθελε να πείσει και τόν έαυτό της. Δέν μπορεί να θέλετε να μου κάνετε κακό...

—'Αφού σ' αγαπάω;...

—Ξέρετε ότι δέν έχω από πουμενά προτασία, ότι έχω τη μητέρα μου άρρωστη, ότι πρέπει να εργαστώ για να τη σώσω...

—Όλες οι έλπίδες μου είνε στηρηγμένες άπάνω σας; δέν μπορεί να θέλετε να μου κάνετε κακό, γιατί ξέρετε ότι δέν είν' εύκολο να σάς άρνηθώ τίποτα...

Λάμπανε τό μάτι του κ. Κορνήλιου μ' έναν περαστικό θρίαμβο, που σβύστηκε σχεδόν άμέσως μέσ' στην υποκριτική του καλωσύνη. Της ξαναχάιδεψε τό μαλλιά:

—Όχι, της είπε γλυκά, δέν θέλω να σου κάνω κακό. Δέν θέλω να έμμεταλλεύω τη δυστυχία σου... Θέλω να σε βοηθήσω, μικρή μου Τζένη, θέλω να σου γίνω συμπαθητικός... Θέλω να μ' αγαπήσης και σύ λίγο...

—Μά, σάς αγαπάω, του φώναξε άμέσως, άσυλλόγιστα.

Μετάνοιωσε μόλις πρόσφερε την άστοχη φράση της. Γιατί ένοιωσε πάλι τό χέρι του κ. Κορνήλιου να τη σφίγγουνε σαν πυρωμένες ταναλίες, και τό στόμα του να ψιθυρίζει στ' αυτή της:

—Μ' αγαπάς!... Μ' αγαπάς!...

Τη φίλησε ξανά στό στόμα, χωρίς έκείνη να τολμήση πια ούτε να τόν σπρώξει...

Η άγνη παρθένος

Ένα γεροντοπαλλήκαρο παντρεμένο με την κόρη ενός τημητάρχου Τραπεζίτη. Η μικρούλα είχε μεγαλώσει σε μία άσπρη σχολή καλογραιών και είχε τό ύψος άγνου καριτσιού που δέν έφτανε τίποτα από τις πονηρίες της ζωής.

—Ελνε σπουδαία! Ελνε άγιό λουλούδι! Ελνε άληθινό μαργαριτάρι! Ελνε τό γεροντοπαλλήκαρο στους φίλους του όταν άποφασίστηκε ο γάμος.

Η ημέρα της ετυυχίας του ήρθε, τέλεις παντών, και λίγο ύστερα από την τελετή του γάμου, χωρίς να περιμένη να βγάλη ή γυναίκα του τό κυριό φόρεμα και τό πέπλο της, δοκίμασε να την φιλήση.

—Περίμενε λοιπόν λίγο, Άννίθα, να ξεγευθώ, είπε ή άγνη μικρούλα.

Και πρόσθεσε σε λίγο ύψωνοντας τους ώμους της ώμονες:

—Τι περιεργά!... Όλοι οι άντρες είνε τό ίδιο!

Ο ΦΑΚΟΣ

ξη, ούτε να σκουπίση από τό χέλιό της τό δαυμικό φιλί του... Ύστερα, παίρνοντας θάρρος από την ύποταγή της, ο κ. Κορνήλιος έγινε πιο τολμηρός: Τά δάχτυλά σκαλώσανε πάνω στις κρουστές γραμμές της, προσπαθώντας να γλυσταθήσουνε κάτω από τό ύφασμα, σαν άποκρουστικά φίδια, στη σάρκα της... Τότε όμως, όλος ο οργανισμός της Τζένης έπαναστάτησε έντονα. Τά χέρια της σπρώσανε μακριά τόν έξαλλη άντρα, κι' έπειδή τό πυρωμένο του άγκάλιασμα δέν ξεσφίγγότανε, τό νύχια της μήκανε βαθεία μέσα στό μάγουλό του...

Τρελλός από τόν πόνο, ματωμένος, ο κ. Κορνήλιος έβγαλε τό μαντίλι του και σκούπισε τό αίμα, δαγκώνοντας μία δλαστήμια... Τρελλά από τό φόβο της, ή Τζένη πετάχτηκε όρθή, άνοιξε την πόρτα, κι' έβγυε τρέχοντας... Δέν σταμάτησε τό τρέξιμο ούτε στο δρόμο... Έτσι όπως ήτανε, με τό μαλλιά της άνακατωμένα, κατ'ακόκκινη, άναστατωμένη, οι διαβάτες την κυττάζανε γεμάτοι έκπληξη. Τό κατάλαβε εκείνη, και μετρίασε την τρεχάλα της. Έτρεμε όμως δαλόκληρη, νόμιζε ότι άκουγε πίσω της τό θήματα του φοβερού εκείνου άντρα, και νόμιζε πώς τα φιδένια του δάχτυλα ήταν έτοιμα να γαντζώσουνε πάλι άπάνω της, για να μολύνουν τό άνέγγιχτο κορμί της...

Μπήκε στόν ήλεκτρικό, και κατέβηκε στόν Πειραιά. Φτάνοντας στο σπίτι της, είχε ήρεμήσει κάπως. Τώρα που είχε άφισει τόν κίνδυνο πίσω της, ή τρομαγμένη της καρδιά ξαναπαίαννε σιγά-σιγά τόν κανονικό της ρυθμό.

Την ώρα πουμπαινε στην καμαρούλα της μητέρας της, έδωαινε ο γιατρός.

—Πώς πάει ή μητέρα μου;... τόν ρώτησε με άγωνία.

—Συνήλθε... της απάντησε ο γιατρός.

—'Αρχισε να γνωρίζει...

Έτρεξε ή Τζένη, γονάτισε μπροστά στο κρεβάτι της άρρωστης και την τούλιε με τό πιο τρυφερό της βλέμμα. Τί εύτυχία ένοιωσε, βλέποντας τη ματιά της Πέρας να καρφώνεται δακρυσμένη άπάνω της!...

—Μανούλα μου!... φώναξε, ξεσπώντας σε δυνατούς λυγμούς.

Τρεμούλιασανε τά χλωμά χέρια της άρρωστης, χωρίς όμως να βγή κανένας ήχος από τό στόμα της.

—Μανούλα μου!... Λατρεύη μου μανούλα!... ξαναφώναξε ή Τζένη, χαϊβώντας τό πρόσωπο της μητέρας της, και γεμίζοντας τό φιλή και δακρύα.

Στόν ώμο της ένοιωσε έξαφνα ν' άκουμπάη άπαλά τό χέρι του γιατρού!

—Μήν τη συγκινήτε... τη συμβούλεψε σιγά.

Απότομα, ή Τζένη κατώρρωσε να έπιβληθή στόν έαυτό της, να συνέλθη. Σηκώθηκε, κυττάσε μία φορά ακόμα τη λατρευτή της άρρωστη, κι' ακολούθησε τό γιατρό έξω από τό δωμάτιο.

—'Ακούστε... της είπε αυτός. Η μητέρα σας, βέβαια, άρχισε να συνέργεται κι' έλπίζω μάλιστα ότι, σε λίγες μέρες, θα χη συνέλθη ακόμα πιο πολύ... όμως...

—Όμως;... ρώτησε κι' ή Τζένη με τη ψυχή στό στόμα.

—Πρέπει να κάνετε κουράγιο...

—Μιλήστε μου, γιατρέ, τι συμβαίνει;...

—Νά, ίσως ή έγκεφαλική αιμορραγία άφιση μία μόνιμη, μία άγίατρευτη άναπηρία στη μητέρα σας...

—'Αναπηρία!...

—Ναι! μία παράλυσι του δεξιού ποδιού και του άριστερου χειριού...

—Παράλυσι!...

—Μη χάνετε τό θάρρος σας... Είνε προτιμώτερο νάχη κανείς τό πρόσωπο που αγαπάει ζωντανό, ακόμα κι' παράλυτο... Μόνο ο θάνατος είν' άνεπαλινδρόμητος κι' αυτόν, δόξα σοι ο Θεός, τόν άποφύγαμε...

Παράλυσι! Μέσ' στο μυαλό της φτωχιάς της Τζένης στειφογυρίζε σαν πυρωμένο καρφί αυτή ή φοβερή λέξη! Παράλυσι! Η μητέρα της θαμνε παράλυτη σ' όλη της τη ζωή, άνικανη να σηκωθεί, να περπατήσει, να τρέξη, άνικανη και για την πιο άσημαντη δουλειά... Θαχε ανάγκη από παντοτεινή περιποίηση, από βοήθεια, από λεφτά... 'Από λεφτά!...

Πήγε τό γιατρό ώς έξω, και ξαναγύρισε μόνη της ή Τζένη στο κρεβάτι της μη-

τέρας της. Λεφτά! Και, ποιός θα της τάδινε;... Ο μοναδικός άνθρωπος πουχε προσεοθή να την αγοράσει σαν είδος, είχε μείνει άναχατισμένος, ματωμένος στην Άθήνα, και φυσικά, όχι πρόθυμος, ύστερ' από τό φόρησή της, να τη βοηθήση πιά... Τι θα γινότανε ή Τζένη;... Τι θα γινότανε κι' ή μητέρα της;... ή φτωχιά, ή παράλυτη;...

Έκάτσε βαρεία σε μία καρέκλα ή πελαγωμένη κοπέλλα, και δούλιαζε στην άπώγωνσι. Γύρω της ένοιωσε τις άπειλές του αύριο να την πνίγουνε σά θανάσιμα δίχτυα... Πουθενά έλπίδα, πουθενά φώς! Θάμνε για πάντα ύπεδουλωμένη στη φριχτή μοίρα της άρρωστης που δέν είνε γραφτό ποτέ να γ'ατρευτή, που δέν είνε γραφτό ποτέ να καλύτερέψη... Νοσκόκος, χωρίς τό εύεργετικό πρόνομιό της έπαγγελματικότητας που συνδεύεται από την άδιαφορία, καταδικάζοτανε τώρα να περπάτη όλη τη ζωή της γεμάτη άγωνία στο πλευρό της άγαπημένης της άναπηρης, άνικανη να τη βοηθήση — κι' ίσως ακόμα άνικανη να τη βρείη!...

Γιατί, αν έχανε τη δουλειά της — και μία κακιά κι' έπίμονη προαίσθησι της έλεγε πώς την είχε κιόλα χάσει... με ποιά τρόπο θα κατάφερνε να τά θγάη πέρας; Οικτρό ναυάγιο της ζωής ή ίδια χτυπημένο από τ' άδυσώπητα κύματα της μεγάλης φουρτούνας, δέν ήταν δυνατό πασα να παρσούρη και τη φτωχή της παράλυτη βαθεία στην άγκαλιά της άδύσους!...

Όσην ώρα καθόταν ή Τζένη σιωπηλή, βυθισμένη στην άπώγωνσι, δίπλα στο κρεβάτι, ή δακρυσμένη ματιά της μητέρας της ήτανε καρφωμένη άπάνω της γεμάτη δουδη με τόσο εύλογητη άγωνία... Και πόσα δέν έλεγε ή ματιά αυτή! Ήταν ή μόνη σπίθα της ζωής πουμνε πιά μέσ' στο κακόμοιρο αυτό κουβάρι... Μία σπίθα γεμάτη συγκίνηση, γεμάτη ολόζώντανη και φύλαξη άγωνία... 'Αναστατώθηκε ή φτωχιά ή Τζένη, βλέποντας τη δακρυσμένη ματιά της μητέρας της, και νοιώθοντας τό βουβο αυτό δράμα που παιζότανε μέσα στην ψυχή της. Έσκυψε, και τούλιξε σφιχτά μέσά στην άγκαλιά της τό άκίνητο έκείνο κορμί, πουμνε σαν πεθαμένο κάτω από τό χάδι της, και τό φιλή της...

—Μανούλα μου!... Γλυκαία μου μανούλα!... μουρμούρισε μέσα στους λυγμούς της.

Σιωπηλά δάκρυα πλημμυρίζανε τό γερασμένο πρόσωπο της Πέρας.

—Μην κλαίς, μονούλα... ξανάπε ή Τζένη. Δέν θέλω να κλαίς... Δέν θέλω να στενοχωριέσαι...

Κουνηθήκανε πάλι τό χέλιό της φτωχιάς άρρωστης, μα κανένας ήχος δέν δγήκε από μέσα τους... Με ψευτική πεποίθησι, ή κοπέλλα συνέχισε:

—Μη σε νοιάξη... Θά τά καταφέρω...

Θά τά καταφέρω... Μπόρα είνε και θά περάση... Νά, εγώ δουλεύω τώρα στο μαγαζί όλοι μ' αγαπάνε: παίρνω προκαταβολές αύριο θα μου αψήγουνε και τό μισό... θά τά καταφέρω, σου λέω! Δέν θα χαθώ... Πώς δέν χάνονται τόσοι και τόσοι στη ζωή, που, έπί τέλους, δέν έχουε και μία δουλειά στα χέρια τους, όπως εγώ;...

Σιγά-σιγά, στο άναστατωμένο πρόσωπο της Πέρας ξαναγύρισε κάποια γαλήνη. Και στα πονεμένα της χέλια διαγράφτηκε ένα άχνό χαμόγελο. Κατάλαβε ή Τζένη ότι έπρεπε να συνεχίση τη δόσι της υποκριτικής της αίσιοδοξίας, που βάτανε περισσότερο από εύεργετική για την άρρωστη:

—Νά, σήμερα ή προϊστάμένη μου μ' άφισε να φύγω, ξανάπε, για νάσθω να σε δώ, να σε περαιοηθώ, να κάτσω στο πλευρό σου... Αύριο αν χρειαστώ λεφτά, θα μου δώσουν... Μη στενοχωριέσαι, μανούλα. ο Θεός είνε και για μάς...

Λίγο-λίγο, στα κουρασμένα βλέφαρα της άρρωστης δάουνε ο ύπνος. Η Τζένη παρακολούθησε με τρυφερότητα τη μητέρα της να δουλιάζη στο χάος της λημονιάς... Την παρακολούθησε ύστερα να κοιμάται. Ο ύπνος της ήταν ήρεμος σαν τόν ύπνε έδος πηλωμένου πουλιού... Την κυττάε, και κούναγε τό κεφάλι της:

—Καυμένη μανούλα! ψιθύριζε. Και νά έρεσε...

Κατά τό έρωδάκι, έβγαλε ή Βούλα κι'

δ Τέλης. Τά δυο αδέρφια χαρήκανε πολύ μαθαίνοντας ότι ή μητέρα της Τζένης πήγαίνε πιο καλά, πώς είχε άρχισει να γνωρίζει...

—Πώς να την άντιμετωπίσω; Μ' έλεπομύστες;... —Δέν είνε έλεημοσύνη ή βοήθεια δυο πραγματικών φίλων με άδερφικό ενδιαφέρον για σένα...

Χαμήλωσε λίγο τό κεφάλι της προς τό μέρος της Τζένης, και συνέχισε ψιθυριστά, για να μην την άκούση ο Τέλης:

—Καλύτερα έπί τέλους να σου δίνουμε λεφτά εμείς, παρά ο κ. Κορνήλιος!...

Κιτρινίσε ή φτωχιά ή Τζένη... Σε μία στιγμή, όλη ή άγωνία και όλη ή άπώγωνσι της, χυμήσανε να την πνίγουνε... Άρπαξε σπασμωδικά τό χέρι της Βούλας, τό χέρι του Τέλη, και τους φώναξε:

—Σώστε με!... μη μ' άφήσετε!... Δέν έχω παρά μονάχα έσας στη ζωή...

Οι λυγμοί φουσκώσανε μέσα στο στήθος της, και ξεχειλίσανε. Τά δάκρυα πλημμυρίζανε τό πρόσωπό της. Άναστατωμένη, άνικανος να την παρηγορήση, ο Τέλης στεκότανε μπροστά της σιωπηλός. Η Βούλα της χαιδεύει τα μαλλιά.

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

ΙΒ΄

Δέν πήγε την άλλη μέρα στο μοδιστράδικο ή Τζένη. Κι' ούτε την παρα πάνω. Τά λίγα λεφτά της τη φτάσανε για ν' άντιμετωπίση τις άνάγκες της στιγμής. Με πικρα όμως συλλογιζότανε πώς έδώ ήτανε ζωή δαλόκληρη μπροστά της, όχι μία μέρα και δύο... Πώς θα την άντιμετωπίσε; Πώς θα τη νικούσε; Κάθε μέρα, ή Βούλα κι' ο Τέλης έρχόντοσαν να της κρατήσουνε συντροφιά, να της δώσουνε θάρρος... Η Τζένη δέν είχε πια τόν ήρωισμό ν' άνηθή τα λεφτά τους... μά, μέσα της, βαθεία της, της δασάνει μία πικρή σκέψη: 'Ός ποτέ τά δυο φτωχά παιδιά θα μπορούσανε να της δίνουε;... Δέν ήτανε μία φορά αυτή! ήτανε καθημερινή άνάγκη. Δέν θα γονατίζανε οι δυο φτωχοί της φίλοι; Δυο μικρούς μισθους είχανε... Πώς θα έπαρκούσανε για τέσσερα στόματα;... Κι' έπί τέλους, δέν ήτανε σωστό να τους πελαγώση ή Τζένη. Η μοίρα είχε ρίξει άπάνω της αλύπητα τό βάρος της ζωής. Έπρεπε να τό δεχτή με ήρωισμό, κι' όχι να ζητάη να τό μεταβέση σε ξένους ώμους... Τίποτα, έπρεπε να βρή ή ίδια λεφτά... Η άρρώστεια της μητέρας της έπρεπε ν' άντιμετωπιστή μόνο από κείνη την ίδια... Μά πώς; Με ποιά τρόπο; Να ζητήσει καινούργια δουλειά; Δέν ήξερε πού να πάη, ποιά πόρτα να χτυπήση... Και, μέσα της, γινότανε, σιγά-σιγά, άνάγκη άδυσώπητη τό πείσιμο... Ο φοβερός εκείνος κ. Κορνήλιος ξεπρόβαλε άναμέσα στις άγωνίες και τις άπειλές που την πνίγανε, γεμάτος κυνισμό και σιγού...

—'Οχι, όχι!... είπε. Σας ευχαριστώ πολύ, αλλά πάρτε πίσω τά λεφτά σας! —Γιατί;... ρώτησε ο Τέλης. —'Ετσι... Έχω λεφτά!... Άμα χρειαστώ, τότε βλέπουμε...

Δέν ήθελε να σάς προσβάλω... μουρμούρισε ο Τέλης παγωμένος, ξαθαάζοντας τά λεφτά στο πορτοφόλι του.

Μπήκε στη μέση ή Βούλα: —Δέν έχεις δικιο, Τζένη... της είπε. Πρέπει ν' άφήσης τώρα τις περηφάνειες...

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

—Νά με συγχωρήτε, δεσποινίς, να δέν υπήρχε άλλος τρόπος να σας συναντήσω! (Το Β. Χριστοδούλου)

και να κυττάξε ν' άντιμετωπίσης άποφασιστικά τη ζωή...

—Πώς να την άντιμετωπίσω; Μ' έλεπομύστες;...

—Δέν είνε έλεημοσύνη ή βοήθεια δυο πραγματικών φίλων με άδερφικό ενδιαφέρον για σένα...

Χαμήλωσε λίγο τό κεφάλι της προς τό μέρος της Τζένης, και συνέχισε ψιθυριστά, για να μην την άκούση ο Τέλης:

—Καλύτερα έπί τέλους να σου δίνουμε λεφτά εμείς, παρά ο κ. Κορνήλιος!...

Κιτρινίσε ή φτωχιά ή Τζένη... Σε μία στιγμή, όλη ή άγωνία και όλη ή άπώγωνσι της, χυμήσανε να την πνίγουνε... Άρπαξε σπασμωδικά τό χέρι της Βούλας, τό χέρι του Τέλη, και τους φώναξε:

—Σώστε με!... μη μ' άφήσετε!... Δέν έχω παρά μονάχα έσας στη ζωή...

Οι λυγμοί φουσκώσανε μέσα στο στήθος της, και ξεχειλίσανε. Τά δάκρυα πλημμυρίζανε τό πρόσωπό της. Άναστατωμένη, άνικανος να την παρηγορήση, ο Τέλης στεκότανε μπροστά της σιωπηλός. Η Βούλα της χαιδεύει τα μαλλιά.

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

Από τό βάθος της κάμαρας, από τό κρεβάτι της, ή άρρωστη παρακολουθούσε τη σκηνή με τό μάτι της φορτωμένο δουδη άγωνία...

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Αιουματριά δράματα

ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Φτωχή 'Αννούλα!...

—Λοιπόν, εξακολουθείς ν' αρνείσαι; Με περιφρονείς δηλαδή;...

—Μά όχι, σ'α παρακαλώ, κ. Δεκάστη! Σ'α το εξήγησα και πριν: Δεν σ'α περιφρονώ, αλλά δεν σ'α αγαπώ. Γι' αυτό και δεν μπορώ να δεχτώ την πρότασή σου... Είμαι ένα φτωχό, αλλά τίμιο κορίτσι, κι' εγγράμματη για το φωνί μου και για να συντηρήσω τη γρηά μαννούλα μου. Σκεφθήτε τη θέσι μου... Νά γίνω φιλενάδα σ'α, εγώ μια εργάτρια, με το γυιό του άφεντικού μου! Συλλογισθήτε ποιά θά'ναι η θέσι μου στη γειτονιά, μα κι' εδώ μέσα ακούμα! Θά' με δείχνουν με το δάχτυλο και θά' λένε με περιφρόνησι πώς πήρα τον κακό δρόμο...

—Μά, 'Αννα μου, σ' αγαπώ! Και δεν σου τ'όρκωμαι, θαρρώ, πώς έχω και σοβαρούς σκοπούς...

—Μην έπιμένετε, σ'α παρακαλώ!

—Κι' αν σ'ε παντρευτώ, 'Αννα;

—Δεν θά'σας επιτρέψουν οι δικοί σ'α να θυσιάσετε τη θέσι σ'α, το μέλλον σ'α, για να παντρευτήτε μια φτωχή κι' άσημη κοπέλλα...

—Θά' το κάνω. Σου το είπα: είμαι τρελός για σένα!

—'Οχι! Δεν θά' το δεχόμουν εγώ. Το εξήγησα και στον κύρ' Παντελή, που ήρθε να μ' όρμηνηψή — «για το καλό μου», λείει...

—Μά γιατί, αρνείσαι;

—Γιατί δεν σ'α αγαπώ!

Με βία κίνησι ο νεαρός έσβυσε το τσιγάρο του στο τασάκι. 'Υστερα σηκώθηκε ορθός μπρος στο γραφείο του και της είπε ξερα, πειραγμένος:

—'Αρκεί ή χρηστομάθεια! Μπορείς να πηγαίνεις...

Όταν έμεινε μόνος ο νέος, θυσιάστηκε για λίγο σ'ε σκέψεις. 'Επειτα, άποφασιστικά, χτύπησε το κουδούνι και πρόσταξε: τ'ο παιδί του γραφείου, που μπήκε μέσ'α:

—Φώναξέ μου άμέσως τον κύρ' Παντελή, τον άμαξά μου!

Σά να περίμενε το κάλεσμα, εμφανίστηκε άμέσως ένας μεσόκοπος, ψηλός και γεροδεμένος, μουστακαλής, τύπος κουτσαβάκη:

—Τ'ο λοιπόν, άφεντικό; ρώτησε με αβόδη οικειότητα. Τζίφος ή ύποθεσις;

—Τζίφος, Παντελή!

—Μά, δεν σου τάλεγα εγώ; Φάνηκε, τ'ο στραβόκυλο, άπ' την αρχή πού της κουδέντιασα, πώς τσινάει... Μά, όπως σου τόπα, κύρ' 'Αλέκο μου, άσε με έμένα να κάνω κουμάντο, κι' έννοια σου! Θά' το δής τ'ο κορίτσι να μερέψη, περιστεράκι θά' γενή, θά' σου πείσι στ'ά δίχτυα... Εγώ, μάλιστα, τ'ο προνόησα, πώς θά' άρνιόταν καί σ'ε λόγου σου. Γι' αυτό και τσινάησα

τη δουλειά, καταπώς σου τάλεγα και προφές: 'Απαγωγή, αυτό 'ναι τ'ο καλύτερο! Μίλησα και τών παιδιών, τάχω συμφωνημένα. Κι' όποτε θέλεις, μακάρι κι' άπόψε, μπορούμε να μπουκάρουμε στ'ο σπτικό της και νά την αρπάξουμε.

Ο άλλος τόν κούταξε συλλογισμένος, με δλέμμα άφηρημένο.

—Λοιπόν, ναι! τού είπε σ'ε λίγο. 'Ετσι θά' γίνη, Παντελή! Καί... ξέρεις; Θάρθω κι' εγώ μαζί σ'α. Για νά μη τρομάξή ή κοπέλλα...

—'Απόψε, τ'ο λοιπόν;

—'Απόψε! 'Ελα τώρα να με π'ας μια δόλτα με τ' άμαξί και στ'ο δρόμο τ'α κουδεντιάσουμε.

Κόντευαν μεσάνυχτα. Κρυστάλλινη ή άστροφεγγιά τού φθινοπώρου πάνω άπό την κοιμισμένη 'Αθήνα.

Και στ'η γωνιά ενός ταπεινού δρόμου, καθισμένος στ'ο πίσω μέρος τού άμαξιού του, ο γυιός τού πλουσιού εργοστασιάρχη περίμενε νά τού τελειώσουν τ'α δουλειά.

Κάπνιζε διαρκώς με νευρικότητα. Πότε πότε, μέσα του, ύποσυνειδήτα, ένας διασχυμός άναδενόταν, για την άθλια πράξι του. 'Ενοιθε πώς δεν ήταν λογικά, δεν ήταν παστρικά πράγματα αυτά πού έπιχειρούσε. Μά, άμέσως, ο πόθος έπινη την τίμια φωνή τού συνεδήσεως του. Φούντανε ή λαχτάρα του. 'Ανυπομονούσε πότε νά σφίξη γλουκά στ'η άγκαλιά του την 'Αννα, την όμορφη και περφηφανή αυτή κοπέλλα...

'Αξάφνα άνασκήρτησε στ'ο κάθισμά του: Δυό - τρεις σκιές ξεπρόβαλαν άπό άντίπερα, κουβαλώντας στ'α χέρια τους ένα μεγάλο μύγο...

Ο 'Αλέκος τινάχτηκε όρθιος, γεμάτος άγωνία και λαχτάρα.

—'Ε, λοιπόν; ψιθύρισε με άγωνία στον Παντελή, πού έρχόταν διαστικός προς τ'ο άμαξί.

—'Εν τάξει, άφεντικό! Σου τ'ο φέρνουμε τ'ο περιστεράκι...

—'Εμπερδέφατε εύκολά;

—'Ε, δεν σου λέω, άντιστάθηκε λίγο. Μας έχωσε και τ'α νυχάκια της στ'α μάγουλα. Μά προλάδαμε και τ'α βουλώσαμε τ'ο στόμα, μπας και έυνηση ή γρηά! Μά χαμπαραί δεν πήρε τού λόγου της...

—Καλά, Παντελή! Πληρώσε τώρα τους ανθρώπους, διώξ' τους και π'ες τους νά μη μαρτυρήσουν τίποτα!

—Μη σ'ε νοιάξή, κύρ' 'Αλέκο μου! Νά κι' ή κοπέλλα σου!

Οι άπαγωγείς σιωπηλοί σίμωσαν στ' άμαξί κι' άκούμπησαν προσεχτικά πλάι στ'η θέσι τού νέου τ'ο φτωχό κορίτσι, τυ...

ΝΕΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ο συμπαθής νέος καλλιτέχνης της πρόχας Στέφανος Στρατηγός, πού απελύθη τελευταίως τών τάξεων τού στρατού, εμφανίζεται με πολλή έπιτυχία στ'ην καινούργια κωμωδία τών κ.κ. Φωτιάδη - Βροντάκη «Ο κουτοσπόλης» πού ανέβασε προ ήμερών ο δημοφιλής Βασίλης Αργυροπούλος.

λιγμένο σφιχτά σ'ε μια κουβέρτα και φιμωμένο.

Ο 'Αλέκος τ'ην άγκάλιασε με συγκίνησι. Μά ή κοπέλλα τινάχτηκε άπότομα, νοιώθοντας τον σιμά της.

Στ'ο μεταξύ ο άμαξάς, άφού τ'α κανόνισε με τους συντρόφους του κι' έφυγαν, ανέθηκε στ'ο άμαξί για νά οδηγήση.

Μιά καμτσικιά σφύριξε στον άέρα και ξεκίνησαν μέσα στ'η νύχτα.

Σ'ε λίγο δγ'ηκαν έξω άπό την πολιτεία, τραβώντας για την Κηφισιά.

Όταν δρέθηκαν στ'ην έρημιά της έξοχης, ο νέος πήρε θάρρος. 'Η ύπόθεσις, αλήθεια, είχε τελειώσει μια χαρά! Κι' ή 'Αννούλα ήταν τώρα στ'η διάθεσί του: Όλη τ'ην ώρα την κρατούσε κοντά του, με τ'ο χέρι του περασμένο στ'η μέση της.

Σ'ε λίγο άπλωσε τ'ο άριστερό του χέρι και τ'ης ξεσκέπασε τ'ο κεφάλι. Τ'ο πρώτο δλέμμα πού τούρριξε εκείνη, στ'ην άστροφεγγιά, έμοιαζε με χτύπημα. Πώς τόν μισούσε!...

Αυτός ώστόσο τ'ης χαμογέλασε γλυκά κι' έσκυψε στ' αυτή της:

—Βλέπεις τί μ' άναγκαζες να κάνω; τ'ης είπε παιχνιδιάρικα. Μά, έννοια σου, και θά' περάσουμε καλά οι δυό μας...

Η κοπέλλα καί τ'η βέλησε νά τ'η. Μά έμποδίζεταν άπό τ'ο φίμωμά της.

—'Ο άλλος τ'ο κατάλαβε:

—'Α, ναι! έκανε. Τώρα, δεν σου χρειάζεται πιά. Κι' άλλωστε θά' είσαι φρόνιμη, δεν είν' έτσι;...

Τ'ης έλυσε τ'ο μαντήλι άπό τ'ο στόμα της. 'Αλλά τ'ην κρατούσε σφιχτά πάνω του.

—'Αναντρέ! τού είπε ή 'Αννα. Καί φώναζε δυνατά:

—Βοήθεια!...

Μά ο νέος τ'ης σφάλισε με τ'ην παλάμη του τ'ο στόμα.

—'Ησυχασε, λοιπόν! τ'ης είπε αυστηρά. 'Αμέσως όμως, σ'αν νά μετανόησε, χαλάρωσε τ'ο σφίξιμο γύρω στ'ο σώμα τ'ης κοπέλλας, άποτράβειζε και τ'ο χέρι άπό τ'ο στομα της. 'Υστερα ζετύλιξε και τ'ην κουβέρτα γύρω της, για ν' ανασαίνει ελεύθερα. 'Αλλωστε, μέσα στ'ην ερημία εκείνη δεν υπήρχε φόβος, κι' αν ακόμα ξεφωνίζε ή κοπέλλα...

'Αφ'ησε να περάσουν μερικά λεπτά. 'Επειτα, με φωνή τρυφερή γύρισε και τ'ης είπε:

—Πρέπει νάσαι λογική! Καί θά' ιδής, μικρούλα μου...

Συνεπαρμένος άπό τόν πόθο του, έσκυψε συγχρονως άπό πάνω της για νά τ'ην φιλήση, με λαχτάρα.

Σ'αν νά τ'ην άγγιξε όχιά, ή κοπέλλα τινάχτηκε με άηδία, με φόβο κι' άποτροπιασμό.

Τώρα ήταν ελεύθερη πιά.

Τινάχτηκε πάνω άγρια, μισόγυμνη, καθώς βρισκόταν με τ'η μακριά της νυχτικιά.

—Στάσου, λοιπόν, τρελλή! φώναξε έκείνος, προσπαθώντας νά τ'η συγκρατήση.

—'Αφήσε με, τέρας! στέναξε ή φτωχούλα.

Και μονομιάς, χωρίς νά λογαριάσει τόν κίνδυνο, πήδησε έξω άπό τ'ο άμαξί, πού έτρεχε ακόμα με μεγάλη ταχύτητα.

Μά, αλλοίμονο!... Τ'η στιγμή πού πηδούσε ή άκρη τ'ης μακριάς της νυχτικιάς γαντζώθηκε κάπου. Κι' ή άμοιρη έπεσε έξω, κρεμασμένη, με τ'ο κεφάλι κάτω, τινάζοντας τ'α χέρια της μ' άπόγνωση και τρόμο. Τ'α μακριά της, ξεπλεκά μαλλιά μπερδεύτηκαν άνάμεσα στ'ις άκτίνες τού τροχού.

—Παναγιά μου!... ξεφώνισε άπελπισμένα ή δύστυχη.

Κι' αυτός ήταν ο στερνός της λόγος: 'Ο τροχός τ'ην παράσχε και τ'ην έρριξε κάτω άπό τ'ο άμαξί. 'Ο δρόμος ήταν γεμάτος πέτρες. Τ'ο κεφάλι τ'ης άμοιρης 'Αννούλας χτύπησε δυνατά κι' ο ένας τροχός πέρασε πάνω άπό αυτό...

Νεκρή, αίμόφυρτη σήκωσαν τ'ην τραγική μικρούλα άπό τ'ο δρόμο...

Ψηλά, στον αύρανο, ένα άστρο κύλησε κι' έσβυσε τ'ην ίδια στιγμή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο Πώλ Μερίς

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

* Τηλεγραφοῦν άπό τ'η Ρώμη ότι τόν 'Ορσον Ο'ύ-έλλες τόν δάγκωσε μόλις έφτασε στ'ην Ιταλική πρωτεύουσα ένα λυσσασμένο σκυλί. 'Ο συμπαθής ήθοποιός θά' ύποχρεωθεί νά μείνι στ'ο κρεβάτι 275 (!) μέρες και νά ύποβληθ'η σ'ε άντιλυσσική θεραπεία. 'Ο 'Ορσον είχε μόλις τελειώσει τ'ο καινούργιο του φίλμ «Ο-θέλλος» και σκόπευε νά ξεκουραστή λιγάκι. Τ'ο σκυλί πού τόν δάγκωσε σκοτώθηκε άπό έναν αστυφύλακα άφού τόν δάγκωσε κι' αυτόν προηγουμένως.

* 'Ο Τάυρον Πάουερ πρόκειται νά έγκαταλείψη τ'ο Λονδίνο, όπου άπό έτους περίπου παίζει στ'ο θέατρο τ'ο έργο «Μίστερ Ρόμπερτσ». Θά' μεταβ'η στ'ην 'Αργεντινή όπου θά' γυρίση τ'ο προσεχές του φίλμ, τ'ο έβδομο πού ο Τάυρον γυρίζει, για τ'ην «Φόξ» πάντοτε, αλλά πολύ μακριά άπό τ'ο Χόλλυγουντ.

* 'Ο Ντάνυ Καίη θά' παίξ'η τ'ο ρόλο τού 'Αντερσον σ' ένα φίλμ πού θά' έχη για θέμα τ'η ζωή τού συγγραφέως τών περιφημών παραμυθιών, 'Η Μόϊρα Σ'ηρερ θά' χορέψ'η στ'ο φίλμ αυτό χορούς έμπνευσμένους έπίσης άπό τ'α παραμύθια τού 'Αντερσον.

* 'Ο Γάλλος ήθοποιός Πώλ Μερίς είνε πολύ άτυχος στίς ταινίες του. Στ'ο νέο του φίλμ «Σερενάτα στ'ο δήμιο» θά' πεθάν'η για δεκάτη τέταρτη φορά, πάνω στ'ην όθον φυσικά.

* 'Η κάρτα πού τ'ο ζεύγος Μαργαρίτα (Ρίτα Χάϊν-γούωρπ) και 'Αλ' Χάν-έ-στεϊλε στους φίλους του για νά τους εύχ'η έύτυχισμένο τόν καινούργιο χρόνο, είχε άπό τ'η μία πλευρά τ'ην εύχ'η και άπό τ'ην άλλη τ'η φωτογραφία τού καλύτερου αλόγου τών σταύλων τού 'Αλ' με τ'ην έξ'ης λεζάντα: «Τ'ο άλογο αυτό πήρε μέρας στίς 13 κούρες και κέρδισε στίς 11. 'Ανάμεσα στίς άλλα έπαθλα πού πήρε είνε και ένα άπό 2½ εκατομμύρια γαλλικά φράγκα. 'Η αξία του είνε 35.600 λίρες 'Αγγλίας!...

* 'Ο Χόουαρντ Χιούξ ή ο «ήπιάμενος πολυεκατομμυριούχος», όπως έχει αποκληθ'η, είνε πολύ παράξενος άνθρωπος. Βιομήχανος αεροπλάνων, ιδιοκτήτης τ'ης TWA και παραγωγός

ταινιών, ο Χόουαρντ, έχει λανσάρι στ'ο παρελθόν, μεγάλα ταλέντα όπως τ'ην Τζίν Χάρλου, τόν Πώλ Μιούνι και τελευταία τ'ην Τζέιν Ράσελ. Τώρα «φάρφω» μια καινούργια στάρ πού ετοιμάζεται νά λανσάρ'η με τόν δικό του παταγώδη και πολυδάπανο τρόπο. Πρόκειται για τ'η Γαλλίδα χορεύτρια Ζιζί Ζανουάρι πού ανακάλυψε στ'ο Λός 'Αντζελες, όπου έδιναν παραστάσεις τ'α γαλλικά μπαλέτα.

* 'Η 'Αννα Νήγκλ είνε ή ήθοποιός πού έχει ύποδυθ'η στους περισσότερους ρόλους διάσημης ήρωίδας. 'Υπήρξε ή Νέλλ Γκβίν, εύνοουμένη τού Καρόλου II, ή βασιλισσα Βικτώρια (σ'ε δύο φίλμ), ή 'Εντιθ Κάδελ, νοσοκόμα τού πρώτου παγκοσμίου πολέμου πού τρυφερίστηκε άπό τούς Γερμανούς. 'Η διάσημη άεροπόρος, 'Αμυ Τζόνσον και τέλος μια ήρωίδα τού τελευταίου πολέμου, ή 'Οδέττη Τσάρτσαϊλ (καμμία συγγένεια με τόν 'Αγγλο πρωθυπουργό). Τώρα, στ'ο νέο της φίλμ, πού σχετίζεται με τόν πόλεμο τ'ης Κριμαίας, ή 'Αννα παίζει τ'ο ρόλο τ'ης Φλοράνς Νάϊτινγκαλ πού πρώτη έρριξε τ'ην ιδέα τ'ης ιδρύσεως τού 'Ερυθρού Σταυρού.

* 'Η Μαρία Φελίξ, γνωστή μας άπό τ'ο φίλμ «Όταν κοχλάζουν τ'α πάθη», έφτασε στ'η Ρώμη προκειμένου νά πρωταγωνιστήσ'η στ'ο Ιταλικό φίλμ «Μεσσαλίνας». 'Η φλογερή Μεζι-κάνα πού εκρίθη κατάλληλη για τόν ρόλο αυτό, δεν είνε καθόλου φλογερή στ'ην ιδιωτική της ζωή στ'ην όποια δεν ύπάρχει ούτε ένας άντρας! 'Ενώ ή Μεσσαλίνα, ως γνωστό, επισκεπτόταν τ'η νύχτα μεταμφιεσμένη τίς πιο κακόφημες συνοικίες τ'ης Ρώμης και περνούσε όργιώδεις νύχτες.

* Στ'ο προσεχές της φίλμ «Λαίδη Τσούνκ-ά-Λούκ» ή Μαρία Νήττ'ριχ θά' έχη για παρτεναίρ τόν Τζόελ Μάκ Κρή. Στ'ο Χόλλυγουντ κυκλοφορεί ή φήμη ότι πρόκειται νά χωρίση άπό τόν Ρούντολφ Σέιμπερ με τόν όποιο είνε παντρεμένη εδώ και 25 χρόνια. Κατά τ'ην εικοσιπενταετία αυτή είχε, φυσικά, ένα πλήθος ειδήλλων. 'Η Μαρία λένε πρόκειται νά παντρευτ'η τώρα τόν παραγωγό Μίκαελ Γουάιλντινγκ.

* 'Ο Ντάλιο, πού είδαμε, τελευταία στ'ο φίλμ «Τ'ο κορίτσι τού δρόμου» πρόκειται νά αποτελέσ'η μαζί με τόν Κανάδο συνάδελφό του 'Ανρύ Λεφοντ'ά ένα ζευγάρι κωμικών πού θά' μπορέσ'η νά αναγωνιστ'η τ'η δυάδα Χοντρός-Λίγας. Τ'ο Χόλλυγουντ ανακάλυψε πώς ο Ντάλιο έχει σπουδαίο ταλέντο κωμικού ενώ ως γνωστόν στ'η Γαλλία δεν τού άνεβαταν παρά ρόλους προδότη ή προαγωγού.

* Στ'η Βιέννη θά' γυριστ'η τ'ο πρώτο άγγλο-αμερικανό-γερμανικό φίλμ. 'Ο τίτλος τού έργου είνε «Ραντεβού στ'η Βιέννη» και πρωταγωνιστ'ησ'ησ'η βέτης άγγλικής εκδόσεως ο Πώλ Χενρ'ίτ. Στ'η γερμανική θεατρική θά' πρωταγωνιστ'η ή 'Ιλζε Βέρνερ πού παντρεύτηκε έναν 'Αμερικανό αξιωματικό τών στρατευμάτων κατοχής. 'Ο συνδιασμός θεωρείται τόσο άπό οικονομικής όσο και άπό... διπλωματικής πλευράς άπό τούς πιο έπιτυχημένους...

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ-ΚΑΠΑΛΟΥΚΗ ΨΕΥΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μιά πεθερά, 26 ετών!

«Όταν ο Στέλιος μου άνακόνωσε τ'η μοιραία είδησι ότι παντρενόταν τ'ην Κλάρα, πρώτα τόν συγχάρηκα κι' έπειτα τόν ρώτησα:

—Και πού θά' μείνεται;

—Στ'ο σπίτι τ'ης πεθεράς μου.

—Δέν σου τ'ο συνιστώ. Μιά πεθερά, όσο καλή κι' αν είνε, είνε πάντα πεθερά. Γι' αυτό πρέπει νά μ'ην μακριά άπό τ'ο σπίτι τού γαμπρού και τ'ης νύφης.

—Είμαι σύμφωνος, αλλά δεν γίνεται αλλιώς. Για πολλούς λόγους. Πρώτα - πρώτα είνε όρος τ'ης Κλάρας. Δεύτερον, ή πεθερά μου είνε χήρα και δεν έχει άλλο παιδί. Πώς θά' τ'ην άφήσω μόνη; Θά' ήταν πολύ σκληρό, εκ μέρους μας. Τρίτον, τ'ο σπίτι πού μένει, μια καλοβαλμένη μονοκατοικία με πέντε δωμάτια, είνε ιδιοκτησία τ'ης, τόχει πάρει προίκα. Κι' όταν ο Θεός θά' τ'ην καλέση κοντά του για νά τ'ην αναπαύσ'η άπό τ'α δάσανα τ'ης ζωής, τ'ο σπίτι θά' είνε δικό μας. Τέταρτον,...

—Τέταρτον δεν χρειάζεται. Καταλαβαίνω πώς δεν μπορείς νά κάνης αλλιώς. Εύχομαι μονάχα νά τ'α περάσης καλά με τ'ην πεθερά σου.

—'Α! Είνε λαμπρή γυναίκα!...

—Μη διάζεσαι. 'Από μακριά όλοι είνε καλοί. 'Άσε νά τ'η δοκιμάσης πρώτα κι' έπειτα μου λές...

* 'Ο Στέλιος παντρεύτηκε κι' έγκαταστάθηκε στ'ο σπίτι τ'ης πεθεράς του. Και, φυσικά, τόν έχασα. 'Ετσι συμβαίνει πάντα. Όταν παντρεύονται οι φίλοι μας, κόβουν άπό τ'ις παρές, γιατί πέφτουν με τ'η στ'ο σπίτι. Αί, τ'α πίνουμε,

—Δηλαδή; —Δηλαδή, δεν έχει κατανοήσι για τ'η σημερινή ζωή. Όταν είνε νά δούμε έξω με τ'ην Κλάρα, κρεμάει τ'α μούτρα τ'ης. «Κι' έμένα θά' μ' αφήσετε μόνη;» μάς λέει. «Έμένα δεν με παίρνεται μαζί;» Πώς νά συρνης όμως τ'ην πεθερά σου, παντ'οι όπου πηγαίνεις; Συμφωνούμε τρία-τέσσερα νέα άντρά-γυνα νά μαζευτούμε κάπου νά διασκεδάσουμε. 'Αν φέρουμε όλοι τ'ις πεθερές μας, τί διασκεδάσεις θά' γίνη; Αυτό τ'ο άπλο πραγματάκι, δεν έννοει νά τ'ο καταλάβ'η ή κυρία Σοφία. 'Επειτα, κάνουμε καμμία γιορτή στ'ο σπίτι. Αί, τ'α πίνουμε,

—Δηλαδή; —Δηλαδή, δεν έχει κατανοήσι για τ'η σημερινή ζωή. Όταν είνε νά δούμε έξω με τ'ην Κλάρα, κρεμάει τ'α μούτρα τ'ης. «Κι' έμένα θά' μ' αφήσετε μόνη;» μάς λέει. «Έμένα δεν με παίρνεται μαζί;» Πώς νά συρνης όμως τ'ην πεθερά σου, παντ'οι όπου πηγαίνεις; Συμφωνούμε τρία-τέσσερα νέα άντρά-γυνα νά μαζευτούμε κάπου νά διασκεδάσουμε. 'Αν φέρουμε όλοι τ'ις πεθερές μας, τί διασκεδάσεις θά' γίνη; Αυτό τ'ο άπλο πραγματάκι, δεν έννοει νά τ'ο καταλάβ'η ή κυρία Σοφία. 'Επειτα, κάνουμε καμμία γιορτή στ'ο σπίτι. Αί, τ'α πίνουμε,

—Δηλαδή; —Δηλαδή, δεν έχει κατανοήσι για τ'η σημερινή ζωή. Όταν είνε νά δούμε έξω με τ'ην Κλάρα, κρεμάει τ'α μούτρα τ'ης. «Κι' έμένα θά' μ' αφήσετε μόνη;» μάς λέει. «Έμένα δεν με παίρνεται μαζί;» Πώς νά συρνης όμως τ'ην πεθερά σου, παντ'οι όπου πηγαίνεις; Συμφωνούμε τρία-τέσσερα νέα άντρά-γυνα νά μαζευτούμε κάπου νά διασκεδάσουμε. 'Αν φέρουμε όλοι τ'ις πεθερές μας, τί διασκεδάσεις θά' γίνη; Αυτό τ'ο άπλο πραγματάκι, δεν έννοει νά τ'ο καταλάβ'η ή κυρία Σοφία. 'Επειτα, κάνουμε καμμία γιορτή στ'ο σπίτι. Αί, τ'α πίνουμε,

—Δηλαδή; —Δηλαδή, δεν έχει κατανοήσι για τ'η σημερινή ζωή. Όταν είνε νά δούμε έξω με τ'ην Κλάρα, κρεμάει τ'α μούτρα τ'ης. «Κι' έμένα θά' μ' αφήσετε μόνη;» μάς λέει. «Έμένα δεν με παίρνεται μαζί;» Πώς νά συρνης όμως τ'ην πεθερά σου, παντ'οι όπου πηγαίνεις; Συμφωνούμε τρία-τέσσερα νέα άντρά-γυνα νά μαζευτούμε κάπου νά διασκεδάσουμε. 'Αν φέρουμε όλοι τ'ις πεθερές μας, τί διασκεδάσεις θά' γίνη; Αυτό τ'ο άπλο πραγματάκι, δεν έννοει νά τ'ο καταλάβ'η ή κυρία Σοφία. 'Επειτα, κάνουμε καμμία γιορτή στ'ο σπίτι. Αί, τ'α πίνουμε,

—Δηλαδή; —Δηλαδή, δεν έχει κατανοήσι για τ'η σημερινή ζωή. Όταν είνε νά δούμε έξω με τ'ην Κλάρα, κρεμάει τ'α μούτρα τ'ης. «Κι' έμένα θά' μ' αφήσετε μόνη;» μάς λέει. «Έμένα δεν με παίρνεται μαζί;» Πώς νά συρνης όμως τ'ην πεθερά σου, παντ'οι όπου πηγαίνεις; Συμφωνούμε τρία-τέσσερα νέα άντρά-γυνα νά μαζευτούμε κάπου νά διασκεδάσουμε. 'Αν φέρουμε όλοι τ'ις πεθερές μας, τί διασκεδάσεις θά' γίνη; Αυτό τ'ο άπλο πραγματάκι, δεν έννοει νά τ'ο καταλάβ'η ή κυρία Σοφία. 'Επειτα, κάνουμε καμμία γιορτή στ'ο σπίτι. Αί, τ'α πίνουμε,

—Δηλαδή; —Δηλαδή, δεν έχει κατανοήσι για τ'η σημερινή ζωή. Όταν είνε νά δούμε έξω με τ'ην Κλάρα, κρεμάει τ'α μούτρα τ'ης. «Κι' έμένα θά' μ' αφήσετε μόνη;» μάς λέει. «Έμένα δεν με παίρνεται μαζί;» Πώς νά συρνης όμως τ'ην πεθερά σου, παντ'οι όπου πηγαίνεις; Συμφωνούμε τρία-τέσσερα νέα άντρά-γυνα νά μαζευτούμε κάπου νά διασκεδάσουμε. 'Αν φέρουμε όλοι τ'ις πεθερές μας, τί διασκεδάσεις θά' γίνη; Αυτό τ'ο άπλο πραγματάκι, δεν έννοει νά τ'ο καταλάβ'η ή κυρία Σοφία. 'Επειτα, κάνουμε καμμία γιορτή στ'ο σπίτι. Αί, τ'α πίνουμε,

—Δηλαδή; —Δηλαδή, δεν έχει κατανοήσι για τ'η σημερινή ζωή. Όταν είνε νά δούμε έξω με τ'ην Κλάρα, κρεμάει τ'α μούτρα τ'ης. «Κι' έμένα θά' μ' αφήσετε μόνη;» μάς λέει. «Έμένα δεν με παίρνεται μαζί;» Πώς νά συρνης όμως τ'ην πεθερά σου, παντ'οι όπου πηγαίνεις; Συμφωνούμε τρία-τέσσερα νέα άντρά-γυνα νά μαζευτούμε κάπου νά διασκεδάσουμε. 'Αν φέρουμε όλοι τ'ις πεθερές μας, τί διασκεδάσεις θά' γίνη; Αυτό τ'ο άπλο πραγματάκι, δεν έννοει νά τ'ο καταλάβ'η ή κυρία Σοφία. 'Επειτα, κάνουμε καμμία γιορτή στ'ο σπίτι. Αί, τ'α πίνουμε,

—Δηλαδή; —Δηλαδή, δεν έχει κατανοήσι για τ'η σημερινή ζωή. Όταν είνε νά δούμε έξω με τ'ην Κλάρα, κρεμάει τ'α μούτρα τ'ης. «Κι' έμένα θά' μ' αφήσετε μόνη;» μάς λέει. «Έμένα δεν με παίρνεται μαζί;» Πώς νά συρνης όμως τ'ην πεθερά σου, παντ'οι όπου πηγαίνεις; Συμφωνούμε τρία-τέσσερα νέα άντρά-γυνα νά μαζευτούμε κάπου νά διασκεδάσουμε. 'Αν φέρουμε όλοι τ'ις πεθερές μας, τί διασκεδάσεις θά' γίνη; Αυτό τ'ο άπλο πραγματάκι, δεν έννοει νά τ'ο καταλάβ'η ή κυρία Σοφία. 'Επειτα, κάνουμε καμμία γιορτή στ'ο σπίτι. Αί, τ'α πίνουμε,

—Δηλαδή; —Δηλαδή, δεν έχει κατανοήσι για τ'η σημερινή ζωή. Όταν είνε νά δούμε έξω με τ'ην Κλάρα, κρεμάει τ'α μούτρα τ'ης. «Κι' έμένα θά' μ' αφήσετε μόνη;» μάς λέει. «Έμένα δεν με παίρνεται μαζί;» Πώς νά συρνης όμως τ'ην πεθερά σου, παντ'οι όπου πηγαίνεις; Συμφωνούμε τρία-τέσσερα

Το περιβάλλον της ζωής

ΕΚΕΙΝΟΣ (ταραγμένος): Πέρασε... Κάθισε... (πνιχτά) Κρυώνεις;
ΕΚΕΙΝΗ (Δεν κάθεται): Όχι. (Σιγά). Τρέμω χωρίς να κρυώνω.
(Μεγάλη παύση).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Εύγενικά): Μά... κάτσε λοιπόν.

ΕΚΕΙΝΗ (Τού ρίχνει μια ματιά που μοιάζει με την ευγνωμοσύνη της γάτας όταν, ύστερ' από μια γερή κλωτσιά, την παίρνει στα χέρια του και τη χαϊδεύει κάποιος): Εύχαριστώ, Κώστα. (Αγκαλιάζει με διψασμένο βλέμμα το δωμάτιο). Όραία είν' εδώ!... Πάντα ξεστράκι' ωραία!... (Ξαφνικά): Νόμιζα πως θα μου κλείσει την πόρτα στα μούτρα. (Σαν να θέλει να πικράνη αυτή την εαυτή της άφου δεν το κάνει ο άλλος. Διψάει να βρή τη λύτρωση στην τιμωρία κι' η καλωσύνη του υποσυνείδητά την ενοχλεί)... Σου φέρθηκα τόσο ελαινά.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Πικρά): Προσπαθείς να κάνεις απολογία που δεν θα πετύχει τίποτ' άλλο από το να μου ματώσει περισσότερο την πληγή. Προτίμη' να μη μιλήσουμε γι' αυτά...

ΕΚΕΙΝΗ:... Μ' άγριο άξονο ύφος): "Όχι, θα μιλήσουμε! Μισώ τον εαυτό μου. Τον συχαίνω!... Κι' άφου εσύ δεν μου τά λές, θα τά πώ εγώ μόνη μου γι' αυτό να τ' άκούω!... Είμ' ένα πλάσμα φοικτό!... μια ψυχή δρώμικη!... Με πήρες όρφανη, φτωχιά και δυστυχισμένη και μ' έκανες γυναίκα σου. Μαύραες την αγάπη σου, τη ζέση της

εστυχίας που χαρίζει το σπίτι... (Λυγμός πνιγμένος) κι' ένα παιδί!... Και σε πρόδωσα κι' έσένα και τ' αγοράκι μας!... (Πικρά): Λένε για μια γυναίκα σαν έμένα: Είνε «αμύγδαλη»... «επιπόλαιη»... (Ξερά) Τίποτ' απ' αυτά! Είμαι... Είμ' ένα έλεεινό πλάσμα!... Το ξαναλέω: Μία συκαμερή ψυχή!... (Πεφτει σαν αυτόματο στην πολυθρόνα, ώρη, αδύνατη, μ' ανέκφραστο βλέμμα. Ψιθυρίζει σαν κουρνιασμένη κουκλα). Αυτός μ' εγκατέλειψε! Μά πριν πεθάνω, ήθελα να δώ το παιδί κι' έσένα... (Μικρή σιγή). Γι' αυτό ήρθα. (Αναπνοή). Σ' εύχαριστώ που με δέχτηκες.

(Μεγάλη παύση)

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Ανάβει τσιγάρο): "Ελσα! (Μιλεί σιγά μ' α σταθερά): Θα σου πω μια ιστορία πραγματική. Δεν είμαι λογοτέχνης για να στολίσω την αφήγησή μου μ' ωραία λόγια. "Αν και νομίζω πως τ' αληθινά δράματα της ζωής δεν έχουν ανάγκη από υπόκρουσι φραστικής αρμονίας... (Καπνίζει). "Όταν ήμουν έντεκα χρονών, —όσο είνε τώρα ο Γιωργάκης μας— η μητέρα μου... (κυττάζει άλλοι μ' αίσθημα διπλής τραγικής ντροπής)... η μητέρα μου... φερόθηκε στον πατέρα μου όπως κι' εσύ σε μένα! Δεν έξετάζω αν έφταιγε, ούτε μπορώ να ξερω αν έφταιγε κι' εσύ. Προβλήματα δύσκολα, που ένας ταπεινός άνθρωπος δεν μπορεί να τα λύσει, άφου δεν τάλυσαν τόσοι σοφοί ως τώρα... (Μικρή σιγή). "Εκείνο που θυμάμαι... είνε πως ο πατέρας μου, σκληρός, δυνατός κι' άλυγιστος... μού στερήσε τη μάννα μου! Μεγάλωσα μ' αυτό τον καύμο. (Καπνίζει ευρηκτικά): Και το χειρότερο ήτανε που μού το είπε! (Σχεδόν άγρια): Μου είπε το λάθος της μάννας μου και τραυμάτισε την παιδική ψυχή μου ανεπανόρθωτα... (Σηκώνεται και γίνεται απότομα ψυχραιμότερος, μεγάλος, υπερεκδησιας. Βαρεία και λιγο μελαγχολικά): Γι' αυτό, "Ελσα, σε συγχωρώ. "Η... αυτό έβρισκα δικαιολογία. "Όπως θέλεις, πάρτο. (Εκείνη γεμάτη δάκρυα κάνει μια κίνηση σ' α να πιά το φίλη το χέρι). "Όχι, δεν θέλω δραματικές σκηνές και γοατισμάτα... (Μια φωνή παιδική ακούγεται από μέσα: «Πατέρα!...») Ναί, παιδί μου, εδώ είμαι. (Λυγμός που καταπνίγεται απότομα). "Ηρθε η μαμά σου απ' το ταξίδι!...

(Πολύ γρήγορη)

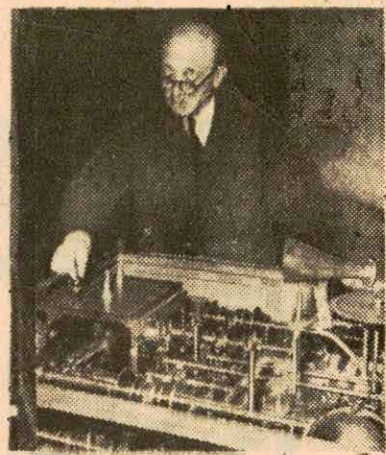
Αύλαγα

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΟΟ

Θρησκευτικές άπκ-σχελήσεις...

"Η νεαρή ήθοποιος Κόλε-ω Τόουσοντ, που, ως γνωστόν, είχε άπαρνηθή τον κινηματογράφο, για ν' αφιερωθή στη θρησκεία, παντρεύτηκε ένα νεαρό φοιτητή της θεολογίας, τον Λιούκις "Ηδανς που την περνάει κατά τέσσερα χρόνια.

ΤΟ ΡΟΜΠΟΤ ΠΑΙΖΕΙ ΣΚΑΚΙ

Στο Παρισινό συνέδριο των τεχνικών που άρχολούντα με τα ρομπότ, έγινε και μια επίδειξη του περιφημού ρομπότ που παίζει σκάκι και που κατασκευάστηκε το 1922 από τον "Ισπανό μηχανικό Τορρές Κεέντο. Στη φωτογραφία μας ο ίδιος ο κατασκευαστής έξηγει τη λειτουργία του ρομπότ, παίζοντας συγχρόνως μαζί του μια παρτίδα σκάκι.

ΤΟ «ΚΟΡΑΪ» ΣΥΝΕΛΗΘΗ

Το άπαιστο «Κοράκι», δηλαδή η γυναίκα αυτή που επί χρόνια άνασάτωνε τους κατοίκους μιας παρισινής συνοικίας με τα άνόνομα γράμματα της συνελήφθη επί τέλους. Είνε μια πιανίστρια που έμενε στην ίδια συνοικία, η Καμίλ Μαρτέν ήλικίας 57 χρονών. "Η στριμμένη αυτή γεροντοκόρη έστελνε στους γείτονες της γράμματα, στα όποια τους ζητούσε από 10-50.000 γαλλικά φράγκα για να μη προσή σε άποκαλύψει.

ΣΚΥΛΟΣ ΜΕ... ΛΙΣΤΡΑΚΑΝ

Δεν πρόκειται για κανένα παιδικό παιχνίδι, αλλά για ένα άλοζωντανο σκυλί που κέρδισε το πρώτο έραβείο σε μια έκθεση σκύλων του Λονδίνου. Το όνομα του σκύλου αυτό είνε εξ Ισού παραξενο με την εμφάνισή του. Λέγεται «Ο Τολμύρος του δάσους» και έχει κέρδισε μέχρι σήμερα 250 έραβεία σε έκθέσεις!

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Με το φακό του ματιού

ΑΠΟ σήμερα — 1η Φεβρουαρίου — η Πάουερ δεν θα δέχεται αιτήσεις έγκαταστάσεως ηλεκτρικού ρεύματος. Ότε για τις νέες οικοδομές. Το μέτρον θα έχη επίδραση εις βάρος της άνοικοδομήσεως, της όποιας ο ρυθμός μοιραία θ' άναχατισθή. Έν τούτοις τα πράγματα δείχνουν πως δεν δικαιολογούνται τόσο άστυροί περιορισμοί. "Η Πάουερ άπλούστατα θέλει να έξαναγκάση το ύπουργείον Συντονισμού να της έγκρίνη το δάνειον των 2 εκατομμυρίων δολλαρίων για την έγκαταστάσι νέων μηχανημάτων. Το ύπουργείον όμως έχει τη γνώμη ότι δεν δικαιολογείται η δαπάνη τούτου συναλλάγματος, έφ'όσον το 1952 θ' άρχισή η λειτουργία του έργοστασίου Χαλκίδος, που θα τροφοδοτή με ρεύμα και την πρωτεύουσα. "Ορθότατα! "Η Πάουερ όμως νομίζει ότι τις συνέπειες της διαφοράς αυτής πρέπει να τις πληρώση το κοινόν. Θα της έπιτραπή;

ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟ της γρίπης ύπάρχει κίνδυνος να το άρπάξη κανείς στους κλειστούς χώρους όπου είνε συγκεντρωμένα πολλά άτομα. Οι τάξεις των σχολείων, που δεν διακοίνονται για τους υγιεινούς όρους τους, είνε ό,τι χρειάζεται για τη μετάδοσι του μικροβίου. "Ας ληφθούν λοιπόν έπείγοντα μέτρα προστασίας της μάθητισης νεολαίας, η όποια είνε και η πιο εύπαθής στις έπιδημικές αρρώστειες. Δεν εισηγούμεθα το όλιγοήμερο κλείσιμο των σχολείων, άς έφαρμωσθ όμως για ένα διάστημα το σύστημα της εκ περιτροπής διδασκαλίας, που θα έπιτρέψη την άρσίωσι των μαθητών. Είνε και αυτό ένα μέτρον προνοίας

ΑΝ ΑΠΟΔΕΙΧΘΟΥΝ άληθινά όσα καταγγέλλονται σχετικά με τα άστρονομικά ποσά — 100 δις σκεταμόμυρια και πλέον — που έκέρδισαν οι εργολάβοι όι όποιοι άνέλαβαν την άνοικοδόμησι των έρεισμάτων χωρίων, θα πρέπει να λειτουργήση η άγχων. Γιατί τα δις σκεταμόμυρια αυτά προέρχονται από την έκμετάλλευσι των θημάτων των έθνικών συμφωνών. Στις περιπτώσεις αυτές δεν χωρεί έπιείκεια. "Επιβάλλεται λοιπόν η ταχύτερη έξασκρίθωσις των ύπευθύνων και της έκτασεως των έθνικών, ώστε να σταλή η ύπόθεσις στη Δικαιοσύνη και να έπιδληθούν οι ένδεικνύόμενες κυρώσεις. Είνε ο μόνος τρόπος να άναχατισθ κάπως η άσυγκράτητη βουλμία των καταχραστών...

ΤΟ 1951 έχει όρισθ, ως γνωστόν, ως «έτος του άποδημού "Ελληνισμού". Κατά τις άρχικές άποφάσεις, πρόκειται να οργανωθούν δεξιώσεις, γιορτές, ύποδοχές κτλ. Τούτο, έπειδή μαζί με τους "Ελληνες του έξωτερικού θα έλθουν στην "Ελλάδα και χιλιάδες ξένων. Θα γίνη δηλαδή το 1951 η πρώτη σοδορή και συστηματική έκδηλωσις της τουριστικής μας πολιτικής.

"Ιδού τώρα και οι πρώτες ένδείξεις της έπιτυχίας: Στη Ρόδο θα κλείσουν τα μεγάλα ξενοδοχεία, διότι λήγει το μισθολικό δικαίωμα του σμπερινού ένοικιαστού και ο Τουρισμός δεν θέλει να του άνανεώση τη σύμβασι — δικαιολογημένα τώως — αλλά δεν είνε κι' ό

διος σε θέσι να άναλάβη την έκμετάλλευσι. "Ετσι, με το κλείσιμο των ξενοδοχείων της μόνης τουριστικά ώργανωμένης περιοχής της "Ελλάδος έγκαινιάζεται το «έτος του άποδημού "Ελληνισμού»; Συγχαρητήρια!...

ΠΟΛΥ πτωχοπροδορικά είνε τα νέα μέτρα σχετικά με την δασμολογική άτέλεια των δεμάτων — δώρων που έρχονται από το έξωτερικό. Τα τρόφιμα της άτέλους εισαγωγής περιορίζονται σε 10 κιλά το μήνα, τα ρούχα σε 3 κιλά — με την προϋπόθεσι ότι θα είνε βαμβακερά ή από τεχνητή μετάξα — τα παπούτσια σε... ένα ζευγάρι το χρόνο κτλ.

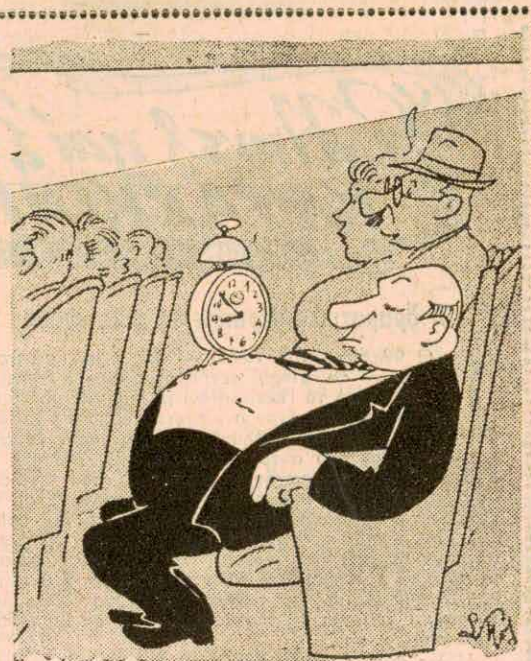
"Αν έχη κανείς την... άτυχία να δεχθί δέμα που θα περιέχη ένα μάλλινο κοστούμι ή τρόφιμα περισσότερα από 10 κιλά, καταδικάζεται σε δασολήψεις με το Δημόσιο, τρεχάματα για την έκδοσι άδειών κτλ. Αυτό για να μην εισαχθούν άτέλως άσημαντες ποσότητες τροφίμων ή ειδών ρουχισμού, που είνε οι χρησιμώτατες στις φτωχές οικογένειες. Μυστήρια!...

Η ΓΛΥΦΑΔΑ και το "Ελληνικό δεν έχουν τηλεφώνω. Για την άκρίβεια τηλεφώνω διαθέτουν μόνον έλάχιστα προνομιοχού, ξένοι ως έπι το πλείστον. Συνδέσεις δεν γίνονται από έτών και ούτε προβλέπεται σύντομη άποκατάστασις του τηλεφωνικού δικτύου στα δύο αυτά προάστια που έχουν τεραστία κίνησι το καλοκαίρι και όχι μικρή το χειμώνα. "Όσα διαδήματα έγιναν ως τώρα στους άρμόδιους συνήτησαν παγερή άδιαφορία. Και ρωτούν οι μόνιμοι κάτοικοι: Γιατί αυτή η κακομεταχείρισις των προαστίων των, που υποτίθεται ότι δεν έχουν μικρότερα δικαιώματα από τα άλλα; Ποιος να τους άπαντήσει;

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» αισθάνεται την ύποχρεώσι να ένώση και τα δικα του συγχαρητήρια στις όμορφες έκδηλώσεις του καθημερινού Τυπου προς τον Διευθυντή της "Αστυνομίας "Αθηνών κ. Βρανόπουλο για όσα μέχρι σήμερα έκανε ύπερ της πρωτεύουσας. Μεσα σε λίγους μήνας η "Αθήνα γνώρισε την προστατευτική δραστηριότητα του έξαιρέτου άστυνομικού, πράγμα που προοιωνίζει ότι η πρωτεύουσα θα χάση βαθμύδον τον άναρχικό χαρακτήρα που παρουσιάζει σε διαφόρους τομείς της ζωής της. "Ο κ. Βρανόπουλος, με την βοήθεια των άστυνομικών όργάνων, είνε δεδομένο πως θα ολοκληρώση το πραγματικά δυσχερές έργο που άνελαβε.

Ο ΓΚΟΙ νέων διδλίων κυκλοφόρησαν τον περασμένο χρόνο. "Από άπόψεως έκδοτικού όργασμού το 1950 θα μπορούσε να διεκδικήση το ρεκόρ. "Από άπόψεως ποιότητας όμως δεν μπορεί να πη κανείς ότι υπάρχουν ίκανοποιητικές έντυπώσεις. "Ελάχιστα είνε τα πολύ καλά διδλία. Πάρα πολλά είνε εκείνα που δηγκαν για να ίκανοποιήσουν άπλως τις φιλοδοξίες πρωτοπείρων συγγραφέων. "Ας μάς έπιτρέψουν οι τελεταίοι να τους πούμε με ειλικρίνεια πως η φιλοδοξία που περιορίζεται στην έκδοσι άπλως ενός διδλίου είνε όλίγον... μωρία. "Η φιλοδοξία πρέπει να άφορά το περιεχόμενο του διδλίου. Και έν τούτοις φαίνεται πως αυτή τη «λεπτομέρεια» — που δεν είνε καθόλου λεπτομέρεια — έν την πρόσεον οι νέοι συγγραφείς, οι περισσότεροι πάντως.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Ο ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

— Δεν την ξαναπαθαίνω!... Αυτή τη φορά θα ξυνηθώ για να δώ το τέλος του έργου!... (ΤΟΥ Σ. ΠΟΛΕΝΑΚΗ)

— Και να φαντασθίς, φίλε μου, ότι όλ' αυτά, τα κάνει για να ζήλεις!...

— Δεν μπορώ να καταλάβω τι της βοήκει και την έρωτεύθηκες!... "Όλο κοκκινιάει και πούντρα είνε!...

Ελληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Οι δραματικές περιπέτειες μίας ομάδας φυγάδων

ΤΟ Φλεβάρη του 1942 — ένα πρωί, με αρκετή κακοκαιρία — το μικρό πετρελαιοκίνητο «Αγία Ελένη» ξεκινούσε από το Πασαλιμάνι με προορισμό τη Μυτιλήνη. Κυβερνήτης του ήταν ο καπετάν Νικόλας Χονδρονικόλας, με βοηθό μηχανικό το Μιχαήλ Μεντζογιαννάκη. Τέσσερα ολόκληρα μερονυχτά, οι δυο άντρες αγωνίστηκαν σκληρά εναντίον μίας άγριας θαλασσοταραχής και στις 29 του Φλεβάρη, κατάρωσαν επίτελους να φτάσουν στην Κάρυστο. Εκεί προσωριμώθηκαν, με την ελπίδα να ξεκινήσουν πάλι αμέσως μόλις θα τους το επέτρεπε ο καιρός. Αλλά οι μέρες άρχισαν να περνούν χωρίς να βλέπουν καμιά καλύτερη αιτία. Ο καπετάν Νικόλας αναγκάστηκε τότε να τηλεγραφήσει στον πλοιοκτήτη του πετρελαιοκινήτου κ. Γεώργιο Φατσή, ότι αδυνατούσε προς το παρόν να συνεχίσει το ταξίδι του για τη Μυτιλήνη, γιατί επικρατούσε τρομαχτική τρικυμία.

Μόλις ο κ. Φατσης έλαβε το τηλεγράφημα, συναντήθηκε αμέσως με το σμήναρχο κ. Σπ. Δαμασκηνό — αρχηγό της ομάδας πληροφοριών του «ΟΜΗΡΟΥ» — και του ανέφερε τα σχετικά. Ο κ. Δαμασκηνός άνησχυσε. Η «Αγία Ελένη» αποτελούσε ένα από τα πλωτά μέσα που διέθετε η οργάνωση για τη μεταφορά διαφόρων συνεργατών της στη συμμαχική βάση της Σμύρνης. Τόσο ο κ. Φατσης, όσο και ο καπετάν Νικόλας με το βοηθό του Μεντζογιαννάκη, ανήκαν στην υπηρεσία διαφυγής του «ΟΜΗΡΟΥ». Και το τελευταίο του ταξίδι είχε το σκοπό του: Από μίαν έρμικη ακτή της Εύβοιας θα παραλάβαιναν μίαν ομάδα πατριωτών για να την περάσουν — μέσω Μυτιλήνης — στα Μικρασιατικά παράλια. Η κακοκαιρία όμως που επικρατούσε τις μέρες εκείνες στο Αιγαίο, τους εμπόδιζε να συνεχίσουν την αποστολή τους.

Η άνησυχία του κ. Δαμασκηνού ήταν δικαιολογημένη. Γιατί, εκτός των άλλων, στην ομάδα που θα διέφευγε από την Ελλάδα ήταν και ο τολμηρός σαμποτέρ της ΕΣΠΟ Αντώνης Μυτιληναίος, ο έπισμηναγός Ιωάννης Κωσταρόπουλος, ο ασυρματιστής Λεωνίδας Αναπλιώτης, ο πλωτάρχης κ. Παπαμιχαήλ, ο έπισμηναγός Θεόδωρος Κωνσταντινίδης και πολλοί άλλοι. Το όλο δεκάρι. Είνε αφάνταστες οι περιπέτειες της ομάδας αυτής ως που να φτάσει στον Άλμυροπόταμο της Εύβοιας, στο σημείο δηλαδή εκείνο που επρόκειτο να τους παραλάβει η «Αγία Ελένη». Ημέρα συνάντησής είχε ορίσει η 25 του Φλεβάρη. Είχε φτάσει όμως η 28 χωρίς να φανή το σκάφος στον ορίζοντα. Κι' η τρικυμία εξακολουθούσε σφοδρότατη.

—Κι' όμως πρέπει να περιμένουμε, είπε στους συντρόφους του ο επί κεφαλής της ομάδας έπισμηναγός Κωσταρόπουλος. Να γυρίσουμε στην Αθήνα ούτε λόγος να γίνεται. Από στιγμή σε στιγμή μπορεί να παρουσιαστή το καΐκι. Άς κάνουμε ακόμη λίγη υπομονή...

Όστόσο οι μέρες περνούσαν ή μία πίσω από την άλλη, γεμάτες αγωνία για τους φυγάδες. Τα τρόφιμα και τα χρήματά τους είχαν τελειώσει. Η πείνα άρχισε να τους βασανίζει. Έπρεπε λοιπόν να δοθεί κάποια λύση. Την υπόθεσε την ανέλαβε ο έπισμηναγός Θεόδωρος Κωνσταντινίδης, συνεργάτης του «ΟΜΗΡΟΥ».

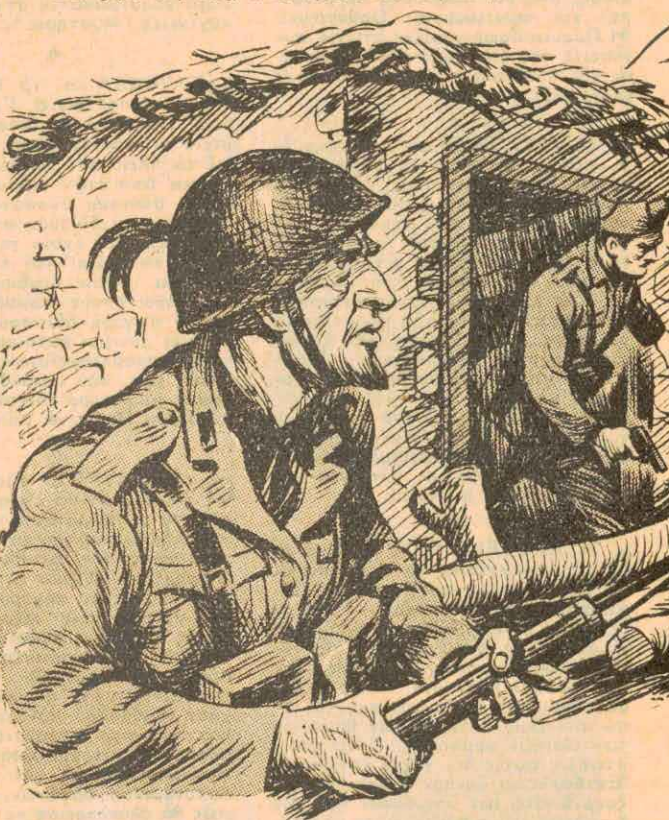
—Έτσι που πάμε θα πεθάνουμε στα πόδια μας, είπε στους συντρόφους του. Αποφάσισε να πάω στην Αθήνα να πάρω χρήματα. Θα ξαναγυρίσω σε δυο τρεις μέρες το πολύ και θα σας φέρω και νέα...

Ο τολμηρός αεροπόρος έφυγε το ίδιο εκείνο πρωί από τον Άλμυροπόταμο κι' ευτυχώς χωρίς πολλές περιπέτειες έφτασε την επομένη στην πρωτεύουσα. Εκεί ο κ. Δαμασκηνός τον πληροφορήθηκε ότι η «Αγία Ελένη» βρισκόταν ποδισμένη ακόμη στην Κάρυστο, περιμένοντας να καλύτερήσει ο καιρός για να πάει να τους παραλάβει. Δεν έπρεπε λοιπόν ν' άνησυχούν. Αν επέστρεφαν στην Αθήνα θα κινδύνευαν να πιαστούν. Πολλούς απ' αυτούς η Γκεστάπο τους άναζητούσε κάθε τόσο στα σπίτια τους. Ο Κωνσταντινίδης συμφώνησε απόλυτα μαζί του. Έφοδιάστηκε, λοιπόν, με χρήματα και οδηγίες και ξαναγύρισε στην Εύβοια. Πέρασε όμως μία βδομάδα ακόμη, χωρίς να φανή το καΐκι. Τότε άκριδώς κυκλοφόρησε η φήμη, ότι ένα Ιταλικό τάγμα έρχεται στον Άλμυροπόταμο. Οι χωρικοί της περιφέρειας —που είχαν μαντέψει τί πρόσωπα αποτελούσαν την ομάδα των δεκάρι και κατάλαβαν ότι κινδύνευε—έκαναν ό,τι μπορούσαν για να την ειδοποιήσουν.

Πρέπει να σκορπίσουμε σε διάφορα σημεία της περιοχής, είπε ο έπισμηναγός Κωσταρόπουλος στους συντρόφους του. Έτσι που είμαστε όλοι μαζεμένοι εδώ, θα μας πιάσουν σαν τα ποντίκια στη θάλα!...

Πραγματικά η ομάδα χάρισε αμέσως. Δέκα άντρες τράβηξαν στο Άλμυρην, ένα μικρό χωριουδάκι που απέχει κάπου δυο χιλιόμετρα από τους Τσακίους. Εκεί κρυφθηκαν σε μία μεγάλη καλύβα, λίγο πιο έξω από το χωριό. Στην ομάδα αυτή των δέκα συμπεριλαμβανόταν κι' ο σαμποτέρ της ΕΣΠΟ Μυτιληναίος. Δύο άλλα μέλη, ο Λεωνίδας Αναπλιώτης κι' ο πλωτάρχης Παπαμιχαήλ, εγκαταστάθηκαν σε μια δεύτερη καλύβα, που βρισκόταν κοντά στην πρώτη. Οι υπόλοιποι τέσσερις τράβηξαν για το Μεσοχώρι, τέσσερα χιλιόμετρα πέρα από το Άλμυρην. Εκεί έμειναν αρκετές μέρες κρυμμένοι. Στο μεταξύ όμως τα χρήματα τελειώσανε πάλι κι' ο έπισμηναγός Κωνσταντινίδης αναγκάστηκε να ξαναφύγει για την Αθήνα. Έτσι πέρασε ένας ολόκληρος μήνας χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Το απόγευμα της 26 Μαρτίου, ο καιρός μαλάκωσε ξαφνικά. Η θάλασσα γαλήνεψε απότομα κι' ένας άνοιξιάτικος ήλιος σκόρπισε γύρω τα χρυσάφια του. Έπιτέλους! Η «Αγία Ελένη» θα ξεκινούσε πια από την Κάρυστο, για να πάει να παραλάβει τους άντρες της ομάδας. Το αργότερο την επομένη το βράδυ θαίρεπε να βρισκείται εκεί...

Έκείνη τη νύχτα οι φυγάδες κοιμήθηκαν πλημμυρισμένοι από έλπίδες και όνειρα. Έξασφα, κατά τις πέντε το πρωί, ένας παράξενος δόμος ξύπνησε το Μυτιληναίο. Ο θρυλικός σαμποτέρ σηκώθηκε, δῆκε από την καλύβα και κύτταξε τον ούρανό. Ήταν ένα αεροπλάνο που έκοβε χαμηλές βόλτες πάνω από την περιφέρεια. Ο θόρυβός του είχε ξυπνήσει τώρα και τους άλλους. —Τί συμβαίνει; ρώτησε κάποιος. —Δεν ξέρω άκριδώς, απάντησε ο Μυτιληναίος. Ένα ύποπτο

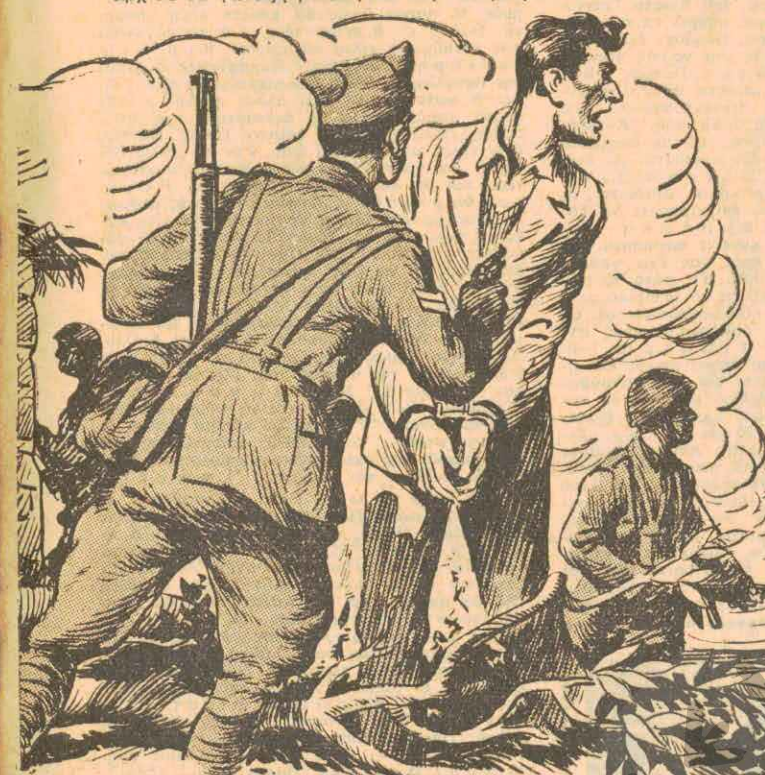

αεροπλάνο στρίφογυρίζει πάνω από τα κεφάλια μας. Νομίζω πως ήρθε για μας. Σίγουρα προδοθήκαμε.

Δεν πρόλαβε ν' αποτελειώσει τη φράση του, όταν παρουσιάστηκε κι' ένα δεύτερο αεροπλάνο που έκανε άκριδώς την ίδια δουλειά με το πρώτο. Κατέβαινε πολύ χαμηλά, κατώπευε λίγα λεπτά το έδαφος και ξανάφευγε για να ξαναγυρίσει αμέσως. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Η αποστολή τους είχε προδοθεί και τώρα οι Ιταλοί—γιατί Ιταλικά ήταν τ' αεροπλάνα—προσπαθούσαν να έπισημάνουν τις θέσεις των. Στο μεταξύ είχε ξημερώσει. Ο ήλιος πρόβαλε ολόλαμπρος πίσω από τα βουνά, η θάλασσα, ήσυχη κι' ολογάλαη άπλωνόταν πέρα ως πέρα. Με τη αγωνία των φυγάδων ήταν μεγάλη. Αν πραγματικά είχαν προδοθεί, όχι μονάχα δεν θα κατάρωναν να ταξιδέψουν για τη Σμύρνη, αλλά υπήρχε και φόβος να πιαστούν όλοι, προτού προλάβουν ν' απομακρυνθούν από την περιοχή. Οι Ιταλοί δεν θάστειλαν δέβαινα μονάχα αεροπλάνα. Θάστειλαν και στρατά για να τους κυλώσει. Κι' έτσι άκριδώς είχαν τα πράγματα. Κωμικοί, όπως στις περισσότερες εκδηλώσεις τους, οι Ιταλοί θέλησαν να προσδώσουν και στην άπλη αυτή έπιχείρησή το μέγεθος... έκστρατειας. Δεν άρκέστηκαν, λοιπόν, μονάχα στ' αεροπλάνα και στους τρεις λόχους πεζικού, αλλά έστειλαν και δυο άποδοτικά αγήματα που μετεφέρθηκαν με δυο περιπολικά στην παραλία του Άλμυροπόταμου.

Όλ' αυτά τα έκτακτα μέτρα δεν χρειαζόνταν. Γιατί οι Έλ-

ληνες πατριώτες ήταν τελείως άσπλοι και ολιγάριθμοι. Όστόσο, παρ' όλες τις προετοιμασίες των Ιταλών ο θρίαμβός των ήταν κωμικός γιατί οι δέκα άντρες που βρισκόταν στη μεγάλη καλύβα, με τους πρώτους πυροβολισμούς παραδόθηκαν σχεδόν αμέσως. Τί μπορούσαν να κάνουν χωρίς όπλα; Στη γειτονική όμως καλύβα που βρισκόταν κρυμμένοι ο πλωτάρχης κ. Παπαμιχαήλ κι' ο ασυρματιστής Λεωνίδας Αναπλιώτης, το... έπιτελικό Ιταλικό σχέδιο σκόνησε σε άπρόβλεπτα έμπεδια. Γιατί ο τελευταίος, όταν ξύπνησε κείνο το πρωί, χωρίς ν' αντιληφθῇ τ' αεροπλάνα και χωρίς να υποψιασθῇ τίποτε το δυσάρεστο για την ομάδα των συντρόφων του, πήγε να πλυθῇ σε μία κοντινή πηγή και να φέρη νερό και στους άλλους. Ξαφνικά κι' ενώ πλυνόταν, άκουσε τους πρώτους πυροβολισμούς. Αμέσως κατάλαβε πως κάτι ύποπτο γινόταν και αντί να ξαναγυρίσει στην καλύβα έπεσε πίσω από κάτι φτέρες για να κρυφθῇ. Αυτή ήταν κι' η σωτηρία του. Οι Ιταλοί, αφού έπέτυχαν τη σύλληψη της ομάδας των δέκα, συνέχισαν τις έρευνές τους στη γειτονική καλύβα. Εκεί βρήκαν τον κ. Παπαμιχαήλ να κοιμάται ακόμα. Τον ξύπνησαν και του πέρασαν τις χειροπέδες. Ύστερα κρύφθηκαν και περίμεναν μήπως παρουσιαστή και κανείς άλλος. Μη λογαριάζοντας τον κίνδυνο που τον άπειλούσε και για να σώσει τον Αναπλιώτη από δέβαινη σύλληψη, ο κ. Παπαμιχαήλ άρχισε να φωνάζει με όλη του τη δύναμη για να τον ειδοποιήση:

—Λεωνίδα, μη ζυγώσης!... άρχισε να φωνάζει μ' όλη τη δύναμή του ο κ. Παπαμιχαήλ...

—Λεωνίδα, μη ζυγώσης!... Λεωνίδα, φύγε!... Λεωνίδα, πρόσεχε!...

Αμέσως ένας Ιταλός του κάρφωσε το περίστροφο στο στήθος και του έπαιε άπειλητικά σε άπταιστη ελληνική:

—Αν ξαναβγάλης τσιμουδιά θα σου την αναψω!

Και προσπαθώντας να μιμηθῇ τη φωνή του κ. Παπαμιχαήλ, φώναξε:

—Τώρα μπορείς νάρθης Λεωνίδα... φύγανε! Έλα δώ γρήγορα που σε θέλω...

Ο Αναπλιώτης όμως δεν γελάστηκε. Κατάλαβε την αλλαγή της φωνής και την παγίδα που του έστηναν. Έτσι δεν κούνησε από τη θέση του. Το παιχνίδι επανελήθη δυο-τρεις φορές, χωρίς κανένα αποτέλεσμα. Άρχισαν τότε οι Ιταλοί να ψάχνουν δεξιά κι' άριστερα, μα και πάλι δεν κάταφταν τίποτε. Πήραν λοιπόν όσους πιάσανε και φύγανε. Όπως έδειχναν τα πράγματα, δεν ήξεραν πόσο άκριδώς ήταν οι φυγάδες. Αποδείχθηκε πως τους άλλους τέσσερις που κρύβονταν στο Μεσοχώρι, ούτε και τους ένόησαν. Άγνοούσαν τελείως την ύπαρξή τους. Οι έντεκα συλληφθέντες, μεταφέρθηκαν ποδάρωμο στο Άλιβέρι όπου κλειστήκαν προσωρινά στο εκεί κρατητήριο της Καραμπινιερίας. Και το αφάνταστο δράμα των Έλλήνων πατριωτών άρχισε από τη στιγμή εκείνη...

Στο μεταξύ, μόλις καλύτερεψε ο καιρός, η «Αγία Ελένη» άνυποπη για τα συμβάντα, αποφάσισε να ξεκινήσει αμέσως για να πάει να παραλάβει την ομάδα από το συμφωνημένο σημείο. Το ίδιο όμως απόγευμα, ο συνεργάτης του «ΟΜΗΡΟΥ»

έμποροπλοίαρχος κ. Εύαγγελος Λεωνίδας, που βρισκόταν κι' αυτός στην Κάρυστο, ειδοποίησε το καπετάν Νικόλα Χονδρονικόλα, να φύγη μερικές ώρες αργότερα επειδή εκεί γύρω φάνηκαν τρία ύποπτα σκάφη. Ήταν μάλλον γερμανικά περιπολικά. Ο καπετάν Νικόλας άκολούθησε πιστά τις συμβουλές του πλοίαρχου. Και ξεκίνησε τα χαράματα της επομένης. Ο καιρός είχε σχεδόν δελτιωθῇ έντελώς και μόνο ένα ανάλαφρο αεράκι ριγιδωνε τη γαλάζια επιφάνεια του Αιγαίου. Ο ατρόμητος ναυτικός πήγαινε κατ' ευθείαν για το Άλμυρην όπου, σύμφωνα με τις τελευταίες οδηγίες που τουχε στείλει ο «ΟΜΗΡΟΣ» από την Αθήνα, βρισκόταν κρυμμένοι και περίμεναν οι δεκάρι φυγάδες. Η «Αγία Ελένη» ήταν σχετικά ταχυκίνητη κι' έτσι κατ' τις όχτώ το πρωί είχε περάσει τον Κάβο-Αράπη της Εύβοιας που βρισκείται άκριδώς καταντίκρυ στον Κάβο-Νότο της Άνδρου. Το πετρελαιοκίνητο άπείχε τώρα μόλις δεκα πέντε μίλια από το Άλμυρην. Ξαφνικά, στο βάθος του ορίζοντα φάνηκαν δυο μαύρα σημάδια που σιγά-σιγά μεγάλωναν. Ο μηχανικός Μιχαήλ Μεντζογιαννάκης πήρε το κιάλι και κύτταξε. —Είνε γερμανικά περιπολικά, έπαιε κατσουφιασμένος. Κι' έρχονται καταπάνω μας...

—Χάλασε αμέσως τη μηχανή! διέταξε ο καπετάν Νικόλας. Κι' έλα να με βοηθήσης ν' ανεβάσουμε τα πανιά...

Λίγα λεπτά αργότερα η «Αγία Ελένη» έπαψε να κινείται με την πετρελαιομηχανή της και μετετράπη σ' ένα άπλο ιστιοφόρο. Στο μεταξύ οι δυο ναυτικοί συνενοήθηκαν τί θαίεγαν στους Γερμανούς, σε περίπτωση που θα τους σταματούσαν. Πραγματικά, ένα τέταρτο αργότερα, τα δυο περιπολικά τους πλεύρισαν κι' ένας αξιωματικός με τρεις ναύτες πήδησαν στο σκάφος τους. Τους ζήτησαν αμέσως τα χαρτιά τους. Με άπολυτη ψυχραιμία ο καπετάν Νικόλας τους τα έδωσε. Όταν όμως ο αξιωματικός διάβασε σ' αυτά πως πήγαιναν για τη Μυτιλήνη, γύρισε και κύτταξε ύποπτα τους δυο άντρες.

—Γιατί βρισκόσαστε τόσο χαμηλά; τους ρώτησε. —Χάλασε η μηχανή μας και μάς παρέσυρε το ρεύμα, απάντησε ο Μεντζογιαννάκης. Με τέτοια θαλασσοταραχή δεν μπορούσαμε ούτε μπρος να πάμε, ούτε πίσω να γυρίσουμε...

Αυτές είνε συνηθισμένες δικαιολογίες, φώναξε ο Γερμανός. Σας ξέρουμε όλους εσάς τους Έλληνες. Το κοράδι σας θα δεθῇ πίσω από τα δικά μας και θα μάς άκολουθήσει στην Κάρυστο. Έμπρός! διέταξε τους άντρες του. Δεστέ το καΐκι...

Έτσι κι' έγινε. Η «Αγία Ελένη» γύρισε στην Κάρυστο και οι δυο Έλληνες ναυτικοί παραδόθηκαν στους εκεί Ιταλούς γι' ανάκριση. Τα μαρτύρια που πέρασαν επί τρία μερονυχτά είνε αφάνταστα. Ο δούρβουλας όργανε συνέχεια το κορμί τους. Μα ούτε μία στιγμή δεν λιποψύχησαν, ούτε μία φορά δεν άνοιξαν το στόμα τους για να πουνε μία λέξη. Έπείστηκαν στο τέλος οι Ιταλοί ότι ήταν άθωροι! Κουράστηκαν να τους δένουν. Ποιος ξέρει... Το γεγονός είνε ότι ύστερα από τρεις μέρες τους φόρτωσαν σωστά ανθρώπινα ράκη στο καΐκι τους και τους διάταξαν να φύγουν αμέσως από την Κάρυστο. Η αποστολή τους δέβαινα είχε άποτύχει, μα τουλάχιστον σώθηκαν. Γύρισαν αμέ-

σως στον Πειραιά κι' ανέβηκαν στην Αθήνα για να ειδοποιήσουν τον κ. Δαμασκηνό για τα συμβάντα. Εκεί όμως έμαθαν τα θλιβερά γεγονότα για τη σύλληψη της ομάδας του Άλμυροπόταμου. Η κατάσταση ήταν αφάνταστα τραγική. Γιατί εκείνο που άνησχυσε όλους ήταν, ότι ανάμεσα στα πρόσωπα που άπτελούσαν τη συλληφθείσα ομάδα, υπήρχαν κι' ώρισμένα που για κανένα λόγο δεν έπρεπε ν' άναγνωριστούν από τους Γερμανούς. Ιδιαίτερος ο Αντώνης Μυτιληναίος, ο εκπληκτικός σαμποτέρ της ΕΣΠΟ που είχε καταδικασθῇ άπαντός του σε θάνατο. Όλες οι υπηρεσίες έψαχναν για να τον βρουν. Παρ' όλο δε που είχε ψεύτικη ταυτότητα με τ' όνομα Γεώργιος Άλεξάνδρης και με το έπάγγελμα του πλανόδιου ώρολογοποιού, οι έλπίδες του για να σωθῇ δεν ήταν ούτε μία στις χίλιες. Όταν μαλιστα άκουσε—μόλις τους έφεραν στην Αθήνα—πως θα τους πάνε στις φυλακές Άδερωφ, ένοιωσε το θάνατο να φτερουγίζει γύρω του.

Στις φυλακές αυτές δεν υπήρχε Γερμανός που να μη τον είχε «σταμπάρει» από την πρώτη φορά που ήταν κλεισμένος (Η συνέχεια όπισθεν)

Ελληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

έκει. Ήταν σάν να πήγαινε να χωρή μόνος του στον τάφο. Δεν του άπαινε λοιπόν παρά μονάχα μία λύση: να δραπέτευση. Νά φύγει, προτού φθάσει εκεί με τους άλλους συντρόφους του. Μ' έκπληκτική ψυχραιμία και απόλυτη πνευματική διαύγεια, ο δάσκαλος αυτός των μεγάλων αποδράσεων, κατέστρωσε αμέσως το σχέδιό του μόλις δρέθηκε στο καμión που θα τους μετέφερε, όλους μαζί, στο «Αδερφο». Ένα τεράστιο καροδάκινο σκέπαζε το άνοιχτο όχημα απ' όλες τις μεριές. Και πια ευχάριστα ήταν πώς δεν είχαν κανένα φρουρό για να τους επιβλέψει.

Μόλις το καμión μπήκε στη λεωφόρο 'Αλεξάνδρας, ο νεαρός σαμπότερ κατάλαβε πως έφτανε η μεγάλη στιγμή. Με σταθερές αλλά άστραπταίες κινήσεις άρπαξε την άκρη ενός λουριού που συγκρατούσε το καροδάκινο και το τράβηξε με υπεράνθρωπη δύναμη προς το μέρος του. Ή πρώτη του προσπάθεια απέτυχε έντελως. 'Αλλά δεν απελπίστηκε. Μουσκέμα στον Ι-δρώτα και με μία προμαχική υπερένταση των μυών του δυνάμειν, τράβηξε το λουρί για δεύτερη και τρίτη φορά. Και τότε το πέτσι έσπασε στα δύο κι' άφησε ελεύθερο ένα μέρος του καροδάκινου που σκέπαζε τα τοιχώματα του αυτοκινήτου. Ή καρδιά του, γεμάτη αγανάκη, χτύπησε χαρούμενα. Χωρίς να διατάξει περισσότερο κι' ενώ το καμión συνέχιζε το δρόμο του, ο Μυτιληναίος, αφού έριξε ένα βλέμμα αποχαρτισμού στους συντρόφους του, που τον έβλεπαν με συγκίνηση και θαυμασμό, πέρασε δολοκλήρο το κορμί του έξω και πήδησε στο κενό.

—Γεια σας και καλή τύχη! Ψιθύρισε μόλις πάτησαν τα πόδια του στο χώμα. 'Ο Θόος είχε μεγάλος γίος όλους μας!...

Και χωρίς να χάσει πια καιρό, μπήκε σε μία μικρή πρόοδο και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Μα οι περιπέτειες του θαυμάσιου σαμπότερ και των τολμηρών συντρόφων του δεν τελειώνουν εδώ. Γι' αυτό θα τις συνεχίσουμε σύντομα σ' ένα από τα έρχομενα τεύχη μας.

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Απαντήσεις επιστολών

ΛΕΩΝΙΔΑΝ. 'Αν τω νωιά δ η ν, Πειραιά: 'Όταν θ' ανέθετε στην 'Αθήνα περάστε από τα γραφεία μας 12—2 τις μέρες που έχω όρισει για τους φίλους μου, φέρτε μου και τις φωτογραφίες και θα σας πω, Ν. 'Αρ δ α δ α ν η ν, 'Ενταύθα: 'Ο Σάν-στρουμ δεν ήταν ούτε Άγγλος, ούτε 'Αμερικανός. Ήταν Σουηδός και πρόεδρος της «Βοηθείας προς την 'Ελλάδα». Βοήθησε πάρα πολύ το μυστικό αγώνα κι' έσωσε, με κίνδυνο της προσωπικής του ασφάλειας, πολλούς από το εκτελεστικό απόσπασμα. Τον γνώρισα από κοντά σ' ένα σκοτεινό περίοδο της Κατοχής. 'Αν δ ρ υ ν ι κ ο ν, Χει λ α ν, Σπέτσες: Ή επίδραση αυτή έγινε το πρωί της 11 'Ιανουαρίου 1943 από τους 'Αμερικανούς αεροπόρους. Ήρθαν με τους Μπότερ και χτύπησαν το λιμάνι του Πειραιά, όπου έκαναν αρκετές ζημιές στον αεροστάσιο και λιγότερες στον γαβρό. Τα Ταμπούρια αφανίστηκαν, κι' άλλες συνοικίες του Πειραιώς έπαθαν καταστροφές. 'Αλλά αυτό έχει ο πόλεμος. Κι' όπως πολύ όρθα μου αναφέρετε στο γράμμα σας η «ζωή όλων των ευρωπαϊκών χωρών κινδυνεύει από τους Ναζί», 'Αλλά καλύτερα μία φιλική θόρυβα πάνω στο σπίτι σου, παρά ένα έχθρικό έδαφος στο πλευρό σου. 'Ετσι είναι, Γιάννη, το ενδιαφέρον εύχρηστο. 'Ι ω α ν η ν, Α. Δανιήλ: 'Ολα μπορούν να γίνουν με λίγη υπομονή. 'Από το γράμμα σας καταλαβαίνω ότι είσαστε σοβαρός άνθρωπος. Πως λοιπόν θέλετε να πάρετε τέτοια απόφαση αφού έχετε πώς θα σας έβη σε κακό; 'Αν απευθυνθήτε στους αρμόδιους είμαι βέβαιος πως θα σας βοηθήσουν. Οι υπηρεσίες σας δεν είναι δυνατό να ξεχαστούν. Για την άγνη σας ευχαριστώ. Κ ρ ι ε ν μ π α λ, 'Ενταύθα: Δεν καταλαβαίνω τίποτε. Μά μου ξαναγράψτε χωρίς φιλοσοφίες και υπονοούμενα αν θέλετε να συνεχισθώ. Καί προπαντός να μου πείτε ξεκάθαρα αυτό που θέλετε από μένα. Δ, Κ υ ρ ι α κ ό π ο υ λ ο ν, Καλά: 'Ερ π α, 'Αν τω ν ω ι α δ η ν, 'Αφίστε την Κορέα και τους Κορεάτες και ησυχάστε. 'Αν ξαναγίνει πόλεμος θα πολεμήσουμε όλοι ενωμένοι και πάλι. Νά είσαστε απόλυτα βέ-

βαιος γι' αυτό. Το τραγουδάκι σας για τους «Κατάσκοπους» αρκετά συμπληρωτικό, αλλά ο «Θησαυρός» έχει ως άρχη να μη δημοσιεύει συνεργασία αναγνωστών. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. 'Α ρ ι σ τ ε ι δ η Π α π α δ ο π ο υ λ ο ν, 'Ενταύθα: Πέραστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι να τα πούμε από κοντά και φέρτε μου το ιστορικό σας. Το ρεπορτάζ που μου προτείνετε θ' άρχισα να δημοσιεύω στο «Θησαυρό» μόλις τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». Για το ενδιαφέρον ευχαριστώ. 'Ι ω α ν η ν, Δ η μ ό π ο υ λ ο ν, Ν. Κοκκινιά: 'Όπως βλέπετε στους «Κατάσκοπους» δεν δημοσιεύουμε φωτογραφίες. Αυτός που σας είπε ότι είδε τη φωτογραφία σας στο «Θησαυρό» σας γέλασε. 'Αλλωστε δεν ασχολήθηκα ποτέ με τ' όνομά σας, ούτε ξέρω ποιος είστε και τι κάνετε στην Κατοχή. 'Επομένως... 'Υ π ο λ ο χ α γ ο ν, Ρ ό μ π ο λ ο ν, 'Ενταύθα: Ευχαριστώ. 'Όταν αποφασίσετε καμιά φορά είμαι στη διάθεσή σας. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν. Το ενδιαφέρον σας με συγκίνησε. Λ ε ω ν ι δ α ν, Β α σ τ α ρ δ η ν, Πειραιά: 'Αν μπορούσα θα σας διευκόλυνα. Δυστυχώς όμως οι φωτογραφίες αυτές δεν μου ανήκουν. Τις επιστρέφω την επομένη, αφού τις φωτογράφησα πρώτα για να κρατήσω ένα αντίγραφο στο αρχείο μου. Πάντως της Καραγιάννη, του 'Ιδανώφ, του Κώστα Γιαννιού και του Λουκά Λιναρά μπορώ να σας δώσω από μία, με επιστροφή. Πέραστε ένα μεσημέρι από τα γραφεία μας για να τις πάρετε. 'Ε υ α γ γ ε λ ι α Σ ω τ ο υ, Πάτρας: Βεβαίως έχω γράψει και μάλιστα αρκετά πράγματα. Για την 'Ακρίδη Νικολητοπούλου, έχω ελάχιστα στοιχεία από τη δράση της. 'Αν μπορούσατε να με διευκολύνετε, θα με υποχρεώτατε. Οι «Κατάσκοποι» δεν πρόκειται να διακοπούν προς το παρόν. 'Ε λ ε ν η Ν. Ν., 'Ενταύθα: Οι στίχοι σας όχι καλοί. Διαβάστε, αγαπητή δεσποινίς, προτού επιχειρήσετε να ξαναγράψετε. 'Ε μ μ, Μ α μ α λ α κ η ν, Χαλκίδα: Δεν θέλω ναχέτε κανένα παράπονο μαζί μου. Για το ηρωικό νησί σας έχω γράψει και θα ξαναγράψω και πάλι. Γι' αυτό θα σας παρακαλούσα να μου στείλετε το ιστορικό σας. Οι «Κατάσκοποι» θα κυκλοφορήσουν σε διέλλο μόλις τελειώσω η δημοσίευσή τους στο «Θησαυρό». 'Ε λ ε ν η Γ ι α μ β ρ ι α, Κόρυθος: Το γράμμα σας συγκινητικό. Θα ήθελα όμως να μου στείλετε και μία φωτογραφία του Π. Ρ., για το διέλλο μου που θα κυκλοφορήσει πολύ σύντομα. 'Ε λ π ι ζ ο υ, Κόρυθος: 'Όταν θα κατέβητε στην 'Αθήνα, περάστε από τα γραφεία μας να τα πούμε από κοντά. Το «θέμα» εξαιρετικά ενδιαφέρον αν και λίγο άπιαστο. Πάντως θα το εξετάσω κι' αν συνέδρασαν έτσι τα πράγματα θα το δημοσιεύσω. Για το ενδιαφέρον ευχαριστώ. Σ τ ρ α τ. Κ ο λ έ τ σ η ν, Δ η μ ή τ ρ ι ο ν, 'Ιωάννινα: Ευχαριστώ να μου στείλετε το ιστορικό σας και αν είναι όπως μου γράφετε θα το δημοσιεύσω, αφού το εξασφαλίσω. Για τα καλά σας λόγια

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

Σε πολλές γαλλικές πόλεις διοργανώνονται την ημέρα της Πρωτοχρονιάς κολυμβητικοί αγώνες. Ση φωτογραφία μας η νικήτρια ενός τέτοιου αγώνος Μονικ 'Ερτώ, τη στιγμή που θγαίνει απ' τα παγωμένα νερά του ποταμού Μάρνη. Με θερμολακασία 1 βαθμό υπό το μηδέν, η Μονικ κατώρθηκε να διασχίσει τη Μάρνη σε 1 λεπτό και 59 δευτερόλεπτα από την μίαν όχθη στην άλλη.

και την αγάπη σας ο «Θησαυρός» σας ευχαριστεί. Το ίδιο κι' εγώ. Π α ι δ ι κ ή ο μ α δ α «Κ α ο υ Μ π ο υ ς», Κορωπί: Είμαι εύχνης, αγαπητοί μου φίλοι, για την αγάπη σας. Το γράμμα σας με συγκίνησε βαθύτατα και δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω. Θα προσπαθήσω μία μέρα νάρω να σας γνωρίσω από κοντά και όλοι μαζί να δρούμε τον 'Ελληνικό τίτλο για την ομάδα σας. Νά μου ξαναγράψετε. Σ α ς ε υ χ α ρ ι σ τ ω και πάλι. Π α ν α γ ι ω τ η ν, Α. Φ ω τ ι α δ η ν, Κεχροκαμπόν. Νέστον: Χαίρομαι που οι «Κατάσκοποι» μου σας κρατούν συντροφιά στο διαστημά που ήσαστε άρρωστος. Για το «πρόβλημα» Χίτλερ, τι να σας απαντήσω; Γίνονται συνέχεια έρευνες για να διαπιστώσουν αυτό που σας ενοχλεί και σας. 'Απόστολο ή διαίσθησή μου μου λέει ότι νη. Το ίδιο λέει κι' ένας από τους οπασπιστές του, ο λοχαγός Ρούντολφ Κέες και παρουσιάζει γι' αυτό αρκετές αποδείξεις. Για το ενδιαφέρον και την αγάπη σας, ευχαριστώ. Λ ε λ α Π α λ α ε ι τ σ ι ν ι, Χαλάνδρα: Θα ήθελα πάρα πολύ να γράψω και γι' αυτούς που αναφέρετε στο γράμμα σας, αγαπητή δεσποινίς, αλλά δεν ήρθε ο καιρός ακόμη. 'Εχω συγκεντρώσει άφθονα και πολύτιμα στοιχεία τα οποία θ' αποτελέσουν ξεχωριστά κεφάλαια. Για όσα μου γράφετε έχετε δίκιο, προς το παρόν όμως θα κάνετε λίγη υπομονή. Θάρρη κι' η σειρά τους. Για τα ευγενικά σας αίσθηματα χίλια ευχαριστώ. Κ υ ρ. Κ ο υ κ ο υ λ α ρ η ν, 'Εδεσσα: Ευχαριστώσας δέχομαι την ανταλλαγή, αλλά δεν πιστεύω να είναι νη-σία η φωτογραφία. Και άλλοι πολλοί μου έφερναν παρόμοιες με τη θεοσιότητα πως ήταν αυτές, αλλά δυστυχώς έκαναν λάθος. Πάντως εγώ είμαι στη διάθεσή σας. Για το άλλο ζήτημα, θα προσπαθήσω να μαθώ το συνημμένο και θα σας γράψω ιδιαίτερος. Ρ ω μ ο λ ο ν Φ ε ρ δ ι α δ η ν, Κηφισιά: 'Ενας άνθρωπος που γράφει τέτοια γράμματα δεν είναι καθόλου πολιτισμένος. Το «παθός» σας να το φυλάξετε για άλλον. Δεν είμαι εγώ εκείνος που θα μπορούσε να σας γιατρέψω. Ή γράφετε στον κ. Λαδά ή να πάτε να σας κυτάξει ο κ. Καταράς. Το ταχύτερο μάλιστα. Χ α ρ η ν, Α μ μ π ρ ο π ο υ λ ο ν, Θεοκίτην: Οι «Κατάσκοποι» δεν κυκλοφορήσαν ακόμη σε διέλλο. 'Επομένως άδικα κοιτάξετε να το έρθετε στα διέλλοπια της πόλεως σας. Για το ενδιαφέρον ευχαριστώ. Μ π ο υ μ π ο υ λ ο ν, 'Ενταύθα: Πως είναι δυνατό να γίνη αυτό που μου προτείνετε; 'Εχω νομικό κάποιον εύνη απέναντι στους πολυπληθείς αναγνώστες του «Θησαυρού» και σεις απέναντι στον εαυτό σας. 'Εκτός αν δεν τσέεστε. 'Ι ω α ν η ν, Δ. Π α π α γ ε ω ρ γ ι ο υ, 'Ενταύθα: 'Αφού δ κ. 'Ιωάνν. Πατ. είναι συγγενής σας έχω περιτεύω. 'Εσείς τι λέτε; Θ ε ο δ. Λ α σ κ α ρ ι δ η ν, Κηφισιά: Πέραστε από τα γραφεία μας όταν κατέβητε στην 'Αθήνα. Νά ζητήσετε τον κ. 'Αλέκον Δράκον. Είναι ο μόνος που θα μπορούσε να σας καταποστή. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν. Σ τ α ο ρ ο ν, 'Α ν τ ω ν ι α δ η ν, Εσάνη: Δεν έχετε καθόλου δίκιο. 'Όταν κόνω λάθος το αναγνωρίζω πρώτος. Στην περίπτωση όμως αυτή είμαι απόλυτος εν τάξει. 'Εγώ έχω επίσημες αποδείξεις γι' αυτό. 'Εσείς τι έχετε; Α ι κ α τ ε ρ ι ν η ν, τ η ν μ ε γ α λ η, 'Ενταύθα: Τι την κάνετε τη μικρή; Προσοχή μήπως από κρυολόγηση όπως... κρυολόγησα κι' εγώ από το γράμμα σας. Μ ι χ α η λ Ν ο μ ι κ ο ν, Πάφον: 'Ο... ξεδρό-φος σας είναι καλά και σας χαίρεται. Π ν τ ω σ α τ η σ τ ι μ η, ε ί ν ε α σ α σ α λ η μ ε ν ο ς τ η ν ε ι κ ο ν ο γ ρ α φ η ι τ ω ν «Κ α τ α σ κ ο π ω ν». Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. 'Α θ α ν α σ τ ο ν Τ σ ι μ π ι ο ν, Κέρκυρα: Το ρεπορτάζ που μου προτείνετε θ' άρχισα να δημοσιεύω στο «Θησαυρό» μόλις τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». 'Αν έχετε λοιπόν τίποτε στοιχεία να μου στείλετε, Ευχαριστώ. Μ α ρ η Γ ι ο θ α σ η, Πάτρας: Βεβαίως και θα ξαναγράψω. Ή ιστορία αυτή είναι τόσο μεγάλη που δε μπορεί να τελειώσει ούτε με δέκα ογκώδεις τόμους. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστώ. Λ α ν ι τ η ν 1075, 'Αλεξανδρούπολη: Νά μου γράψετε το ιστορικό με όλες του τις λεπτομέρειες, με όνόματα και διευθύνσεις. Το μεγαλύτερο μέρος το κατέχω, αλλά δε θα ήταν άσχημα να μου το συμπληρώσετε με καινούργια στοιχεία. Σ α ς ε υ χ α ρ ι σ τ ω και περιμένω. Σ τ ρ α τ. 'Ι ω α ν η ν Γ ι α ν ν ι κ ό π ο υ λ ο ν, Κ. Ε. Ν. Κ. 10ος λόχος, Σ.Τ.Γ. 909: Τα ευγενικά σας αίσθημα-τα με συγκινούν. Είμαι πάντοτε στη διάθεσή σας. Γ ε ω ρ γ ι ο ν Τ ρ ι α ν τ α φ ό λ ο ν, Πάρον: Γιατί όχι; Νά μου στείλετε, δι. θέλετε. Οι «Κατάσκοποι» θα συνεχιστούν. Για το άλλο ζήτημα δεν μπορώ να σας βοηθήσω καθόλου. Τον πλοίαρχο δεν τον γνωρίζω. Σ α β ε α ν Π ο λ υ χ ρ ο ν ό π ο υ λ ο ν, Κόρυθος: Ποιος σας τα είπε δι' αυτά, αγαπητή κυρία; 'Όπως γράφω και παραπάνω, οι «Κατάσκοποι» δεν πρόκειται να διακοπούν προς το παρόν. 'Επομένως προλαβαίνετε να μου στείλετε, δι. θέλετε. Ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Π Ο Λ Ι Τ Σ Α - Ι - 007, 'Ενταύθα: 'Από το φευδονομο που μεταχειρίζεστε καταλαβαίνει κανείς τί είσαστε. Μήπως το ίδιο ψευδώνυμο δεν είχατε και στην Κατοχή;

Ι. Β. Ι.

Πολιτικές δηλώσεις

—Μου χρειαζόταν, δήλωσε, ανάπαυσις λιγάκι και άφησα το Σοφοκλή μαζί με το Γιωργάκη που τόσο έπιμένανε κι' οι δυο να κυβερνήσουν να δώ κι' εγώ, μαρε παιδιά, πώς θα τ'ά κανονί- (σουν!)

Θαρρώ πως μάλλον έξυπνα έφέρθηκα εγώ, γιατί κουτό δεν είν' αυτό και σας τ'όμολογώ: ο Σοφοκλής και ο «Μπώ-Ζωρς» νάχουν τας άγώ- (νίας)

κι' εγώ να κάθωμ' ήσυχος εις την όδον Ξενίας! Κορόδια είνε μερικοί και δη μετά πατέντας κι' ο φίλος Στεφανόπουλος με τους «άποσχισθέν- (τας)

που σήμερα με πολεμούν με ύφος πολύ ντούρο, μ' αν ξαναδουρνε θουλεύται... να κόψω εγώ το (πούρο!)

Δεν κάνω γ'ω το ρήτορα ούτε το λαοπλάνο αλλά ζυγώνει η εποχή που θάρω πάλι στην 'Αρχή,

και όχι γι' άλλο τίποτα—μ'α γιά τ'αεροπλάνο! 'Εχουμε τώρα στη σειρά το στρατηγό Πλαστήρα που είνε πάντα θαλερός, μυστακαλής και ζηρρός

κι' όλο φωνάζει συνεχώς:

—'Ιλλάδα κακουμοίρα!

Δηλώσεις του ζητήσαμε κι' είπε:

—Τί 'μολογάς;

Τί να δηλώσω φίλε μου; Ζητάου έκλογάς!

—Καί θάρθουνε στας έκλογάς τ'ά πράγματα ω- (ραία)

—Θα φάου κι' τον Σοφοκλή μ'α κι' τούν Παπαν- (τρέα)

—Μά, στρατηγέ μου, και αυτοί θα δράσουν ένερ- (γώς)

—'Ολο συλλήψεις κάνουνε, μην π'ας να τους κα- (λυψης)

—Μά στρατηγέ, θαρρώ κι' έσεις έκάνατε συλ- (λήψεις)

—Ναί, αλλά τότες ήμουνα... Ιγώ προυθυπουργός!

Κι' ίν πάση περιπτώσει ουρ, τί θές; Τί μο- (λογάς)

'Ιμένα θέλει ού Λαός! Ζητάου ίκλογάς!...

*

Και προχωρείς στο ρεπορτάζ και όλο-μειδιάς κι' ίδου που εμφανίζεται η νέα μας δυάς

τουτέστι Κανελλόπουλος

(ή πρώτα Στεφανόπουλος)

—'Ας πούμε Στεφανόπουλος

(ή πρώτα Κανελλόπουλος)

Κι' οι δυο αναμφισβήτητα έχουν πολλή αξία

κι' ενώσανε τα κόμματα

αφού και τα όνόματα

έχουν κι' αυτά συμβολική... ομοιοκαταληξία!

—Σκοπός μας είναι, είπανε, να φάμε τον Τσαλ- (δάρη)

ο άνηψιός του Γούναρη τους ψήφους θα του (πάρη)

κι' έτσι λοιπόν το Λαϊκό

θα γίνη πια 'Ενωτικό

και θάρη όλο 'Αρχηγός με ώμορφιά και χάρη!

Κι' είπα κι' εγώ ψιθύριστα:

—Πολύ σωστά! Πολύ σωστά!

Τρανή δυάς, κυβερνήσεις στίς έκλογές θα γίνης,

μα βάρβα μην την πάδετε... όπως ο Μαρκεζί- (νής)

Και τώρα η 'Αριστερά, που φούντωσε εν τ'άμα

διότι επανέφεραν το Ψήφισμα το Γαμμα!

Σβώλος και Σοφιανόπουλος, Χριστάκος και λοι- (ποί)

που τ'άστικό το καθεστώς... θαβέως τους λυπεί

όλο «διαμαρτύρονται»

και όλο «έξεγειρώνονται»

Και κάθε τι που γίνεται σόλοιο βρίσκουν κι' ά- (δικο)

και κοπανάνε στη Βουλή... σ'ά νάνε σιδεράδικο!

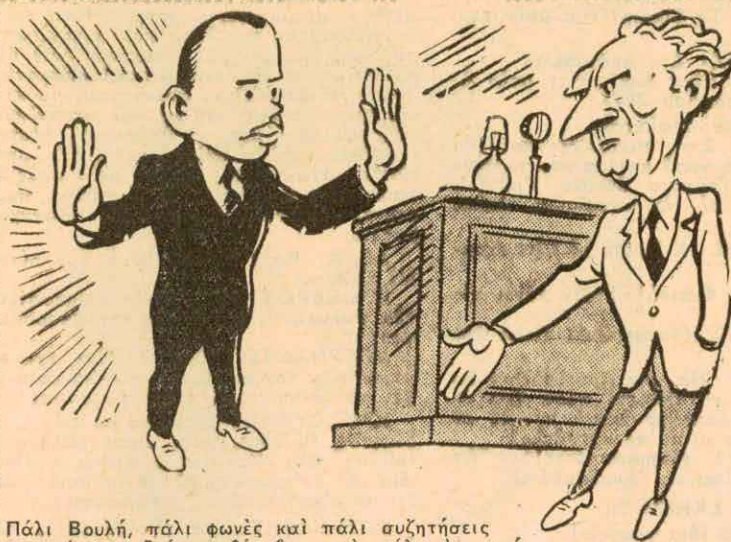
*

'Αλλά ο χώρος τέλειωσε κι' αυτό δεν είνε ψέμμα

κι' είν εύτυχής, γιατί είν' παιδιά... σκαμπρόζικο

(το θέμα!)

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Πάλι Βουλή, πάλι φωνές και πάλι συζητήσεις κραυγές, κουδούνια, θόρυβος και πάλι έπερωτή- (σεις)

καθένας λέει τη γνώμη του με δίχως υποχώρησι κι' όλοι θυμίζουν έλαφώς... λιγάκι επιθεωρήσι. Οι 'Αρχηγοί μας, φυσικά, είν' όλοι τους «δεν- (τέττες)

τσιρίζουνε... σ'α νευρικές, ύστερικές συμπτέτες και φοδερά τασκάνονται μ'α φαινομενικά

γιατί τ'ά πάντα κρίνουνε... έπαγγελματικά!

Πατέ δεν χρησιμοποιοούν, δεβαίως, μέσα δόλια,

μα όλοι πάντα νοσταλγούν ύπουργικά έδωλια

κι' όλοι επιχειρήματα γ'α να τ'ά πάρουν έχουν

μά, τί τ'ά θές, «μακάριοι... αυτοί που τ'ά κατέχουν»!

Λοιπόν, έν όψει της Βουλής, κι' άλλοι κι' αυτός

και με μία λέξι, γενικώς οι δημοσιογράφοι

τρέχουν να δούν τους 'Αρχηγούς, να τους περικυ- (κλώσουν)

κι' οι τελευταίοι έχουν πολλά, συνήθως, να δηλώσουν.

*

Πρωτίστως ο Πρωθυπουργός που όμιλει γλυκύτατα

σου λέει «τ'α ζητήματα πηγαίνουν όλα πρίμα»

αυτό δεν θέλει ρώτημα» και μόνος σου γ'α κύτ- (τα τα,

κι' όλα θα ήταν π'α καλά...μ'α δεν ύπάρχει χρήμα!»

Δενός σ'α έξωτερικά

και εις τ'α οικονομικά,

δίνει σαφείς μ'α κι' έξυπνες συνήθως απαντήσεις

και αν τυχόν π'α αναίδεις του γίνουν ερωτήσεις

ήτοι άν ζητήματα «σκαμπρόζικα» του θίξης

αρχίζει επιδέξια... το «ήξεις» και «αφήξεις!»

Νά τον τυλίξης δεν μπορείς... κι' αποχωρείς στο

Δέν είν' ο 'Ελευθέριος. Μά είνε... Βενιζέλος!

Και π'ας στον 'Αντιπρόεδρο. Θέλεις να τ'α

θέλεις σε θέσι δύσκολη, άμέσως να τ'ον βάλης

και λές και από μέσα σου «λιγάκι θα θυμώσω

και με τις ερωτήσεις μου, θα τ'ον... άποστο- (μώσω)!

Κι' οι ερωτήσεις πέφτουνε άμέσως δραχμόν

—θέματα βρίσκεις άφθονα, μ'α και ειδών-ειδών—

κι' ο Παπανδρέου είν' έτοιμος σ'ε όλα ν'άπαν- (τήση)

και με πολλή κομψότητα τις φράσεις του να

Τ'ον ερωτάς γ'α τ'ον καπνό, γ'α τ'ο σάρι, γ'α τ'ο κρσί

και πάντα... δίκιο έχει αυτός και άδικο έσύ!

Του λές π'ας καταντήσαμε απ' την ακρίβεια λέ- (τασι)

π'ας ή αξία της δραχμής έμεινε π'α ή μισή

και σ'ε μαγεύει, φίλε μου, και σου τ'α λέει έται

που...πάλι δική έχει αυτός και άδικο έσύ!

Μιλεί με λόγια ζουμερά, γεμάτα ανωτερότητα

κι' είνε σωστό φαινόμενο σφής εύρηματίας

και αν τ'ου πής... γι' «άσταθειας»

σου άπαντά μ'α πάθεια:

—'Αγαπητέ, πιστευόμεν και εις την σταθερότητα

...αυτής της άσταθειας!

*

Της 'Αντιπολιτεύσεως ο πρώτος ο 'Υγέτης

και κάθε κυβερνητικής... ζήμιας ο εύχέτης

είνε, δεβαίως, κύριοι, ο Ντίνος ο Τσαλδάρης,

που δυσκολώτατα, θαρρά, μπορείς να τ'ον τουα- (πάρης).

ΠΩΛΗΣΑΝ ΕΣ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΑΝΤΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΧΑΡΗΣ ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Δικηγόρος, 40 χρονών, ΜΙΑΤΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Δικηγόρος, 45 χρονών. Ο κ. ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ, 60 χρονών. ΜΑΡΙΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ: Πελάτης, 36 χρονών. ΛΕΛΑ ΒΟΥΡΝΑ: Πελάτης, 26 χρονών. Κομψή, γοητευτική, φινιά!

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο Μπερνάδη και Χρυσούλη, συσχετιζόμενων δικηγόρων).

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ... (συνεχίζει κουβέντα): Κατάλαβες, φίλε μου; Έδωσα τις λιρίτσες μου τις ωραίες και τις κουδουνιστές στην κατοχή και πήρα το παλιό σπιτό τους και τώρα, λέει, το θέλει πίσω; (Στομφώδης): Κατεστράφη, αγαπητέ μου, κάθε έννοια Δικαίου! Κάθε έννοια ηθικής! Ζώμεν, πλέον, εις μίαν έποχην που παρανομούν και οι ίδιοι οι Νόμοι!

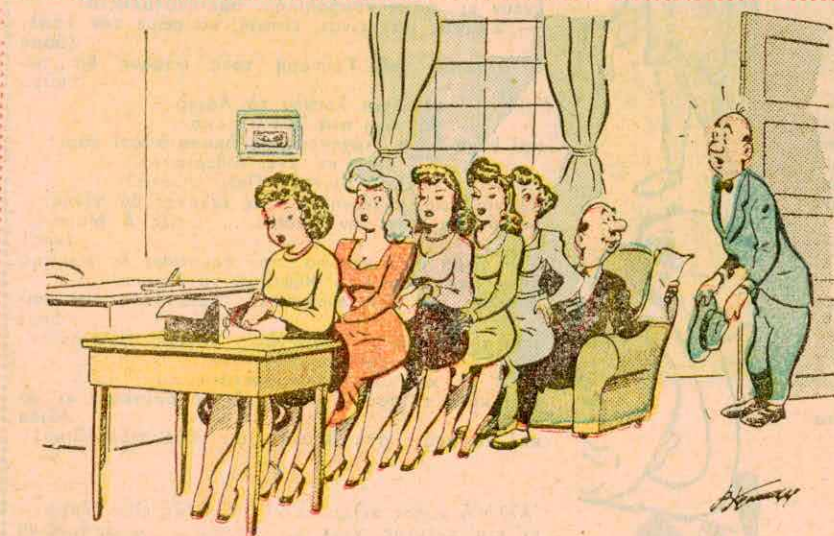
ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Παρανομούν οι νόμοι όταν αποδίδεται δικαιοσύνη στα δυστυχισμένα θύματα της μαύρης δουλείας, που τους αγόρασαν τα σπιτία οι συνεργάτες των κατακτητών και οι εκμεταλλευτές του λαού;

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Τά λες γιατί είσαι πωλήσας!

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Κι' εσύ τά λες γιατί είσαι αγорάσας!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο ίδιο γραφείο). ΜΑΡΙΝΟΣ: (Συνεχίζει κουβέντα)... Έμαθα, λοιπόν, κύριε Μπερνάδη, πως είσθε δικηγόρος περίφημος και ήρθα να σας αναθέσω την υπόθεσί μου.

— Έχω πέντε δακτυλογράφους, αλλά μιά μόνο γραφομηχανή και γι' αυτα υπαγορεύω εκ περιστολής!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Ευχαριστώ πολύ. ΜΑΡΙΝΟΣ: Το δίκαιον είναι μαζί μου, κ. Μπερνάδη.

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Δεν αμφιβάλλω. ΜΑΡΙΝΟΣ: Είχα ένα σπίτι στην όδον 'Αγίου Μελετίου 207.

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Μάλιστα. ΜΑΡΙΝΟΣ: Στην πείνα της κατοχής για να ζήσω τη γρηά μητέρα μου το πούλησα σ' ένα Γεώργιο Βουρνά. Για ένα κομμάτι ψωμί με την κυριολεξία. Δηλαδή 400 λίρες.

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Κι' αυτό το λέτε «κομμάτι ψωμί»;

ΜΑΡΙΝΟΣ: Φυσικά! Γιατί κάνει χίλιες!

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ (δυσφορών): Πολύ αμφιβάλλω!

ΜΑΡΙΝΟΣ: Να μην αμφιβάλλετε όλου. Για να καταλάβετε πόσο έχω αδικηθώ σας προσφέρω εκατό χρυσές αμοιβή. Και τα μισά προκαταβολή!

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ (έπηρεασμένος): "Αν είν' έτσι... συμφωνώ. Αναλαμβάνω.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο ίδιο γραφείο).

ΛΕΛΑ: ...Λοιπόν κ. Χρυσούλη, το σπιτί μου τό άφισε ό μπαμπάς κληρονομιά. Τώρα ό αδελφός αυτός κ. Μαρίνος ζητάει να τό πάρη πίσω!

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Δίκη έχει ό άνθρωπος!

ΛΕΛΑ: Δίκη έχει; Τότε να πάω σ' άλλο δικηγόρο, κ. Χρυσούλη, που να πιστεύω πως τό δίκη τάχα εγώ!

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Δεν έχει σημασία. Στο δικαστήριο θα τό πω άλλοιώς. Ή δουλειά μου είναι.

ΛΕΛΑ: (Γλυκειά ματιά). Να με υπερασπισθήτε μ' όλη σας τή δύναμη. Κι' εγώ... ξέρω να δείχνω τήν ευγνωμοσύνη μου...

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ (λιγωμένος): Μείνετε ήσυχη, δεσποινίς.

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο Δικαστήριο).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μαρίνος Μαρίνου.

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Δι' έμού, κ. Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λέλα Βρανά.

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Δι' έμού, κ. Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ορίστε, ό ένάγων.

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, είναι μία από τό πλήθος των περιπτώσεων που οι πωλήσαντες επί κατοχής εμφανίζονται υποδύμενοι τά θύματα και ζητούν να μάς πάρουν πίσω τό σπιτία που αγόρασάμε με τό τίμιον χρήμα σας από τό όποιον και απέζησαν όλοι αυτοί οι περίφημοι πωλήσαντες!

ΜΑΡΙΝΟΣ: (Τόν τραβάει άπ' τό σκακάκι): Τί λες τώρα; Τρελλάθηκες!

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ (παρασύρεται): Είναι ρίσχος, κ. συνάδελφε, να υπερασπίσετε τους εκμεταλλευτές του λαού που απέμυζαν τον αίμα μας και μας ήγόρασαν αντί πινακίου φακής τά ακίνητά μας! Μάλιστα! Ήμείς, κ. συνάδελφε, απέκτησαμε τά κτίριά μας νομίμως, τιμίας και προπολεμικά και όσοι μάς τά ήγόρασαν, έπαναλαμβάνω, αντί πινακίου φακής, ήτοι αντί ευτελεστάτων ποσών, άξίας μίας όκας έλαιου, είναι ή δασίλογα ή άνήλικα πρόσωπα, εκμεταλλευόντα τήν δυστυχία μας!...

ΛΕΛΑ: Καλέ τ' είν' αυτά που λέτε; Μά κάψατε!...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μά... ποιός υπερασπίζει τον πωλήσαντα και ποιός τήν αγорάσασαν;

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, εγώ υπερασπίζω τον πωλήσαντα. Άλλά με πνίγει τό δίκη γιατί είμαι αγорάσας!

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Κι' έμένα με πνίγει τό δίκη κ. Πρόεδρε, γιατί είμαι πωλήσας! (Με στόμφο). Και σας όμολογώ, κ. Πρόεδρε, ως έντιμος και ειλικρινής επιστήμων ότι τό δίκη έχουν οι πωλήσαντες!

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: (Με αγανάκτηση). Οι αγорάσαντες!... (Χτυπάει τό χέρι του στο τραπέζι). Μάλιστα!... Διότι, κύριε πρόεδρε, ήμείς μόνον γνωρίζομε τον πραγματικόν πόνον των δυστυχών αγорασάντων, οίτινες έπασαν δραματικά θύματα μίας συκοφαντικής λαίλαπτος, ή όποια...

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: (Διακόπτει)... Όμιλεί άσφαλώς ό κύριος συνάδελφος περί των πωλησάντων! Οίτινες, πραγματικά, κ. πρόεδρε, υπήρξαν θύματα μίας δραματικής έποχής και!...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: (Χτυπά τό κουδούνι)... Μη γενικεύετε τό θέμα, κ. συνάδελφε! Έπι τής προκειμένης υποθέσεως!

ΛΕΛΑ: (Κατακόκκινη). Έπί τής προκειμένης υποθέσεως... με κάψανε, κ. πρόεδρε! (Γελάωτες) όπως θα έγραψαν οι πρακτικογράφοι των έφημερίδων).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Δέχονται συμβιβασμό οι διάδικοι;

ΜΑΡΙΝΟΣ (είσπράττει γλυκυτάτη ματιά τής αντίδικου): Κύριε Πρόεδρε, από τήν δεσποινίδα έξαρτάται!

ΛΕΛΑ: Είμαι βεβαία ότι θα συνεννοηθούμε!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Άναβάλλεται, λοιπόν. ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ (θυμωμένα): Άναβάλλεται και «καλά στέφανα»! Άλλά εγώ, κ. πρόεδρε, τό σπιτί τ' αγόρασα από μιά γρηά έξήντα χρονών!

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Κι' εγώ, κ. Πρόεδρε, τό δικό μου τό πούλησα στην τεβερά σας!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Έ, στην περιπτώσή σας, βεβαίως, ό συμβιβασμός... αποκλείεται!

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στό δρόμο).

ΛΕΛΑ: Λοιπόν; ΜΑΡΙΝΟΣ: Λοιπόν... γάμος. Αυτό ζλέπω μόνον!

ΛΕΛΑ: Έχω γιά σας τις πιό καλές πληροφορίες. Δέχομαι!

ΜΑΡΙΝΟΣ: Άσε τους δικηγόρους να μαλλιοτραδηχτούν! Πάμε να πιούμε κάτι.

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στό δρόμο).

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Είμιασ'ε και οι δύο ήλίθιοι!

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: Έγώ είμαι ήλίθιος που αγόρασα επί κατοχής.

ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ: Άντιθέτως. Έγώ που πούλησα!

ΜΠΕΡΝΑΔΗΣ: ... Για έλα δώ μιά στιγμή! (Μπαίνει σ' ένα καφενείο και θάγει χαρτί και στυλό. Γράφει): «Χάρης Μπερνάδης, Δικηγόρος, υπερασπίζει μόνον τους αγорάσαντας επί κατοχής». (Και σ' άλλο χαρτί): «Μίλτος Χρυσούλης, Δικηγόρος. Υπερασπίζει μόνον τους πωλησάντας επί κατοχής». Έτσι θα γεμισουμε λεφτά! Και θ' αγорάσωμε κι' οι δύο καινούρια σπιτία!...

(Αύλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

Ή γοητευτική «θεντέττα» του Χόλλυγουντ Λίνα Νταρνέλ έπιτυγχάνει αξιοθαύμαστες κομμώσεις με τήν χλιαρή περμανάντ.

Η τελευταία εφεύρεσις των ίνστιτούτων καλλούης είναι ή καλούμενη χλιαρή περμανάντ. Άλλά κατά τί διαφέρει ό νέος αυτός τρόπος από τους δύο που ήσαν και είναι ακόμη έν χρήσει; Άν ρωτήσετε έναν κομμωτή, οι μόνες εξηγήσεις, που θα σας δώση γιά τά τρία είδη περμανάντ, θα είναι πιθανώτατα οι έξης:

Ή θερμή περμανάντ γίνεται σε θερμοκρασία 100 βαθμών του εκατονταβάθμου, με μιά διάλυσι, που περιέχει άνθρακική άμυονία, όξέα και άλλες χημικές ούσιες. Ή ψυχρή περμανάντ γίνεται στη θερμοκρασία του περιβάλλοντος με μιά διάλυσι που περιέχει άλλα νατρίου και άμυονίας, και θειογλυκολικόν οξύ. Καί, τέλος ή χλιαρή περμανάντ γίνεται σε θερμοκρασία 50 βαθμών με μιά άραιή διάλυσι θειογλυκολικού όξους.

Άλλ' οι πληροφορίες που θα πάρετε από ένα χημικό θα είναι περισσότερο σαφείς κι' ενδιαφέρουσες.

Θά σας εξηγήση, πρώτα-πρώτα, ότι οι τρίχες αποτελούνται από μιά ούσια που καλείται κερατίνη και που παρουσιάζεται με τή μορφή μακρών μοριακών αλύσεων. Κάθε τρίχα έχει πολλές παρόμοιες αλύσεις, που βρίσκονται ή μία πλάι στην άλλη και συνδέονται μεταξύ τους με άλλες ένδιάμεσες μοριακές αλύσεις, που είναι δύο διαφορετικών ειδών, από τήν άποψη τής μοριακής των συστάσεως. Του πρώτου είδους είναι τοποθετημένες με τέτοιο τρόπο, ώστε αναγκάζουν τις κύριες αλύσεις να μένουν τενωμένες. Λέμε τότε ότι αποτελούνται από «κερατίνη άλφα».

Του δεύτερου είδους άφίνουν χαλαρές τις κύριες αλύσεις, που σχηματίζουν τότε δοστρύχους. Καί λέμε γι' αυτές ότι αποτελούνται από «κερατίνη βήτα».

Άλλά τί σημασία έχει αυτή ή διακρίσις;

Άς πάρωμε μιά τρίχα, που αποτελείται από «κερατίνη άλφα». Άρκει να τήν βρέξωμε λίγο, γιά ν' αποκτήση διαφορετική μοριακή σύσταση. Το νερό γεμίζει τά πλέγματα του μοριακού δικτύου και κάνει τις ίνες να μπλέκονται μεταξύ τους. Αυτό γίνεται γιατί οι τρίχες είναι πολύ υγροσκοπικές. Όταν «πιούν» πολύ νερό, μπορούν ν' αποκτήσουν διάμετρο διπλάσια από τήν κα-

Τά πλεονεκτήμ τά τής έν συγκρίσει πρ'ς τή θερμή και τήν ψυχρή

ιονική και κάποτε μεγαλύτερη. Ό κορσευός αυτός με νερό τις κάνει, έξ άλλου, ν' αποκτήσουν μεγάλη ελαστικότητα και μäs επιτρέπει να τους δώσωμε όποιο σχήμα θέλωμε. Σ' αυτό ακριβώς έγκειται όλο τό μυστικό τής «περμανάντ». Άν δώσωμε στην τρίχα ένα έλικοειδές σχήμα, θα γινή τό έξης: Οι έσωτερικές ίνες θα τενωθούν, ενώ οι έσωτερικές θα μαζευτούν. Άν άφίσωμε τώρα αυτή τήν τρίχα να ξεραθή, θα ίδούμε ότι θα διατηρήσι γιά ένα διάστημα τό σγουρό σχήμα τής.

Άλλ' ή «όντουλασιόν» που επιτυγχάνομε με φυσικά μέσα π. χ. με μερικά «μπιγκοντί» έχει πολύ μικρή διάρκεια. Γι' αυτό, οι ειδικοί τής γυναικείας κομμώσεως σκέφθηκαν να καταφύγουν σε άλλα χημικά μέσα, με τό σκοπό να επιτύχουν μονιμώτερα άποτελέσματα. Ή πρώτη προσπάθεια απέδωλε στην άπομνησι τής φύσεως. Είχε παρατηρηθή, δηλαδή, ότι οι φυσικοί δόστρυχοι ώφείλοντο στο ότι οι έσωτερικές ίνες, που περιείχαν κερατίνη άλφα, ήσαν μακρύτερες κι' ότι αναπτύσσονταν με μεγαλύτερη ταχύτητα από τις άλλες, τις έσωτερικές. Κατεβλήθη, λοιπόν, προσπάθεια, να καταστραφή ή συμμετρία των ίνων, σε τρόπον ώστε να επιτευχθή ή μεγαλύτερη και ταχύτερη ανάπτυξι εκείνων που περιείχαν κερατίνη άλφα εις βάρος των άλλων. Άλλ' ή προσπάθεια αυτή έγκαταλείφθηκε, γι' ατί είναι εξαιρετικά κοπιώδης και δεν απέδιδε πάντοτε τά επιδιωκόμενα άποτελέσματα. Έπινοήθηκε τότε ή «περμανάντ» με τις δύο μορφές τής, τή θερμή και τήν ψυχρή. Κι' οι δύο, όμως, παρουσίασαν σοβαρώτατα μειονεκτήματα. Ή πρώτη άφαιρούσε κάθε ίκμάδα από τις τρίχες και μετέβαλλε τά μαλλιά τής γυναικας σ' ένα είδος περούκας, που άπαιτούσε όλοένα και μεγαλύτερες περιποιήσεις γιά να διατηρήσων τήν φόρμα τής. Άλλ' αυτές οι συχνές περιποιήσεις επιτάχυναν τήν καταστροφή των μαλλιών. Ή ψυχρή περμανάντ, από τ' άλλο μέρος, άπαι-

Γιά τους λόγους αυτούς, τό νέο είδος τής περμανάντ φαίνεται ότι πρόκειται ν' αντικαταστήση όριστικά τά δύο άλλα είδη.

Υγεία και όμορφιά

Θέλετε να διατηρήσετε μιά δροσερή νεότητα; Μη τρώτε πολύ μετά τα σαράντα σας. Αυτό συμβούλευει ένας περίφημος Άμερικανός γι' ατρός.

Μη φαντασθήτε, δέ, ότι ό γι' ατρός αυτός συνιστά δίαιτες και στερησι των πάντων. Κάθε άλλο. Συνιστά μόνον, μετά τα σαράντα να τρώμε εκείνα που πρέπει να τρώμε και όχι ποσότητες άνωφελές.

Ό πρώτος μας καί άχώριστος φίλος πρέπει να είναι ή βιταμίνη Β που βρίσκεται στη μαγιά τής μύρας, στο νιαούρι, στο σιτάρι, στο ρύζι.

Άν δώσωμε σχήμα θελασμένης γραμμής σε μιά τρίχα, οι έσωτερικές ίνες τής θα έμπηκνουν, ενώ οι έσωτερικές θα μαζευτούν.

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ

Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ
ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραφαήλ τοιμάζεται να φύγει, μαζί με την αγαπημένη του Ροζίτα μακριά απ' τη Ρώμη. Ο φίλος του Μακιαβέλι τον βοηθάει στις προετοιμασίες του. Πριν φύγουν οι δυο έρωτευμένοι θα τελέσουν κρυφά το γάμο τους στην εκκλησία των Άγγέλων, μετά τα μεσάνυχτα. Άλλα δόλοισ δόν Γκαρσόνιο δεν μείνει άργος. Καί τη νύχτα αυτή οι υπάλληλοι του αρπάζουν τη Ροζίτα και αφήνουν το Ραφαήλ αναίσθητο από το ξυλοκόπημα. Ο Ραγκαστέν ακούει απ' το ξενοδοχείο του το θόρυβο, τρέχει έξω, βρίσκει το Ραφαήλ αναίσθητο και τον μεταφέρει στο δωμάτιό του, όπου ο ζωγράφος του διηγείται, αφού συήλθε, τα διατρέξαντα.

7ον

Είχαμε λόγους για να θέλω να μείνω κρυφός για ένα διάστημα, απάντησε ο ζωγράφος. Σχεδιάζαμε να φύγαμε άμείως από τη Ρώμη...

Οι οικογένειές σας δεν συμφωνούσαν σ' αυτό το γάμο;

Οχι. Ο κίνδυνος προερχόταν από άλλου...

Εχετε, λοιπόν, εχθρούς;

Εχθρούς;... Οχι...

Μήπως κανένα αντίζηλο;

Ο Ραφαήλ ανατρίχιασε.

Αυτό ακριβώς είναι κείνο που με φέρνει σ' απελπισία, απάντησε. Κάποιοι αγαπούσε η μάλλον ποθούσε τη Ροζίτα. Η μάγισσα το ήξερε... Με ειδοποίησε... άλλ' ήταν πολύ αργά...

Ποιά είναι αυτή η μάγισσα;

Μια καλή γυναίκα που έχει υιοθετήσει τη Ροζίτα.

Και σ' έμεινε για κάποιον που αγαπούσε τη Ροζίτα;... Τον ξέρετε αυτό τον άνθρωπο;

Οχι. Η μάγισσα μου είπε ότι έπρεπε για έναν άνθρωπο πολύ δυνατό κι' επικίνδυνο. Άλλά, μ' όλο που την παρακάλεσα, δεν θέλησε να μου πη τ' όνομά του... Μου σύστησε μόνο να κάμω κρυφά τους γάμους μας τη νύχτα και να φύγω άμείως από τη Ρώμη.

Μια σκέψις πέρασε από το μυαλό του Ραγκαστέν, αλλά την απομάκρυνε άμείως.

Αυτός την έκλεψε! φώναξε ο Ραφαήλ, που είχε συνάψει τώρα κι' έβλεπε καθαρά την πραγματικότητα μπροστά του.

Εσφίγγε τις γροθιές του και το πρόσωπό του είχε πάρει μία έκφραση άνειπτης αγωνίας.

Πρέπει να ηρεμήσετε, του είπε ο Ραγκαστέν. Μόνον έτσι θα μπορέσουμε να ι-δούμε τι πρέπει να γίνει... Ας υποθέσω-με ότι κάποιος αντίπαλος άπηγάγε τη Ροζίτα σας... Η νέα αυτή σας αγαπάει;

—Ω, όσο γι' αυτό είμαι απόλυτα βέβαιος, απάντησε ο ζωγράφος.

Μια γυναίκα που αγαπάει είναι δυνατή! είπε ο ιππότης. Αν, όπως λέτε, σας αγαπάει, δεν θα καθίση με σταυρωμένα τα χέρια, ούτε θα σκύψη το κεφάλι... Θ' αντισταθή στον άρπαγα και θα κάμη τα πάντα για να μπορέση να επικοινωνή-ση μαζί σας... Αυτή τη στιγμή που μιλού-με, εργάζεται ίσως γι' αυτό το σκοπό...

Μια λάμψις χαράς φωτίσε το πρόσωπο του Ραφαήλ.

—Τα λόγια σας μου ξανάδωσαν την ελπίδα, φώναξε στον ιππότη. Πιστεύετε, λοιπόν, ότι δεν χάθηκαν όλα;

—Κάθε άλλο, απάντησε ο Ραγκαστέν. Διασέτω, άλλωστε, κάποια έπιρροή εδώ.

Ένας μεγάλος άρχοντας της Ρώμης με τιμά με τη φιλία του... Δεν αμφιβάλλω β-τι, όταν του εξιστορήσω την περίπτωσί σας, θα διατάξη να διεξαχθούν οι απαι-τούμενες έρευνες για την ανεύρεσι της φί-λης σας.

Ο Ραφαήλ του εσφίξε με συγκίνηση το χέρι.

—Θα σας είμαι ευγνώμων σ' όλη μου τη ζωή! του φώναξε. Πριν από μερικές στιγμές ήμουν όλοτελα απελπισμένος. Άλλά τα λόγια σας μου ξανάδωσαν θάρ-ρος και μ' έκαμαν να ελπίζω...

Ο ιππότης χαμογέλασε. Αυτή η μετα-βολή που παρουσίαζε ο Ραφαήλ ήταν δικό του έργο.

—Πηγαίνετε ν' αναπαυθήτε, σύστησε το ζωγράφος. Και μην καμετε τίποτε ως ότου σας ξαναϊδω...

—Πότε; ρώτησε μ' αγωνία ο ζωγρά-φος.

—Το πολύ σε δυο ώρες. Άλλά πού θα σας ξαναδρω;

—Στο σπίτι του φίλου μου, που επρό-κειτο να μου χρησιμεύση ως μάρτυς. Λέ-γεται Μακιαβέλι και μένει στην οδό των Τεσσάρων Πηγών, ακριβώς απέναντι από το μνημείο που έχει το ίδιο όνομα.

—Καλά, είπε ο ιππότης. Περιμένετε με εκεί και μην αφήνετε την απελπισία να σας κυριεύη. Ελπίζω πως όλα θα διορθω-θούν.

Ο Ραφαήλ έφυγε σε λίγο. Όταν έμει-νε μόνος, ο ιππότης αναστέναξε κι' έπει-τα ψιθύρισε:

—Αυτός τουλάχιστον είναι ευτυχισμένος, γιατί η ζωή του, αν εξαιρέσωμε την πε-ριπέτεια της απαγωγής της Ροζίτας, κυ-λούσε ήρεμη κι' ευτυχισμένη και δεν απο-κλείεται να ξανακυλήση το ίδιο κι' αύ-ριο. Ένώ εγώ βρίσκομαι μέσα σ' ένα λαβύρινθο κι' ένας Θεός ξέρει αν θα μπο-ρέσω ποτέ να δω απ' αυτόν...

—Φαριστιά πολύ, ρε Τζώνη και μένω υποχρεός!
(Του Β. Χριστοδούλου)

Ένα ωχρο φως είχε αρχίσει ν' απλώνε-ται μέσα στο δωμάτιο. Ήμερώνε...

Η πάσιςσα

Ο Ραγκαστέν δεν είχε κλείσει μάτι κεί-νη τη νύχτα. Κι' ώστόσο, δεν έννοιωθε την παραμικρή ανάγκη να ξεκουραστή. Τα γε-γονότα του εκδότη-τραβάρου που είχαν προ-ηγηθή στριφουρίζαν αδιάκοπα μέσα στο μυαλό του και δεν τον άφηναν να ήσυ-χάση.

Πρώι-πρωί, πήρε, λοιπόν, το δρόμο που οδηγούσε στον πύργο του Άγγελου.

Όταν μπήκε στον προθάλαμο των δια-μερισμάτων του Καίσαρος Βοργία, τον βρήκε έρμη από αλίκους και άξιωματι-κούς.

Το πράγμα του φάνηκε παράξενο, γιατί ήξερε πως ο γιός του πάπα σηκωνόταν από πολύ πρωί και πως από τα δημερώ-ματα σχεδόν οι αϊθουσές του πύργου του Άγγελου γέμιζαν κόσμο.

Καθώς κύτταζε ολόγυρα, ένας θαλαμη-πόλος με λιβρέα προχώρησε προς το μέ-ρος του.

—Ο αυθέντης μου πρίγκηψ Καίσαρ Βοργίας, είπε, δρίσκεται στο Βατικανό. Έχω την έντολή να το κάμη γνωστό στον κύριο ιππότη...

—Στο Βατικανό;

—Ναί. Σήμερα είναι ημέρα ακροάσεων της Αυτόθ Παναγιότητος.

—Και είπατε ότι ο πρίγκηψ σας έπι-φόρτισε να μου το κάμετε γνωστό;

—Ναί. Ο αυθέντης μου με επιφόρτισε να σας πω ότι σας περιμένει στην αϊθου-σα των παπικών ακροάσεων.

Ο Ραγκαστέν έτρεξε στο Βατικανό. Πλήθος κόσμου συναρτίζόταν σε μία με-γάλη αϊθουσα. Κι' όλοι αυτοί οι άνδρω-ποι είχαν στηλωμένα τα μάτια τους πά-νω σε μία βαρειά κι' επιβλητική πόρτα.

Ο τελετάρχης του Βατικανού, έβγαζε κάθε τόσο απ' αυτή την πόρτα, προχωρού-σε μερικά βήματα κι' έκρανούσε ένα όνο-μα. Οι δυο κληρικές που τον συνόδευαν το ξανάλεγαν έπειτα δυνατά, γυρίζοντας ο ένας προς το δεξί κι' ο άλλος προς το άριστερό μέρος της αϊθούσης.

Εκείνοι που άκουγαν τα ονόματά τους έτρεχαν άμέσως κι' ο τελετάρχης μαζί με τους δυο κληρικούς, τους οδηγούσε στην αϊ-θουσα των ακροάσεων. Μόλις ή βαρεία πόρτα κλεινόταν πίσω τους, οι συζητή-σεις, που είχαν διακοπή για μία στιγμή, άρχιζαν και πάλι.

Ο Ραγκαστέν έκανε τη σκέψη ότι ο προθάλαμος του Πάπα είχε πολύ μεγαλύ-τερη κίνηση από πολλούς προθάλαμους βα-σιλείων. Και το μυαλό του έτρεξε στη Βε-ατρίκη, αυτή την άτράμητη Πριμαβέρα, που, μόνη σχεδόν, στο μέσον μιάς Ιτα-λίας, που είχε υποδουλωθή κατά το με-γαλύτερο μέρος της, τολμούσε να ύψωση το κεφάλι μπροστά στον κολοσσό!

Τα μάτια του αναζητούσαν τον Καίσα-ρα Βοργία. Άλλά δεν τον διέκρινε που-θενά.

Σε μία στιγμή, ένας θαλαμηπόλος τον πλησίασε.

—Ο κύριος ιππότης άς με συχωρέση, εί-πε.

—Τί επιθυμείτε;

—Έχω την έντολή να σας οδηγήσω στην αϊθουσα των ακροάσεων.

—Και θα βρω εκεί τον πρίγκηπα Καί-σαρα Βοργία;

—Ο αυθέντης μου σας περιμένει.

Ο Ραγκαστέν άκολούθησε το θαλαμη-πόλο, που προχωρούσε ανάμεσα στους όμιλους. Από τα ζηλόφθονα βλέμματα που έβριχναν πάνω του έκείνοι που δρίσκονταν μέσα στην αϊθουσα καταλάβαινε πως η τιμή που του γινόταν ήταν πολύ μεγάλη.

Κι' ώστόσο, σκεφτόταν πως αυτή η εύ-νοια του ήταν όλοτελα άνωφελη. Γιατί ή-ταν άποφασισμένος να φύγ από την ύ-πηρεσία του Καίσαρος Βοργία. Και μό-νο ή σκέψις ότι μπορούσε να πολεμήση έ-ναντίον της Πριμαβέρας τον γέμιζε με φρίκη. Από τ' άλλο μέρος, συλλογιζόταν πως θα ήταν πολύ κακό να στραφεί εναν-τίον του Καίσαρος Βοργία, που τον είχε περιβάλει από την πρώτη στιγμή με την εύνοια και τη φιλία του.

—Άλλ' ο σκοπός του ήταν τώρα άλλος.

—Ήθελε να έπωφεληθή από την εύνοια του

πανίσχυρου γιου του Πάπα, για να φανή χρήσιμος στο φίλο του Ραφαήλ.

Μ' αυτές τις σκέψεις μπήκε στην αϊ-θουσα των ακροάσεων, περνώντας από μι-α πλάγια πόρτα, που προοριζόταν για τους οικίους του παπικού γραφείου. Ήταν κι' αυτό μια καινούργια ένδειξις εύνοιας.

Κοντά στην κυρία είσοδο στεκόταν ο παπικός τελετάρχης, μαζί με τους δυο κληρικούς. Στο βάθος της αϊθούσης, δώδεκα κληρικοί, σκυμμένοι πάνω σ' ένα μακρό-στενο τραπέζι, έγραφαν. Στις γωνίες στε-κόταν φρουροί, με γυμνό το ξίφος στο χέρι και βαρειά κράνη στο κεφάλι. Άνη-καν στη σωματοφυλακή του Πάπα, που ά-πετελείτο από ευγενείς.

Στη μέση της αϊθούσης δρίσκονταν ένα μεγάλο τραπέζι. Μια γυναίκα, που ήταν καθισμένη σε μία πολυθρόνα, άποσφράγι-ζε διάφορα έγγραφα που δρίσκονταν πά-νω σ' αυτό, ή υπαγόρευε απαντήσεις στους κληρικούς που έκτελούσαν χρέη γραμματέ-ων. Σε μία άλλη πολυθρόνα, λίγο πιο πέ-ρα, ήταν καθισμένος ένας άντρας με ά-γέρωχο ύφος και μάτια που έλαμπαν.

Ο άντρας αυτός δεν ήταν άλλος από τον Καίσαρα Βοργία. Κι' η γυναίκα που άποσφράγιζε τα έγγραφα ήταν η αδελφή του Λουκρητία.

—Α! φώναξε ο Καίσαρ, βλέποντας τον ιππότη. Να ο άνδρικός Ραγκαστέν, ο άνθρωπος που άγνοεί το αίσθημα του φό-βου.

Ο ιππότης έκαμε μια υπόκλιση μπρο-στά στον Καίσαρα και στην αδελφή του.

—Αδελφή μου, συνέχισε ο Καίσαρ, έ-πρεπε να ιδής τον ιππότη ν' άρπάξη έναν άνθρωπο από τον τράχηλο και να τον εκ-σφενδονίξη εναντίον εκείνων που τον κα-ταδίκωναν ή να πηδήση με το άλογο του πάνω από μία τριπλή σειρά χασομέρηδων, που θα ήταν πολύ εύχρηστοί αν μπο-ρούσαν να τον κάμουν κομμάτια.

—Μου τα άφηγήθηκες όλα αυτά, Καί-σαρ, είπε η Λουκρητία. Άλλά καήστε, ιπ-πότα... Έχομε να συζητήσωμε...

Η Λουκρητία άκτινοδούλασε έκείνο το πρωί από όμορφιά. Η σκέψις του ιππότη έτρεξε για μία στιγμή στην ύπεροχη δρα-δυά που είχε περάσει κοντά της στο «Χα-ρομένο Άνάκτορο» και φαινόταν πως ή ΐ-δια σκέψις πέρασε κι' από το μυαλό της νεαρής γυναίκας, που, για να κρύψη την ταραχή της, έσκυψε σε μία έπιστολή που κρατούσε στα χέρια της.

—Αυτό δά έλειπε! είπε αφού τη διά-βασε. Ο καρδινάλιος Βιτσέντι διαμαρτύ-ρεται για τα δικαιώματα που του ζητάμε για κάθε γάμο ή ένταφιασμό που γίνεται στην περιοχή του. Απαντήστε του, συνέ-χισε, κάνοντας νεύμα σ' έναν από τους ρασοφόρους κληρικούς, να συμμορφωθή ά-μέσως με τη διαταγή μας και να μην έα-να πενιχρή ποτέ στο ίδιο ζήτημα... Θέλε-τε να με βοηθήσετε, αγαπητέ μου ιππό-τα;... Κάμετέ μου τη χάρι ν' άποσφρα-γίσετε αυτό το δέμα των έπιστολών...

Ο Ραγκαστέν υπάκουσε μηχανικά. Ο, τι έβλεπε του έκανε μεγάλη έκπληξι. Η Λουκρητία ένεργούσε σαν να ήταν ο ίδιος ο πάπας. Η γυναίκα που έβλεπε μπροστά του δεν είχε καμμία σχέση με κείνη που είχε γνωρίσει στο «Χαρομένο Άνάκτορο». Ήταν μια βασίλισσα με σκληρό βλέμμα κι' άποφασιστική έκφραση, που άπησχο-λείτο με τις κρατικές υποθέσεις κι' έδινε στην καθεμιά την πρόποσα λύσι.

Ο Καίσαρ κατάλαβε την έκπληξι του Ραγκαστέν.

—Αγαπητέ μου ιππότη, του είπε, πρέ-πει να ξέρετε ότι η Λουκρητία σκέφτεται για λογαριασμό όλων μας. Είναι το δυνατό κεφάλι της οικογενείας. Δεν χάνει την ψυ-χραιμία της ποτέ και ξέρει στην κάθε πε-ρίπτωση τι πρέπει να κάμη.

—Θαυμάζω, σ' αλήθεια, το ύπεροχο πνεύμα και τη δραστηριότητα της κυρίας δουκίσσης, απάντησε ο ιππότης.

Η Λουκρητία δεν φάνηκε πως έδωσε προσοχή σ' αυτό το έγκωμιο.

—Μια έπιστολή από τον άπεσταλμένο μας στο Πεζάρο, συνέχισε. Μας κάνει γνω-στό ότι οι καλοί κάτοικοι της πόλεως έ-παναστάτησαν κι' ότι διαθέτουν ένα στρα-τό από δυο χιλιάδες άρματα... Αυτό είναι δική σου δουλειά, Καίσαρ!

—Μην άνησυχής, άδελφή μου. Θα δώ-σωμε, ένα καλό μάθημα σ' αυτούς τους έ-παναστάτες, ένα μάθημα που θα το θυ-μούνται για πολύν καιρό.

Η Λουκρητία έκαμε ένα καινούργιο νεύμα σ' έναν από τους ρασοφόρους γραμ-ματείς.

—Γράψετε στον πρεσβευτή της Ισπα-νίας ότι αυτό που ζητάει είναι αδύνατο, του είπε. Ο βασιλεύς της Ισπανίας, πι-στό τέκνο της Εκκλησίας, δεν πρέπει ν' άπασχολή την Άγία Έβρα με παρόμοια ζητήματα... Θα χρησιμοποιήσετε ύφος αυ-στηρό και τυπικό και θα παραλείψετε τις συνήθειες φιλοφρονήσεις... Νομίζω πως έτσι θα καταλάβη καλύτερα τί θέλομε να του πούμε...

Ο Ραγκαστέν έννοιωθε τη συνειδήσί του να έξεγειρείται έμπρός σ' αυτή την άνερη οικειοποίησι της παπικής έξουσίας. Και δεν ήξερε ποιόν να έλεεινολογήση περισ-σότερο, τον Πάπα ή τα παιδιά του. Γιατί ήταν ολόφανερο πως οι Βοργίαί θεωρού-σαν την εκκλησία σαν φέουδο και την διοι-κούσαν σύμφωνα με τα προσωπικά συμφέ-ροντα και τις επιδιώξεις τους. Ο Άλέ-ξανδρος δας κολάκευε τα παιδιά του, για να τα έχη υποχείρια στους σκοπούς του κι' αυτά πάλι τον υποκαθιστούσαν στα δι-καιώματα που του παρέχει το άξίωμα του.

—Γράψετε, στον καρδινάλιο Όρσίνι, εί-πε σε λίγο η Λουκρητία, σ' έναν άλλον ά-πό τους γραμματείς, ότι η Αυτόθ Πανα-γιότης τον προσκαλεί αύριο σε γεύμα στην έπαυλή του Μπελδεντέρε.

Ο Καίσαρ, άκούγοντας αυτές τις λέ-ξεις, έσκυψε προς το μέρος της και την ρώτησε:

—Τι ιδέα ήταν αυτή του πατέρα να καλέση τον Όρσίνι σε γεύμα;

Η Λουκρητία γέλασε.

—Νομίζω πως θέλει να του δώση ένα μάθημα, απάντησε, γιατί είχε την ανάι-δεια να κάμη μερικές έρευνες σχετικά με το θάνατο του άδελφού μας Φραγκίσκου.

Ο Ραγκαστέν, που είχε ακούσει αυτό το διάλογο, ανατρίχιασε. Γιατί καταλάβαι-νε ποιά ήταν ή σημασία αυτής της προσ-κλήσεως και ποιά εξέλιξη θα είχε το γεύμα.

—Άλλά έξχασα να σε ρωτήσω, συνέ-χισε η Λουκρητία, μιλώντας στον άδελ-φό της, που κατέληξαν οι δικές σου έρευ-νες;

—Διέταξα τη σύλληψι καμμιά είκοσα-ριά ανθρώπων, απάντησε μ' άδιάφορο ύ-

φος ο Καίσαρ. Δώδεκα απ' αυτούς ύπε-βλήθησαν σε διάφορα βασανιστήρια, άλλα κανείς δεν ώμολόγησε τίποτε... Θα συνε-χίσωμε, άδελφή μου... Κάποιος από όλους θα ώμολογήση... Ένα τέτοιο έγκλημα δεν μπορεί, βέβαια, να μείνι άτιμώρητο...

—Κι' εγώ το νομίζω, είπε με ψυχρό ύ-φος η Λουκρητία.

Ο Ραγκαστέν άναρωτιόταν μήπως ώ-νειρευόταν. Γιατί ήταν βέβαιος πως ο δούε-της Γκάντιας είχε δολοφονηθή μέσα στο «Χαρομένο Άνάκτορο». Ο Καίσαρ κι' η Λουκρητία δεν μπορούσαν, λοιπόν, ν' ά-γνοούν ποιος ήταν ο δολοφόνος. Άλλά τότε γιατί βασάνιζαν αυτούς τους δυστυ-χισμένους; Μήπως έπιδίωκαν να τους έ-ξαναγκάσουν με τα βασανιστήρια να ώμολογήσουν ένα έγκλημα που δεν είχαν δια-πράξει;

Για μία στιγμή, σκέφτηκε να πη κα-θαρά στον Καίσαρα Βοργία ότι δεν έπι-θυμούσε να παραμείνι περισσότερο στην ύπηρεσία του. Άλλ' ή σκέψις του Ραφαήλ τον συγκράτησε.

Εκείνη τη στιγμή, μια πόρτα άνοιχτη-κε στο βάθος της αϊθούσης κι' ένας μονα-χός, με σκυφτό το κεφάλι, προχώρησε προς το μέρος της Λουκρητίας.

Ο Ραγκαστέν ανατρίχιασε άναγνώρι-ζοντας τον δόν Γκαρσόνιο. Άλλ' ο μοναχός δεν τον είδε, γιατί ή ψηλή ράχη της πολυ-θρόνας, όπου καθόταν, έκρυβε τον ιπ-πότη.

Ο δόν Γκαρσόνιο έσκυψε πλάι στη Λου-κρητία.

—Λοιπόν; τον ρώτησε αυτή.

—Τελείωσαν όλα, απάντησε ο μοναχός.

—Νομίζω πως αυτή ή είδησις θα εύ-χαριστήση πολύ τον πατέρα μου, είπε η Λουκρητία.

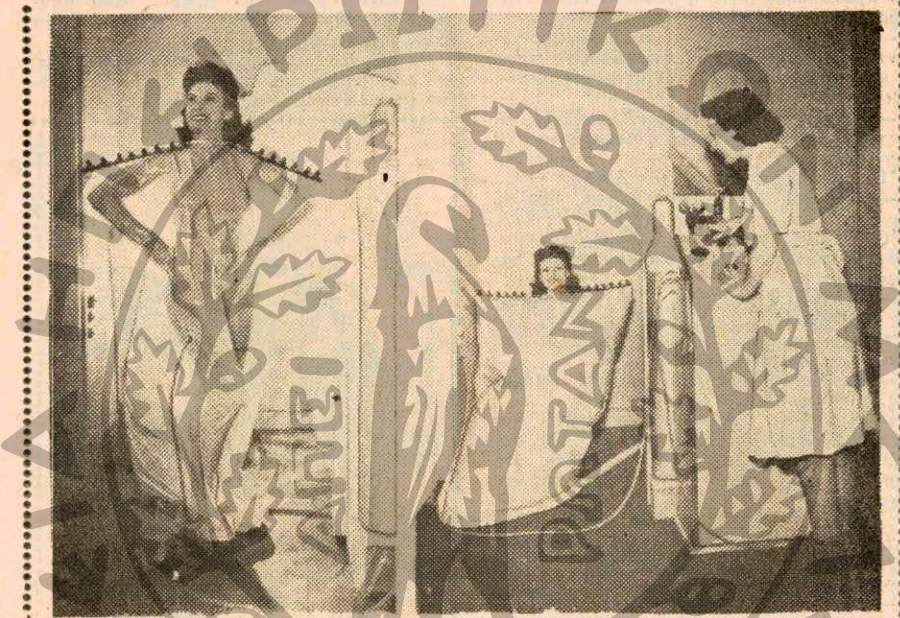
—Αφήσαμε άναίσθητο από το ξύλο το ζωγράφο...

—Υποθέτω πως δεν τον σκοτώσατε, εί-πε η Λουκρητία. Ο πατέρας μου θέλει να του τελειώση αυτό τον ύπεροχο πίνακα της Μεταμορφώσεως...

—Οχι, κυρία δούκισσα, θα συνέλθη... Άλλά θα θυμάται για πολύν καιρό το ξύ-λο που έφαγε... Όσο για τη μικρή, την μεταφέραμε στην έπαυλή του Τίβολι.

—Θαυμάσια! είπε η Λουκρητία. Είμαι πολύ εύχρηστημένη από σένα, δόν Γκαρ-σόνιο... Μπορείς να πηγαίνεις...

Φώναξε κατόπιν δυνατά στον τελετάρχη που στεκόταν κοντά στην πόρτα.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΛΟΥΤΡΟ

Ένα παλαιό Ινστιτούτο Καλλούς λανσάει ένα νέο σύστημα που έπιτρέπει στις γυναίκες ν' άδυνατισουν και να προβάλουν σε μία άποστολή της έπιθεμιδούς τους, το λουτρό με δρόν. Η πελάτις μπαίνει γυμνή σε μία μεγάλη σάκκουλα από ναύλον που σουσκαίνεται με όζον. Κατόπιν, ενώ η σάκκουλα ξεφουσκώνει σιγά, σιγά, δημιουργούται ρεύματα δρόντος γύρω από το σώμα που άποτοξινώνουν την έπιθεμίδα και προκα-λούν το άδυνατίσμα του σώματος. Άνωτέρω, άριστερα, μία Παριζιάνη μέσα στη σασ-κούλα. Δεξιά: Η ίδια σάκκουλα τη στιγμή που φουσκώνεται με δρόν.

—Κάμετε μου τη χάρη ν' αναγγείλετε σ' αυτούς που περιμένουν ότι η ακρόασις τελείωσε...

Ο Ραγκαστέν δάγκωνε τὰ χείλη του για νὰ μὴ φωνάξῃ. Ἡ φρίκη ποὺ τὸ εἶχε προκαλέσῃ ἡ συνομιλία τῆς Λουκρητίας μετὰ τὸν δὸν Γκαρσόνιο ἦταν ἀπερίγραπτη.

Ἐνα καταχθόνιο σχέδιο

Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε ἀπαγάγει τὴ Ροζίτα ἦταν, λοιπόν, ὁ δὸν Γκαρσόνιο. Καὶ τὸ εἶχε κάμει ἐκτελώντας διαταγὴ τοῦ Πάπα. Ἡ νέα δρισκόταν τώρα στὸ Τίβολι.

Ὁ ἱππότης συγκράτησε στὴ μνήμη του αὐτὰ τὰ τρία στοιχεῖα, ἐνῶ ταυτόχρονα ἀναρωτιόταν μὲ φρίκη τί εἶδος οἰκογένεια ἦταν αὐτοὶ οἱ Βοργίαι, ποὺ δὲν δίσταζαν μπροστὰ σὲ τίποτε γιὰ νὰ πετύχουν τοὺς σκοπούς του.

Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο εἶχε γίνει αὐτὴ ἡ ἀπαγωγή;

Ἡ λέξις «Τίβολι» ποὺ εἶχε προφέρει ὁ δὸν Γκαρσόνιο ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τὴν ἐξηγήσῃ.

Ο Ραγκαστέν εἶχε ἀκούσει ἕνα σωρὸ φήμες γι' αὐτὴ τὴν ἔπαυσι. Οἱ ἄνθρωποι στὴ Ρώμη μιλῶσαν γιὰ διάφορα ὄρια, ποὺ εἶχαν ξετυλιχθῇ σ' αὐτὴν, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Πάπα καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του.

Ἐκεῖ, λοιπόν, εἶχαν ὁδηγήσει τὴ δυστυχισμένη Ροζίτα;

Ὁ ἱππότης ἐνοίωσε ἕνα ρίγος νὰ κυλῇ στὸ σῶμα του. Λυπόταν, ἐλικοκρινῶς, γιὰτὶ ὁ Ραφαὴλ τοῦ εἶχε ἐμπνεύσει ζωερὴ συμπάθεια. Γιατὶ ἡ ὑπόθεσις του εἶχε γίνει τώρα καὶ δική του. Κι' αὐτὸ, σὲ μιὰ στιγμή ποὺ δὲν ἤξερε μὲ ποῖο τρόπο θὰ κατάρνε νὰ ξεμπερδέψῃ ἀπὸ τὶς δικές του περιπέτειες.

Ἡ πρώτη του σκέψις ἦταν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸ ζωγράφον, γιὰ ν' ἀποφασίσουν μαζί τι ἔπρεπε νὰ κάμουν. Κι' ἀνακίνησε μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπορούσε νὰ γλυστρήσῃ ἔξω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀντρο τοῦ θανάτου, χωρὶς νὰ τὸν προσέξῃ κανεὶς.

Ἀλλὰ, καθὼς προχωροῦσε πρὸς τὴν πόρτα, ἐνοίωσε ἕνα τρυφερὸ καὶ ζεστὸ χερί νὰ σφίγγεται πάνω στὸ δικό του.

—Τί σκεφτόσαστε, ὦραίε μου ἱππότη; τὸν ρώτησε μιὰ γλυκεῖα φωνή.

Ἡ Λουκρητία δρισκόταν μπροστὰ του.

Ὁ Ραγκαστέν ἔκαμε μιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ κρῖν τὸ αἰσθημα τῆς φρίκης ποὺ τοῦ προκαλοῦσε αὐτὴ ἡ γυναίκα καὶ κατάρνε νὰ χαμογελάσῃ.

—Τί κρυφολέτε σεις οἱ δύο; φώναξε γελώντας ὁ Κάισαρ, ποὺ προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος τους ἀπὸ τὸ ἀντίθετο μέρος τῆς αἰθούσας.

Ἀποψε στὶς δέκα στὸ «Χαρούμενο Ἀνάκτορον» πρόφτασε νὰ πῇ ἡ Λουκρητία στὸ Ραγκαστέν.

Ἐπειτα γύρισε πρὸς τὸν ἀδελφὸ της.

—Σὰς ἀφῆνω τὸν ἱππότη σας, ἀδελφέ μου, εἶπε. Χαίρετε, κύριε ντὲ Ραγκαστέν...

Ὁ ἱππότης ἔκαμε μιὰ θαθεῖα υπόκλισι πρὸς τὸ μέρος τῆς γιὰ νὰ κρῖν τὴν ταραχή του.

Ἡ ἀδελφή του εἶνε πολὺ δραστήρια, δὲν συμφωνεῖτε, ἀγαπητὲ μου ἱππότη; τοῦ εἶπε ὁ Κάισαρ, ἐνῶ περνοῦσε σὸ χερί του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο του.

—Ναί, εἶνε ἕνας ἀπαράμιλλος ὑπουργός, ἀδελντά...

—Ἀσφαλῶς. Αὐτὴ διεκπεραιώνει τὶς τρέχουσες ὑποθέσεις. Ὁ πατέρας μου ἀσπάζει καὶ κουράζεται... Ἐλάτε... Θὰ σὰς παρουσιάσω σ' αὐτόν... Νὰ γιατί σὰς κάλεσα ἐδῶ...

—Αὐθέντα, παρακάλεσε ὁ ἱππότης, δὲν μποροῦν ν' ἀναβάλωμε αὐτὴ τὴν παρουσίασι γιὰ ἄλλη φορά; Δὲν εἶμαι παρασκευασμένος γι' αὐτὴ τὴ μεγάλη τιμὴ...

—Μπᾶ! εἶπε ὁ Κάισαρ, τραβώντας μαζί του τὸν ἱππότη. Δὲν χρειάζεται καμμιὰ προπαρασκευή... Μίλησα γιὰ σὰς στὸν πατέρα μου καὶ θέλει νὰ σὰς ἰδῇ...

Ὁ Ραγκαστέν κατάλαβε πὼς δὲν μπορούσε νὰ ξεφύγῃ.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, δρισκόνταν μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο γραφεῖο, ποὺ χωρίζονταν ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν ἀκροάσεων μ' ἕνα βαρὺ παραπέτασμα. Ἐτσι, ὁ Πάπας μπορούσε νὰ καθέται πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ

παραπέτασμα καὶ ν' ἀκοῇ κάθε τι ποὺ λεγόταν στὴ διπλανὴ αἴθουσα, χωρὶς νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ παρίσταται ὁ ἴδιος στὶς ἀκρόασεις.

Στὸ βάθος τοῦ γραφείου δρισκόταν ἕνα ὁρατόριο. Ὁ Ἀλέξανδρος δὸς καθόταν ἐκεῖ, σὲ μιὰ μεγάλη κι' ἀναπαυτική πολυθρόνα. Τὸ μάτι του στηρίχτηκε ἐρευνητικὸ πάνω στὸν Ραγκαστέν, ποὺ γονάτισε μὲ σεβασμὸ μπροστὰ του.

—Σηκώθητε, τέκνον μου καὶ καθήστε σ' αὐτὸ τὸ καθίσμα ἀπέναντί μου, τοῦ εἶπε μὲ στοργικὸ ὄψος ὁ πάπας. Ἐκεῖνος ποὺ σὰς δέχεται δὲν εἶνε ὁ υπέρτατος Ποντίφης, ἀλλ' ὁ πατέρας τοῦ Καίσαρος καὶ τῆς Λουκρητίας. Τὰ παιδιὰ μου μοῦ εἶπαν τὸσα καλά γιὰ σὰς, ποὺ αἰσθάνθηκα τὴν ἐπιθυμία νὰ σὰς ἰδῶ...

—Ἄγιε πατέρα, τραύλισε ὁ ἱππότης, ἡ τιμὴ ποὺ ποῖ κανεὶς κι' ἡ εὐγένειά σας ἔχουν ζαλίσει τὸ φτωχὸ μυαλό μου, σὲ τρόπο ποὺ δὲν δρισκῶ τὶς κατάλληλες λέξεις γιὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴ θαθεῖα συγκίνησι καὶ τὴν ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη μου...

Κι' ἦταν ἀλήθεια. Ὅλα ὅσα εἶχε ἀκούσει τοῦ εἶχαν δώσει μιὰ τρομακτικὴ ἰδέα γιὰ τὸν Πάπα καὶ τοῦ εἶχαν ἐμπνεύσει ἕνα αἰσθημα φρίκης καὶ ἀποτροπιασμοῦ. Ἀλλὰ νὰ ποὺ τώρα δρισκόταν μπροστὰ σ' ἕνα γέρο, μὲ μελαγχολικὸ ὄψος, εὐγενικοὺς τρόπους, καὶ πρόσωπο καλοκάγαθο κι' ἐλκυστικόν.

Ὁ Ἀλέξανδρος δὸς, ποὺ ἤξερε νὰ διαβάξῃ μέσα στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, κατάλαβε τὴν ἐντύπωσι ποὺ εἶχε προξενήσει στὸ συνομιλητὴ του κι' ἕνα χαμόγελο ἱκανοποίησιν μισάνοιξε τὰ χείλη του.

—Ἡρεμήστε, τέκνον μου, τοῦ εἶπε, κλονώντας πῶς τρυφερὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ ἀφήστε κατὰ μέρος τὴν ἐθιμοτυπία. Θὰ μοῦ μιλήσετε σὰν γιὸς στὸν πατέρα του...

—Θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς ὑπακούσω, Ἄγιε Πάτερ, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστέν, παίρνοντας θέσι σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀπέναντι στὸν Πάπα.

—Ἐμὰθ ὅτι ἤρθατε στὴν Ἰταλία γιὰ ν' ἀναλάβετε ὑπηρεσία στὸ στρατὸ τοῦ γιουῦ μου, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε ὁ Πάπας.

—Μάλιστα, Ἄγιε Πάτερ. Αὐτὸ ἦταν ἡ πρόθεσίς μου...

—Δὲν θὰ παραξενεύομαι ἀν μοῦ λέγατε πὼς εἶχατε κι' ἄλλες πολὺ μεγαλύτερες φιλοδοξίες, εἶπε ὁ Πάπας. Εἰσάστε ἀπὸ τοὺς ἀτρόμητους ἀνθρώπους, ποὺ μποροῦν, μὲ τὴν κατάλληλη καθοδήγησι, νὰ κάμουν μεγάλα πράγματα...

—Ἄ, πατέρα μου, διέκοψε ὁ Κάισαρ, ποὺ εἶχε σταθεῖ ὀρθὸς πίσω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τοῦ πατέρα του, ἀν τὸν βλέπατε τὴν

ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ Φραγκίσκου!

—Δυστυχισμένο μου παιδί! ψιθύρισε ὁ Πάπας, φέροντας τὸ χερί στὰ μάτια του γιὰ νὰ κρῖν τὰ ἔκτακτα δάκρυα ποὺ εἶχε κυλήσει ἀπ' αὐτά.

Ἐπειτα δυνάμωσε τὴ φωνή του. —Ἀλλοίμονο! εἶπε. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀφοσιωθῶ στὴ λύπη μου γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ μου... Οἱ κρατικές μέριμνες ἀπορροφῶν τὸ μυαλό μου...

Ὁ Ραγκαστέν εἶχε ξαναδρῇ τὴν ημερία του. Κι' ἐνοίωθε τώρα ἕνα αἰσθημα ἐμπιστοσύνης καὶ σεβασμοῦ γιὰ τὸν Πάπα. Χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ καταλάβαινε τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν Ποιμαδέρα καὶ δὲν θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρασύρῃ σ' ἕναν ἀγῶνα ἐναντίον της. Καί—ποῖος ξέρε!—ἴσως κατάρνε νὰ συγκινήσῃ τὸ σεβασμὸ γέροντα ποὺ δρισκόταν ἀπέναντί του καὶ νὰ τὸν κάμνῃ νὰ πείσῃ τὸ γιὸ τοῦ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία ποὺ σχεδίαζε ἐναντίον τοῦ Μοντεφόρτε.

Ὁ ἱππότης ἔκανε τὰ πιὸ τρελλὰ σχέδια μέσα στὸ μυαλό του.

—Ἄγιε Πάτερ, εἶπε, τὰ λόγια σας γεμίζουν μὲ συγκίνησι τὴν ψυχὴ μου. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ μείνῃ ἀλησμόνητη γιὰ μενα. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ ποὺ δειχνετε εἶνε τόσο μεγάλη, ποὺ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου...

Ὁ Κάισαρ τὸν διέκοψε. —Πατέρα μου, εἶπε, ὁ ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν εἶνε ἀξίος ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀποστολή ποὺ θέλετε νὰ τὸν ἀναθέσετε...

Ὁ ἱππότης ἀνατίχαισε. Ἐπρόκειτο, λοιπόν, νὰ τοῦ ἀναθέσουν κάποια ἀποστολή; Ἀλλὰ θάπρεπε νὰ ἦταν πολὺ σοβαρὴ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Πάπας ἀποφάσιζε νὰ τοῦ μιλήσῃ γι' αὐτήν.

—Ὅλα, λοιπόν, θὰ πῆγαιναν καλά. Γι' ἀντάλλαγμα τῆς ὑπηρεσίας ποὺ θὰ τοῦ προσέφερε θὰ ζητοῦσε νὰ μὴν πραγματοποιηθῇ ἡ ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ Μοντεφόρτε. Στ' ἀλήθεια, ἡ τύχη τοῦ χαμογελοῦσε!

Ὁ Πάπας ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένος. Ἐπειτα εἶπε μὲ ἡρεμὴ φωνή: —ἱππότη, ἔχω ἐχθρούς. Κι' ὅταν λέω ὅτι ἔχω ἐχθρούς δὲν ἐννοῶ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

—Τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ στρέφονται ἐναντίον μου εἶνε ἀναπόφευκτον, ἀφοῦ ἐγὼ ἐκπροσωπῶ τὴ θέλησι τῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε μεγάλη λύπη γιὰ μενα νὰ τοὺς βλέπω νὰ παραγυρίζουν τὶς προθέσεις μου καὶ ν' ἀντιδρῶν στὰ σχέδιά μου... Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δρέβηκα ἀντιμέτωπος τῶν ἱσχυρῶν, γιὰτὶ ὁ πόθος μου ἦταν νὰ καλυτερεύω τὴ θέσι τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν φτωχῶν. Θέλησα νὰ περιορίσω τὴ δύναμι τῶν πριγκιπῶν, γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ καταπιέζουν καὶ νὰ βασανίζουν τὸ λαόν.

—Νὰ γιατί ἀπόκτησα λυσσαλέους ἐχθρούς. Χρησιμοποιῶν ἐναντίον μου τὰ δηλητηριασμένα δέλη τῆς συκοφαντίας καὶ διαδίδουν εἰς βάρος μου πράγματα ποὺ δὲν τολμῶ οὔτε νὰ τὰ σκεφθῶ...

Ὁ Ραγκαστέν ἤξερε πολὺ καλά τί ἐννοοῦσε ὁ Πάπας. Ὅπου κι' ἂν στεκόταν κανεὶς στὴ Ρώμη, θ' ἀκούγε τοὺς ἀνθρώπους γύρω του νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ ἀκόλαστα ὄργια τοῦ Ἀλεξάνδρου δὸς καὶ γιὰ τὰ ἐγλήματά του... Σὰν νὰ ἦταν δυνατὸν αὐτὸς ὁ σεβάσμιος γέρονς νὰ ἔχῃ ἐγκληματικές ἢ ἀκόλαστες σκέψεις... Κι' ἡ ἀπαγωγή τῆς Ροζίτας;... Χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ εἶχε παρακούσει... Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὁ δὸν Γκαρσόνιο κι' ἡ Λουκρητία εἶχαν ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα... Ἀλλὰ θὰ ἐννοοῦσαν, βέβαια, κάτι ἄλλο... Ὁ Ἀλέξανδρος δὸς ἐξακολούθησε: —Ὁ Θεὸς ἠυλόκησε, τέκνον μου, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ θριαμβεύω ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας... Ἀλλ' εἶνε ἀρκετὰ ἱσχυροὶ ἀκόμη...

—Πατέρα μου, εἶπε διακόπτοντας ὁ Κάισαρ, ἂν παραστῇ ἀνάγκη καὶ πεδῶνας γιὰ σὰς... Ἐχῶ πολλὰ ἐλαττώματα... Εἶμαι ὀρμητικὸς καὶ δίαιος, ἀλλὰ ξέρω ν' ἀφοσιώνωμαι σὲ μιὰ ἰδέα καὶ νὰ θυσιάζωμαι γι' αὐτήν.

Ὁ Ραγκαστέν εἶχε ἐνθουσιασθῇ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ Φραγκίσκου! —Δυστυχισμένο μου παιδί! ψιθύρισε ὁ Πάπας, φέροντας τὸ χερί στὰ μάτια του γιὰ νὰ κρῖν τὰ ἔκτακτα δάκρυα ποὺ εἶχε κυλήσει ἀπ' αὐτά.

Ἐπειτα δυνάμωσε τὴ φωνή του. —Ἀλλοίμονο! εἶπε. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀφοσιωθῶ στὴ λύπη μου γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ μου... Οἱ κρατικές μέριμνες ἀπορροφῶν τὸ μυαλό μου...

Ὁ Ραγκαστέν εἶχε ξαναδρῇ τὴν ημερία του. Κι' ἐνοίωθε τώρα ἕνα αἰσθημα ἐμπιστοσύνης καὶ σεβασμοῦ γιὰ τὸν Πάπα. Χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ καταλάβαινε τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν Ποιμαδέρα καὶ δὲν θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρασύρῃ σ' ἕναν ἀγῶνα ἐναντίον της. Καί—ποῖος ξέρε!—ἴσως κατάρνε νὰ συγκινήσῃ τὸ σεβασμὸ γέροντα ποὺ δρισκόταν ἀπέναντί του καὶ νὰ τὸν κάμνῃ νὰ πείσῃ τὸ γιὸ τοῦ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν ἐκστρατεία ποὺ σχεδίαζε ἐναντίον τοῦ Μοντεφόρτε.

Ὁ ἱππότης ἔκανε τὰ πιὸ τρελλὰ σχέδια μέσα στὸ μυαλό του.

—Ἄγιε Πάτερ, εἶπε, τὰ λόγια σας γεμίζουν μὲ συγκίνησι τὴν ψυχὴ μου. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα θὰ μείνῃ ἀλησμόνητη γιὰ μενα. Ἡ καλωσύνη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ ποὺ δειχνετε εἶνε τόσο μεγάλη, ποὺ αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου...

Ὁ Κάισαρ τὸν διέκοψε. —Πατέρα μου, εἶπε, ὁ ἱππότης ντὲ Ραγκαστέν εἶνε ἀξίος ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀποστολή ποὺ θέλετε νὰ τὸν ἀναθέσετε...

Ὁ ἱππότης ἀνατίχαισε. Ἐπρόκειτο, λοιπόν, νὰ τοῦ ἀναθέσουν κάποια ἀποστολή; Ἀλλὰ θάπρεπε νὰ ἦταν πολὺ σοβαρὴ, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Πάπας ἀποφάσιζε νὰ τοῦ μιλήσῃ γι' αὐτήν.

—Ὅλα, λοιπόν, θὰ πῆγαιναν καλά. Γι' ἀντάλλαγμα τῆς ὑπηρεσίας ποὺ θὰ τοῦ προσέφερε θὰ ζητοῦσε νὰ μὴν πραγματοποιηθῇ ἡ ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ Μοντεφόρτε. Στ' ἀλήθεια, ἡ τύχη τοῦ χαμογελοῦσε!

Ὁ Πάπας ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς συλλογισμένος. Ἐπειτα εἶπε μὲ ἡρεμὴ φωνή: —ἱππότη, ἔχω ἐχθρούς. Κι' ὅταν λέω ὅτι ἔχω ἐχθρούς δὲν ἐννοῶ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

—Τὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ στρέφονται ἐναντίον μου εἶνε ἀναπόφευκτον, ἀφοῦ ἐγὼ ἐκπροσωπῶ τὴ θέλησι τῆς Ἐκκλησίας. Εἶνε μεγάλη λύπη γιὰ μενα νὰ τοὺς βλέπω νὰ παραγυρίζουν τὶς προθέσεις μου καὶ ν' ἀντιδρῶν στὰ σχέδιά μου... Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δρέβηκα ἀντιμέτωπος τῶν ἱσχυρῶν, γιὰτὶ ὁ πόθος μου ἦταν νὰ καλυτερεύω τὴ θέσι τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν φτωχῶν. Θέλησα νὰ περιορίσω τὴ δύναμι τῶν πριγκιπῶν, γιὰ νὰ μὴν μποροῦν νὰ καταπιέζουν καὶ νὰ βασανίζουν τὸ λαόν.

—Νὰ γιατί ἀπόκτησα λυσσαλέους ἐχθρούς. Χρησιμοποιῶν ἐναντίον μου τὰ δηλητηριασμένα δέλη τῆς συκοφαντίας καὶ διαδίδουν εἰς βάρος μου πράγματα ποὺ δὲν τολμῶ οὔτε νὰ τὰ σκεφθῶ...

Ὁ Ραγκαστέν ἤξερε πολὺ καλά τί ἐννοοῦσε ὁ Πάπας. Ὅπου κι' ἂν στεκόταν κανεὶς στὴ Ρώμη, θ' ἀκούγε τοὺς ἀνθρώπους γύρω του νὰ μιλοῦν γιὰ τὰ ἀκόλαστα ὄργια τοῦ Ἀλεξάνδρου δὸς καὶ γιὰ τὰ ἐγλήματά του... Σὰν νὰ ἦταν δυνατὸν αὐτὸς ὁ σεβάσμιος γέρονς νὰ ἔχῃ ἐγκληματικές ἢ ἀκόλαστες σκέψεις... Κι' ἡ ἀπαγωγή τῆς Ροζίτας;... Χωρὶς ἀμφιβολία, θὰ εἶχε παρακούσει... Εἶνε ἀλήθεια πὼς ὁ δὸν Γκαρσόνιο κι' ἡ Λουκρητία εἶχαν ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα... Ἀλλὰ θὰ ἐννοοῦσαν, βέβαια, κάτι ἄλλο... Ὁ Ἀλέξανδρος δὸς ἐξακολούθησε: —Ὁ Θεὸς ἠυλόκησε, τέκνον μου, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ θριαμβεύω ἀπέναντι τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας... Ἀλλ' εἶνε ἀρκετὰ ἱσχυροὶ ἀκόμη...

—Πατέρα μου, εἶπε διακόπτοντας ὁ Κάισαρ, ἂν παραστῇ ἀνάγκη καὶ πεδῶνας γιὰ σὰς... Ἐχῶ πολλὰ ἐλαττώματα... Εἶμαι ὀρμητικὸς καὶ δίαιος, ἀλλὰ ξέρω ν' ἀφοσιώνωμαι σὲ μιὰ ἰδέα καὶ νὰ θυσιάζωμαι γι' αὐτήν.

Ὁ Ραγκαστέν εἶχε ἐνθουσιασθῇ ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Διακρίνωμ συνήθως τὶς γυναῖκες σὲ μελαχροίνες, ξανθές, καστανές καὶ κοκκινομαλλοῦσες. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ διακρίσις, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ὀλνδὸς ἐπιστῆμον Νικόλαος δὸν Μύερς, εἶνε τόσο γενική, ποὺ δὲν λέει τίποτε. Γι' αὐτὸ, τὸ λόγο, υποδιαίρει αὐτὲς τὶς τέσσερες μεγάλες κατηγορίες σὲ ἄλλες μικρότερες, ποὺ ξεχωρίζουν ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ἀποτελοῦν ἡ καθεμιὰ ἕναν ἰδιαιτέρου τύπου γυναῖκα. Αὐτὲς οἱ ὑποδιαίρεσεις εἶνε:

Μελαχροίνη: 1. Ἐλαϊόχρονη. 2. Ὀχρῇ. 3. Κοντόχοντρη. 4. Μαυριδερή.

Ξανθῇ: 1. Ψηλόλιγνη. 2. Ροδόλευκη. 3. Ὑπόλευκη. 4. Ἰσχνή. Κοκκινομαλλοῦσα: 1. Κοντή. 2. Ψηλόλιγνη.

Καστανῇ: 1. Καστανόξανθη. 2. Καστανόμελαχροινῇ. 3. Ροδοκόκκινῇ: Μὲ ἐφηλίδες καὶ χωρὶς ἐφηλίδες. 4. Ψηλόλιγνη. 5. Παχουλῇ.

Ἀς δοῦμε τώρα καθέναν χωριστὰ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τύπους.

Ἀη Κατηγορία: Μελαχροίνες

1ος τύπος: ἔλαϊόχρους (πολὺ συνηθισμένος στὴν Κεντρικὴ Ἀμερική, τὴν Ἰσπανία, τὴν Ἰταλία καὶ πολλές περιοχὲς τῆς Ἑλλάδος).

Γενικά χαρακτηριστικά: μικρὰ πόδια, τέλει ἀστράγαλοι, συνηθέστερα ὀχι μικρὰ χέρια. Διάπλασις περισσότερο ἰσχνή παρὰ εὐτροφῆς. Ἰσχυρὰ νύερα.

Ἐρωτικὴ διάθεσις: θερμὴ καὶ κάποτε ἐξαιρετικὰ φλογερή. Ἡ γυναίκα αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶνε ἀποκλειστικὴ στὸν ἐρωτὰ της, ζηλότυπη καὶ ἐκδικητικὴ. Εἶνε ἱκανὴ νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὴν ἀπόλυτη αὐταπάρῃ καὶ τὴν αὐτοθυσία κι' ἀπὸ τ' ἄλλο στὸ ἐγκλημα. Οἱ ἐρωτῆς της δὲν εἶνε ἐπιπόλαιοι καὶ παροδικοί. Ἐπιζητῇ συνήθως τοὺς μονίμους καὶ σταθεροὺς. Ἐχει προδιάθεσι στὶς ἀσθένειες τοῦ ἥπατος καὶ τῶν γεννητικῶν ὀργάνων. Ὑποφέρει ἀπὸ ἐντερικὲς διαταραχές, παλμούς κτλ.

2ος τύπος: ὀχρῇ.

Γενικά χαρακτηριστικά: Ἐχει ὠραιότατα χέρια, πόδια λιγώτερο ὀμορφα, ἀλλὰ καλοφτιαγμένα, ἀρθρώσεις ὀχι τέλειες, ἀλλ' οὔτε καὶ δυσανάλογες μὲ τὴν ὑπόλοιπὴ διάπλασι τοῦ κορμιοῦ της. Εἶνε συνήθως λυμφατικῆς κρᾶσεως.

Ἐρωτικὴ διάθεσις: Ἐχει περήφανη καὶ ἀξιοπρεπὴ ἐμφάνισι, ἀλλ' εἶνε ἐξαιρετικὰ ἐπιρρετὴς στὸν ἐρωτὰ καὶ ἰδίως στὶς ἀπρόσπετες περιπέτειες. Τὸ πάθος της φτάνει τὰ ὅρια τοῦ παροξυσμοῦ καὶ εἶνε ἱκανὴ τότε νὰ ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὶς κοινωνικὲς καὶ οἰκογενειακὲς υποχρεώσεις της καὶ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ὑπόληψι καὶ τὴν τιμὴ της. Τὰ αἰσθηματά της, μ' ὅλη τὴν διαισθητικότητα ποὺ παρουσιάζουν, δὲν εἶνε, ὡστόσο, σταθερά.

Ἐχει γερὸ πεπτικὸ σύστημα, ἀλλ' ἀσθενεῖ πνεύμονες καὶ καρδιά.

3ος τύπος: κοντόχοντρη. (Βρίσκεται στὴν Ἰσπανία, τὴ Βόρειο Ἰταλία, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Τουρκία καὶ ἄλλες χώρες τῆς Ἀνατολῆς)

Εἶνε ὁ χαρακτηριστικὸς τύπος τῆς Τουρκάλας καὶ γενικώτερα τῆς Ἀνατολίτισσας.

Γενικά χαρακτηριστικά: Αὐτὸς ὁ τύπος μοιάζει μὲ τὸν ἐλαϊόχρον, ἀλλὰ παρουσιάζει σωματικὴ διάπλασι λιγώτερο ἀνεπτυγμένη. Ἐχει χέρια καὶ πόδια πολὺ μικρὰ καὶ παχουλὰ. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἐφηβείας, οἱ γυναῖκες αὐτοῦ τοῦ τύπου γίνονται πολὺ ὀμορφες καὶ γοητευτικές. Τὸ δέρμα τους εἶνε δελουδένιο καὶ οἱ καμπυλωτὲς τους τέλειες. Ἀλλὰ ἀρχίζον πολὺ γρήγορα νὰ παχύνουν καὶ τὸ σῶμα τους παραμορφώνεται τότε καὶ χάνει τὴν ελαστικότητα καὶ τὴν εὐκίνησιν του. Στὰ τριάντα, καταντᾷ κοντόχοντρη, μὲ μεγάλες περιφέρειες, πλαδαρὲς σάρκες καὶ πεσμένο στῆθος. Οἱ κινήσεις τους γίνονται τότε δύσκολες, λαχανιάζουν μὲ τὸ παραμικρὸ, τὰ μάτια τους περιβάλλονται ἀπὸ μαύρους κύκλους καὶ τὸ πρόσωπό τους γεμίζει ρυτίδες καὶ μελανὰ στίγματα. Μιὰ τουρκικὴ παροιμία λέει γι' αὐτὲς τὶς γυναῖκες: «Πάρτε τις ὡς τὰ δέκα ὅχτ' καὶ κατόπιν διώξτε τις».

Ἐρωτικὴ διάθεσις: Οἱ γυναῖκες αὐτο

ΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Γιά ένα σταμνι νερό!..

Στο Έγκληματολογικό Μουσείο, όπως σας είχαμε αναφέρει, υπάρχουν ένα σωρό όπλα, άλλα θανάτου και καταστροφής. 'Ανάμεσα σ' αυτά, λοιπόν, βρίσκεται κι' ένα δολοφονικό όπλο που έχει την ακόλουθη δραματική ιστορία:

Το πρωί της 14 'Ιουλίου 1936, έξι από το Μαρούσι, κοντά σε μία χαράδρα δρέθηκε το πτώμα του 'Α. ναστ. Μαζαράκη, ενός νέου είκοσι χρονών. 'Ο διοικητής χωροφυλακής Μαρουσιού κ. 'Εμμ. Παουλάκης που έσπευσε αμέσως επί τόπου πρόσεξε, με δικαιολογημένη έκπληξη, ότι ο Μαζαράκης είχε δολοφονηθεί σε ένα νερό. Κάποιοι έρχονταν του τόν περμένο σ' εκείνο το σημείο του δρόμου, κρυμένοι στη χαράδρα κι' όταν αυτοί προσέπεσαν, τον πυροδότησε με το δίκανό του και του θρυμμάτισε το κεφάλι. 'Εντύπωση έπίσης έκανε στον κ. Παουλάκη και το ότι ο δολοφόνος είχε γεμίσει το όπλο του με χοντρά μολύβια για να σκοτώσει οποιοδήποτε τον άτυχο νέο που, πρωί, πρωί, πήγαινε ανύποπτος στη δουλειά του.

Μα ποιος ήταν ο δολοφόνος; Ποιος είχε τόσο άσπονδο μίσος έναντιόν του θύματος ώστε να του στήσει καρτέρι; Στην αρχή όλοι έκαναν τη σκέψη ότι ο Μαζαράκης είχε πέσει θύμα έρωτικής αντίζηλίας. Μόλις άρχισαν όμως τακτικές ανακρίσεις διαπιστώθηκε ότι ο Μαζαράκης δεν είχε τέτοια έρωτική δράση που να προκαλέσει έναντιόν του το μίσος κάποιου αντίζηλου. Μερικοί φίλοι του θύματος κατέθεσαν, ές άλλοι, ότι οι μόνοι που είχαν μερικές διαφορές με τους Μαζαράκηδες ήταν η οικογένεια του κτηνοτρόφου Πάλλη. Τι διαφορές ήταν αυτές; Μα έντελως άσημαντες.

Το Μαρούσι, όπως είναι γνωστό, έχει άφθονο και φθηνό νερό. 'Από αυτό το περιήλιο νερό είχε ζητήσει ως μοναδική χάρι από τον βασιλέα Γεώργιο Α' ο αλχημιστής Λουπς, όταν πήγε στους Α' 'Ολυμπιακούς 'Αγώνες κι' ήρθε πρώτος στο Μαραθώνιο, να κουβαλή μερικές στάμνες στην 'Αθήνα και να το πουλή. Κι' αυτό το ίδιο νερό ήταν η άφορη που ήρθαν στα μαχαίρια οι οικογένειες του Μαζαράκη και του Πάλλη.

Ο κ. Παουλάκης, μόλις τα πληροφορήθηκε αυτά, συγκέντρωσε στο τμήμα όλα τα μέλη της οικογένειας Πάλλη αλλά και του θύματος, τα αποκάλεσε κι' άρχισε κατόπιν να τα έπιδαλν σ' εξαντλητική ανακρίση.

Στην αρχή τόσο οι Μαζαράκηδες όσο κι' οι Πάλληδες καί, προ

πάντων οι τελευταίοι, δεν ήθελαν να μιλήσουν. Γρήγορα όμως κατάλαβαν ότι ο αστυνομικός δεν άστειόταν κι' ότι ένωσσε να ξεκαθαρίσει και σύντομα μάλιστα αυτή την υπόθεση. 'Ετσι άρχισαν να κατηγορούν οι μόνους δέ κι' έτσι φωτίστηκε το μυστήριο της δολοφονίας.

Οι Μαζαράκηδες είχαν ένα πηγάδι στην αυλή τους. 'Η Ριόικα Πάλλη πήγε μία μέρα να πάρει ένα σταμνι νερό. Μα η Εύγενια Μαζαράκη, η γριά μητέρα του θύματος την έδιωξε. 'Ο πατέρας της Ριόικας, όταν το έμαθε αυτό έγινε έξω φρενών. Νερό ήταν δεν ήταν χρυσάφι! Πήγε λοιπόν, και παραπονέθηκε στη γριά. Κι' από λόγο, σε λόγο άρχισε δημηρικός καυγάς μεταξύ τους. 'Ο γέρο Πάλλης, πάνω στα νεύρα του, χτύπησε μ' ένα μπαστούνι τη Μαζαράκη. Το δρόμο, όταν γύρισε το θύμα στο σπίτι του κι' είδε τη μάνα του χτυπημένη, να κλαίει σε μία γωνιά άγριεψε, έγινε ακυλί. Βγήκε άμέσως από το σπίτι του κι' άναζήτησε δεξιά κι' αριστερά τον Πάλλη. Σ' όλους τους γνωστούς του που συνάντησε δήλωσε ότι όπου τον εύρη θα τον σκοτώσει! 'Επειτα όμως, όταν του πέρασε ο θυμός άκουσε τα λόγια της μάνας του.

— Παιδί μου, του είπε η γριά, μη δώσεις τα χέρια σου στο αίμα. 'Ο έγκληματίας ποτέ δεν βλέπει Θεού πρόσωπο!... Θα πάρης μία ανθρώπινη ζωή στο λαμό σου και θα στήσεις στη φυλακή. Κι' όλα αυτά γιατί; Για μία στάμνα νερό.

Με την κουδέντα ο 'Αναστ. Μαζαράκης ήρεμισε, έκτασε κι' έσπευσε στο τραπέζι με τους δικούς του κι' ύστερα πήγε να κοιμηθεί.

Όπως επίσης απέδειξαν οι ανακρίσεις ενώ αυτά συνέβαιναν στο σπίτι των Μαζαράκηδων στο σπίτι του Πάλλη γινόταν συμβούλιο:

— Έμαθα, είπε ο γέρος στο γιό του, το Γιάννη Πάλλη, που ήταν τότε 18 χρονών, ότι αυτός ο ψευτοπαλληκαράς ο 'Αναστάσης ο Μαζαράκης μας ζητάγε να μας σκοτώσει γιατί θέλησε να τους πιούμε ένα σταμνι νερό...

— Έννοια σου και μη φοβάσαι. 'Εχουμε κι' έμεις τσούφκια, του δήλωσε ο γιός του.

Κι' ύστερα, δίχως να πάρουν είδησι οι γυναίκες, οι άντρες κατέστρωσαν το έγκληματικό τους σχέδιο. 'Ετσι όταν, άργα τη νύχτα, πήγε να κοιμηθεί ο Γιάννης Πάλλης είχε έτοιμο, κοντά στο κρεβάτι του, το κυνηγετικό όπλο του, γεμάτο με χοντρά μολύβια, αρκετά για να σκοτώσουν, όχι μόνον άνθρωπο αλλά και μεγάλο άγριμο. Ξάπλωσε στο κρεβάτι, μα δεν έκλεισε μάτι από το φόβο μήπως τον πάρει ο ύπνος και δεν έκτελεση την απόφασή του. 'Είχαν καταδικάσει το Μαζαράκη!

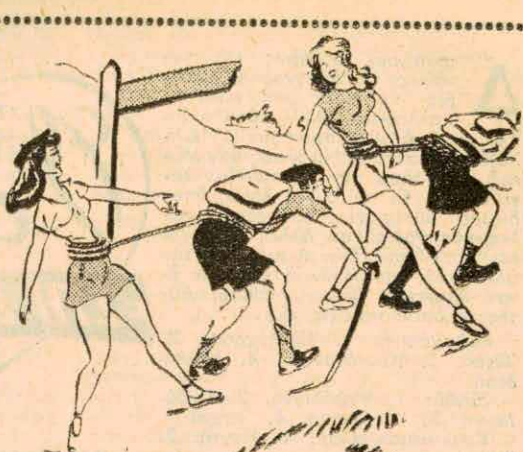
Κοντά τα δημορώματα, χωρίς να τον αντίληφθαι κανείς, έφυγε από το σπίτι με το δίκανό του και πήγε να κρυφτεί σε μία χαράδρα, λίγα μέτρα πιο πέρα από το δρόμο που περνούσε κάθε πρωί ο Μαζαράκης για να πάει στη δουλειά του.

Λίγα αργότερα φάνηκε να περνά ο Α. Μαζαράκης ήσυχος κι' ανύποπτος. 'Είχε ξεχάσει κι' όλας το έπεισόδιο της προηγούμενης. Ξαφικά, μέσα στην πρωινή γαλήνη αντίχισε ένας πυροβολισμός.

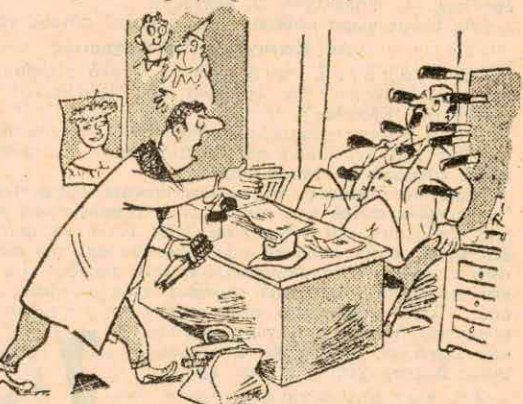
Ο Μαζαράκης δέχτηκε όλα τα χοντρά μολύβια στο πίσω μέρος του κρανίου και σωριάστηκε κάτω.

Ο Πάλλης μετά την πράξη του γύρισε ήσυχος-ήσυχος στο σπίτι του, ανήγγειλε τα... ευχάριστα γεγονότα στον πατέρα του κι' ύστερα πήγε στη δουλειά του, βέβαιος ότι κανείς δεν θα τον υποπτευθεί. Μα οι ανακρίσεις απέδειξαν την ένοχότητά του, συνελήφθη κι' ώδηγήθηκε στη φυλακή. Και το όπλο του φυλάσσεται σήμερα στο Μουσείο του Αίματος.

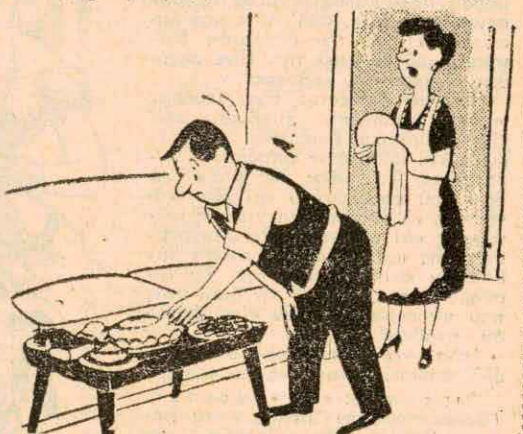
Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Δεν μπορείς να πής, Λουλούκα, ότι δεν είναι ωραίο σπόρ ή ορειβάσια!..

— Λοιπόν, δεν το βρίσκετε πολύ ενδιαφέρον το νούμερό μου;... «Ici Paris»

— Μη τὰ τρώς αυτά! 'Ελεσαν κάτω και τάχον για τους καλισμένους... «Samedi-Sol»

— Φαίνεται, Μαθιέ, πως μας γουστάρουν οι παιδικές!..

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Αθηναϊκά ξεδίκαυρα

Τα νεώτερα της γρίππης

“Ο,τι κανείς κι’ αν εἴπη, προοδεύει ακατάσχετα και προχωρεί η γρίππη. Οποιοι τη γλύτωσε ως χθες, σήμερα κρεβατώνεται. Και δίνει και φτερνίζεται κι’ άγριώς δοντουώνεται.”

Γραφεία, καταστήματα, έχουνε πιά ξερημάσει. ‘Αφεντικά κι’ υπάλληλοι έχουνε αρρώσει. ‘Απουσιάζουν γραμματείς, ο τμηματάρχης λείπει, γιατί όλους τους δάγκωσε η άπαισία γρίππη!

Γι’ αυτό, τη γρίππη σήμερα σπεύδω να σατιρίσω, αν και θα ήθελα πολύ να το καθυστερήσω. Γιατί δεν αποκλείεται, άγαπητοί μου φίλοι, στο προσεχές να γριππωθή και η...παρούσα στήλη!

‘Ανασχηματισμός

Μεγάλος πειρασμός πάντα ο κυβερνητικός ‘ανασχηματισμός! ‘Αλλοι ζητούν να κρατηθούν γερά στο ‘υπουργείο. ‘Αλλοι, που ένα τόχουμε ζητούν να ‘χουν δυο. Κι’ αν τύχει ένας ‘υπουργός και φύγει από τη μέση, άλλοι τριάντα μαχονται να πάρουν τη θέση.

“Όλοι προσόντα έχουνε και πολεμούν μ’ ελπίδα, και με πολύ φιλότιμο κι’ ευγενική λαχτάρα, να γίνουν, τέλος ‘υπουργοί, να σώσουν την πατρίδα, μ’ ένα χαρτοφυλάκιο και μία λιμουζίνα.”

Εἶνε πολύ ευεξηγητή αυτή η φιλοδοξία. Διότι έχουμε πολλούς ανθρώπους με αξία. Διακόσιοι τόσο δουλεύει, πολύ στο ‘εθνος χρήσιμοι διακόσιοι τόσο ακριβώς εἶνε κι’ οι ‘υπουργήσιμοι.

Κι’ έχουν ζαλάδα οι άρχηγοί. Ποίους να προτιμήσουν; Και ποιους έξω ν’ αφήσουνε και να κακοκαρδίσουν; Σας συμπονά, ά! άρχηγοί και σὰς το λέω ως φίλος: —Δεν θάθελα στον κόρφο σας να είμαι ούτε...ψύλλος.

Νέα τηλέφωνα

Μας έφτασαν! Μας έφτασαν τηλέφωνα πολλά. Κάπου χιλιάδες τέσσερις, σπουδαία και καλά. Κι’ αρχίζει λίαν προσεχώς και εις όλιγον χρόνον, άράδα η διανομή των νέων τηλεφώνων.

Θα έμπουν στους ‘υπάρχοντες και νέοι αριθμοί. Θα ένταθ η δούσημα που εἶν’ αλήθεια φρίκη. Και αν θα κατορθώσετε να πάρετε γραμμή, κρεμάστε μου τ’ ακουστικό, σ’ αὐτὶ μου...σκουλαρίκι!

Νέα λαχτάρα

Τί ήταν αλήθεια να το πῶ, έτσι σχεδόν σ’ αστεία, από τη στήλη αυτήν εδώ, πριν δέκα πέντε μέρες; Οι καπνοβιομήχανοι, χωρίς καμμία αἰτία, για νέα πάλι αύξησι σηκώσαν τις παντιέρες.

‘Ετοιμασθήτε, καπνιστάι, λοιπόν, για τη λαχτάρα. Διότι θ’ ακριβήνουνε ακόμα τα τσιγάρα. Κι’ αυτή τη νέα αύξησι, κανείς δεν αμφιβάλλει, πως θα τη δώσουν γρήγορα, να πάμε για την...άλλη!

‘Εξωραϊσμός

‘Αρχίζουν εξωραϊσμοί συντόμως στην ‘Αθήνα. ‘Η κεντρική περιοχή θα γίνη, λένε, φάιν. Διότι φθάνουν ταυριστάι τον προσεχή το μήνα, και πρέπει να τους δείξουμε κάποια καλή... διτρίνα.

Θα γίνη η πόλις καθαρή και εύπρεπής εν γένει. ‘Νστε έντυπώσεις όμορφες να έχουνε οι ξένοι. Κι’ εύθες μόλις θα φύγουνε αρχίζουμε τα ‘ἴδια και στις γωνιές θα βλέπουμε σε λόφους τα σκουπίδια

Κι’ έτσι πρέπει να γίνεται. Στ’ ωραίο μας σαλόνι, κομποί, εύπρεπείς και καθαροί στους ξένους να φαί-

Κι’ αν έχουμε τα χάλια μας, όταν βρεθούμε μόνοι, αἱ, μεταξύ μας είμαστε και...δεν παρεξηγιόμαστε! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

‘Η Βουλή

‘Ασφαλώς το κλείσιμο της κράτησε πάρα πολύ κι’ επί τέλους πιά συνήλθε τη Δευτέρα η Βουλή που μπορεί, λόγω τιμής, απ’ το χάος να μάς δγάλη κι’ ο Θεός, παιδιά, να δώσει να...συνέλθουμε κι’ έμεις απ’ το μαύρο μας το χάλι! *

Φεστιβάλ οίνου

Να μία σπουδαία εἰδησις που ήρθεν εκ Λονδίνου: Θα γίνη προσεχέστατα το «φεστιβάλ του οίνου» —κατ’ άλλους μὲν το Μάρτιο, κατ’ άλλους τὸν ‘Απρίλιο— και όλα τα μπεκρόμουτρα απ’ όλη την ύφλη θα σπεύσουν, όπωσδήποτε, με κέφι ζηλευτο διά να συμμετάσχουνε στο φεστιβάλ αυτό.

Θα λάβουν μέρος, λέγεται, σπουδαίοι κρασσοπότες, μ’ αν ‘ίσως καταφέρουνε να πάνε κι’ οι Πλακιώτες μια νίκη θα πετύχουνε περιφανή και άμση, γιατί θα καταφέρουνε να πιούνε και τὸν...Τάμεσι!

Δόξα τῷ Θεῷ!

Πανηγυρίστε, άγαπητοί και φίλοι συμπολίται! ‘Εκεἶνος ο συνθετικός φόρος τροποποιείται και αναγκαστικῶς γίνεται φόρος, κύριοι,... άποσυνθετικός!

Τούρκικα καπνά

‘Οριστικῶς εκλείστηκε λοιπόν η συμφωνία και θ’ αγοράση τούρκικα καπνά η Γερμανία, που—δπως τόνισα ξανά— πολλά και διάφορα καπνά, κι’ ελληνικά κι’ εγγλεζικά προθύμως θα τὰ πάρη, γιατί δεν ήρερι ακριβῶς τὸ...τι καπνο φουμάρει!

Σκορπανεδάσματα

‘Ο κύριος Βερροϊόπουλος εσχάτως ταλανίζεται κι’ εκεί που απολύεται αμέσως διορίζεται κι’ έχει χαρά μεγάλη, ωστόσο ο ταλαίτωρος απολύθη και πάλι.

‘Ο κύριος Βερροϊόπουλος, που στόχο τὸν εδάνανε, μία επίπλεει στὸν άφρο και μιά στὸν πάτο χάνεται, κι’ εἶδος... Σουλὸν κανάνε που εκεί που εγκαταλείπεται ανακαταλαμβάνεται!

Φουρτούνες

Του ‘Αδέρωφ η παραίτησις εἰγίνεκε δεκτή —βεβαίως δεν θα ξέρετε τὸ ‘πὼς και τὸ ‘γιατί— και όλοι πιά τὸ εἶπαν χωρίς αντίγνωση πως σε μεγάλη δρέθηκε ο ‘Αδέρωφ... τρικυμία!

Κάλτσες νάυλον

Ξεπέρασαν οι νάυλον οι κάλτσες κάθε όριου, γιατί με δαύτες γίνεται μεγάλο λαθρεμπόριο και όλοι πλέον προσπαθούν σιγά-σιγά κι’ ωραία να μπασουν κάλτσες νάυλον στη ζούλα και λαθραία.

‘Όλοι με κάλτσες νάυλον, παιδιά, νταραβερίζονται στις δυσκολες τις εποχές εἰσὺτες τις παρούσες και εἶνε πιθανώτατος —κι’ αν μὴ τὸ ισχυρίζωνται— να εἶν’ οι φιλενάδες τους... σαρανταποδαρούσες!

Θυέλλες

Λοιπόν στις ‘Αλπεἰς μαίνεται η πῦρσις της χιόνος προς θλίψιν και απογνώσιν της...λίμνης Μαραθῶνος, που απ’ την ξεραίλα της μαστίζεται η φτωχή παρ’ όλη του κ. Στόρν την τεχνητή βροχή.

Στις ‘Αλπεἰς χιονοθύελλες, αλλ’ ανεν αντίρρησης, εδώ εσχάτως έχουμε θυέλλας καταχρησών, με άλλα λόγια δηλαδή στις ‘Αλπεἰς πέφτει χιόνι κι’ εδώ, εδώ—άλλοιόμονοι!—ό...κλέφτης ξεσπαρνώνει!

Γ. ΓΙΑΝ.

Ο Ιστορικός Ντελροουε ισχυρίζεται ότι ο αληθινός Κολόμβος δεν είχε καμιά σχέση με την ανακάλυψη της Αμερικής.

Ο Κολόμβος έκλεψε τη δόξα των άλλων;

Οι φανταστικές κι' ασύστατες αφηγήσεις του

Τη στιγμή που η Γένοβα έτοιμάζεται να πανηγυρίσει την πεντάκονταστή επέτειο της γεννήσεως του Χριστοφόρου Κολόμβου, ένας Ιστορικός, ο Μαρκελλος Γκάιο Ντελροουε, ισχυρίζεται, ούτε λίγο ούτε πολύ, ότι ο περίφημος εξερευνητής ήταν ένας σφετεριστής του ονόματος και της δόξης άλλων κι' ότι ο αληθινός Κολόμβος δεν είχε καμιά σχέση με την ανακάλυψη της Αμερικής, αφού, άλλωστε, είχε πεθάνει δεκάξη χρόνια πριν απ' αυτήν.

Ο Ντελροουε, που έκαμε έργο της ζωής του την επίλυση του καίνιγματος του Κολόμβου, στηρίζει τα συμπεράσματά του σ' έναν αυστηρότατο έλεγχο των διασυνθέτων στοιχείων, καθώς και σε μερικά καινούργια.

Το γεγονός είναι ότι η ζωή του Κολόμβου περιβάλλεται από πυκνό μυστήριο κι' είναι γεμάτη από αντιφάσεις. Σύμφωνα με την επίσημη ιστορία, ο διάσημος εξερευνητής γεννήθηκε στη Γένοβα γύρω στο 1451 κι' ήταν γιός ενός ύφαντου του Ντομένικο Κολόμπο. Σε ηλικία είκοσι χρόνων, έφυγε από την πατρίδα του για να ταξιδέψει με την ιδιότητα του εμπορικού αντιπροσώπου. Σ' ένα από τα ταξίδια του, το πλοίο όπου βρισκόταν αιχμαλωτίστηκε από πειρατές σε μικρή απόσταση από το ακρωτήριο του Αγίου Βικεντίου (13ην Αυγούστου 1476). Ο Κολόμβος που ήταν καλός καλυμνητής, κατάφερε να βγεί στην ακτή και να σωθεί. Λίγο καιρό αργότερα, επιβιβάστηκε σ' ένα άλλο πλοίο, που τον μετέφερε στην Αγγλία. Από εκεί πήγε στη Νορβηγία και κατόπιν στη Γροιλανδία.

Επειτα χάνονται τα ίχνη του. Τον ξαναβρίσκουμε το 1485 στη Λισαβόνα, όπου είχε πάει για να προτείνει στον βασιλιά να τον βοηθήσει στην πραγματοποίηση ενός τολμηρού σχεδίου του: Θα επιχειρούσε δηλαδή να φτάσει στην Ανατολή, πλεόντας προς δυσμάς κι' όχι προς ανατολώς, Αλλά ο Πορτογάλος μονάρχης τον απέπεψε και τότε ο Κολόμβος κατέφυγε στο βασίλειό της Ισπανίας Φερδινάνδο και τη

σύζυγό του Ισαβέλλα, που, έπειτα από πολλές συζητήσεις, δέχθηκαν το σχέδιό του. Στις 3 Αυγούστου 1492, έφυγε από το Πόλο με τρεις καραβέλλες, στάθμευσε για λίγο στις Κανάριους νήσους και ξαναβγήκε από εκεί στις 9 Σεπτεμβρίου. Στις 12 Οκτωβρίου, τέλος, ο Κολόμβος κι' οι ναύτες του αντίκρισαν την πομπή γή της Αμερικής. Αυτά περίπου λέει η επίσημη ιστορία. Αλλά, παρατηρεί ο Γκάιο, αυτή η αφήγηση περιέχει αντιφάσεις και σκοτεινά σημεία.

Και, πρώτα - πρώτα, αν ο Κολόμβος γεννήθηκε στη Γένοβα, πώς γίνεται ώστε όλα τα γραπτά του που κατέχομε να είναι σε ισπανική γλώσσα εκτός από ένα, που έχει συνταχθεί, άλλωστε, σε αβλαβή Ιταλική; Ο νεαρός Γενοβήσιος εμπορικός αντιπρόσωπος δεν ήξερε, τη μητρική του γλώσσα; Αλλά αν ήταν απλώς εμπορικός αντιπρόσωπος, πώς κατάφερε ν' αποκτήσει τόσο σημαντικές ναυτικές γνώσεις ώστε να πάρει το θάρρος να ζητήσει από το βασίλειό της Ισπανίας να του αναθέσει τη διοίκηση ενός σταλίσκου και, μάλιστα, να έχει αξιώσεις ναυάρχου;

Όλα όσα αφηγήθηκε ο ίδιος ο Κολόμβος για την νεότητά του αποτελούν κατά τον Γκάιο χονδροειδή ψεύδη και περιέχουν αναρίθμητες αντιφάσεις. Ισχυρίζεται π.χ. ότι ήταν ανεύθυνος ενός ναυάρχου κι' ότι καταγόταν από τους Κολόμπο της Πλακεντίας. Αλλά μόνο η παραβολή των χρονολογιών αποδεικνύει το ασύστατο των ισχυρισμών του αυτών.

Η γνώμη όλων των ιστορικών, που ασχολήθηκαν ως σήμερα μ' αυτό το θέμα, είναι ότι ο Κολόμβος έλεγε ψέματα. Οι αφηγήσεις του θεωρήθηκαν πάντοτε φανταστικές κι' αβάσιμες. Δεν δυσκολεύεται να καταλάβει κανείς, παρατηρεί ο Γκάιο Ντελροουε, ότι ο περίφημος εξερευνητής αφηγείται την ιστορία ενός άλλου, του αληθινού Χριστοφόρου Κολόμβου, που γεννήθηκε στη Γένοβα και που πνίγηκε το 1476 σ' ένα ναυάγιο μπροστά στο ακρωτήριο του Α-

γίου Βικεντίου.

Η υπόθεση αυτή δεν φαίνεται απίθανη. Έχουμε, όμως, τότε δύο διαφορετικά πρόσωπα. Το ένα είναι ο αληθινός Χριστοφόρος Κολόμβος, που γεννήθηκε το 1451 στη Γένοβα και βρήκε το θάνατο το 1476, και την παιδική και νεανική του ηλικία γνωρίζουμε διάφορα πράγματα, που μας τα αφηγήθηκε ο δεύτερος Κολόμβος, ο ψεύτικος, εκείνος που πήρε το όνομα του μετά τον πνιγμό του στο ακρωτήριο του Αγίου Βικεντίου. Ο πρώτος κι' ο δεύτερος ήταν, λοιπόν, φίλοι και συνταξιδιώται. Μετά το θάνατο του πρώτου ο δεύτερος πήρε τ' όνομά του και χρησιμοποίησε κι' όλα τα στοιχεία τα σχετικά με την παιδική και νεανική ηλικία του μακαρίτη.

Αλλά ποιος ήταν αυτός ο άλλος, που πήρε τ' όνομα του αληθινού Κολόμβου; Αγνωστον. Μπορούμε να υποθέσουμε, ωστόσο, ότι ήταν ένας άνθρωπος που είχε σχέση με τη θάλασσα κι' ότι είχε λόγους να κρύβει το πραγματικό του όνομα.

Όσον αφορά την εθνικότητά του, οι επιστολές του περιέχουν πλείστους ιδιοματισμούς, που δεν αφήνουν αμφιβολία ότι επρόκειτο για Ισπανό, που καταγόταν πιθανότατα από τη Γαλικία.

Ο Γκάιο Ντελροουε μας πληροφορεί επίσης ότι ο Κολόμβος — ο δεύτερος ή ο ψεύτικος, αν προτιμάτε — προτού επιχειρήσει τα ταξίδια του ζούσε στη Μαδέρα μαζί με τη γυναίκα και το γιό του. Εκεί έφτασαν μία μερα τρεις ναυαγοί ενός πλοίου που είχε προσεγγίσει στις αμερικανικές ακτές κι' είχε κανταποντιστεί κατά το ταξίδι της επιστροφής. Ανάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν κι' ο πιλότος του πλοίου Άλνσο Σανχέθ, που, θέλοντας ν' ανταμείψει τον «Κολόμβο» για τη φιλοξενία του, του παρέδωσε τους χάρτες που είχε διασώσει και του έδωσε πολύτιμες πληροφορίες για το δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσει για να φτάσει στην άγνωστη ηπειρο.

Ο Κολόμβος δεν ανακάλυψε, λοιπόν, τίποτε. Βάδιζε πάνω σ'ι' ανήλεια άλλων.

Ο Γκάιο λέει ακόμα ότι ο Κολόμβος στο ταξίδι απογοητεύθηκε και τότε ο συνεταιρικός του και ιδιοκτήτης των τριών πλοίων Μαρτίνος Άλνσο Πινθόν αναγκάστηκε να τον παραμερίσει κι' να πάρει στα χέρια του τη διεύθυνση της επιχείρησης. Ο Κολόμβος, μας πληροφορεί εν συνεχεία ο Γκάιο, αποβιβάστηκε στη Κουαναχάνι (το σημερινό Βατίνγκ) σαν άλλος ταξιδιώτης κι' όχι σαν αρχηγός μιας αποστολής που είχε πετύχει.

Το συμπέρασμα του Ισπανού ιστορικού είναι ότι ο Κολόμβος — ο ψεύτικος — σφετερίστηκε τη δόξα άλλων και συγκεκριμένα του Άλνσο Σανχέθ και των συντρόφων του και του Μαρτίνου Άλνσο Πινθόν.

Χιούμορ

Έπεσε έξω...

Ο Έμπορος ρωτάει τον υπάλληλό του:

— Έλα, κανείς, δυο έλεια;
— Μάλιστα. Δύο κύριοι...
— Δόξα σοι ο Θεός! Φαίνεται πως άρχισαν πάλι ν' ανοίγουν οι δουλειές. Και τι νωγισαν;

— Τίποτε! Ήσαν δ' εισπρακτορές των φόρων κι' ένας δικαστικός κλητήρας!

— Και δε μου λέτε από τι ζούν οι κάτοικοι αυτού του χωριού;
— Από τα γυναικάρια τους το χειμώνα κι' από τους τουρίστες το καλοκαίρι...

— Σου άρεσει το σεληνόφως, αγάπη μου;

— Αί, ναι, ιδίως τη νύχτα...

— Πότε λέμε ότι ένας άντρας πέτυχε στη ζωή του;

— Όταν καταφέρει να κερδίσει χρήματα γρηγορότερα από ό,τι τα ξοδεύει η γυναίκα του...

Στον κινηματογράφο.

— Πώς σου φάνηκε το καινούργιο φίλμ;

— Αξιοβόηητο! Σκέψου, φίλε μου, ότι, σ' όλη την παράσταση, δεν μπόρεσα να κλείσω μάτι!

Κάποιος έλεγε σ' έναν καθηγητή χορού:

— Σέρεϊς ότι ο γιός σου κοντεύει να γίνει καλύτερος χορευτής από σένα;

— Το πιστεύω, απάντησε ο καθηγητής του χορού. Έγώ δεν είχα τόσον καλό δάσκαλο όπως αυτός!

Στο δικαστήριο. Ο πρόεδρος, που είχε πολύ μύον, περνάει για μάρτυρα ένα δικηγόρο και τον καλεί να ορκισθεί.

— Ορκισθήτε, του λέει, ότι θα πείτε την αλήθειαν και μόνον την αλήθειαν...

Αντιλαμβάνεται όμως άμέσως το λάθος του και προσθέτει, χαμογελώντας καλονκάναθα:

— Ω, με συγχωρήτε, κύριε δικηγόρε! Δεν ήθελα να σας προσβάλω...

Έκείνος: Γιατί με λες πάντα «θησαυρό μου»; Πες με και με τ' όνομά μου.

Έκείνος: Σέρεϊς... φοβάμαι μην κάνω λάθος!

— Όχι, αγάπη μου, δεν μπορώ να σου δώσω δυο εκατομμύρια για ένα δαχτυλίδι!

— Μά, αντρούλη μου, εγώ το κάνω για οικονομία σου...

— Για οικονομία; Έλα, Χριστέ και Παναγιά!

— Ναι, ναι! Γιατί, όταν θα το φοράω, δεν θ' αγοράζω πιά γάντια!

Έκείνος: Αν έρθω περίπατο μαζί σας με τ' αυτοκίνητο, θα είσαστε φρόνιμος;

Έκείνος: Σας τ' δοκιμάζω!

— Μου υπόσχεσθε πως δεν θα με φιλήσετε;

— Έχετε το λόγο της τιμής μου. — Τότε γιατί ναρθώ...

Η γυναίκα του μικρού στον άντρα της:

— Α, σε βρίσκω επιτέλους, παληάνθρωπε, άγκαλιά μ' ένα φανάρι του δρόμου!

— Μήπως ζηλεύεις, Καλλιόπιστα μου...

— Μά, ρε Κατινάκι, βρεχολέ, γος ήταν' ο πατέρας σου;...
(του Π. Γαυλίδη)

ΣΤΟΝ ΤΕΚΕ του Κάστρου

Ο Ντερβίσης κι' ο «μπουντά-
λζ» κατζίκιος

Κοντά στην πόρτα του Κάστρου της Ακροπόλεως, βρισκόταν, επί Τουρκοκρατίας, ένας μικρός Τεκές (Κοινόβιο). Λένε μάλιστα πως ήταν χτισμένος στα ερείπια της εκκλησίας των Αγίων Αναργύρων, των παμπάλαιων εκείνων γιατρών των πρώτων χρόνων της χριστιανώσεως, που άγιασαν γιατί δεν δέχονταν πληρωμή απ' τους αρρώστους, και πέθαναν, φυσικά, στην φάβα. Από αυτό είχε βγή για τους φτωχούς ραγιάδες και το παροιμιώδες:

«Ο! οι Έλληνες γιορτάζουν τον Άγιον Αναργύρον!»
«Ας έρθουμε όμως στον Τεκέ. Ένα κελλί του λοιπόν, το χρησιμοποίησαν και γι' άλλες καθόλου θρησκευτικές δουλειές. Απ' το κελλί αυτό κρεμόταν από το δοκάρει της στέγης ένα σχοινί. Κοντά σ' αυτό ήταν κι' ένα ψηλό σκαμνί. Κάθε καταδικός εκείνων των καιρών που τον ανέβαζαν στο Κάστρο για να τον βασανίσουν και να τον αποκεφαλίσουν, είχε το δικαίωμα να προσπέσει στο έλεος του Τεκέ! Κι' αν είχε δικούς του να δώσουν χαρίσματα και δώρα στον Τεκέ, έπαιρνε τη χάρη να μη στο κελλί με το σχοινί και... να κρεμαστή ο ίδιος!...»

Μία φορά, λοιπόν, καταδικάστηκε ένας χριστιανός απ' την Αθηναϊκή οικογένεια των Σαρρήδων, γιατί «έκοψε το δρόμο του πασά». Δηλαδή, ο πασάς της Χαλκίδας (Ευρύπου) έμπαινε καβάλλα στην Αθήνα και καθώς διάβαινε την Αρδανική Πόρτα—κατά τον αρχαίο Κεραμεικό—ο τρέλλος Αναγνώστης, ο Σαρρής, πέρασε σιγασίγα από το ένα μέρος του δρόμου στο άλλο. Αυτό θα πη «κόβω το δρόμο του άλλου σου!» Και ποιού «άλλου σου» στην περίπτωση αυτή; Του πασά!

Αμέσως πιάστηκε ο φταίχτης, καταδικάστηκε, κι' ενώ ήταν να τον πάνε στο Κάστρο να του πάρουν το κεφάλι, οι συγγενείς του τρέξαν και ζήτησαν τη χάρη του Τεκέ. Την πήρανε.

Έτσι οι τελευταίους (δήμιοι) ανέβαζαν τον καταδικό στην Ακρόπολη, τον παραδίδανε στα χέρια του Ντερβίση του Τεκέ, και φύγανε.

Ο Ντερβίσης τον έφερε τότε μέσα στο κελλί με το σχοινί κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

—Νά, άρχισε να λήξ στα χριστιανό, θ' ανέβης σ' αυτό εδώ το σκαμνί. Θα πάρης τούτο δώ το σχοινί θα το κάνης θηλεία και θα το περάσης στο λαιμό σου. Αμα γίνη αυτό θα δώσης με το δεξί σου πόδι μία γερή κλωτσιά στο σκαμνί, να φύγ' από κάτω, και η αμαρτωλή ψυχή σου θα πάη να βρη τις συντροφισσές της!

Ο Αναγνώστης έκανε πως δεν καταλάβαινε. Ανεβαίνει στο σκαμνί, κατέβαινε, ξαναανεβαίνει, πίσω κατέβαινε, έπιανε το σχοινί, το κύτταζε, έκανε πως δεν ήξερε να δειχ' τη θηλεία...

—Ντίπ' μπουντάλζς είσαι!... τού λέει καμιά φορά ο Ντερβίσης, που έβλεπε μ' αφορία όλα εκείνα τα καμώματα του Αναγνώστη.

—Δεν μου δένεις το σχοινί του λόγου σου, Ντερβίση μου; γυρίζει και τού λέει σε μία στιγμή ο καταδικός. Κι' εγώ ανεβαίνω στο σκαμνί και κατόπιν μου το τραβάς κι' αυτό...

—Αμ αν σου έκανα εγώ δλ'

αυτά, που μου ζητάς, είνε σα να σε κρέμαγα ο ίδιος, βρε κουτέ. Κι' εγώ να σε σκοτώσω μπορώ, όχι όμως και να σε κρεμάσω. Αυτό λένε τα κιτάπια μας.

Πίσω-έμπρός τα ίδια ο Σαρρής: ανέβαινε, κατέβαινε, έπιανε το σχοινί, το κουλούριαζε, το παρατάγε...

Ο Ντερβίσης κουνούσε απελπισμένος το κεφάλι του.

—Τέτοιο ζάβαλη, σαν κι' εσένα, δεν έχω ματαδή... τού ξανάπε.

Τον πλησιάζει τότε ο καταδικός, πέφτει στα πόδια του και γονατιστός εκεί μπροστά του τον παρακαλεί:

—Δείξε μου πως θα κάνω και ύστερα τα καταφέρνω και μόνος μου.

Ανεβαίνει στο σκαμνί ο Ντερβίσης:

—Βλέπε, γυρίζει και λέει στον καταδικό.

—Βλέπω, απαντάει εκείνος.

—Θα πιάσης το σχοινί έτσι και θα το φέρης βολτα ίσαμε δώ...

Υστερα τούτη δώ την άκρη θα την περάσης μέσα από τη γύρα. Κατάλαβες;

—Κατάλαβα!

—Μόλις ετοιμάσης τη θηλεία, θα την περάσης στο λαιμό σου και θα τη σφίξης κομπι...

—Πόσο πρέπει να τη σφίξω, Ντερβίση μου;

—Νά τόσο!

Αξάφνα δίνει μία κλωτσιά ο χριστιανός στο σκαμνί και βρίσκειται ο Ντερβίσης κρεμασμένος.

Σε λίγη ώρα τον καταβάζει απ' την κρεμάλα ο Αναγνώστης, τού γράζει τη γούνα, τη φοράει, τού παίρνει το καλπάκι, το βάζει στο κεφάλι του, αρπάζει και την μπαστούνι του στο χέρι, ανοίγει την πόρτα του Τεκέ και βγαίνει καμαρωτός-καμαρωτός...

Περνάει την πόρτα του Κάστρου και πιάει τον κατήφορο.

Κι' από δώ πάν κι' οι άλλοι!

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

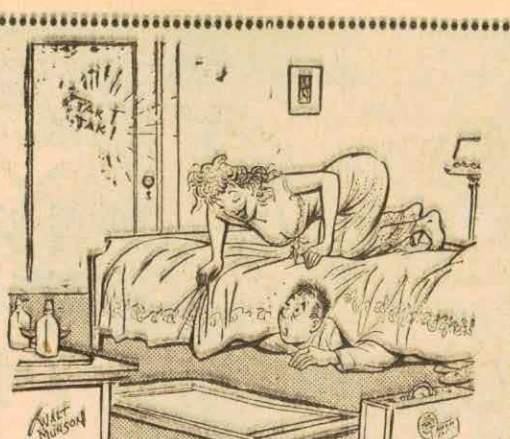
Μυστηριώδη χαρέμια της εποχής μας

«Ένα από τα πιο μυστηριώδη χαρέμια, που διατηρούνται ακόμη στην εποχή μας, είνε, χωρίς αμφιβολία, του 70ετούς βασιλέως της Σαουδικής Αραβίας. Κανείς δεν ξέρει ποιος είνε ο αριθμός των γυναικών που βρίσκονται σ' αυτό, αλλά μπορούμε να υποθέσουμε ότι είνε πολύ μεγάλος, γιατί, σε μία γιορτή που δόθηκε πριν από λίγο καιρό επί παρουσία ελαχίστων αλλικών, δαπανήθηκαν 1.800 χρυσές λίρες για γυναικεία άρωματα και καλλυντικά. Το ίδιο μυστήριο περιβάλλει και τις κόρες του Αραβός μονάρχου. Ενώ είνε γνωστόν ότι οι γιοι του ανέρχονται σε 57, κανείς δεν ξέρει ποιος είνε ο αριθμός των κοριτσιών, που έχει αποχτήσει ως σήμερα.

«Ένα άλλο σύγχρονο χαρέμι είνε του 72ετούς φυλάρχου της Χρυσής Ακτής Κουάμε-Σάα. Περιλαμβάνει 10 συζύγους και μεγάλο αριθμό άλλων γυναικών. Ο Κουάμε-Σάα αποχτήσε προ ημερών το 99ο παιδί του.

Νά έννοούμεθα. Αυτά είνε τα χαρέμια που ξέρουμε, όπωςδύπατε, ότι ύφιστανται. Δεν είνε όμως τα μόνα Ασφαλώς υπάρχουν και άλλα στην Ανατολή.

Οι Ανατολίτες ηγεμόνες δεν μπορούν να λησμονήσουν τις παλιές τους συνήθειες. Το πλήθος των γυναικών, η ποικιλία στις απολαύσεις είνε μέσα στο αίμα τους. Ασφαλώς θα περάσουν πολλά χρόνια για να λείψουν έντελώς τα χαρέμια από την Ανατολή.

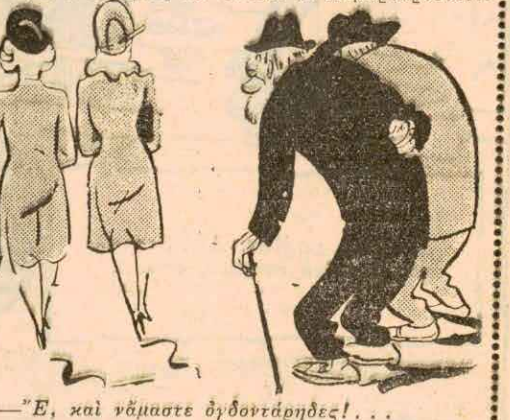
Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑΣ!
—Τι κουτός που είσαι... Σεχνάς πως παντρεύτηκες χτες το βράδυ;...

—Αν δεν ερχόταν να με πάρη το εγγονάκι μου, δεν θα μπορούσα νάρθω να σε βρω, κορούλα μου!...

Η σύζυγός: Έδώ είνε τρεις φορές πιο ακριβά από το κέντρο που είπες προχτές πως μάς ληστεύανε, κι' όμως δεν ελέπω να διαμαρτυρησώ!...

—Ε, και νάμαστε οδοντογάρδες!...

ΕΥΘΥΜΙΑ ΣΤΙΝΜΙΔΟΥΤΑ ΑΠΟ ΈΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ

Οι όμογενείς

Οι Έλληνες της Αμερικής έχουν και απ' τους διάφορους «τρακαδόρους». Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έξ' Ελλάδος. «Αλλοι δὲν δημοσιογράφοι, άλλοι δὲν συγγραφείς, άλλοι δὲν καλλιτέχναι, τὸ ἔκαναν δουλειά τους νὰ τσιμπολογούν δολλάρια μὲ διάφορα προσχήματα ὑπὲρ πολλῶν καὶ διαφόρων ἱερῶν καὶ ἐθνικῶν σκοπῶν... τῆς τσέπης. «Ἐτσι ὅταν οἱ ὁμογενεῖς βλέπουν ἢ ἀκούουν «Ἑλληνα ἐξ Ἑλλάδος» τὸν κυττοῦν ὑπόπτως ἢ κομπῶν-
—«Ἐνὰ δρυανὸ τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας φτάνει στὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ νὰ προη-
—Κύμα ολόκληρο που ένεσκηψε με-
—Τον πόλεμο έ

Τό ύπουλο όπλο ΤΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΖ

Στά πλοία, στά λιμάνια,
στά εργοστάσια

Προσπαθώντας να παρεμποδίσουν τον επανεξοπλισμό της Δυτικής Ευρώπης και της Αγγλίας, οι Ρώσοι θα μεταχειρισθούν πιθανότατα σε μεγάλη κλίμακα την ύπουλη μέθοδο του σμποτάζ.

Ποιος δεν ξέρει τη γαλλική αυτή λέξη και τη σημασία της; Ή προέλευσή της όμως δεν έχει εξακριβωθεί με βεβαιότητα. Σύμφωνα με μία έκδοξη, δημιουργήθηκε το Μεσαίωνα, όταν οι Γάλλοι εργάτες εξεγέρθηκαν κατά των συνθηκών της εργασίας τους κι' έσπασαν τα άρματά τους με τα ξυλοπάπουτά τους — που λέγονται γαλλικά «σαμπού».

«Άλλοι πάλι πιστεύουν ότι, στις αρχές της Γαλλικής Επανάστασης, όταν ακουγόταν τη νύχτα ένας θόρυβος ξυλοπάπουτων στους λιθοστρωτούς δρόμους, σήμαινε ότι οι επαναστάτες πήγαιναν να καταστρέψουν ένα οδόφραγμα, ή να σταματήσουν μία αποστολή όπλων ή πολεμοφοδίων στους αντιπάλους των. Έπειδή φορούσαν «σαμπού» οι ομάδες αυτές ονομάστηκαν «σαμποτέρ».

Πάντως, όποια κι' αν είναι η προέλευσή της, η λέξη «σαμποτάζ» σημαίνει μία ή περισσότερες ενέργειες, προωρισμένες να παρεμποδίσουν τον πολεμικό εξοπλισμό ή την ειρηνική ανασυγκρότηση μίας έχθρης χώρας, ή να κλονίσουν τη θέση της κυβερνήσεώς της, ή να προκαλέσουν καταστροφές στις συγκοινωνίες και στα εργοστάσια της — με λίγα λόγια να εξασθενήσουν την άμυνή της ή την οικονομία.

Οι μέθοδοι του σμποτάζ είναι πολλές και διάφορες.

«Ας υποθέσουμε π. χ. ότι ένας σμποτέρ θέλει να ακινητοποιήσει επί ημέρας ένα πλοίο (ή μία ολόκληρη νηοπομπή). «Αρκεί γι' αυτό να σκορπίσει μία φούχτα άμμο μέσα στα κουζινέτα του άξονος της. Έλικος. Μπορεί ακόμη να κρύψει μέσα στο μηχανοστάσιο λαδομένα κεντρίλια, που προκαλούν αυτόματος πυρκαγιάς.

Μένοντας επίτηδες δίχως λίπανση, διάφορα εξαρτήματα των μηχανών μπορεί να καταστραφούν. Ακόμη μεγαλύτερες είναι οι θλάβες, αν ο σμποτέρ μεταχειρισθεί γράσο άνακατεμένο με άμμο, στα λεπτά μέρη των μηχανών.

Γυρίζοντας τις ανεμοδόχους προς το μέρος του ανέμου, επιτρέπει στο θαλασσίνο νερό να εισχωρήσει σ' άμπαρι και να μουσκέψει το φορτίο. Μπορεί επίσης, για τον ίδιο σκοπό, να χύσει μέσα σ' άνοιγματα αυτά πετρέλαιο ή βενζίνη.

Με κατάλληλη αλλοίωση των μαγνητών, άχρηστεύονται οι πυξίδες.

Αλλά και στα λιμάνια δράσκουν άρκετο πεδία δράσεως οι σμποτέρ. Καταστρέφουν π.χ. τους γερανούς, ή λιμάρουν τα καλώδια τους έτσι ώστε να σπάσουν μόλις σηκώσουν ένα βάρος...

Ενα συνθησιμένο κόλπο τους είναι ν' αντικαθιστούν τις έτικέτες και τις έπιγραφές που υπάρχουν στα κιβώτια και στα

δέματα. Ή μέθοδος αυτή έχει χρησιμοποιηθεί επανειλημμένα και σε μεγάλη κλίμακα.

Πριν άπ' το δεύτερο πόλεμο, το Ναυτικό Τμήμα της Κομμουνιστικής Κόμιντεν είχε ύπο τις διαταγές του τη «Διενή Ναυτικών και Λιμενεργατών» κι' είχε σκορπίσει παντού πράκτορες της, οργανωμένους στα λεγόμενα «άππαράτ». Το «Άππαράτ S» είχε αναλάβει την κατασκοπεία στα πλοία και στις διωμηχανίες. Το «Άππαράτ F» επιδίωκε να κλονήσει το ήθικόν της αστυνομίας και των δημοσίων υπηρεσιών. Κι' όλες αυτές οι οργανώσεις συνεργάζονταν μεταξύ τους για να δημιουργήσουν τις ιδέες συνθηκών για σμποτάζ.

Όταν ή χιτλερική εισβολή στη Ρωσία προκάλεσε τη διακοπή των φιλικών σχέσεων των δύο αυτών χωρών, όλα τα «Άππαράτ» άρχισαν να σμποτάρουν τα γερμανικά πλοία, στα λιμάνια της Γερμανίας και των ουδετέρων χωρών.

Άλλες μορφές του σμποτάζ άφορούν τους δρόμους, τους σιδηροδρόμους, τις διώρυγες... Όταν π. χ. έπισκεύαζαν τους δρόμους στην κατεχομένη Γαλλία, οι εργάτες χρησιμοποιούσαν έπιτήδες ελαττωματικό μπετόν ή πίσσα όχι άρκετή, ώστε να μην άντέχει το οδόστρώμα στα βαρεία γερμανικά όχηματα. Πολλές φορές μάάλιστα, οι Γάλλοι κι' οι Γιουγκοσλάβοι έβαδαν νάρκες στους δρόμους.

Μία άλλαγή των «κλειδιών» σε μία σημαντική σιδηροδρομική γραμμή μπορεί να προκαλέσει άναστάτωση, σταμάτημα της κινήσεως, κι' έπομένως καθυστέρηση των μεταφορών τροφίμων, πολεμοφοδίων, μηχανημάτων κλπ. Ή μέθοδος αυτή έφαρμόστηκε πολύ στη Γαλλία, άπ' το 1941 ως το τέλος του πολέμου.

Άπ' τον Ιούνιο ως το Σεπτέμβριο του 1944, οι Γάλλοι σμποτέρ προκάλεσαν τη διακοπή της σιδηροδρομικής γραμμής Παρισιών — Στρασβούργου σε 87 διάφορα σημεία, χαλαρώνοντας τις διδές που συγκρατούσαν τις σιδηροτροχιές.

Για να φράξουν τις σιδηροτροχιές των ποταμών και να τις άχρηστεύσουν, οι Γάλλοι δούλιασαν φορτηγίδες.

Πολλές φορές οι σμποτέρ είναι έξνοι. Τους φέρνει ένα ύποδούχο ή πέφτουν με άλεξίπτωτο, και κρυβόταν ύστερα στις μεγάλες πόλεις, με τη βοήθεια των τοπικών πρακτόρων.

Στα εργοστάσια όμως χρησιμοποιούνται ίδιες έντοτοι σμποτέρ, που έξρουν καλά τις μηχανές και τις συνθήκες εργασίας. Ένας μόνον άπ' αυτούς μπορεί να σταματήσει ένα ολόκληρο εργοστάσιο.

Ο Ναπολέων είπε κάποτε: «Ένας άνθρωπος στη σωστή θέση αξίζει όσο 20 χιλιάδες στο πεδίο της μάχης». Αυτό ίσχύει λοιπόν ακόμη περισσότερο στα σημερινά εργοστάσια, όπου η εργασία γίνεται με το σύστημα της «άλυσίδας». Μία μικρή άνωμαλία, μία καθυστέρηση 15 λεπτών της ώρας σ' ένα εργοστάσιο με 4000 εργάτες, σημαίνει άπώλεια 1000 ωρών εργασίας.

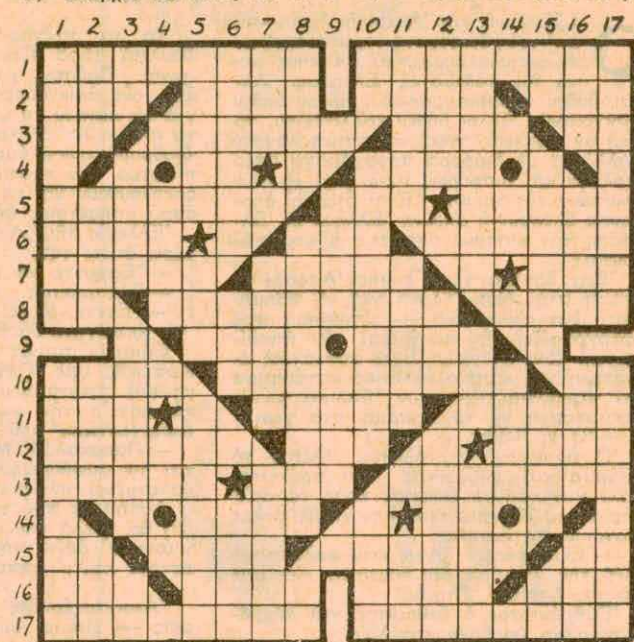
Πρέπει να σημειωθεί ότι κι' οι γυναίκες τα καταφέρνουν περίφημα στο σμποτάζ. Έως τις διευκολύνει στο έργο τους το ότι δεν τις ύποπτεύεται κανείς, γιατί έπικρατεί ή γενική αντίληψη ότι όλοι οι σμποτέρ είναι άντρες.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 314

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Εύρωπαικό κράτος. — *Η-ρώς του Τρωικού πολέμου.
- 2) Στο «Θησαυρό» υπάρχει άφθονη. — Φόδος. — Υπάρχει και καρδιάκη. — Θραύεται.
- 3) Είς διπλόν γίνονται δυσάρεστα. — Πινάτι. — Μέρος του φυτού. — Μισή «όμας».
- 4) Άρθρο άνεστραμμένο. — Είνε συνήθως χρηματικά.
- 5) Έπαρχία και πόλις του νο-

- ρίσθαι. —... Πίγκερτον. — Άρχαία πόλις τά έρείπια της οποίας θα έρθετε σήμερα κοντά στη Θήβα.
- 6) Μένει κοντά μας. — Άρχικα άεροπορικής δυναμείας. — Τερέζα... γνωστή σταρ.
- 7) Νησί των Κυκλάδων. — Διαμέρισμα σχολείου (μετ.). — Ούτε άφθονες, ούτε πλούσιες (καθ.).
- 8) Άπαγορεύεται μετά τά με-

μού Λαρίσης. — Προσωπική άντανυμία (6 πρ. πληθ.). — Άπαράιτητες σ' ένα όχημα.

6) Τζώρτζ... γνωστός ήθοποιός. — Νομός της Γαλλίας. — Πανούργα.

7) Το αυτό. — Δυστυχής. — «Οι γυναίκες του...» θεατρικό έργο.

8) Νότα. — Άνεπιθύμητο όχι μόνο στο ραδιόφωνο αλλά παντού. — Δεικτική άντανυμία (πληθ. οδ.).

9) Μεταφορικό μέσον. — Θα το ήθελε σε άρκετές έπιγραφές (συντομωμένο).

10) Τροφή άγρίου ζώου. — Σας δέχεται ευχαρίστως στο σπίτι του. — Βυζαντινή νότα.

11) Συμπερασματολόγος. — Την έχει κάθε έντυπο. — Δεν παρουσιάζει κανονική ανάπτυξη.

12) Κυβερνήτης της Ρωσίας. — Διηγήτης. — Ποδοσφαιρικός όρος.

13) Εόθος. —... Άντζελες. — Έργατικό έντομο.

14) Χρονικό έπίρημα. — Βυζαντινή νότα.

15) Το έκτο γράμμα του γαλλικού αλφαβήτου (όπως προφέρεται). — Μάρκα αυτοκινήτων. — Άποτελείται από πολλά ζώα. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος (άρχ.).

16) Άρχικα ύπουργείου. — Άλλος ήρωας του Τρωικού πολέμου. — Άποβαρον. — Προσωπική άντανυμία (πληθ.).

17) Λειτουργούσαν επί κατοχής. — Υψος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Νυχτόβιο ζώο. — Άνώτατος άρχων.

2) Μηδ' ένός εξαίρουμένου. — Ή τιμή του είναι πολύ άσταθής. — Έδαφική άνωμαλία. — Έπιφώνημα σχετισταστικό.

3) 108. — Άπαράιτητο σ' ένα κατάντημα. — Χώρα της Ν. Δ. Άσίας. — Συνεχόμενα στον «πανσά».

4) Παράγγελμα (ξεν.). — Άν είχε και «ν» θα μοσχοβολούσε.

5) Έπίρημα: με πολλή εύχα-

ρίστη. —... Πίγκερτον. — Άρχαία πόλις τά έρείπια της οποίας θα έρθετε σήμερα κοντά στη Θήβα.

6) Μένει κοντά μας. — Άρχικα άεροπορικής δυναμείας. — Τερέζα... γνωστή σταρ.

7) Νησί των Κυκλάδων. — Διαμέρισμα σχολείου (μετ.). — Ούτε άφθονες, ούτε πλούσιες (καθ.).

8) Άπαγορεύεται μετά τά με-

Το πρώτο παρέχεται από το στόμα (10-20 σταγόνες, τρεις φορές την ήμερα) και σ' έπιμενες περιπτώσεις με την μορφή ένεσών, είτε μόνο του, είτε σε συνδυασμό με καφεΐνη. Άντενδίκωνται στους πάσχοντες από ήπια και νοσήματα του ήπατος ή των νεφρών. Ή Ισλαμική χορηγείται με τη μορφή ένδομυϊκών ένεσών σε άσθενείς διαρκώς σφάζόμενες. Δεν έχει άντενδείξεις.

ΣΧΟΛΗ

για τους έρωτευμένους

Ή ώφέλιμη πρωτοβουλία ένός πάστορος

«Παντρεύτηκαν, κι' έζησαν καλά κι' έμεινε καλύτερα...». Το στερεότυπο αυτό φινάλε των παραμυθιών δεν πραγματοποιείται δυστυχώς πάντα στη ζωή. Να γιατί διάφοροι κοινωνιολόγοι, ψυχολόγοι κι' άλλοι «ειδικά» προσφέρουν κι' άφιλοκέρδεια τις υπηρεσίες τους για την εξασφάλιση της εύτυχίας των άνθρώπων.

Ένας άπ' αυτούς είναι κι' ο αιδεσιμώτατος Λαουτενολάγκερ. Κανονικά πάστορ του Τορόντο. Έχει ιδρύσει και διευθύνει μία σχολή για ζευγάρια που σκοπεύουν να παντρευτούν μέσα σ' ένα χρόνο, καθώς και για νεονύμφους, παντρεμένους άπό ένα χρόνο το πολύ.

Κανείς άντρας ή γυναίκα δεν γίνεται δεκτός μόνος του στη σχολή — έστω κι' αν είναι άρραβωνιασμένος ή παντρεμένος. Τα μαθήματα προορίζονται άποκλειστικά για ζευγάρια.

«Ή έπιτυχία του γάμου — έξηγει ο πάστορ Λαουτενολάγκερ — άπαιτεί τη συνεργασία και των δύο ενδιαφερομένων. Ο ένας μόνος του δεν μπορεί να κατορθώσει τίποτε το αξιόλογο. Πρέπει άπαραιτήτως να σπουδάζουν κι' οι δύο».

Έξ άλλου, έπειδή ο σκοπός του είναι να προλαύβουν κι' όχι να διορθώσουν το κακό, δεν δέχεται στη σχολή του άντράγγελα παντρεμένα άπό χρόνια. Περιορίζεται στους νεονύμφους και τους έφοδιάζει με χρήση και πυξίδα για το δύσκολο ταξίδι τους στο πέλαγος του γάμου...

Τα μαθήματα γίνονται άπό διακεκριμένους προσωπικότητες γιατρούς, κοινωνιολόγους, κλπ. Συγχρόνως μοιράζονται στους μαθητές και τις μαθήτριες οδηγίοι μαγειρικής και φυλλάδια που πραγματεύονται διάφορα ζητήματα, μικρά και μεγάλα, της σωματικής και ψυχικής άρμονίας στο γάμο. Άπ' αυτά μπορεί να μάθει κανείς π.χ. ποιός πληρώνει το μπουκέτο της νύφης, γιατί έρωτευόμαστε, την αξία της προσευχής στην οικογένεια κλπ.

Στο πρώτο μάθημα, ο πάστορ άναπτύσσει τις πνευματικές βάσεις του γάμου.

«Ο πραγματικός έρωας — λέει στους μαθητές του — είναι κάτι που πρέπει ν' άναπτύσσεται σ' όλη μας τη ζωή, παράλληλα προς την ψυχική και πνευματική μας ανάπτυξη, χωρίς να μένει ποτέ στάσιμος».

Το δεύτερο μάθημα γίνεται άπ' το γνωστό κοινωνιολόγο Τζών Μάκ Κούλεχ. Αυτός έξηγει όσα τον έχει διδάξει ή πείρα του για τις συνθεστερες αίτίες των συζυγικών προστριβών.

«Υπάρχουν δυο άπόψεις σε κάθε ζήτημα — τονίζει. Άντί λοιπόν να μεγαλοποιήτε τα σφάλματα του άλλου και να κρύβετε τα δικά σας, πρέπει να προσπαθήσετε να καταλάβετε γιατί ο άλλος άπέτυχε να φτάσει στην τελειότητα».

Θεωρεί μεγάλη τύχη για μία κοπέλλα το να βρει ένα σύζυγο εργάτικό. Άν λοιπόν έχη λόγους να πιστεύη ότι ο μέλλων σύζυγός της είναι τεμπέλης, πρέπει να του ζητήσει να της άποδείξει πόσα χρήματα μπορεί να κερδίσει. «Ωστόσο — προσθέτει ο δόκτωρ Μάκ Κούλεχ — δεν είναι φρόνιμο να διαλύσει μία κοπέλλα τον άρραβώνα της μ' ένα νέο φίλο, έπειδή προσωρινώς δεν κερδίζει άρκετά».

Κατά τη γνώμη του, είναι έπικίνδυνο το να εξακολουθήσει να εργάζεται ή γυναίκα μετά το γάμο. Άλλά κι' όταν ακόμη συμβαίνει αυτό,

πρέπει να ζη το άντράγγελο μόνο με τα εισοδήματα του συζύγου και να βάζη κατά μέρος τα κέρδη της γυναίκας, ή να τα διαθέτη για την αγορά έπιπλων. Έτσι, όταν θα σταματήσει άργότερα να εργάζεται ή γυναίκα — γιατί θα γίνει π.χ. μητέρα — θα έχουν συνθηθεί να ζούν μ' ένα μόνο εισόδημα και συνεπώς δεν θα βρεθούν σε άδιέξοδο.

Ο δόκτωρ Μάκ Κούλεχ φρονεί επίσης ότι το άντράγγελο είναι εύτυχέστερο, όταν ή γυναίκα έχη ένα «συναίσθημα εξαστήσεως» άπ' τον άντρα της. Γιατί οι γυναίκες εύχαριστούνται να νοιώθουν την ασφάλεια που προέρχεται άπ' αυτή την εξάρτηση, ενώ άπεναντίας οι άντρες θέλουν να αισθάνονται ότι εξαρτάται κάποιος άπ' αυτούς.

Ο δόκτωρ συνιστά στους άντρες να δαγάζουν τακτικά έξω τις γυναίκες τους. Συγχρόνως όμως υποδεικνύει σ' εκείνες να φροντίζουν να μένουν πάντα έλκυστικές, για ν' άναζητή ο σύζυγός τους τη συντροφιά τους.

Ο τραπέζίτης Τζέλνταρντ, διευθυντής μίας Τραπεζής ειδικευμένης στα οικογενειακά μικροδάνεια, συμβουλεύει τα ζευγάρια για τα οικονομικά ζητήματα.

«Το χρήμα — λέει — για να μεταβάλλεται σε άνέσεις της καθημερινής ζωής. Είναι άπαραίτητο όμως να κουβεντιάζουν για το οικονομικό ζήτημα όλοι οι άρραβωνιασμένοι, πριν παντρευτούν. Ή κοπέλλα πρέπει να ξέρη πόσα κερδίζει ο άρραβωνιαστικός της και πόσα θα μπορεί να διαθέσει για το σπίτι τους».

Τονίζει ωστόσο ότι κάθε άντράγγελο πρέπει να κανονίζει τα έξοδά του σύμφωνα με τα γούστα του και τις προτιμήσεις του, κι' όχι ν' άκρολouth τυφλά τα παραδείγματα των άλλων. Υπάρχουν π.χ. ζευγάρια που προτιμούν να δοδεύουν τα πιο πολλά για να τρώνε καλά, ενώ άλλα είναι εύτυχισμένα κάνοντας οικονομίες άπ' το φαγητό για να ντύωνται πολυτελέστερα.

Μία γνωστή ψυχολόγος έχει άναλάβει το μάθημα που άφορά τα παιδιά. «Πολλά άντράγγελα — λέει — άποφεύγουν να κάνουν παιδιά, με τη λανθασμένη αντίληψη ότι θάνε εύτυχέστερα αν έχουν την έλευθερία τους. Κι' όταν το άποφασίζουν έπιτέλους, είναι πια πολύ άργά». Υποσημειώνει ότι τα 87% των διαζυγίων στις Ήνωμ. Πολιτείες άφορούν άντράγγελα δίχως παιδιά. Και συμβουλεύει τους παντρεμένους που δεν μπορούν να κάνουν δικά τους παιδιά, να υιοθετήσουν δυο το λιγότερο.

Στά 4 χρόνια που λειτουργεί ή πρωτότυπη αυτή σχολή, έχουν παρακολουθήσει τα μαθήματα της 87 ζευγάρια. Όλα λοιπόν βεβαιώνουν ότι έβηκαν την άπόλυτη εύτυχία στο γάμο τους. Δυο μελλοντικοί διέλυσαν τον άρραβώνα τους, στη μέση των μαθημάτων, γιατί κατάλαβαν πως δεν θα μπορούσαν να παίρουν μεταξύ τους.

Σήμερα σπουδάζουν στη σχολή 28 νέα ζευγάρια.

Τά άγαπημένα χείλη πάνω στη γράβατα...

Ένας Παρισινός έμπόρος νεωτερισμών είχε μία πρωτότυπη ιδέα. Με την ευκαιρία των εορτών των Χριστουγέννων, προσκάλεσε τις γυναίκες που ήθελαν να χαρίσουν μία γράβατα στο μνηστήρα ή το σύζυγό τους ν' άποτυπώσουν το φίλο τους πάνω σ' ένα χαρτί και να του το έμπιστευθούν. Αυτά τα φίλια έβαν ειδικός τεχνίτης τα άποτύπωνε κατόπιν μ' ανεξίτηλο χρώμα πάνω στις γράβες. Είναι περιττό να σημειωθεί ότι ο εύφυος έπιχειρηματίας έκαμε χουσές δουλειές...

Η ΕΝΤΙΘ ΠΙΛΦ ΣΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

Ύστερα άπό μία θριαμβευτική περίοδo στις Ήνωμένες Πολιτείες, ή διάσημη Γαλλίδα τραγουδίστρια Έντιθ Πίλφ έξαναγύρισε στο Παρίσι. Το πρώτο της ρεσιτάλ στη Γαλλική πρωτεύουσα άναμεταδόθηκε άπό ένα σταθμό τηλεόρασεως. Στη φωτογραφία μας ή Έντιθ μπροστά στα μηχανήματα τηλεόρασεως.

ΕΝΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟ ΝΟΥΜΕΡΟ

Στο «Άρνολντ Τούρκους» του Λόνδινου, ή περίφημη θηριοδασκάτρια Σέϊλα έδινε μία πολύ έμπιστοσύνη στον έλέφαντά της, ώστε ποτέ επιτρέπει να της κάνει μία δόλτα μέσα στην πίστα καθώς την κρατάει με το στόμα του άπό το κεφάλι και τη σηκώνει ψηλά άπό το έδαφος.

ΤΟ ΠΙΟ ΦΤΗΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Ο Άμερικανός Ντόλφιν έφτιαξε το πιο φτηνό αυτοκίνητο της Άμερικής. Προέβλεπε δε ότι ή έφευρεσή του θα σημείωνε έπιτυχία και έτοιμάζεται ν' άρχισή την εκμετάλλευσή της σε μεγάλη κλίμακα. Δεν θα πουληθεί όμως σ' αυτοκίνητα του έτοιμα, αλλά σε κομμάτια, που μπορούν εύκολάτα να συναρμολογηθούν άπό τον άσφαση τους. Θα στοιχίζει έτσι το κάθε αυτοκίνητο μόνο 800 δολάρια και θα μπορεί ν' άναπτύξη ταχύτητα 80 χιλιόμετρα την ώρα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΧΟΛΟΥΣ

Η «έμφυτευσις» δοντιών

Με βίδες από άδρανή μέταλλα

Οι οδοντοστοιχίες, οι γέφυρες και τα διάφορα άλλα μέσα που μεταχειρίζονται οι σημερινοί οδοντίατροι θα περιέλθουν σε τελεία αχρηστία έπειτα από πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Δεν μιλούμε για αύριο ή μεθαύριο. Η νέα μέθοδος της «έμφυτευσεως» υγιών δοντιών άρχισε ήδη να εφαρμόζεται και τα μέχρι της στιγμής αποτελέσματα είναι άπολύτως ικανοποιητικά.

Η τιμή της ανακαλύψεως της νέας μεθόδου άνηκε σε δύο οδοντιάτρους της Βοστώνης, τους αδελφούς Στρόκ.

Τα πειράματα τους χρονολογούνται από δώδεκα χρόνια. Την πρώτη «έμφύτευση» την έκαναν σ' ένα σκυλί που είχε χάσει ένα δόντι της επάνω σειράς. Το πρόσθετο δόντι παρέμεινε ακλόνητο στη θέση του και εξελίχθηκε άριστα τον προορισμό του, κατά τα τρία χρόνια που το ζω διατηρήθηκε στη ζωή, έπειτα απ' την επέμβαση.

Τα πρόσθετα αυτά δόντια «βιδώνονται» πάνω στο όστέον της σιαγόνας, όπως περίπου τα φυσικά, με μικροσκοπικές βίδες, που κατασκευάζονται από άδρανες μέταλλα. Και σ' αυτό ακριβώς έγκειται η πρωτοτυπία της νέας μεθόδου.

Όλες οι προσπάθειες που είχαν γίνει κατά το παρελθόν προς την ίδια κατεύθυνση είχαν αποτύχει γιατί δεν ξέραμε να χρησιμοποιούμε τα άδρανα μέταλλα. Η κυριώτερη ιδιότης των συνιστάται στο ότι δεν προκαλούν αντίδραση των ιστών. Στην προκειμένη περίπτωση συμβαίνει το εξής: Οι ιστοί τείνουν να εξοβελίσουν κάθε ξένο σώμα που τους στενοχωρεί, σχηματίζοντας ένα απόστημα γύρω του. Αν αυτό το ξένο σώμα είναι γερά προσκολλημένο (π.χ. ένα κομμάτι μετάλλου μέσα σ' ένα όστέον), προκαλείται διαπύση, που μπορεί να έχει σοβαρότατες συνέπειες, αν δεν εξοφανισθεί ή αίτια που την προκάλεσε.

Τα άδρανα μέταλλα που χρησιμοποιούνται γι' αυτό το σκοπό είναι κυρίως το χρώμιον, το κοβάλτιον, το τουργκτένιον και το ταντάλιον.

Το σκυλί στο οποίο οι Αμερικανοί επιστήμονες «έμφύτευσαν» ένα ξένο δόντι, με βίδες από μίγμα κοβαλτίου και χρωμίου, δεν παρουσίασε τον ελάχιστο έρεθισμό. Οι ιστοί του, μετά το θάνατό του, δρέθηκαν τελείως φυσιολογικοί. Ανέπαφα είχαν παραμείνει επίσης και τα γειτονικά δόντια.

Έπειτα από την επιτυχία αυτού του πειράματος, οι αδελφοί Στρόκ έκαναν δοκιμές και σε ανθρώπους. Σε μερικές περιπτώσεις, τα πρόσθετα δόντια παρουσίασαν μία έλαφροτάτη, ανεπαίσθητη σχεδόν, τάλαντευση. Η μικροσκοπική εξέταση έδειξε ότι η βίδα είχε σκεπασθεί από μία λεπτοτάτη

μεμβράνη, που είναι η αίτια αυτής της τάλαντεύσεως.

Εκτός απ' αυτή τη μικρή άνωμαλία, που είναι χωρίς πρακτική σημασία, γιατί τα πρόσθετα δόντια, παρά την έλαφροτάτη τάλαντεύση τους, εκτελούν θαυμάσια τον προορισμό τους, οι αδελφοί Στρόκ δεν παρατήρησαν τίποτε άλλο. Πολλές από τις «έμφυτεύσεις» που έχουν κάνει χρονολογούνται από μία πενταετία και πλέον.

Οι πρώτες προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση είχαν γίνει από τα τέλη του 17ου αιώνα από τον Άγγλο γιατρό Χούντερ και συνεχίσθηκαν κατά τον επόμενο αιώνα από τους μαθητές του. Αλλά η μέθοδος του έπεσε σε αχρηστία γιατί στις περισσότερες περιπτώσεις, τα «έμφυτεύμενα» δόντια προκαλούσαν σοβαρότατες και κάποτε επικίνδυνες αντιδράσεις.

Δεν είχαν καλύτερη τύχη τα πειράματα του Αμερικανού Ουίλλιαμ Γιούνγκερ, που χρησιμοποιούσε για τη συγκράτησή των προσθέτων δοντιών λεπτότατα χρυσά σύρματα. Ο οργανισμός αντιδρούσε εναντίον αυτών των ξένων σωμάτων και τα απέβαλλε με τον τρόπο του, δημιουργώντας ένα απόστημα στη βάση του δοντιού.

Η μέθοδος Γιούνγκερ, ωστόσο, δεν έχει εγκαταλειφθεί τελείως. Αλλά παρουσιάζει πιθανότητες επιτυχίας μόνον σε μικρά παιδιά, που οι νεαροί ιστοί των ένωσμάτων δαμνία το ξένο σώμα. Είπε περίττο να σημειωθεί ότι, μετά την επιτυχία των πειραμάτων των αδελφών Στρόκ, η μέθοδος Γιούνγκερ δεν παρουσιάζει πιά επιστημονικό ενδιαφέρον.

Οι αδελφοί Στρόκ χρησιμοποίησαν ως σήμερα πρόσθετα δόντια από πορσελάνη ή πλαστικές ουσίες. Αλλά έχουν τη γνώμη ότι τίποτε δεν άποκλείει τη χρησιμοποίηση υγιών δοντιών από πρόσφατα πτώματα, όπως γίνεται προκειμένου για τα μάτια, τα όστα, τις άρτηριες κτλ. Υποστηρίζουν, εξ άλλου, ότι η «έμφύτευσις» μπορεί να έπεκταθεί σ' όλα τα δόντια, τόνσον της άνω όσον και της κάτω σιαγόνας και ν' αντικαταστήσει τις τόνσον ένοχλητικές οδοντοστοιχίες που χρησιμοποιούνται σήμερα.

Για τη στιγμή, η «έμφύτευσις» δοντιών εφαρμόζεται μόνον από έλαχίστους δεξιότεχνους, που προέρχονται κυρίως από τον κύκλο των συνεργατών των αδελφών Στρόκ. Πιστεύεται όμως, ότι η νέα μέθοδος θα έπεκταθεί ταχύτατα και θ' αντικαταστήσει τελείως τις σημερινές, δημιουργώντας μία αληθινή επανάσταση στην οδοντιατρική.

Δόκτωρ ΜΠΕΡΝΑΡ ΕΒΕΛΜΑΝ

Πώς διορθώνεται το στήθος

Τα υπερβολικά μεγάλα γυναικεία στήθη διορθώνονται τώρα με

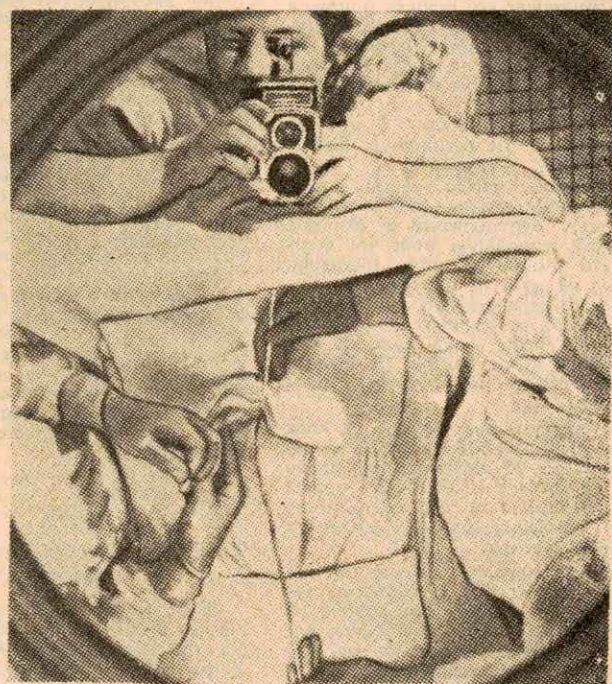
μία αίσθητική έγχειρση, που μπορεί να γίνει κατά διάφορους τρόπους. Ο συνθετότερος τρόπος είναι ν' αφαιρούνται οι πλεονάζοντες ιστοί και να μεταμοσχεύεται η θηλή και το γύρω δέρμα στην κατάλληλη θέση που πρέπει να έχουν στο διορθωμένο στήθος. Έκείνο που φροντίζει πάντα ο χειρουργός, είναι να μην προκαλέσει σοβαρή έλαση του δέρματος, και να στερεώσει καλά το στήθος ώστε να διατηρήσει στην καινούργια του θέση. Η έγχειρση αυτή έχει γίνει σήμερα άρκετα κοινή.

Εναντίον της έπιληψιας

Οι Αμερικανοί επιστήμονες Μπέρελ και Φινσελντερ ανακάλυψαν ένα νέο φάρμακο εναντίον της έπιληψιας, τη «μεσαντοίνη». Το φάρμακο αυτό έχει εξαιρετικές αντισπασμωδικές ιδιότητες και άποδεικνύεται άποτελεσματικό σε περιπτώσεις που τα άλλα ένχρησεί φάρμακα είναι άνίσχυρα. Η «μεσαντοίνη», όπως και άλλα του ίδιου τύπου, προκαλούν ώρισμένες αντιδράσεις (ύπνηλία, μείωση του άριθμού των λευκών αίμοσφαιρίων κτλ.) και γι' αυτό είναι άπαραίτητος ο άσπτηρος ιατρικός έλεγχος κατά τη χρήση τους.

Ο άσθενής ρυθμίζει μόνος του τον βήχμο της άνασθησής του

Στην Αμερικανική κλινική Μαγιο δοκιμάσθηκε τελευταία μία συσκευή, που επιτρέπει στον άσθενή να ρυθμίζει μόνος του, με τρόπο έντελώς αυτόματο, το βάθος της άνασθησής του κατά τη διάρκεια μιας επέμβσεως. Ο άσθενής δεν έχει, φυσικά, να κάνει τίποτε. Η συσκευή συλλαμβάνει τα έγκεφαλικά κύματα, που ρυθμίζουν αυτόματα την ποσότητα του άνασθητικού που είναι άπαραίτητη, για να μην γίνεται άσθητός ο πόνος. Η άρχη πάνω στην οποία στηρίχθηκε η κατασκευή αυτής της συσκευής είναι η ακόλουθη: όσο βαθύτερη είναι η άνασθησία, τόσο άσθεστερα γίνεται

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΕ ΤΗΝ ΕΓΧΕΙΡΗΣΙ ΤΗΣ

Για πρώτη φορά στα χρονικά της ιατρικής έως έχειριζόμενος και μάλιστα γυναίκα, φωτογραφίζει όλες τις φάσεις της έγχειρσεως του. Η Μαίρη Μπράουνινγκ, ηλικίας 28 χρόνων είχε έναν όγκο στο στομάχι που έπρεπε ν' αφαιρεθεί. Επειδή όμως είναι φωτογράφος το έπαγγελμα, θεώρησε πως δεν έπρεπε να χάσει την ευκαιρία να φωτογραφίσει όλες τις φάσεις της έγχειρσεως της. Για να το επιτύχει αυτό, τοποθέτησε πάνω απ' το χειρουργικό τραπέζι ένα τεράστιο καθρέφτη και χάρις στο σπάνιο, για μία γυναίκα, κούρσγιο της τα κατάφερε μία χαρά!

νούνται τα κύματα που εκπέμπει ο έγκεφαλος. Με την πρόοδο της άνασθησής, συνεπώς, τα εκπεμπόμενα κύματα, που, όπως είπαμε, γίνονται άσθενέστερα, δίνουν άσθενέστερες «έντολες» στη συσκευή, με άποτέλεσμα τη βαθμιαία έλαττωση του άνασθητικού. Μ' άπολύτοτα λόγια, ο οργανισμός άπορροφά σε κάθε στιγμή την ποσότητα του άνασθητικού που του χρειάζεται για να εξουδερώσει τον πόνο. Όταν η νάρκη είναι πλήρης κι' ο οργανισμός δεν αισθάνεται πιά τον πόνο, η χορήγησης του άνασθητικού φαρμάκου σταματά αυτόματα.

Το οινόπνευμα ένκνινον των μετεχειρητικών πόνων

Οι Αμερικανοί επιστήμονες δόκτορες Κένεθ Σόκολ και Μαρία Κάριο, του πανεπιστημίου του Νορβούστερν (Ηνωμένες Πολιτείες) σε μία άνακοίνωσή που έκαναν στην Αμερικανική Ιατρική Έταιρεία άποδεικνύουν, άντι της μορφής που έχρησιμοποίησαν ως σήμερα, το οινόπνευμα ένκνινον των μετεχειρητικών πόνων, που είναι τόνσον έντονοι σε μερικούς άσθενες.

Το οινόπνευμα άνηκει, ως γνωστόν, στην κατηγορία των καταπνυντικών και έλαττώνει το άίσθημα του πόνου. Προσβάλλει και πρώτον τον κυρίως έγκεφαλο και κατόπιν το νωτιαίο μυέλο και τα άναπνευστικά κέντρα.

Οι δύο Αμερικανοί επιστήμονες χορήγησαν το οινόπνευμα σε δόσεις 5-10% με τη μορφή ένδοφλεβίων ένεσων. 90-98% απ' αυτό όδεϊδούνται και άποτελούν ένα είδος τροφής, που τόνώνει τον οργανισμό του άσθενούς. Ο τελευταίος διατηρεί μετά την έγχειρση τη μνήμη και την κρίση του και δοκιμάζει ένα άίσθημα εύφορίας και ευέλειας.

Οι έν λόγω Αμερικανοί επιστήμονες συνιστούν επίσης τις ένδοφλεβίες ένεσεις οινόπνευματος στους καρδιακούς, λόγω των άνγειοσταλτικών του ιδιοτήτων.

Το φθηνότερο φάρμακο έλαδης για τα πιο σοβαρά πράγματα.

Βιταμίνες για τα μάτια ΚΑΙ Τ' ΑΥΤΙΑ

Πώς θα διατηρήσετε την όρασή σας

Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, χιλιάδες Βέλγοι χωρικοί άρχισαν να υποφέρουν από μία παράξενη οφθαλμική πάθηση, που δεν μπορούσαν να την εξηγήσουν οι γιατροί: δεν έδλεπαν δηλαδή καθόλου τη νύχτα.

Αυτό συνέβη το χειμώνα. Όταν όμως έφτασε η άνοιξη κι' οι χωρικοί άρχισαν να τρώνε άφθονα πράσινα χορταρικά, εξανοδρήκαν την όρασή τους. Έτσι έμαθε ο επιστημονικός κόσμος ότι τα μάτια χρειάζονται βιταμίνη Α, που σχηματίζεται στο ήπαρ από μία πρώτη ύλη (την καρωτίνη) που υπάρχει στα καρότα, τα βερύκοκα, το σπανάκι, το σέλινο κι' άλλα πράσινα χορταρικά. Η ίδια βιταμίνη συντέλει στην έκκριση των δακρύων, της καλύτερης έλαδης λυσίν για τη διατήρηση της λάμψης και της υμορφίας των ματιών. Όταν υπάρχει μεγάλη έλλειψη τέτοιας βιταμίνης στον οργανισμό, οι γιατροί χορηγούν καφούλες με μωρουσολάδο, που περιέχουν σε άφθονία αυτό το συστατικό.

Αλλά τα μάτια χρειάζονται επίσης και βιταμίνη Β (ριμπαφλαβίνη), βιταμίνη C κι' Ένα άμινούξυ που λέγεται «τριπτοφάνη». Η πρώτη βρίσκεται στο γάλα, η δεύτερη στα ξυβά φρούτα (πορτοκάλια, λεμόνια, κλπ.) κι' η τρίτη στ' αυγά, το τυρί και το κρέας. Δεν πρέπει λοιπόν να λείπουν απ' αυτά απ' τη διαίτα μας.

Και μία άλλη πολύτιμη συμβουλή για τα μάτια: Αν φοράτε άναγκαστικά γυαλιά, δαγέτε τα κάθε τόσο, όταν δεν σας χρειάζονται άπολύτως, για να ξεκουράζονται τα μάτια σας. Οι περισσότεροι μεσκόποι, ή ηλικιωμένοι, που εινε πρεσβύπες, πρέπει να δαγέουν τα γυαλιά τους όταν πηγαίνουν περίπατο ή στο θέατρο. Όταν σας δίνεται η ευκαιρία — στο γραφείο σας ή άπουθήπτε άλλο — κλείστε τα μάτια σας, σκεπάστε τα τελείως με τις χούφτες σας, αλλά χωρίς να πιέσετε τους βολβούς, και πάρτε λίγες βαθιές άναπνοές. Έπειτα φέρετε στο νό σας μόνο μαύρα άντικείμενα, διώχνοντας απ' τη σκέψη σας κάθε τι που δεν έχει αυτό το χρώμα. Είνε μία περίφημη μέθοδος για να ξεκουράζονται τα μάτια.

Να και έξη άποτελεσματικές άσκήσεις, που δυναμώνουν τους εξασθενημένους μύς των ματιών και καλυτερεύουν πολύ την όραση. Τις χρησιμοποιούσαν στον πόλεμο εκατοντάδες άεροπόροι:

1) Γυρίζετε τα μάτια σας προς τα πάνω και προς τα κάτω, χωρίς να κουνήσετε το κεφάλι σας.

2) Γυρίζετε τα μάτια σας προς τα δεξιά και προς τ' άριστερά, όσο περισσότερο μπορείτε.

3) Κυντάχτε προς τα πάνω και προς τα πλάγια απ' τη γωνία του άριστερου ματιού σας, κι' έπειτα κάτω και προς τα πλάγια απ' τη γωνία του δεξιού.

4) Κυντάχτε προς τα πάνω

και προς τα πλάγια απ' τη γωνία του δεξιού ματιού σας, κι' ύστερα κάτω και προς τα πλάγια απ' τη γωνία του άριστερου.

5) Περιστρέψτε άργά τα μάτια σας, πρώτα κατά την κατεύθυνση των δεικτών του ρολογιού κι' έπειτα αντίθετα.

6) Σταθήτε στο παράθυρο, κυτάχτε την άκρη της μύτες σας κι' ύστερα καρφώστε τα μάτια σας όσο μακρύτερα μπορείτε.

Συνήθιστε να «παίζετε» συχνά τα μάτια σας, να τ' άνοιγkλεινέτε δηλαδή κάθε τόσο, όχι άπλως μηχανικά, αλλά συνειδητά, συχνότερα απ' όσο αισθάνεσθε την άνάγκη. Είνε κάτι που τα ξεκουράζει πολύ. Όταν πηγαίνετε περίπατο άνοιγkλεινέτε τα σε κάθε δήμα σας. Όταν διαβάσετε, σε κάθε γραμμή. Θα παρατηρήσετε πολύ γρήγορα ότι άποκτούν περισσότερη λάμψη και ζωτικότητα.

Εκτός απ' τα μάτια, και τ' αυτιά μας έχουν επίσης άπόλυτη άνάγκη από βιταμίνες, για να μας εξυπηρετούν ικανοποιητικά. Ιδίως οι δαρκόοι πρέπει να έχουν κάθε μέρα στο τραπέζι τους πορτοκάλια ή λεμόνια, γιαούρτι, τυρί και ώρες σαλάτες. Όφέλιμο είναι επίσης να παίρνουν μαγιά της μύρας, ταμπλέτες με βιταμίνη C και άσβεστιον.

Οι δαρκόοι χρειάζονται περισσότερη άνάπαυση απ' τους άνθρώπους που έχουν κανονική άκοη. Άς έπωφελούνται από κάθε ευκαιρία για να ξεκουράζοντο όλο το σώμα τους, με μία άπόλυτη χαλάρωση.

Έχει παρατηρηθεί τέλος ότι ώφελούν πολύ στην περίπτωση τους οι άσκήσεις βαθείας έσπννης.

Τέλος, οι βιταμίνες χρειάζονται καθημερινώς για την καλή διατήρηση των δοντιών. Τρώτε τυρί και γιαούρτι, πίνετε γάλα — που περιέχουν τα επίσης άπαραίτητα άσβεστιον και φωσφόρο. Τα πορτοκάλια, τα λεμόνια και οι ντομάτες θα προσφέρουν στον οργανισμό σας την άπαιτούμενη βιταμίνη C. Για τις βιταμίνες D, πρέπει να παίρνετε μωρουσολάδο, σε ύψη μορφή ή σε καφούλες. Με τη διαίτα αυτή, θα διατηρήσετε τα δόντια σας γερά σ' όλη σας τη ζωή — για το καλό, όχι μόνο της υμορφίας σας, αλλά και της υγείας σας.

Νέα τεχνική του τεχέτο

Βασίζόμενος σε πρόσφατες έρευνες, ένας Όλλανδός γυναικολόγος άποστηρίζει ότι είναι προτιμώτερο να μην κόβεται ο κόμφολεϊος λώρος άμέσως μετά τον τοκετό, αλλά έπειτα από 10-15 λεπτά της ώρας. Στο διάστημα αυτό, το νεογέννητο εξακολουθεί να τρέφεται απ' το στήμα της μητέρας. Η έφαρμογή της μεθόδου αυτής δεν προκαλεί ποτέ δυσάρεστες έπιπλοκές.

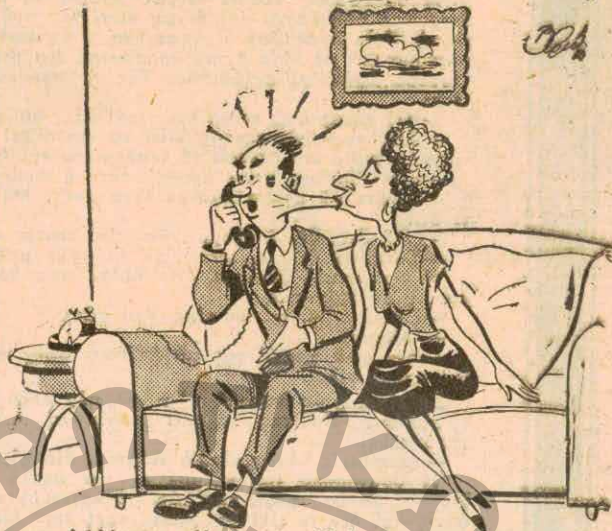
Πώς ενεργούν οι σουλφαμίδες

Τα άποτελέσματα των Αμερικανικών πειραμάτων έπιδεικνύουν τροχούμενες γεωμετρικές έρευνες ύμφωνα με τις όποιες η χορήγησης πολλών σουλφαμίδων συγχρόως είναι άποτελεσματικότερη απ' το μίς μόνον και προκαλεί λιγότερη έλαση στον άρρωστο. Το άίγμα των σουλφαμίδων έχει λιγυρότερη ενεργεία ίδιος κατά των στρεπτοκόκκων και των πνευμοκόκκων.

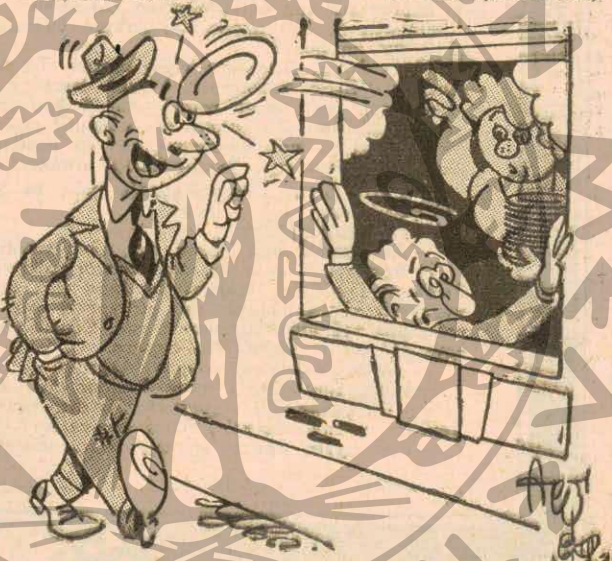
Τελωτοθεραπεία

— Σπουδαία βοήθη για τα ρούχια μας, Τσιν-Φου-Πα! Φαίνεται ότι θα βομβάρδιζαν τα σύννεφα σ' εκείνη τη λίμνη εκεί κάτω στην Ελλάδα!... (Του Π. Παυλίδη)

— Άδύνατον, δε μπορώ. Αυτή τη στιγμή είμαι πολύ... άπρόσφορημένος!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Μή στεναχωριέστε, παντάμ!... Κι' εγώ παντρεμένος είμαι!... (Του Αρχέλαου)

ΕΙΝΕ ΒΡΟΧΕΡΟ ΒΡΑΔΥ

Η Φρανσουάζ είχε φορέσει εκείνο το δαμάσκημο το αδιάβροχο της καμπίρας της και τα χοντροπό-πουτά της, γιατί έξω έπεφτε μια αδιάκοπη, ψιλή βροχή. Μέσα απ' το αδιάβροχο, η Φρανσουάζ φορούσε ένα πουλόβερ μάλινο, κι' ένα φορεματάκι φτηνό, μάλινο κι' αυτό. Και το δελουδένιο καπελάκι που φορούσε, τόχε δανειστή κι' αυτό απ' την καμπίρα της. Ντυμένη έτσι, είχε το σκοπό της. Ήταν σχεδόν βράδυ όταν βγήκε απ' το σπίτι της. Τα φώτα στους δρόμους είχαν ανάψει και το νερό της βροχής γυάλιζε στην ασφάλτο. Η Φρανσουάζ τραβούσε στην τύχη. Μπρός σε κάθε διτρίνα στεκόταν και βούβαζε τα διάφορα είδη των μεγάλων καταστημάτων. Είχε σταθή τώρα μπρός σ' ένα ανθοπωλείο και θαύμαζε τα ωραία λουλούδια στην κομψή φωτισμένη διτρίνα του. Ξαφνικά μια φωνή ακούστηκε δίπλα της:

—Τί προτιμάτε απ' όλα αυτά;
—Η Φρανσουάζ γύρισε κάπως φοβισμένη και είδε ένα νέον άντρα με αδιάβροχο και δίχως καπέλλο, που της χαμογελούσε γλυκά. Πρίν προφτάσει ν' απαντήσει, ο άγνωστος μπήκε στο κατάστημα και σε λίγο βγήκε κρατώντας ένα μικρό μπουκέτο από τέσσερα ωραία τριαντάφυλλα. Της τα προσέφερε με μιάν υπόκληση:

—Ω! ευχαριστώ πολύ. Μά γιατί να... φιθύρισε η Φρανσουάζ. Σας παρακολουθούσα, είδα να κυττάζετε τα λουλούδια με τόση επιθυμία και θέλησα να εκπληρώσω την επιθυμία σας αυτή. Είστε αλήθεια πολύ ωραία! είπε η Φρανσουάζ.
—Θέλετε να περπατήσουμε λίγο μαζί; Μήπως γυρνάτε σπίτι σας;

—Ω! όχι, δεν διάζομαι, δεν είναι κανείς στο σπίτι.
—Τότε, αν θέλετε, μπορούμε να φάμε μαζί απόψε.
—Η Φρανσουάζ δέχτηκε. «Να δούμε πώς θα εξελιχθεί αυτή η γνωριμία» σκέφτηκε.
—Με λένε 'Αννα, του είπε. Καί σάς;
—'Αλμπερ...
—Δεν μου χρειάζεται το επίθετό σας, απόψε θα είμαστε δυο καλοί φίλοι.

Σε λίγο, η Φρανσουάζ κι' ο 'Αλμπερ μπήκαν σ' ένα κεντρικό εστιατόριο. Κάθισαν σε μιά γωνιά και παράγγειλαν το φαγητό τους.

—Δεσποινίς 'Αννα, είπε ο 'Αλμπερ, πιστεύετε στο πεπρωμένο;
—Η Φρανσουάζ χαμογέλασε με την αφέλη ερώτησή του, μα ένοιωσε ωστόσο μέσα της κάτι το καινούργιο, κάποιο αίσθημα άγνο, που δεν το είχε δοκιμάσει ποτέ της. Αισθανόταν μπροστά σ' αυτόν το νέο που την κύτταζε τόσο γλυκά, που της μιλούσε τόσο τρυφερά, να ξαναγίνεται η παιδούλα των είκοσι χρονών. Η περιπέτεια της άξιζε αληθινά τον κόπο.

Μίλησαν αρκετά ακόμα και ύστερα βγήκαν πάλι στο δρόμο, κάτω απ' τη βροχή.

Ήταν άργα. Βασίλευε γύρω σιωπή. Τα λεωφορεία είχαν αραιώσει. Ένας ανάλαφρος άνεμος φυσούσε...

—Πρέπει να γυρίσω σπίτι, είπε η Φρανσουάζ. Καλύτερα να μη με συνοδεύετε, 'Αλμπερ, δεν κάθονται και πολύ μακριά από δω. Μπορεί να μάς δη κανείς και να σκεφτεί, ποιος ξέρει τί. Δεν θα πίστευε πώς γνωριστήκαμε απόψε.

—Έχετε δίκιο, 'Αννα, νομίζω πώς σε γνωρίζω από τότε που γεννήθηκα.

—Εκείνη χαμογέλασε.

—Ελα κοντά μου 'Αννα, της είπε συγκινημένος.

—Η Φρανσουάζ σκέφτηκε πώς θάταν καλύτερα να του έλεγε την αλήθεια: Πώς είχε θελήσει να ζήσει μιά «τέτοια περιπέτεια» γιατί θα της χρησίμευε για να γράψει ένα απ' τα πιο ωραία κεφάλαια του μυθιστορηματός της. Θάταν καλύτερα να του τάλεγε όλ' αυτά για να την ξεχάσει.

—'Αννα... φιθύρισε πάλι ο 'Αλμπερ.

Ξαφνικά την άρπαξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε στο χείλη. Ποτέ της δεν είχε αισθανθεί ένα τόσο φλογερό φιλium. Του το αντέδωσε κι' ύστερα ξεφύγε απ' την αγκαλιά του.

—Είν' άργα, πρέπει να πηγαίνω... του είπε.

—Πρέπει να ξανασυναντηθούμε, 'Αννα. Θα σου γράψω το μουσά μου και τη διεύθυνσή μου...
—Εβγαλε ένα σημειωματάριο, έσκισε ένα χαρτί κι' έγραψε γρήγορα γραμμές με το μολύβι το κάτω απ' το φως ενός φαναριού. Επειτα της το δωσε.
—Πες μου τώρα και τη διεύθυνσή σου.
—'Αννα.
—Η Φρανσουάζ του είπε το ψευδώνυμο αριθμό τηλεφώνου, κι' της είχε έρθει στο νου εκείνη τη στιγμή.

—Καλή νύχτα, 'Αννα.

—Καλή νύχτα, 'Αλμπερ.

—Η Φρανσουάζ έφυγε σχεδόν τρέχοντας με το φόβο μήπως την παρακολουθήσει. Μια 'Αλμπερ. Η 'Αννα που είχε γεννηθεί αυτό το βροχερό βράδυ, είχε πεθάνει τώρα πάλι...

Στη μεγάλη σάλλα, το μακρύ τραπέζι σε σχήμα ετόλου έλαμπε από τα ασημένια και τα χρυσάλλινα σερβιτόρια. Άνάμεσα σε μιά ομάδα καλεσμένων ο 'Αλμπερ την είδε. Ήν, περιτοίχιζαν δημοσιογράφοι, λογοτέχνες και άλλες προσωπικότητες. Φορούσε μιάν εξωμη τουαλέττα από χρώμα ρουμπύ, ένα βαρύτιμο κόσμημα στα μαλλιά και δύο μπριλλαντινοδοχτυλίδια στο αριστερό χέρι, που έλαμπαν κάτω απ' το ποφωτο.

«Δίχως άλλο θάταν κάποια που της μοιάζει», σκέφτηκε. Μά άκουσε ξαφνικά τη φωνή της κι' ανατρίχιασε. Ήν κύτταζε σά χαμένος. Μά εκείνη τη στιγμή, κάποιος συνάδελφός του του φώναξε:

—'Ε! 'Αλμπερ! Τί κάθεται; Δεν σερβίζεις;

—Ο 'Αλμπερ, που φορούσε το πατροπαράδοτο φράκο των σερβιτόρων, έσπρωξε το καροτσάκι με τα διάφορα φαγητά κι' έκανε το γύρο της σάλας. Όταν τελείωσε, πήγε στο συνάδελφό του και τον ρώτησε:

—Εξηγήσε μου κάτι. Σάρλ. Τί γιορτή είν' απόψε βό και έχει μαζευτεί τόσος κόσμος;

—Μά γιορτάζει η Φρανσουάζ Φερριέ, η συγγραφέας που το τελευταίο της μυθιστόρημα «Δεν μπορούμε πάντα να ζούμε μέσα στ' όνειρο» πήρε το πρώτο βραβείο.

—Πώς τη λένε, είπες;

—Φρανσουάζ Φερριέ.

—Είσαι βέβαιος;

—Διάβολε. Δεν ξαναμυράθηκα ακόμα. Μά γιατί κάνει αυτά τα καύτρα; Τί έπαδες ξαφνικά;

—Ο 'Αλμπερ την παρακολούθησε σ' όλο το διάστημα που γέυματος και της γιορτής κι' όταν οι καλεσμένοι άρχισαν να φύγουν, πήρε θάρρος και την πλησίασε.

—Με συγχωρείτε, της είπε δειλά, θάθελα να σάς μιλήσω μήπως γνωριστήκαμε κάποιο βράδυ... Ένα βροχερό βράδυ...

Κάτω απ' το φως, η γυναίκα αυτή του φαινόταν τώρα λιγότερο νέα, μα πάντα όμορφη.

—Δεν φαντάζομαι να έχουμε γνωριστή ποτέ, απάντησε η Φρανσουάζ με συγκρατημένη συγκίνηση.

—Ναί, έχετε δίκιο, ίσως να κάνω λάθος. Τώρα θυμάμαι πώς η γυναίκα εκείνη ήταν διαφορετική, είχε μιάν αφέλεια παιδική... Με συγχωρείτε... Θά ήθελα ωστόσο να σάς ζητήσω μιά χαρή.

—Τί θέλετε; τον ρώτησε σιγά.

—Μιά αφιέρωση στο βιβλίο σας.

Κι' ο 'Αλμπερ της έδωσε το μυθιστόρημά της κι' ένα στυλό.

Η Φρανσουάζ έγραψε στη μέσα σελίδα: «Γι' ανάμνησιν» και ύπογραψε.

—Ευχαριστώ πολύ, είπε ο 'Αλμπερ κι' απομακρύνθηκε.

—Η Φρανσουάζ ήταν συγκινημένη και προχώρησε ως το μπουτουάρ της. Λίγο έλειψε να γυρίσει πίσω και να του πωλήσει: «'Αλμπερ, είνω είμαι η 'Αννα». Μά ήταν πιά άργα. Εκείνος δεν θά την πίστευε, γιατί δεν θά ξανάβρισκε σ' αυτή την κομική γυναίκα και τη βραβευμένη συγγραφέα, την αφέλη κοπέλα εκείνης της βροχερής βραδιάς, που κρατώντας τα τέσσερα τριαντάφυλλα, είχε φάει μαζί του στο φτηνό εστιατόριο.

ΜΑΡΣΕΛ ΤΙΕΜΠΩ

συγχωρούσα, γελαστήκατε. Σκέφθηκα να σας σκοτώσω, σαν άγριο θηρίο! Σκέφθηκα και να πεθάνω!... Άλλα θέλω, με κάθε θυσία, ν' αποφύγω το σκάνδαλο. Σας περιφρονώ και σας μισώ τόσο, όσο εκτιμώ κι' αγαπώ έναν άντρα, πού, εξ αίτιας της ατιμίας σας, δεν θα τον ξαναίδω ποτέ, ακόμα κι' αν εκείνος το ήθελε. Μπορώ να σας εκδικηθώ, καταγγέλλοντάς σας για την ατιμία επίθεσής σας...

Εκείνος την κυττούσε κατατρομαγμένος. Δεν θα το κάμω όμως, εξακολούθησε η Λουκία, εκτός αν μ' εξαναγκάσετε, και τότε η εκδίκησής μου θα είναι διπλή.

Διπλή; επανέλαβε μηχανικά ο Μερβίγυ. Ναι. Θα ιδίτε τι κατορθώνει η Θεία Πρόνοια, όταν επιμευδαίνε. Ξέρετε σε ποιά δωμάτιο βρισκόμαστε;

Φυσικά, στο δικό σου...

Ασφαλώς. Άλλα θυμόσαστε ποιός έμενε σ' αυτό πριν από μένα;

Η Σοφία, ή μία από τις δυο αδελφές.

Γιατί δεν λέτε η Σοφία Μερβίγυ, αφού κι' αυτή κι' η αδελφή της είναι ανιψιές σας, όπως κι' εγώ;

Εστο.

Πριν από τη Σοφία, το δωμάτιο αυτό το είχε ή γυναίκα εκείνη, πού σας άρεσε να την λέτε «ερωμένη» του αδελφού σας;

Κι' αυτό το ξέρω. Και λοιπόν;

Εμώσα, δεν ξέρω τι να βρώ, αυτό πάντως δεν σας ενδιαφέρει, κι' ανακάλυψα τυχαία μέσα σ' αυτό το δωμάτιο μια κρύπτη, και, μέσα σ' αυτήν την κρύπτη μια κασετίνα, με διάφορα έγγραφα.

Διάφορα έγγραφα; επανέλαβε ο Μερβίγυ, παραξενεμένος κι' ανήσυχος συγχρόνως.

Όποτε αρχίζετε να ενδιαφέρεστε για τη διήγησή μου;

Τό όμολογώ. Και τι έγγραφα είναι αυτά;

Διάφορα. Το πρώτο, ήταν ένα πιστοποιητικό γάμου...

Ποιού γάμου;

Του γάμου, πού έγινε μεταξύ της Ζοζεφίν Ντυροζού και του Ζαν Μερβίγυ, του αδελφού σας, στη Σκωτία.

Είπε άκυρος.

Αυτό θα το ιδούμε. Υπάρχει κι' άλλο έγγραφο.

Και τι είναι αυτό;

Είπε διαθήκη του αδελφού σας, γραμμένη με το χέρι του. Αφίνει δηλ του την περιουσία στις κόρες του, πού τις αναγνωρίζει ως νόμιμες μ' ένα τρίτο έγγραφο...

Αυτό είναι αδύνατο. Όλα αυτά είναι πλαστογραφημένα. Θέλεις να με τρομάξεις.

Είπε αυθεντικά.

Τότε λοιπόν πού είναι αυτά τα έγγραφα; Δείξε μου τα.

Η Λουκία ανασήκωσε τους ώμους της κι' απάντησε:

Τα έγγραφα αυτά είναι σε μέρος σίγουρο. Τού κάκου θα ψάξετε να τα βρείτε. Κι' όλο το μέγρο αν ανακαψετε, δεν θα τ' ανακαλύψετε. Φτάνει λοιπόν να παρουσιάσω αυτά τα έγγραφα, για να σας καταστρέψω.

Ο Μερβίγυ έκανε μια κίνησι απελπισίας.

Σ' αυτά τα έγγραφα, συνέχισε η Λουκία, πρόσθεσα και μια αφήγησι του εγκλήματός σας έναντιαν μου, και την υπόγραψα.

Ο Μερβίγυ κιτρίνισε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

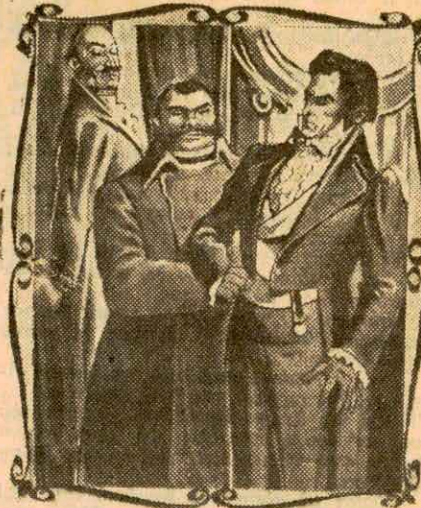
Ο κ. Παναγιώτης Ι. Βαλοῦρδος και η δεσποινίς Βούλα Χρ. Φερουδη έτέλεσαν τους γάμους των. Παράνυμφος παρέστη η κ. Φωφώ Ι. Παπαγεωργίου.

Άρραβόνες

Παναγιώτης Χασομέρης — Ντίνα Διαβολίτη, έτέλεσαν τους άρραβόνες των στις 7 του περασμένου μηνός.

Αφίξεις

Επαγγέλθεν εκ Παριζιανών ο ειδικός Δερματολόγος Γατρός κ. Ανδ. Χρύσιος, όπου παρηκολούθησε τας νεώτερας θεραπειάς της Λιθωθικής Δερματολογίας. Δέχεται Νίκης 13. Τηλ. 29-548.

—Ο κύριος κόμης εδραστεύεται να μ' ακολουθήσει; είπε ο Ζάμπο στον Καμεράτα.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ του κόμητος Καμεράτα

Ένα είδύλλιο της αυτοκρατείας Ευγενίας

Μια νύχτα του Φεβρουαρίου του 1853, δρεθήκε σκοτωμένος με μια σφαίρα πιστολιού, μέσα σε μια αίθουσα των ανακτόρων του Κεραμεικού, ο κόμης Ναπολέων Καμεράτα, έγγονος της Έλίζας Βοναπάρτη, αδελφής του Ναπολέοντος Ιου και μικρανιψιός του Ναπολέοντος Ζου, πού είχε ανακηρυχθεί πριν από λίγο καιρό αυτοκράτωρ των Γαλλών.

Την επομένη — 5η Φεβρουαρίου — έξεδόθη μια ανακοίνωσις πού αλληλαρχεί του Κεραμεικού, πού ανέφερε ότι ο πρίγκιψ Καμεράτα είχε πεθάνει από προσβολή κακοήθους πυρετού, πού προκάλεσε συγκοπή της καρδιάς.

Μια διαφορετική έκδοχή για το θάνατο του κόμητος διατύπωσε η Μεγάλη Γαλλική Έγκυκλοπαίδεια, πού κυκλοφόρησε έπειτα από λίγο καιρό. «Ο κόμης Καμεράτα έγραφε, ηύτοκτόνησε». Και πρόσθετε: «Αυτό το τραγικό τέλος του έδωσε άφορη σε παντός είδους σχολία, πού δεν μπορούμε ν' αναφέρουμε εδώ».

Είπε περιττό να σημειώσω πόσο μεγάλο ήταν το ενδιαφέρον πού προκάλεσε αυτός ο θάνατος μεταξύ του κοινού. Άλλα χρειάστηκε να πείη η αυτοκρατορία του Ναπολέοντος Ζου, για να γνωσθή η αλήθεια.

Η αποκάλυψις της όφειλεται σ' έναν Κορσικανό, τον Γκριτσέλι, πού υπηρετούσε στη μυστική αστυνομία κι' ήταν το πρόσωπο της έμπιστοσύνης του επίσης Κορσικανού την καταγωγή Ιωακείμ Πιετρί, πού άφησε εποχή ως διευθυντής της παρισινής αστυνομίας.

Ο Γκριτσέλι αποδίδει το θάνατο του Καμεράτα σε λόγους ερωτικής ζηλοτυπίας, και να πώς άφηγείται τα γεγονότα:

Η αυτοκρατορία Ευγενία είχε αρχίσει να δείχνει μεγάλη συμπάθεια για το συγγενή αυτόν του συζύγου της, πού — άπως ήξεραν όλοι — ήταν επίσης τρελλά ερωτευμένος μ' αυτήν. Είχαν, άλλωστε, την ίδια περίπου ηλικία κι' οι δυο χαρακτήρες τους, όπως κι' οι κλίσεις τους, ταίριαζαν.

Έκεινο το βράδυ, δινόνταν ένας μεγάλος χορός στα ανάκτορα του Κεραμεικού. Ο Ναπολέων ο Ζος πού παρακολουθούσε με ύποπτο μάτι αυτό το αίσθημα — έπρόκειτο ακόμη για ένα είδύλλιο πού βρίσκονταν στα σπάγγα — είχε δώσει έντολη να μην σταλή πρόσκλησις στον Καμεράτα γι' αυτό το χορό. Άλλα, ο νεαρός κόμης άδιαφόρησε γι' αυτή την παραλήψι. Άνθηκε στην αυτοκρατορική οικογένεια, κι' έτσι δεν δυσκολεύθηκε να γλυστρήσει μέσα στις αίθουσες του χορού.

Δεν περιορίσθηκε, όμως, σ' αυτό. Σε μια στιγμή, κατάφερε να πλησιάση την αυτοκρατορία και την παρέσυρε σ' ένα μικρό σαλόνι, πού ήταν έρημο.

Η συνομιλία τους δεν κράτησε περισσότερο από μερικά λεπτά. Άλλα ή ολιγόλεπτη συνάντησή τους έγινε άφορη της καταδίκης του Καμεράτα.

Γιατί ο Ναπολέων είχε προσέξει τη σύμτομη απουσία της Ευγενίας. Κι' όταν ή αυτοκράτειρα κι' ο Καμεράτα ξαναγύρισαν στα σαλόνια, ο αυτοκράτωρ έκανε ένα μικρό νεύμα σ' έναν από τους ανθρώπους, πού άγρυπνούσαν για την ασφάλειά του.

Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Ζάμπο κι' άνηκε στην προσωπική ύπηρεσία του αυτοκράτορος. Έπειτα από μερικά λεπτά ο Ζάμπο πλησίασε τον Καμεράτα και του είπε:

—Ο κύριος κόμης εδραστεύεται να μ' ακολουθήσει; Έχω να του μεταδίδω μια έμπιστευτική έντολή...

Διέσχισαν μαζί διάφορες αίθουσες κι' έφτασαν σ' ένα μικρό δωμάτιο, πού βρισκόταν στη θόρεια πλευρά του κτιρίου.

Καθήστε, είπε ο Ζάμπο στον Καμεράτα, δείχνοντάς του ένα κάθισμα.

Έπειτα κάθισε κι' αυτός λίγο πτή-πέτρα.

Λοιπόν, τί έχετε να μου πείτε; ώνησε ο κόμης.

Τίποτε, απάντησε ο Ζάμπο. Είχα μόνο την έντολή να σας οδηγήσω εδώ και να σας κρατήσω συντροφιά.

Μι' άλλα λόγια, έχετε έντολή να με συλλάβετε;

Ο κύριος κόμης δραματοποιεί τα πράγματα! απάντησε ο Ζάμπο.

Τί έπακολούθησε απ' αυτή τη στιγμή δεν είναι ακριβώς γνωστό. Ο Ζάμπο ίσχυρίσθηκε κατόπιν ότι ο Καμεράτα θέλησε να του έπιτεθή κι' αναγκάστηκε να δγάλη το περίστροφό του και να τον σκοτώση.

Τό πιθανότερο είναι, όμως, ότι ο θάνατος του Καμεράτα είχε προσχεδιασθή.

Ο Ζάμπο έφυγε την άλλη μέρα από το Παρίσι. Άλλα το έγκλημά του δεν έμεινε ατιμώρητο. Νά, τί άφηγείται σχετικά ο Γκριτσέλι:

Ο Καμεράτα ήταν προσωπικός φίλος του Πιετρί, πού ώρκίστηκε να εκδικηθή το θάνατό του.

Έπειτα από λίγο καιρό, ο διευθυντής της παρισινής αστυνομίας έυασε ότι ο Ζάμπο είχε έμφανισθή στο Λονδίνο. Κάλεσε τότε τον Γκριτσέλι, τον έφώδισε μ' ένα σημαντικό χρηματικό ποσό και του είπε:

—Θ' άδωρωτήσης για 48 ώρες. Στο διάστημα αυτό θα πιάς στο Λονδίνο, χρησιμοποιώντας όποιοδήποτε μέσον, θα συναντήσης το Ζάμπο στην διευθυνσι πού θα σου δώσω και θα ξαναγυρίσης για να μου άναγγείλεις το θάνατό του!...

Ο Γκριτσέλι ίσχυρίζεται στα άπομνημονεύματά του ότι έφερε εις πέρας αυτή την άποστολή σε διάστημα 36 μόνον ώρών. Για το σκοπό αυτό ναύλωσε ένα πλοίαριο, διέσχισε τη Μάγλη, ανέβηκε τον Τάμεσι και αποβιβάσθηκε στο κέντρο του Λονδίνου. Τό ίδιο βράδυ, παραμόνευε το Ζάμπο και, τη στιγμή πού γύριζε στο σπίτι του, του κάρφωσε ένα μαχαίρι ανάμεσα στις πλάτες και τον άφησε στον τόπο. Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, ξαναμπήκε στο πλοίο, το όποιο τον αποβίβασε τό άλλο πρωί στις άκτες της Γαλλίας.

Ένα άμάξι, πού τον περίμενε σ' ένα ώρισμένο μέρος, τον μετέφερε όλοταχώς στο Παρίσι. Μόλις έφτασε εκεί, έτρεξε άμέσως να έμφανισθή στον Πιετρί για να του άναγγείλη — όπως άφηγείται στα άπομνημονεύματά του — ότι είχε πληροφορηθή με τρόπο θετικό ότι ο Ζάμπο δεν ζούσε πιάς.

Έπειτα από μερικές μέρες, ο Πιετρί του έδωσε ένα δαχτυλίδι μ' ένα μεγάλο διαμάντι, λέγοντάς του ότι προερχόταν από ένα (πολύ ύψηλό πρόσωπο), πού ήθελε να τον ανταμείψει για την άπρεσβλήσι του στο καθήκον. Κι' ο Γκριτσέλι άφήνει να υπονοηθή ότι αυτό το πρόσωπο ήταν ή αυτοκρατορία Ευγενία...

Οι σπουδές του τον άπομάκρυναν σιγά-σιγά από τη Χίλντα...

ΠΙΣΩ απ' τον Κλάους Έμιλ Φούκς, τον λαμπρό έπιστήμονα κι' ένοχο εσχάτης προδοσίας, πού βρίσκει σήμερα στις φυλάκες, υπάρχει μια γυναίκα — μια παράξενη γυναίκα, φανερή, πού έσπρωξε τον άγαπημένο της να προδώση τη βετή πατρίδα του για ξένα συμφέροντα. Το πραγματικό της όνομα δεν αναφέρεται μέσα στους φακέλλους πού υπάρχουν γι' αυτήν στις Μυστικές Υπηρεσίες του Λονδίνου και της Ούάσιγκτον. Είναι γνωστή μόνον ως «Χίλντα Χ.». Οι κομμουνιστάι σύντροφοί της την έλεγαν «Μπράντα», δηλαδή «Φλογερή» στη γερμανική γλώσσα. Ήταν μελαγχρινή, με άνάστημα 1.80 περίπου. Γνωρίστηκε προπολεμικά με το Φούκς στο Πανεπιστήμιο του Κιέλου, όπου σπούδαζαν κι' οι δυο. Ο Φούκς άνηκε ήδη από καιρό στην κομμουνιστική φοιτητική όργάνωσι. Η Χίλντα, καινούργια άκόμη σ' αυτή την επαναστατική κίνησι, δρlike στον Κλάους το ιδανικό της. Συναντιόνταν δυο φορές τη βδομάδα στο μικρό διαμέρισμά της. Φρονούσαν όμως ότι δεν έπρεπε να χάνουν τον καιρό τους με νεανικούς έρωτες. Εργάζονταν κι' οι δυο σκληρά για τη διάδοσι των κομμουνιστικών άρχων κι' αγωνίζονταν κατά του ναζισμού. Τέλος, η Χίλντα διέκρινε τις σχέσεις της με τους γονείς της, πού «δεν μπορούσαν να την καταλάβουν», κι' άρχισε να συζητ με τον Κλάους. Η Γκεστάπο τους κυνηγούσε όπως κι' όλους τους κομμουνιστάς φοιτητάς του Πανεπιστημίου του Κιέλου. Αναγκάσθηκαν λοιπόν να μείνουν τρεις ολόκληρους μήνες κρυμμένοι μέσα στην κάμαρά τους. Μόνον η Χίλντα έδωαινε κάπου-κάπου για φώλια. Ο Φούκς της είχε άπόλυτη έμπιστοσύνη. Ήξερε ότι θα προτιμούσε να πεθάνει, παρά να τον προδώση ποτέ.

Ζούσαν με τα λίγα χρήματα πούπαιρνε η Χίλντα απ' τους συγγενείς της. Ο Κλάους της πρότεινε επανειλημμένως να χωρίσουν και να τροβήζη καθένας το δρόμο του. Μα αυτή δεν ένοούσε να τον άφήση μόνο στις δύσκολες ώρες...

Έπαιζαν χαρτιά οι δυο τους, για να περνούν τις μέρες τους, και συγχρόνως κουδεντιάζαν για

Μία γυναίκα ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΟ ΦΟΥΚΣ...

Ρομάντσο, φανατισμός κατασκοπεία

το μέλλον κι' έπλαθαν όνειρα... Για κάθε ένδεχόμενο, είχαν έξαφανίσει κάθε στοιχείο πού θα μπορούσε να φανερώση την πραγματική τους ταυτότητα, κι' είχαν κρύψει το διπλωμα της Χίλντας και τα διαβατήριά τους. Άνάμεσα στα έρωτόλογα και τους μικροκαυγάδες τους, ο Κλάους διδάσκει στη Χίλντα τις θεωρίες του Μαρξ για την ύλιστική προέλευσι της ζωής, για το Θεό και τη Φύσι... Άλλοτε παλι της διηγείτο την παιδική ζωή του στο σπίτι του πατέρα του, ενός προτεστάντη πάστορος και πραγματικού ειρηνοφίλου. Δεν είχε ποτέ φίλους και στο οικογενειακό περιβάλλον του δεν έύρισκε άγάπη και τρυφερότητα. Γι' αυτό είχε άφοσιωθή στη Χίλντα: Γιατί διψούσε για φίλια και άγάπη... Και για κάτι άλλο: Γιατί η Χίλντα είχε μαχητική διάθεση, ενώ σ' όλη του τη ζωή τον περιέβαλλαν πρόσωπα άδύνατα και άτολμα... Είχε έξ άλλου όρκισθή άσπρονδο μίσος κατά των ναζιστών, γιατί είχαν κλείσει τον πατέρα του σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως κι' είχαν γίνει αίτια ν' αυτοκτονήση μια αδελφή του και να τρελλιάθη μια άλλη...

Έπειτα από 3 μηνών άναμονή, η Χίλντα κι' ο Κλάους δρhκαν την εύκαιρία να περάσουν τα σύνορα, χωριστά ο καθένας. Πήγαν κι' οι δυο στην Άγγλία. Ο Κλάους άρχισε να σπουδάζει στο πανεπιστήμιο του Μπρίστολ. Άγαπούσε την Άγγλία, ενώ η Χίλντα τη μισούσε. Έξ άλλου, οι σπουδές του τον άπομάκρυναν σιγά-σιγά απ' την κομμουνιστική δράσι κι' απ' τη φίλη του. Η Χίλντα τον άποκαλούσε δειλό, άποστάτη. Τέλος, τον έγκατέλειψε, λέγοντάς του με θυμό:

—Θά σε προδώσουν μια μέρα οι φίλοι σου, οι Άγγλοι.

Πήγε ύστερα στη Δανία κι' έγινε μυστική πράκτωρ της κομμουνιστικής Διεθνούς. Στο μεταξύ, ο Κλάους συνέχισε τις σπουδές και τις έρευνές του. Το 1938, πήρε διπλώμα απ' το πανεπιστήμιο του Έδιμβούργου. Με τις εργασίες του γύρω απ' την άτομική φυσική, είχε προκαλέσει την προσοχή των έπιστημονικών κύκλων. Ο κομμουνισμός δεν τον ένδιέφερε πιά.

Η Χίλντα άπεναντίας δημιούργησε κατασκοπευτικά δίκτυα στην Πολωνία, την Τσεχοσλοβακία, τη Γερμανία, τη Σκανδιναβία. Υπακούοντας στις διαταγές του κομματος, δεν έρχόταν σε καμμία έπαφή με το Φούκς, τον «άποστάτη».

Ξαφνικά, κηρύχθηκε ο πόλεμος. Ο Φούκς θεωρήθηκε τότε ύποπτος, ως Γερμανός ύπηκοος, και διεταχθή να έτοιμασθή άμεσως και να φυγή για τον Καναδά, όπου θα έμενε υπό περιορισμό. Ήταν άναγκασμένος να κινδυνεύει να χάσει ίσως τη ζωή του, περνώντας τον Άτλαντικό, γεμάτο από γερμανικά υποβρύχια. Θυμήθηκε τότε τη Χίλντα, τα λόγια της ότι θα τον προδίδαν, κάποτε οι «Άγγλοι κι' έστρεψή πάλι στον κομμουνισμό και θέλησε να ξαναβρ ή Χίλντα. Έλπιζε ότι ο Έρυστρος Σταυρός θα τον βοηθούσε σ' αυτό. Μα δεν χρειάστηκε, γιατί η Χίλντα τούγραψε πρώτη απ' τις Ην. Πολιτείες.

Τό 1941, άφισαν έλεύθερο το Φούκς, για να προσφέρει την πολύτιμη έπιστημονική συνεργασία του για την κατασκευή της άτομικής βόμβας. Έμεινε τότε όλα τα άτομικά μυστικά κι' άπόκτησε άγγλική ύπηκοότητα.

Αναζητήσε τη Χίλντα στην Αμερική, στην Εύρώπη. Έκείνη ταξίδευε ως δημοσιογράφος, πραγματικά όμως ως κατασκοπος. Έστελναν ο ένας στον άλλον παθητικά έρωτικά γράμματα.

Υστερα, ένας Ρώσος πράκτωρ, σταλμένος απ' τη Χίλντα, πλήρωσε τον Κλάους, για να του δώση στοιχεία για τις άμερικανικές άτομικές έρευνες...

Στι δίκη του, ο Φούκς άπέφυγε ν' αναφέρ ή Χίλντα, πού βρίσκειται σήμερα ή Χίλντα. Άλλοι λένε ότι συνεχίζει τη δράσι της κι' άλλοι ότι αυτοκτόνησε.

Ένας Ρώσος πράκτωρ πλήρωσε το Φούκς για να του δώση στοιχεία για τις άτομικές έρευνες...

Λύκοι ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ!

χωριού και άπηγάγαν δυο παιδιά. Οι χωρικοί τους κυνήγησαν με τσεκούρια και δίκρανα, αλλά τα πρωτόγονα αυτά όπλα ήσαν άνισχυρα για τόσο γρήγορα κι' άποφασιστικά θηρία. Τα δυστυχισμένα παιδιά χάρθηκαν, δεν βρέθηκε ούτε ίχνος τους...

Σύμφωνα μ' ένα συντηρητικό ύπολογισμό, οι λύκοι της Ανατολικής Εύρώπης και της Εύρωπαϊκής Ρωσίας κατασπαράζουν κάθε χρόνο 100.000 βώδια και πρόβατα! Στόν πόλεμο όμως, γνώρισαν τη νοστιμιά του ανθρώπινου κρέατος. Έτσι σήμερα περιφρονούν πολλές φορές το κοπάδι ένός βοσκού και περικυκλώνουν το δέντρο στο όποιο έχει σκαρφαλώσει ο ίδιος, περιμένοντας να παραλύσουν τα δάχτυλά του απ' το κρύο και να πέσει...

Το θράσος τους μεγαλώνει ολοένα. Έξηντα λύκοι πολióρκησαν, πέρυσι το χειμώνα, ένα πολωνικό φυλάκιο, σ' ένα δάσος τών πολωνορουμενικών συνόρων. Κατασπαράξαν ένα στρατιώτη που τόλμησε να βγεί απ' το φυλάκιο για να μαζέψει ξύλα, και πλήγωσαν δυο άλλους. Την τρίτη μέρα, οι στρατιώτες άναγκάστηκαν να μεταχειρισθούν χειροβουδίδες και αυτόματα και να σκοτώσουν 16 θηρία, για να διασκορπισθούν τα ύπολοιπα.

Την ίδια περίπου εποχή, άλλο κοπάδι λύκων έπετέθη σ' ένα καραβάνι από 14 ταϊγυάνους, στη Γιουγκοσλαβία, και δεν άφισε ζωντανών ούτε ένα. Το μέρος εκείνο ήταν σκεπασμένο από πυκνά και ψηλά δέντρα. Έτσι, οι λύκοι δρύναν άσφαλές καταφύγιο. Κι' από 60—70 που ήσαν, οι κυνηγοί που βγήκαν για να τους άναζητήσουν βρήκαν και σκότωσαν μόνο δυο.

Τόν περασμένο χειμώνα, έγιναν συστηματικές προσπάθειες για να έλαττώσουν στο μισό τόν αριθμό τών λύκων της Εύρώπης. Οι Ρώσοι διωργάνωσαν τόν κυνηγι τών μεγαλύτερων παπαδιών με τη βοήθεια άεροπλάνων που τα έπιάσμαιναν από ψηλά και καθοδηγούσαν ύστερα με τόν ασύρματο τις ομάδες τών κυνηγών, ώπλισμένες με τουσάκια και με έλαφρά πολυβόλα. Στην έκστρατεία αυτή έλαβαν μέρος άκόμη και τα μέλη της περίφημης ρωσικής ποδοσφαιρικής ομάδος «Ντυναμό».

Αλλά και στις διάφορες Βαλκανικές χώρες διοργανώθηκαν τέτοια μεγάλα κυνήγια.

Ειδικά στην Ελλάδα πολυλαπασιάσθηκαν πολύ οι λύκοι στα τελευταία χρόνια, γιατί τούς εύνησαν οι συνθήκες τού συμμοριτοπολέμου.

Οι λύκοι της Εύρώπης δεν έχουν παντού τόν ίδιο μέγεθος. Μεγαλύτεροι απ' όλους είναι οι ρωσικοί και οι σκανδιναβικοί. Στη Σουηδία, ο περίφημος κυνηγός Γιόχαν Όλαφσον σκότωσε ένα λύκο που είχε μήκος 3 μέτρων, απ' τόν ρυγχος του ως την άκρη της ουράς του και ζύγιζε 45 κιλά!

Οι νομάδες Λάπωνες τρέμουν στο άκουσμα της λέξεως «δάργκ» (λύκος). Φοβούνται και μισούν αυτά τα θηρία, γιατί επιτίθενται στους πολύτιμους τάρανδους τών και κατασπαράζουν κάθε χρόνο κατά μέσον όρον 8.000 απ' αυτά τα ζώα. Συχνά μάλιστα σκοτώνουν πολλά μαζί, όχι για να τα φάνε, αλλά από αιμοφορία.

Οι λύκοι ζευγαρώνονται στα τέλη τού χειμώνα, και τούς πρώτους μήνες τού καλοκαιριού έρχονται στόν κόσμο τά λυκόπουλα.

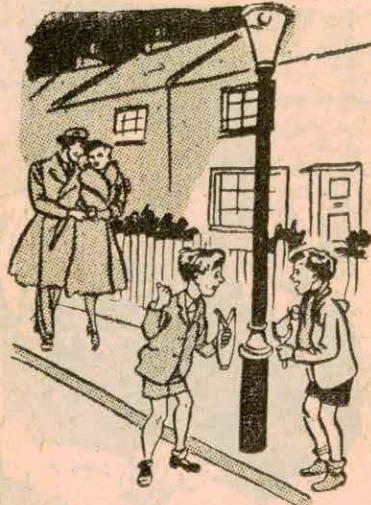
Ο άρσενικός λύκος είναι καλός σύζυγος και πατέρας. Κυνηγεί όλη την ημέρα στα δάση και προσφέρει έπειτα τη λεία του, άκουμπώντας την μπροστά στα πόδια της συντρόφισσάς του. Συχνά μένει ο ίδιος πεινασμένος, για να φάνε τα παιδιά του. Κι' όμως ή λύκαινα δεν τού επιτρέπει να τα πλησιάσει πριν άνοιξουν τα μάτια τους, γιατί φοβάται τα άγρια ένστικτά του...

Προτού άκόμη μεγαλώσουν τα λυκόπουλα, οι γονείς τους τα διδάσκουν τη δύσκολη τέχνη τού κυνηγιού.

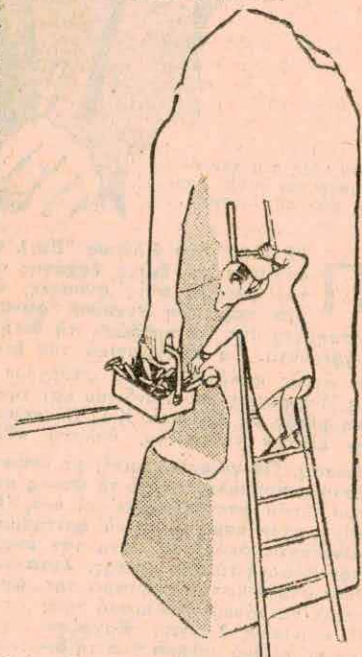
Είνε διάφορες οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται για τόν κυνηγι τών λύκων. Οι Λάπωνες π.χ. τούς κυνηγούν στο μαλακό χιόνι με τά σκι τους και τούς σκοτώνουν μ' ένα όπλο σαν άκόντιο. Άλλοτε πάλι στήνουν καότερί κοντά στα λείψανα ένός ζώου που κατατπάραξαν οι λύκοι, γιατί έξοισιν ότι τά θηρία θά ξαναγυρίσουν για τόν ύπολοιπο.

Ο πιο συνηθισμένος όμως τρόπος κυνηγιού στην Ανατολική Εύρώπη είναι ο έξης: Δένουν ένα σκοτωμένο χοίρο απ' τα πίσινά πόδια μ' ένα μακρύ σκονίπιω από μία γρήγορη «τροϊκά» (έλληθρο με τρία άλογα). Οι κυνηγοί καθόνται στο πίσω μέρος τού έλληθρου, τυλιγμένοι με τίς γούνες τους. Καθώς ή «τροϊκά» προχωρεί στην άκρη ένός δάσους, τόν πώμα τού χοίρου, που σέρνεται πίσω του, τραβάει με τη μυρωδιά του τούς λύκους. Σιγά-σιγά, τά θηρία ξεπροβάλλουν απ' τόν δάσος κι' άρχίζουν να κυνηγούν τόν έλληθρο, ενώ τά άλογα, κατατρομαγμένα, καλπάζουν σαν τρελλά.

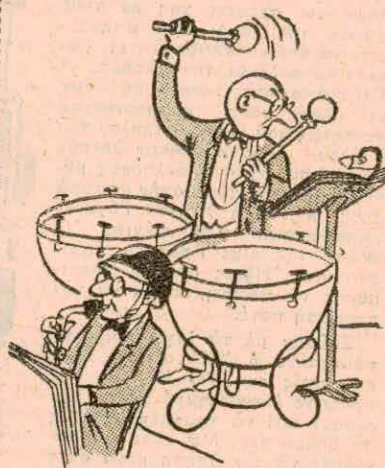
Οι κυνηγοί πυροβολούν τούς λύκους, όταν φτάσουν σ' απόσταση 30 μέτρων. Συγχρόνως όμως κοπιάζουν για να διατηρήσουν την ίσσορροπία τους πάνω στο έλληθρο που χοροπηδάει και κάποτε πέφτουν έξω απ' αυτό. Τότε δεν προφτάνουν συνήθως να τούς διασώσουν οι σύντροφοί τους, γιατί οι λύκοι τούς κατασπαράζουν άμέσως.

—Αυτός είναι που σούλεγα ότι μου δίνει ένα πεντοχίλιario κάθε τόσο για να σπάω τόν γλύμπο, που βρίσκεται στην πόρτα τού κοριτσιού του!...

Ένας έξυπνος και πρακτικός γλύπτης «Samedji-Soir»

Μέτρα άσφαλείας... «France-Dimanches»

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Τό στόλισμα τού γαμπρού

Οι γάμοι, στην Αθήνα, στα χρόνια της Τουρκοκρατίας είχαν, έπισης κινήσει τόν ενδιαφέρον τών ξένων περιηγητών.

Περιγραφή σχετική άνωνωμου περιηγητή δημοσιεύθηκε στα 1828, σ' ευρωπαϊκά περιοδικά, άρκετά χαριτωμένη κι' ενδιαφέρουσα. Αλλά δεν την διέκρινε απόλυτη ακρίβεια.

Από τόν περιεχόμενο της προκύπτει ότι ο περιηγητής αυτός παρενόηθη σε διάφορους γάμους. Η εποχή όμως, της επισκέψεώς του στην Αθήνα συνέπεσε με την εγκατάστασι, έξω απ' τα τείχη της πόλεως και σ' άποκεντρες συνοικίες έποίκων, ως επί τόν πλείστον από την Ήπειρο και τήν Αλβανία.

Είδε, έτσι, ο ξένος επισκέπτης της Αθήνας μικτά έθιμα γάμων. «Είδα —γράφει— τή νύφη πριν απ' τόν γάμο να κάθεται, άνάμεσα σε μερικές Έλληνίδες φιλέναδες της. Εκείνη την ώρα γινόταν ο στολισμός της. Κατά τόν έθιμο, ή παλιά τροφός της έδιδε τώ τελευταίο χέρι, στην έτοιμασία τού κεφαλιού της. Η κόμμωσις της άποτελείτο από τρείς... όρόφους και έφερε όλόκληρο άμφιθέατρο λουλουδιών, χρυσώνων χαρτίων και νομισμάτων περασμένων από κλωστή».

Πρέπει να σημειωθεί εδώ, ότι ο άναφερόμενος γάμος τελέσθηκε κατά την τελευταία περίοδο της Τουρκοκρατίας. Την περίοδο αυτή δεν χρύσωναν τά μάγουλα και τόν μέτωπο της νύφης, παρά σπανίως, γιατί ή μόδα είχε περάσει.

Μετά τόν Άγώνα τού Εικοσένα, χρύσωναν τόν πρόσωπο μίας νύφης

«Έλληνας μουσικός της τελευταίας περιόδου της Τουρκοκρατίας, από αιώνας που έκπλυντο στα προγαμιαία «τσιμπούσια»

στη συνοικία Ψυρρή κι' αυτό προκάλεσε τήν ευσθυμία τών γειτόνων, που άνώμασαν τή νέα: «τελευταία χρυσή νύφη τών Αθηνών».

Ο Ντυμπρέ, που έδωσε στο έργο του «Ταξίδι στην Αθήνα», μεταξύ τών άλλων, και μία εικόνα τού αθηναϊκού γάμου, προσθέτει, ότι την ώρα που ο Όθωμανός κουρέας έβριζε τόν γαμπρό ή νύφη, τριγυρισμένη από τίς φίλες της, περίμενε στην αύλη, μπροστά σ' έναν καθρέφτη, που κρατούσε ένα άγοράκι.

Προφανώς έπρόκειτο για μικτό έθιμο, ήπειρωτικό και αθηναϊκό. Συνήθως, όμως τόν καθρέφτη τόν κρατούσαν μπροστά στη νύφη, την ώρα που πήγαινε στην εκκλησία.

Ένα, από τά περιεργότερα προγαμιαία έθιμα της παλιάς Αθήνας, που άπαντάται στις περιηγητικές άφηγήσεις, ήταν και τόν έπαιμο λουτρο τών μελλονύμφων, που έπαιρνε μέν... πανηγυρικό χαρακτήρα, χωρίς όμως και να παραβιάζονται της έθιμοτυπίας της εποχής εκείνης οι άγραφοι κανόνες. Πρό πάντως!

Προηγούμενο στο χαμάμι οι άντρες, χωρίς τόν φόβο δέδαια, μήπως χινή καμιά συνάντησι με τή νύφη. Οι άνρες ήσαν προσδιορισμένες: Τών μόν άντρών από τόν πρωί ως τόν μεσημέρι. Τόν μεσημέρι πιά οι χαματζήδες άρχιζαν να χτυπούν τά τάσια τους για να τούς ειδοποιήσουν ότι έπρεπε να φύγουν, όπως ήσαν. Τόν λουτρό τών γυναικών, γινόταν από τόν μεσημέρι ως τόν βράδυ που και πάλιν χτυπούσαν τά τάσια, για να σημάνουν τόν τέλος τού λουτρού της νύφης, που γυρίζει πλέον στο πατρικό της σπίτι.

Αλλά αυτό τόν χαριστό «πάει κι' έλα» τού γαμπρού και της νύφης στο χαμάμι, δυο μέρες πριν απ' τόν γάμο (Παρασκευή, συνήθως, γιατί ο γάμος γινόταν πάντα τήν Κυριακή) είχε και τών επίσημων τελετών τόν γνώρισμα.

Ο γαμπρός συνοδεύεται από τούς συγγενείς και τούς φίλους του. Η δε νύφη βάδιζε στολισμένη στη μέση τών μελών της οικογενείας της, χωρίς να σκάνη τά βλέμματα της από τόν έδαφος, έστω κι' αν της απήθυνε κανείς από τούς συνοδούς της τόν λόγο.

Ήσαν επίσης άρκετά ενδιαφέροντα όσα γίνονταν στα Όθωμανικά λουτρά της Αθήνας της εποχής εκείνης, προκειμένου περί τών μελλονύμφων. Γραφική εικόνα άπαντάται σχετικώς στην άφήγησι τού περιηγητού κόμητος Φορμίν, (1817) που παρουσιάζει τόν άραίο τύπο της χαματζιάς, Όθωμανίδας Αθηνάϊας καλής οικογενείας συνήθως.

Αυτή ήταν ή προετοιμασμένη τού χαμάι, που έπαιρνε από τόν χέρι τή μελλονύμφη και τήν ώδηγούσε στο λουτρό, ενώ οι λουτρορίσες παρατεταγμένες, στη σειρά, την έρασαν με ροδόσταγμα. Δεν υπήρχε τρόπος, καθώς φαίνεται, για να έπιμείνον περισσότερο οι περιηγητές στην περιγραφή τού λουτρού της νύφης. Αλλά δεν τούς ξέφυγε τόν μετά τόν λουτρό τών νεονύμφων προγαμιαίο έσπερινο «τσιμπούσι», στο σπίτι τών μελλονύμφων, όπου καλούσαν μόνο συγγενείς, καθώς και τ' άπαραίτητα θύγατρα.

Μορφή ίεροτελεστίας, σχεδόν έπαιρνε, τόν πρωί της Κυριακής, σ' άπαραβίαστο χώρο τού «κόντρα έβρισμα» τού γαμπρού, ενώ γύρω τού οι οικείοι του έστεκαν με κατόνυδι, χωρίς να βγάλουν τσιμουδιά. Από τότε, σε κάθε σοβαρή περίπτωση συνηθίζει να λήθ ο λόος:

—Έδώ έβριζον τόν γαμπρό!...

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

58 ΧΡΟΝΙΑ, 58 ΚΕΡΙΑ

Στα στούντιο τού Μπιλλανκούρ, στο Παρίσι, όπου γυρίζεται τόν φιλμ «Ατόλλ Κ.» ο περίφημος κωμικός Όλιβερ Χάρντι (Χονδρός) γιόρτασε τήν 58η επέτειο τών γενεθλίων του. Ο στενός συνεργάτης του, Σάν Λαρέλ, και ή παρτενάρ του στο φιλμ Σούζι Ντελαίρ τού προσέφεραν μία τούρτα με 58 κέρια. Ο Όλιβερ κутτάζει με άπόγνυσι τά κέρια, που πρέπει να τά σβύσει μ' ένα φύσημα.

Ο ΚΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ

Ο Σενεγαλέζος άθλητής Θιαμ Παπά-Γκάλλο είναι ο πρωταθλητής της Γαλλίας στο άλμα εις ύψος. Η γαλλική άθλητική έφημερίδα «Εκίπ» τόν θεωρεί ως τόν καλύτερο άθλητή τού 1950. Στη φωτογραφία μας, ή πρωταθλήτρια της καλυμμένης Μαντό Μορβ και οι πρωταθλητές τού δρόμου μετ' έμποδίων και τού σάγκ-μυ, παραδίδουν στο Γάλλο τόν βραβείο της «Εκίπ».

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

«Καινούρι στην Ύδρα» ένα απ' τα χαρακτηριστικότερα έργα τού γνωστού Έλληνα ζωγράφου και γαλακτα Δ. Γιαννικάρη, που έκτιθενται κατ' ατάς στην αίθουσα Ζαχαρίου της όδου Φραγκλίσου Ροδός-δέλτ (Ακαδημία).

Μία δυσάρεστη συνείδησις τού πολέμου

Τά άνατριχιαστικά ούρλιασματα τών λύκων άνηχούν κι' έφέτος, όπως κάθε χειμώνα, στα πυκνά δάση της Εύρώπης...

Πέρυσι, τόν Ιανουάριο, τά θηρία αυτά έπετέθησαν έναντίον ένός χωριού της Τουρκίας και κατασπαράξαν 16 ανθρώπους και 12 σκυλιά. Χρησιμοποιήθηκαν τότε ναρκωτικά και πολυβόλα για τήν έξόντωσί τους, κι' όμως κατώρθωσαν να ξεφύγουν.

Τόν περυσινό χειμώνα, τά κοπάδια τών λύκων που ξεκίνησαν απ' τήν Ανατολική Εύρώπη, έφτασαν ως τόν Μέλανα Δρυμό της Γερμανίας και τά γαλλικά δάση τών Άρδεννών και της Γιούρας, ενώ άλλα πέρασαν τά Πυρηναία, απ' τήν Ισπανία πρós τή Γαλλία. Έφέτος, προβλέπεται ότι οι έπιδρομές τους θάνε άκόμα χειρότερες.

Πριν απ' τόν δεύτερο πόλεμο, γινόταν μία συστηματική έξόντωσι τών λύκων στις δασώδεις περιοχές της Εύρώπης. Τήν είχαν άναλάβει επαγγελματίες κυνηγοί, με τη βοήθεια τού στρατού, της αστυνομίας και τού άγροτικού πληθυσμού. Έτσι, έμενε πάντα μικρός ο αριθμός αυτών τών θηρίων. Στα χρόνια όμως τού πολέμου, οι λύκοι βρήκαν εύκαιρία να πολλαπλασιασθούν άνεμπόδιστα. Τά κοπάδια τους, που άπετελούντο πριν από 10—12 ζώα, έγιναν 3 ή 4 φορές μεγαλύτερα.

Γενικά, ύπολογίζεται ότι ο αριθμός τών λύκων της Εύρώπης δεκαπλασιάσθηκε απ' τόν 1939 ως τόν 1945. Τά θηρία αυτά άποθρασύνθηκαν συγχρόνως σε τέτοιο σημείο, ώστε κατασπαράξαν πολλά ζώα στα περίχωρα της Μόσχας, κάποτε μάλιστα μπήκαν τή νύχτα σ' ένα πρόσταιο κι' έννιξαν δυο σκυλιά.

Τόν 1948, δυο κοπάδια λύκων καταξέσχισαν όλα τά σκυλιά ένός ρουμανικού

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ πιάνο Τσίμμερμαν. Πληροφορία παρά τή κ. Έλ. Σκελλαρπούλου, όδου Ήσιόδου 8, 10—12 μ.μ.

Καταρσιμένος νάσαι, βαρώνε Λεζέν!... Σου δίνω την κατάρρα να μη πεθάνεις ποτέ. Τα χρόνια να περνούν από πάνω σου, χωρίς να σε άγγιζούν! Θα πολεμήσεις πολλές φορές με το δρεπάνι του Χάρου δεν θάχει τη δύναμη να σε θείσει!... Τα γόνατά σου θα λυγίσουν από κόπωση, θα ζητάς το θάνατο κι' ο θάνατος δεν θ' άκουη τις ήκεσιές σου... Την κατάρρα μου νάχης!...

Την παραδοχή αυτή κατάρρα έδωσε ένα απόγευμα του 1810 στο δρόμο Παρισίων — Βερσαλλιών μια κουρελάντυμένη τσιγγάνα σ' έναν νεαρό ευγενή το βαρόνο Λεζέν, που το άμαξι του κόντευε να τη σκοτώσει. Ο βαρόνος καθισμένος στο βάθος του άμαξιού, την κούταζε γελώντας.

— Δεν λες κ' ευχαριστώ, της είπε, που έχεις γερά τα κόκαλα σου! Άλλη φορά ν' προσέχης περισσότερο!...

Όστόσο, ο βαρόνος Λεζέν, ύστερα από καιρό, θυμήθηκε τη κατάρρα της τσιγγάνας. Σε μια μάχη με τους Άγγλους, το αλόγ' του έπεσε κάτω με την κοιλιά τρυπημένη από τις σφαίρες, καταπλακώνοντας τον αναβάτη του. Μα ο βαρόνος σηκώθηκε σε λίγο, χωρίς ν' πάθ' τίποτα.

Την περιπέτεια του αυτή ο Γάλλος ευγενής την άφηγήθηκε σε μερικούς φίλους του. Άλλοι γέλασαν κι' άλλοι έμειναν συλλογισμένοι σ' αν ν' είχε τρομάξει ή κατάρρα της τσιγγάνας. Το περίεργο είναι, ωστόσο, ότι από την εποχή εκείνη συνέβησαν αλλόκοτες περιπέτειες στο βαρόνο Λεζέν. Κι' ο νους του έτρεχε πάντα στην κουρελάντυμένη τσιγγάνα και στην κατάρρα της.

Ένα απόγευμα συζητούσε με άλλους αξιωματικούς στη σκηνή του τις λεπτομέρειες ενός στρατηγικού σχεδίου, όταν μια μπόμπα έπεσε ξαφνικά μπροστά τους, σκότωσε όλους τους αξιωματικούς και μονάχα αυτόν δεν άγγιξε!...

Μια άλλη φορά, σε μια μάχη, τριάντα σφαίρες τρυπήσανε τον μανδύα του, χωρίς ν' τον πληγώση ούτε μια απ' αυτές!...

Η καινούργια αυτή σύμπτωση αντί ν' ευχαριστήση το βαρόνο Λεζέν τον έκανε ν' κυριευθή από φόβο. Μηπως άραγε ήταν καταδικασμένος ν' αζήση αμέτρητους αιώνες, χωρίς ν' μπορεί ν' ξεκουραστή στους κόλπους της μητέρας γης!...

Στο μεταξύ ο βαρόνος είχε γίνει θρυλικός στο στρατό για την τύχη του. Αξιωματικοί και στρατιώτες μιλούσαν με θαυμασμό για τον ήρωα, που δεν τον πετύχαιναν τα βόλια. Περισσότερο καταπληκτική ήταν ή ευνοία που έδειξε απέναντί του ή τύχη κατά τη διάρκεια του γαλλο-ισπανικού πολέμου:

Μια μέρα ο βαρόνος έπεσε στην ένδερα μερικών ατάκτων Ισπανών, που σκότωσαν τους πέντε άντρες της ακολουθίας του. Ο Λεζέν πληγώθηκε βαρεια στο άριστερο χέρι. Καταλαβαίνοντας ότι δεν μπορούσε ν' αντισταθή κατά των αντιπάλων του, αποφάσισε ν' αποσιδοχωρήση. Το αλόγ' του όμως άφηνίσσε, άρχισε ν' κλωτσή και τόν έριξε κάτω. Ο Λεζέν είδε τότε έφτα κάνας τουφεκισμός ν' στρέφονται έναντίον του... Μια όμορβοντία άνήχησε. Μα οι έφτα σφαίρες άστόχησαν!...

Οι Ισπανοί δεν ήσαν διατεθειμένοι ώστόσο ν' άρισούν τη ζωή του μισητού Γάλλου ευγενούς. Κι' άρχισαν ν' τον χτυπούν με τους υποκοπάνους των τουφεκίων τους. Ο βαρόνος κατάρθωσε σε μια στιγμή ν' άρπάξει το τουφέκι ενός Ισπανού και προσπάθησε ν' προφυλαχθή από τα χτυπήματά τους... Μα οι δυνάμεις του άρχισαν ν' τον έγκαταλείπουν!...

— Είμαι εύτυχής, κυρίες μου, που ο Θεός μου επιτρέπει ν' άνω το μεγάλο ταξίδι!...

Τη στιγμή εκείνη δυό έπιπτοι αξιωματικοί του τακτικού ισπανικού στρατού παρουσιάστηκαν. Χωρίς ν' κατέβουν από τ' αλόγά τους, άρπαξαν τον Λεζέν ο ένας από το δεξιό κι' ο άλλος από το άριστερο χέρι και τόν τράβηξαν μαζί τους, κρεμασμένο στον άέρα!...

Ο περίπατος αυτός κράτησε άρκετή ώρα. Τέλος οι Ισπανοί τον μετέφεραν σε μια φυλακή και τόν κλείδωσαν στο πιο σκοτεινό κελλί της.

Την έπομένη τόν έβγαλαν απ' το κελλί και τόν ώδηγησαν στην αούλη για ν' τον κρεμάσουν από ένα δέντρο. Τού είχαν περάσει τη θηλεία στο λαιμό, όταν, ξαφνικά, άκούστηκαν πυροβολισμοί. Τα γαλλικά στρατεύματα είχαν προέλσει ως εκεί. Οι Ισπανοί όμως δεν λησμόνησαν τον μελλοθάνατον άιχμάλωτό τους. Έδεσαν τόν βαρόνο σ' ένα αλόγο και τόν πήραν μαζί τους όπισθωχρώντας!...

Από την Πλαντσέβια όπου κατέφυγαν οι Ισπανοί, ο βαρόνος Λεζέν έστειλε σ' ένα φίλο του μια έπιστολή, την τελευταία όπως έλεγε κι' ο ίδιος. Στο γράμμα αυτό έγραφε μεταξύ των άλλων:

«Σε λίγη ώρα θά με κρεμάσουν στην κεντρική πλατεία της πόλεως. Φαίνεται ότι αυτό του είδους τα θέαματα διασκεδάζουν πολύ τους Ισπανούς...».

Πραγματικά ο βαρόνος μεταφέρθηκε στη πλατεία μ' όδες τις τιμές που άρμοζαν στο βαθμό του και στη θέσι του.

Τη νύχτα ή τρικυμία ήταν

Σε μια στιγμή ο Λεζέν, σηκώνοντας το κεφάλι του, είδε σ' ένα μπαλκόνι μερικές ώραιες σενιόριτες. Είχαν φορέσει τα καλά τους, για ν' παρακολούθησουν την θανατική του εκτέλεση.

— Είμαι εύτυχής, κυρίες μου, που ο Θεός μου επιτρέπει ν' άνω το μεγάλο ταξίδι!...

— Εμπρός, βαρόνε! τού είπε. Ετυχώς βγάλανε τις άλυσίδες μας μέσα στο πλοίο. Μα χάνεις καιρό. Φύγε!...

— Που βρισκόμαστε; ρώτησε ο Λεζέν.

— Όπως άπολογίζω κοντά σε άκτές. Διστάζεις;

— Κάθε άλλο. Προτιμώ ν' πνιγώ, φτάνει ν' γλυτώσω απ' τα νύχια των Ισπανών. Άναστέναις και πρόσθεσε: — Καί... της ζωής!...

Ο σύντροφός του δεν κατάλαβε τί σήμαινε ή τελευταία του φράσι.

— Συρθήτε έξω, είπε στο Λεζέν, άνεβήτε στο κατάρραμα και πηδήστε στη θάλασσα. Ο Θεός μαζί σας!... Άν έμπνηση ξαφνικά ο φρουρός θά τόν «κανονίσω» έγώ.

Ο βαρόνος δεν έχασε καιρό. Έσφιξε το χέρι του γενναίου συμπατριώτη του και σε λίγο βρισκόταν στο κατάρραμα. Υπολόγισε το μέρος που βρισκόταν ή άκτι, έκανε το σταυρό του και πηδήσε στην τρικυμισμένη θάλασσα.

Ήταν καλός κολυμβητής κι' έλπιζε πως ο Θεός θά τόν βοηθήσει ν' σωθή, όπως κι' έγινε!...

Σε λίγες μέρες ο βαρόνος Λεζέν βρέθηκε πάλι στη Γαλλία. Παραιτήθηκε πλέον από το στρατό, άφού ή κατάσταση της υγείας του δεν τού επέτρεπε ν' υποβληθή σε νέες κακουχίες, κι' άποσιούθηκε σε μια έπαρχία.

Έκεί άγόρασε ένα χτήμα, παντρεύτηκε, έκανε παιδιά, έγγονα και διαέγγονα, έγινε ένενήντα πέντε χρόνων... Κι' άρχισε πεία ν' πιστεύη κι' αυτός ότι ή κατάρρα της κουρελάντυμένης τσιγγάνας είχε πιάνει, ότι δεν έποτέκτο ν' πεθάνη ποτέ... ποτέ!...

Μα ο θάνατος δεν ξεχνά τούς θνητούς. Κι' ο βαρόνος Λεζέν πέθανε μια νύχτα από συγκοπή. Χωρίς ν' υποβήθ' διόλου, χωρίς ν' καταλάβη το άγγιγμά του θανάτου πέρασε από τόν ύπνο στο βασίλειο της Άνυπαρξίας.

Τη νύχτα ή τρικυμία ήταν

μεγάλη και το σκοτάδι βαθύ. Ο άέρας ούρλιαζε με λύσσα άνάμεσα στα σχοινία. Μεγάλα κύματα σάφαιναν το κατάρραμα του πλοίου.

Τους άιχμάλωτους τους φρουρούσε ένας Ισπανός στρατιώτης, που φαίνονταν ζαλισμένος από τη φοβερή θαλασσοταραχή.

Ο συμπατριώτης του σκούνησε σε μια στιγμή το Λεζέν, που προσποιόταν ότι κοιμάται.

— Είναι ώρα! τού ψιθύρισε.

Τού έδειξε κατόπιν το φρουρό και πρόσθεσε:

— Η τρικυμία τόν έχει ζαλίσει. Δεν θ' άνθέρη πολύ ακόμα. Θ' άποκοιμηθή και τότε!...

Πραγματικά ο Ισπανός δεν μπορούσε πιά ν' κρατηθή στα πόδια του καθώς το πλοίο σκαμπανέβαζε. Σύρθηκε παρπατώντας στο βάθος του διαδρόμου και κάθηκε κάτω. Μέσα σε λίγα λεπτά βυθίστηκε στον ύπνο.

Ο σύντροφός του Λεζέν άνασκήκωθε.

— Εμπρός, βαρόνε! τού είπε. Ετυχώς βγάλανε τις άλυσίδες μας μέσα στο πλοίο. Μα χάνεις καιρό. Φύγε!...

— Που βρισκόμαστε; ρώτησε ο Λεζέν.

— Όπως άπολογίζω κοντά σε άκτές. Διστάζεις;

— Κάθε άλλο. Προτιμώ ν' πνιγώ, φτάνει ν' γλυτώσω απ' τα νύχια των Ισπανών. Άναστέναις και πρόσθεσε: — Καί... της ζωής!...

Ο σύντροφός του δεν κατάλαβε τί σήμαινε ή τελευταία του φράσι.

— Συρθήτε έξω, είπε στο Λεζέν, άνεβήτε στο κατάρραμα και πηδήστε στη θάλασσα. Ο Θεός μαζί σας!... Άν έμπνηση ξαφνικά ο φρουρός θά τόν «κανονίσω» έγώ.

Ο βαρόνος δεν έχασε καιρό. Έσφιξε το χέρι του γενναίου συμπατριώτη του και σε λίγο βρισκόταν στο κατάρραμα. Υπολόγισε το μέρος που βρισκόταν ή άκτι, έκανε το σταυρό του και πηδήσε στην τρικυμισμένη θάλασσα.

Ήταν καλός κολυμβητής κι' έλπιζε πως ο Θεός θά τόν βοηθήσει ν' σωθή, όπως κι' έγινε!...

Σε λίγες μέρες ο βαρόνος Λεζέν βρέθηκε πάλι στη Γαλλία. Παραιτήθηκε πλέον από το στρατό, άφού ή κατάσταση της υγείας του δεν τού επέτρεπε ν' υποβληθή σε νέες κακουχίες, κι' άποσιούθηκε σε μια έπαρχία.

Έκεί άγόρασε ένα χτήμα, παντρεύτηκε, έκανε παιδιά, έγγονα και διαέγγονα, έγινε ένενήντα πέντε χρόνων... Κι' άρχισε πεία ν' πιστεύη κι' αυτός ότι ή κατάρρα της κουρελάντυμένης τσιγγάνας είχε πιάνει, ότι δεν έποτέκτο ν' πεθάνη ποτέ... ποτέ!...

Μα ο θάνατος δεν ξεχνά τούς θνητούς. Κι' ο βαρόνος Λεζέν πέθανε μια νύχτα από συγκοπή. Χωρίς ν' υποβήθ' διόλου, χωρίς ν' καταλάβη το άγγιγμά του θανάτου πέρασε από τόν ύπνο στο βασίλειο της Άνυπαρξίας.

Τη νύχτα ή τρικυμία ήταν

ΖΩΡΖ ΒΑΡΕΝ

Οι 3 μορφές της ΠΛΕΥΡΙΤΙΔΟΣ

Η πενικιλίνη έκαμε περριττες τις έγχειρήσεις

Η πλευρίτις είναι μια από τις ασθένειες που εμφανίζονται σε ώρισμένη εποχή τού έτους. Η εμφάνισή της κατά το καλοκαίρι είναι σπανία. Παρατηρείται τουναντίον πολύ συχνά κατά τα τέλη τού φθινοπώρου ή τις άρχες τού χειμώνας. Άλλα δεν προσβάλλει όποιονδήποτε, Άς υποθέσουμε ότι διάφορα άτομα βρίσκονται ταυτόχρονα υπό τις ίδιες συνθήκες από την άποψη τού ψύχους, της υπερκοκώσεως, τού υποσιτισμού κλπ. Άλλα απ' αυτά θά πάθουν πλευρίτιδα, άλλα βρογχίτιδα, άλλα ένα άπλό συνάχι κλπ. Κατά κανόνα, τα άτομα που προσβάλλονται από πλευρίτιδα είναι τα παιδιά που άναπτύχθηκαν πολύ γρήγορα, οι άναιμικες νέες, οι έξαντλημένοι ένήλικες, οι υποσιτισζόμενοι κλπ.

Η πλευρίτις κάνει την εμφάνισή της όπως κι' ή πνευμονία, μ' έναν πόνο στα πλευρά και υψηλό πυρετό. Άν ρωτήσουμε τόν άσθενή, θά μάς πη ότι, από μερικές ημέρες, δεν ένιωθε καλά τόν έαυτό του. Ήταν άνόρεχτος, κουραζόταν με το παραμικρό κι' είχε παραγμένο ύπνο. Ο πόνος κι' ο πυρετός έμφανίστηκαν κατόπιν. Το θερμόμετρο άνεβαίνει πολύ γρήγορα στους 39,6 ή 40 βαθμούς. Η άναπνοή γίνεται τότε δύσκολη και, κατά την έίσπνοή, ο άσθενής πονάει περισσότερο.

Ο γιατρός που στήθηκε να τόν άσθενή άντιλαμβάνεται άμέσως ότι κάτι συμβαίνει στο πλευρό όπου αισθάνεται τόν πόνο. Ένώ στο αντίθετο πλευρό ο ήχος της άναπνοής είναι καθαρός, στο πάσχον πλευρό άκούει ένκρινέστατα έναν ήχο τριβής, όπως εκείνον που κάνουν τα καινούργια παπούτσια. Άλλα, σ' άλλες περιπτώσεις, δεν άκούει τίποτα.

Ο πνεύμων, ως γνωστόν, καλύπτεται από ένα είδος σάκκου, που άποτελείται από δύο χωριστά φύλλα και που καλείται υπεζώκας. Στον φυσιολογικό άνθρωπο, αυτά τα δύο φύλλα γλιστρούν κατά την άναπνοή το ένα πάνω στο άλλο, χωρίς ν' άκούουν τόν παρηχητικό θόρυβο. Άλλ' όταν, για τόν ένα ή τόν άλλο λόγο, έρεθισθούν, άναδίδουν ένα ξηρό ήχο, που είναι άρεκτά έντονος και χαρακτηριστικός. Ο γιατρός δεν διστάζει τότε στη διάγνωση του. Πρόκειται για την καλούμενη ξηρά πλευρίτιδα. Στην περίπτωση αυτή, τα φύλλα τού υπεζώκας είναι ξηρά και σ' αυτό όφείλεται ο ήχος τριβής που άναδίδουν. Είναι δυνατόν, όμως, ή φλόγωση ν' προκαλή την έκρηξη ενός υγρού, που παραινέται μεταξύ των φύλλων τού υπεζώκας και χωρίζει το ένα από το άλλο. Ο γιατρός δεν άκούει στην περίπτωση αυτή τόν άναπνευστικό τριγμό.

Το υγρό αυτό μπορεί ν' είναι ή όρρώδες, όποτε ή πλευρίτις καλείται όρροϊνώδης, ή πυώδης, όποτε καλείται πυώδης. Η μεταβολή τού όρρώδους υγρού σε πύον όφείλεται στην παρουσία πνευμονοκόκκου ή στρεπτοκόκκου.

Η φλόγωση τού υπεζώκας μπορεί ν' σταματήσει στην ξηρά πλευρίτιδα, που δεν παρουσιάζει συλλήθως σοβαρότητα. Υπάρχει, όμως, ο κίνδυνος επιπλοκών, που τις προκαλεί ή μεγάλη έξαντλησι τού οργανισμού κατά την ξηρά πλευρίτιδα.

Πολύ βαρύτερες είναι οι δύο άλλες μορφές της, που άποτελούν παθήσεις έξαιρετικά σοβαρές και κάποτε επικίνδυνες.

Κατά την όρροϊνώδη πλευρίτιδα, το συγκεντρώμενο μεταξύ των φύλλων τού υπεζώκας υγρό είναι τόσο άφθονο, ώστε ο άσθενής δεν μπορεί ν' άναπνεύσει. Η έξαγωγή του γίνεται με παρακεντήσεις, που κουράζουν κι' έξαντλούν τόν άσθενή.

Η θεραπεία έπέρχεται έπειτα από μερικές ημέρες ή έβδομάδες. Άλλ' άφνει τόν άσθενή σε μεγάλη έξαντλησι και θά χρειαστούν πολλές έβδομάδες ή και μήνες άναπαύσεως για ν' συνέλθ' τελείως. Σε μερικές περιπτώσεις, στο μέρος όπου είχε συγκεντρωθή το όρροϊνώδες υγρό δημι-

ουργούνται συμφύσεις, μεταξύ των δύο φύλλων τού υπεζώκας, που καταπονούν επί μακρό χρονικό διάστημα τόν άσθενή.

Άπαιτείται ίδιως μεγάλη προσοχή κατά την περίοδο της άναρώσεως. Γιατί ο έξαντλημένος οργανισμός τού άσθενούς παρέχει πρόσφορο έδαφος στην έκκόλασι διαφόρων άσθενείων. Κατά κανόνα, ή πλήρης άποθεραπεία δεν έπέρχεται πρό της παρελεύσεως 3—6 μηνών.

Σε ώρισμένες περιπτώσεις, το υγρό που είχε συγκεντρωθή μεταξύ των φύλλων τού υπεζώκας, λόγω της διεσπύσεως σ' αυτό πνευμονοκόκκου, μεταβάλλεται σε πύον. Πριν από μερικά χρόνια, ή μορφή αυτή της πλευρίτιδος έθεωρείτο έξαιρετικά επικίνδυνη, γιατί ο μόνος τρόπος θεραπείας ήταν ή έξαγωγή τού πύου με χειρουργική επέμβασι.

Σήμερα, όμως, οι έγχειρήσεις γίνονται μόνον σ' έξαιρετικές και σπάνιες περιπτώσεις. Κατά κανόνα, οι ένδομυϊκές ή ένδοπλευριές ένεσεις πενικιλίνης σταματούν το σχηματισμό

Η παρακεντήσις γίνεται μεταξύ της 7ης και της 8ης ή της 8ης και της 9ης πλευράς. Η βελόνη πρέπει ν' φθάση στο μεταξύ των φύλλων τού υπεζώκας διαστήμα, όπου βρίσκεται το υγρό.

του πύου. Πρέπει, όμως, ν' άγίνουν έγκαίρως, εϊ δυνατόν άμέσως μόλις άρχισή ο σχηματισμός πύου, για ν' επιτευχθή το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

Επιβοηθητικά της θεραπείας είναι το άσθένισον κι' οι διταμίνες D, σε μεγάλες δόσεις.

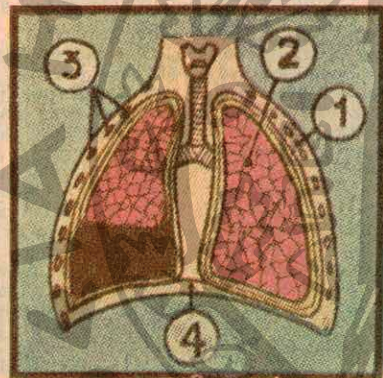
Η πλευρίτις είναι μια άσθένεια, που άπαιτεί μεγάλη προσοχή εκ μέρους τού άσθενούς και μετά της θεραπείας. Η ύγιεινή ζωή, ή καλή τροφή ή άποφυγή κόπων, ή προφυλαξίς από το κρύο είναι μέτρα άπαραίτητα, ίδιως όταν τόν προσβλήθεν πλευρό παρουσιάζει κάποια υπερευαίσθησι, όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις.

Πιστεύεται παλαιότερα ότι οι περισσότερες πλευρίτιδες ήταν συμματιώδους προέλευσεως. Άλλ' οι νεώτερες έρευνες άπέδειξαν το σφαλές τής άντιλήψεως. Και σήμερα πιστεύεται γενικά ότι ή συμματιώδης προέλευσις της πλευρίτιδος άποτελεί μάλλον έξαιρεσι παρά τόν κανόνα. Το άληθές είναι, όμως, ότι ή πλευρίτις, λόγω της μεγάλης έξαντλήσεως που προκαλεί στον οργανισμό, δημιουργεί πρόσφορο έδαφος για την άναπτύξι φυματιώσεως, όπως, άλλωστε, συμβαίνει και με πολλές άλλες ασθένειες.

Σε πολλές περιπτώσεις, μετά την άπώροφσιν ή την έξαγωγή τού υγρού, τα φύλλα τού υπεζώκας παρουσιάζουν στο προσβλήθεν μέρος πάχυνσι, που διαχραίνεται τις άναπνευστικές κινήσεις. Σε άλλες περιπτώσεις, σχηματίζονται συμφύσεις μεταξύ των δύο φύλλων, που καταλήγουν στο ίδιο αποτέλεσμα. Η ειδική γυμναστική τού θώρακος, τα μασάζ κτλ, παρέχουν και στις δύο αυτές περιπτώσεις άξιόλογα άποτελέσματα. Όταν ή ένόχλησις είναι άρκετά σοβαρή, εφαρμόζεται ή ηλεκτροθεραπεία.

Για τούς λόγους αυτούς, σε περίπτωση πλευρίτιδος ο άσθενής πρέπει ν' μένη στο κρεβάτι μέχρι τελείας άποθεραπείας, προφυλασσόμενος από κάθε αίτια που θά μπορούσε ν' άποδεικνύση την κατάσταση του.

Δόκτωρ Α. ΡΕΝΑΡ

Το άνωτέρω σχήμα δείχνει τη συμπίσι που όφισεται ο πνεύμων όταν έπαρη συγκεντρώσει υγρό μεταξύ των φύλλων τού υπεζώκας. Το υγρό εϊκονίζεται μαύρο στο κατώτερο μέρος τού πνεύματος. Δεξιά: 1. Υγής πνεύμων. 2. Πλευρίτις. 3. Πλευρίτις. 4. Διάφραγμα.

Η τύχη παίζει στους ανθρώπους τα πιο περίεργα καπρίτσια, άρχισε ο επιθεωρητής Μάλκολμ. Τη νομίζουμε συνήθως για τυφή... 'Αλλ' είναι πολύ λιγότερο από ό,τι φανταζόμαστε. Κι' η ιστορία που θα σας αφηγηθώ θα σας το αποδείξει καλύτερα από τα λόγια μου...

Κοντοστάθηκε μερικές στιγμές κι' έπειτα συνέχισε:

Το κραγιόνι του ΡΟΥΖ

—Πάνε πολλά χρόνια από τότε... 'Η ιστορία μου συνέβη σ' ένα μικρό θέατρο του Λονδίνου. Από κάμποσο καιρό, έδινε παραστάσεις σ' αυτό το θέατρο ένας θίασος που τον διευθύνει ο Αμδρόσιος Κάδερ-σμιθ και η γυναίκα του. Άναμεσα στους άλλους ηθοποιούς, οι πιο σημαντικοί ήταν ο Γκοφρέντο Βάυν, ένας ώριος νέος, που υποδύονταν τους ρόλους του έρωτευμένου, ο Μαξίμος Γκρίμπλντ κι' η γοητευτική σύζυγός του Μπέττυ.

«Σ' όλα σχεδόν τα έργα, ο Βάυν αγαπούσε τη Μπέττυ κι' ο Γκρίμπλντ παρίστανε τον αυστηρό πατέρα, το ζηλιάρη σύζυγο κτλ. Με μια λέξη, ήταν πάντα το έμπιστο στην αγάπη τους.

«'Αλλά οι δύο αυτοί άνθρωποι ήταν μοιραίο ν' αγαπηθούν και στην πραγματικότητα. Όλοι, άλλωστε, ήσαν πώς αυτό έπρεπε να γίνη μια μέρα, άργα ή γρήγορα, γιατί οι χαρακτήρες του Βάυν και της Μπέττυ ταίριαζαν κι' από τ' άλλο μέρος, ο Γκρίμπλντ ήταν ένας αξιοθρόνητος σύζυγος. Φερνόταν με θάνατο τρόπο στη γυναίκα του και το χειρότερο ήταν πως έβρισκε και μάλιστα φορές τρικάκιζε όταν έβγαίνε στη σκηνή.

«Όπως σας είπα, λοιπόν, ο Βάυν κι' η Μπέττυ αγαπήθηκαν κι' οι σχέσεις τους δεν προκάλεσαν την παραμικρή έκπληξη σε κανένα. Όσο για το σύζυγο, τις έμαθε, όπως γίνεται πάντα, τελευταίος, τρεις ή τέσσερες μήνες δηλαδή από τη στιγμή που άρχισαν.

«Όλοι φοβήθηκαν τότε πως ο Γκρίμπλντ θακανε κάτι κακό για να έλκευθε. 'Αλλά δεν έκανε τίποτε. Φαινόταν πολύ ήρεμος. Μόνο που άρχισε να πίνε πιο πολύ από πριν.

«Το δράμα ξέσπασε, ξαφνικά, ένα βράδυ. Λίγο πριν από το τέλος της παραστάσεως, ο Γκρίμπλντ σωριάστηκε πάνω στη σκηνή σαν κεραυνόπληκτος.

«'Ηταν νεκρός! Ο γιατρός που τον εξέτασε απέδωσε το θάνατό του σε παράλυση της καρδιάς.

«'Η υπόθεσις θα σταματούσε εκεί, αν ο αστυνομικός που πήγε στο θέατρο, για τις πρώτες ανακρίσεις, δεν πρόσεχε μια μικρή λεπτομέρεια. Πάνω στα χείλη και τα μάγουλα του θύματος διακρίνονταν μερικές μικρές άμυχες.

«Ο Μίτσελ τον είδε μέσα στο μεγάλο καθρέφτη που διακόναν στο θαύμα του καμαρινιού...

«Διέταξε τότε να κλειδωθούν τα καμαρίνια των ηθοποιών και τηλεφώνησε στη Σκώτλαντ Γιάρντ.

«'Επειτα από μερικά λεπτά βρισκόμουν στο θέατρο μαζί μ' ένα συνεργείο από ειδικούς.

«Οι έρευνες άρχισαν άμέσως και, προτού περάση μια ώρα, ξέραμε ότι το ρουζ που βρισκόταν πάνω στα χείλη και τα μάγουλα του Γκρίμπλντ περιείχε μια ισχυροτέρα δόση αρσενικού. Ανακαλύψαμε επίσης μέσα στο κραγιόνι που χρησιμοποίησε για να μακιγιαρισθώ μια λεπτοτάτη δελόνα, που δεν είχε πάχος μεγαλύτερο από μιάς τρίχας.

«'Όλα έγιναν φανερά απ' αύτη τη στιγμή. Ο δολοφόνος είχε αντικαταστήσει το κραγιόν του ρουζ μ' ένα άλλο, που αποτελούσε ένα σίγουρο θάνατο. 'Η δελόνα ήταν τοποθετημένη με τέτοιο τρόπο, ώστε να προκαλέση μόνο μερικές ελαφρότατες τσαρουνιές, χωρίς να ξεσχίσει τα χείλη και τα μάγουλα του Γκρίμπλντ, πράγμα που θα τον έκανε ίσως να υποπτευθώ. 'Χάρη σ' αυτές τις άμυχες, το δηλητήριο μπήκε στο αίμα του ηθοποιού και προκάλεσε, έπειτα από δυό περίπου ώρες το θάνατό του.

«'Αλλά ποιος ήταν ο δολοφόνος; Ο Γκρίμπλντ δεν είχε κανένα εχθρό, έκτος ίσως από τον Βάυν και τη Μπέττυ, αν υποθεθώ, βέβαια, πως ήθελαν ν' απαλλαγούν απ' αυτόν. 'Αλλά κι' οι δύο φαίνονταν ανίκανοι για ένα τέτοιο έγκλημα.

«'Ενας αστυνομικός σπάνια γελιέται σε μερικά πράγματα. Ο Βάυν κι' η Μπέττυ δεν έδιναν την εντύπωση έγκληματι-

ών. 'Ο θάνατος του Γκρίμπλντ εξυπνέτουσε, βέβαια, τα σχέδιά τους, γιατί αγαπιόνταν. 'Αλλ' ήμουν βέβαιος πως δεν τον είχαν προκαλέσει αυτοί και πως τον είχαν πληροφορηθώ με αληθινή κατάπληξη.

«'Αν, όμως, απέκλεια την ένοχη του Βάυν και της Μπέττυ, τότε που έπρεπε να στραφώ; 'Ομολογώ πως βρισκόμουν σε μεγάλη άμηχανία. Ο Γκρίμπλντ, βλέπετε, ήταν ένας άνθρωπος που ο θάνατός του δεν μπορούσε να δώση λαβή για

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

πολλές υποθέσεις. Μόνο μια έρωτική ή επαγγελματική αντιζηλία ήταν δυνατόν να τον διακαίολογηση.

«Είχα πάρει, λοιπόν, την απόφαση να διατάξω τη σύλληψη του Βάυν και της Μπέττυ, μ' όλο που καταλάβαινα πως αυτή η ενέργεια ήταν άστοχη, όταν ένα βράδυ, δέχτηκα την επίσκεψη ενός ηθοποιού που εργαζόταν στο θίασο Κάδερ-σμιθ.

Τον έλεγαν Μίτσελ κι' η αφήγησις που μου έκανε έφερε στο μυαλό μου τα λόγια του Ευσταθίου: «Μαχαιραν έδωκες, μαχαιραν θα λάβης...».

«Ο Μίτσελ είχε μπλέξει στα δίκτυα του μια όμορφη νέα από καλή οικογένεια και συνήθιζε, κάθε φορά που συναντιόταν μαζί της, να «δωρίζεται» τα λευκά γάντια που φορούσε ο Βάυν στη σκηνή, όταν υποδύονταν ρόλους νεαρού αριστοκράτη. Τα έπαιρνε δηλαδή κρυφά και κατόπιν τα ξανάδωζε στη θεία τους. Το ίδιο είχε κάνει και το απόγευμα της ημέρας που πέθανε ο Γκρίμπλντ.

«Το βράδυ, όταν γύρισε από το ραντεβού του, πήγε στο καμαρίνι του Βάυν, για να δώση τα γάντια στη θεία τους. 'Αλλά, ξαφνικά, άκουσε θόρυβο και μόλις πρόφτασε να κρυφθώ πίσω από μερικά σκηνικά. 'Επειτα από μια στιγμή!

κάποιος μπήκε στο καμαρίνι. «Ο Μίτσελ τον είδε μέσα στο μεγάλο καθρέφτη που βρισκόταν στο βάθος του καμαρινιού κι' αναγνώρισε σ' αυτόν τον Γκρίμπλντ. Είχε σκύψει πάνω στο τραπέζι της τουαλέτας κι' άφου άνοιξε το κουτί με τα σπιντέρ για το μακιγιαρίσμα του Βάυν, πήρε από κεί το κραγιόν του ρουζ κι' έβαλε στη θέση του ένα άλλο, που έβγαλε από την τσέπη του. «Θα θέλη να του παίξω καμιά φάρσα» συλλογίσθηκε ο Μίτσελ.

«Κι' άμέσως μια πονηρή σκέψις πέρασε από το μυαλό του. 'Ετσι όταν έφυγε ο Γκρίμπλντ, δγίκε από το κρυφώνα του, πήρε το κραγιόν, που είχε αφήσει και το πήγε στο δικό του καμαρίνι. 'Επειτα πήρε από κεί το κραγιόνι του Γκρίμπλντ και το πήγε στο καμαρίνι του Βάυν. Κάνοντας αυτή την αντικατάσταση γέλοισε προκαταβολικά για τη «φάρσα» που θα ξέσπαζε πια εις βάρος του Γκρίμπλντ.

«Το τί θα πάβαινε, ακριβώς, ο Μίτσελ δεν το ήξερε. 'Όπως σας είπα, φανταζόταν πως έπρόκειτο για ένα άδωστο άστείο ήπ' αυτά που οι ηθοποιοί κάνουν μεταξύ τους. Από το μυαλό του δεν πέρασε ούτε στιγμή η σκέψις ότι το κραγιόνι που είχε μεταφέρει από το ένα καμαρίνι στο άλλο μπορούσε να περιέχει ένα φοβερό δηλητήριο.

«Κείνο το βράδυ, ο Γκρίμπλντ πήγε στο θέατρο τυφλωμένος. Τον έγκλημα που είχε σχεδιάσει τον είχε κάμει ίσως να πη περισσότερο. 'Ενας Θεός ξέρει πώς μπόρεσε να ετοιμαστή για να δγν στη σκηνή. 'Ενας συναδέλφος του τον δόνησε να ντυθώ και τον μακιγιαρίσει, όπως απαιτούσε ο ρόλος του...

«'Η αφήγησις του Μίτσελ έξηγοῦσε τα πάντα. Ο Γκρίμπλντ είχε πεθάνει με το μέσον που είχε προτομαίσει για τον αντίπαλό του.

«Μετά την αναχώρησή του Μίτσελ σκέφτηκε για πολλή ώρα τι έπρεπε να κάμω. Καί, στο τέλος, αποφάσισα να μην κάμω τίποτα. Για ποιά λόγο, άλλωστε; Δεν θα κατάφερνα τίποτε άλλο από το να κηλιδώσω την υπόληψη του Γκρίμπλντ. Καί δεν υπήρχε κανείς λόγος γι' αυτό. Προσποθήθηκα, λοιπόν, ότι έκανα κάποιες έρευνες κι' άφησα αυτή την υπόθεσι να ξεχασθώ με τον καιρό...

«Πραγματικά πέρασαν αρκετές ημέρες και το δράμα του θεάτρου άρχισε εύτυχώς να ξεχνιέται. Κανείς δεν μιλούσε πιά γι' αυτό. 'Η περιέργεια του κοινού είχε ξεθυμάνει.

«Δεν έμενε παρά να καλέσω τον Μίτσελ και να του συστήσω να μην πη σε κανένα απολύτως όσα μου άφηγήθηκε κι' όσα τυχόν, υποψιάζοταν. Τον κάλεσα μια μέρα στο γραφείο μου και του σύστησα να κλείθω το στόμα του, χάριν της υπολήψεως και της ευτυχίας των συναδέλφων του, χωρίς να του εξηγήσω τι ακριβώς είχε συμβή.

«Ο Μίτσελ μου υποσέθηκε πως δεν θαλεγε τίποτε σε κανένα και τήρησε το λόγο του. 'Επειτα από μερικούς μήνες, ο Βάυν κι' η Μπέττυ έκαναν τους γάμους τους. Κι' όστ'όσο, λίγα είχε λείψει να περάσουν κι' οι δυό την υπόλοιπη ζωή τους στη φυλακή...

Ο σκαιδαλοθήρας και κουσουπόλης άρχαίος χρονογράφος Λουκιανός, σ' έναν περίφημο διάλογό του «Περί παρασίτου» εξηγεί, με μεγάλη σοβαρότητα, τη φιλοσοφία του παρασίτου, του σελέμη, όπως τον λέμε σήμερα:

«—Ο παρασιτισμός, λέει ο σελέμης ήρωας του Λουκιανού, είναι η τέχνη να τρώς, να πίνεις και να λες ωραία και ταιριαστά λόγια για τα αγαθά που απολαμβάνεις εις εγώ διασκέδασσι και ευχαρίστησί σου.

«Και δεν ντρέπεται, τον ρωτάει κατάπληκτος ο σεμνός και μετρομενός κύριος Τυχιάδης, να λες πως είσαι παρασίτος, σελέμης;

«—Διόλου, απαντάει άπαράστατα ο σελέμης, θα ντρέτομουν αν δεν τ' όμολογούσας.

Και του αρραδιάζει όλα τα πλεονεκτήματα της σελέμικης τέχνης, που τη θεωρεί άνωτερο απ' όλες τις τέχνες, όπως θεωρεί και το σελέμη άνωτερο και από τους φιλοσόφους. Πληροφορεί συγχρόνως τον άνιδεο κύριο Τυχιάδη ότι και μεγάλοι άντρες δεν ντρέπονταν να εινε παρασίτοι. Τό τραπέζια των παύσιων: ο Διογένης, ο περφημος μαθητής του Σωκράτη ήταν παρασίτοις του βασιλιά της Σικελίας Διονυσίου, όπως και ο φιλόσοφος 'Αριστίππος ο Κυρηναίος και ο Πλάτων. Μα ο τελευταίος δεν κατάφερε το Διόνυσο να τον κρατήσει στο τραπέζι του για πάντα, γιατί του... «Ελεπτε ή εξυπαλάσσει! Μήπως έξ' άλλου ο Εύριπίδης δεν ήταν παρασίτος του βασιλιά της Μακεδονίας 'Αρχέλαου;

«'Ετσι ο παρασίτος πείθει το σεμνό και μετρημένο Τυχιάδη να γίνη κι' αυτός παρασίτος:

—'Αναγκάζομαι να συμφωνήσω μαζί σου, του λέει στο τέλος εκείνος. 'Από σήμερα, κάθε πρωί, θάρχομαι να μου μαθαίνεις την τέχνη σου...

Ο παρασιτισμός δεν ήταν κάτι το εξευτελιστικό στην αρχαιότητα. 'Ισα-ίσα, όπως λέει και ο 'Αθηναίος «το όνομα του παρασίτου ήταν στα παλιά χρόνια σεμνό και ιερό». 'Ησαν οι έπιμεληταί των αποθηκών με τα σφαγία για τις θυσίες προς τους θεούς και οι μόνοι που είχαν δικαίωμα να κάθωνται στα ιερά τραπέζια, μαζί με τους ιερείς. 'Αλλωστε ή λέξη έχει ακριβώς αυτή τη σημασία: παρασιτώ, θα πη κάθομαι δίπλα σ' έναν και τρώγω.

«Υστερα από αρκετά χρόνια οι παρασίτοι εκλέγονταν με κλήρω για να παρακαθήσουν με άρχοντες και βασιλείς και να φάνε δωρεάν. 'Ηταν μια απ' τις μεγάλες τιμές τότε το να είσαι παρασίτος. Τό άττικό δίκαιο καθώριζε λεπτομερώς τον τρόπο της κληρώσεως και τις τιμές που έπρεπε να αποδοθούν στον παρασίτο. Καί ο 'Αθηναίος περιγράφοντας το έθιμο αυτό μάς πληροφορεί ότι έτιμωρόντο όσοι αρνιόνταν να φάνε δωρεάν. Τους εισηγαν άμέσως σε δίκη.

«Ο Όμηρος άναφέρει πολλές φορές δειπνά στα οποία έπαιρνε μέρος δόλοκληρος ο λαός:

Δέν ξέρω 'γώ να βρίσκειται πιο εύ- (χάριστη ζωή, παρ' όταν βλέπω δάκερο λαό να

(διασκεδάει και πλάι νάνε κατάφορα στρωμένω (τά τραπέζια) με τα ψωμιά και κρέατα και τό (κρασί απ' τή σάμνα

και να κερνά ή κεραστής μέσ' τά (ποτήρια γύρω.

Σιγά-σιγά όμως ο παρασιτισμός έχασε την παλιά του εκτίμησι και δόξα και κατάντησε «δουλεία» των τεμπελήδων, των βωμολόχων και των γελωτοποιών.

«Όλοι αυτοί όταν τα βράδια γίνονταν γλέντια και συμπόσια, τούπωναν με τους προσκεκλημένους και θοασείς όπως ήσαν έλεγαν άστεία χοντρά, βωμολοχίες και κολακίες για να δικαιολογήσουν την παρουσία τους και το φαγί και το πιστό που έρχιγαν μέσα τους. Στο

συμπόσιο που περιγράφει ο Ξενοφών, ο γελωτοποιός Φίλιππος, μόλις φτάνει αναγγέλλει άναιδώς στο θυωρό ότι φέρνει μαζί του ό,τι χρειάζεται για να φάη και να πih με ξένα έξοδα. Κι' όταν έφτασε στον άνδράνα, είπε πάλι: «Τό ότι είμαι γελωτοποιός τό ξέρετε δλοι σας. 'Ηρθα τώρα να δια-

σκεδάσω μαζί σας γιατί τό θεωρώ πολύ πιο άστείο και διασκεδαστικό να παρακαθήσω στο τραπέζι σας άπρόσκλητος, παρ' προσκαλεμένος».

Ο Σωκράτης άποφάσισε μια μέρα να πάη στο συμπόσιο του γνωστού του 'Αγάθωνα που γιόρταζε τη δράβουσι ενός θεατρικού του έργου. Κείνη τη μέρα παρ' τη συνήθειά του έβαλε σαντάλια, πλούηκε και καλλωπίσθηκε.

—Γιά που τώδωλες; του φώναξε ο 'Αριστόδημος ο Κυδαθηναίους που ήσαν κι' αυτός λιγδιάρης και ευπόλητος, όταν είδε το Σωκράτη επίσημα στολισμένο. Λες και πας για γάμο ή για

κηδεία... —'Απεφάσισα να πάω στο φίλου μου 'Αγάθωνα, του είπε. Σάν βες έλα κι' εσύ...

—Μά δεν είμαι καλεσμένος, άπάντησε, θές να με πούνε «παρασίτος»; Δεν φτάνει που με λένε «μαθητή του Σωκράτη»; Θες να μου κολλήσουν κι' άλλο παρατσούκλι;

—'Όχι δά, είπε ο Σωκράτης χωρίς να πειραχθώ. Δεν έχω φόδο να πάρω και δεύτερο, τό πρώτο εινε ισχυρότερο. 'Αλλωστε ο καλεσμένος σ' ένα γεύμα έχει δικαίωμα να πάρη άλλον ένα μαζί του.

Στά χρόνια αυτά του Σωκράτη, ο παρασιτισμός ήσαν κάτι το ύποτιμητικό και καθένας απόφυγε να τού κολλήσουν τέτοια ρετινιά.

'Αλλά ο σελέμης του Λουκιανού έχει άλλη γνώμη...

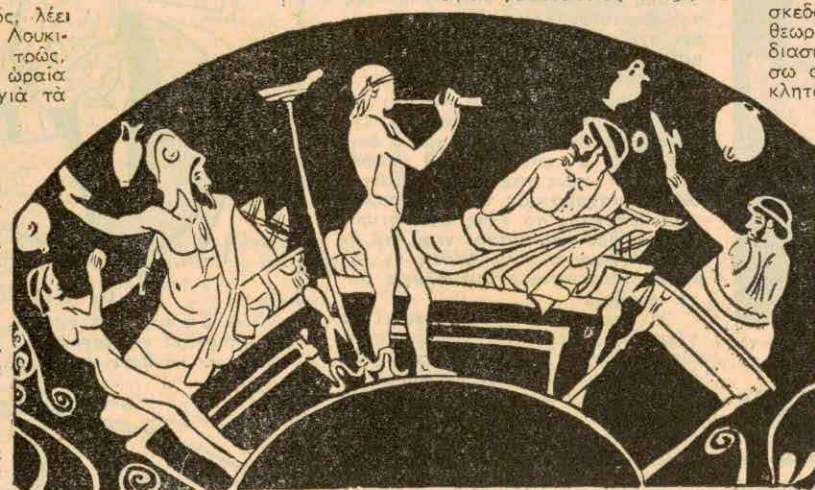
«Μέσα σ' ένα γλέντι, λέει, ποιος μπορεί να συναγωνισθώ μ' έναν παρασίτο όταν ληή άστεία ή όταν τρώη; Καί ποιος διασκεδάει περισσότερο τους γλεντιέδες; 'Ο σελέμης ή ο φιλόσοφος; 'Εμένα τουλάχιστο μου φαίνεται πως ο φιλόσοφος μέσα σ' ένα γλέντι εινε σαν ένας σκύλος στο λουτρό... 'Ο σελέμης εινε ο απαραίτητος στο γλέντι, ενώ ο φιλόσοφος όχι... 'Ο σελέμης δεν νοιάζεται για τίποτα και εινε πάντα ξεπληρωμένος, χωρίς να δουλεύη, σαν βασιλιάς... Καί εινε άνάγκη ν' αναφέρω για να παραστήσω την ευτυχία του, πως μόνον αυτός, ούτε φυτεύει, με τα χέρια του φυτό, ούτε πιάνει αλέτρι, μά άσπαρτα και άκαλλιέργητα τά γλεντείει!».

Ο παρασιτισμός ήσαν, όπως καταλαβαίνει καθένας, στην άοχη ένα μέσον των πρωτόγονων κοινωιών να μετριάσουν τη δυστυχία οργάνωνοντας κοινά συστάσι για τις φτωχότερες τάξεις. 'Ηταν μαζί και μια γιορτή, ένα λαϊκό πανηγύρι μέσο του οποίου οι άρχοντες, τό κράτος τό ίδιο, έρχόταν σ' έπαση με τό λαό κι' έδειχνε τη συμπόνια του γι' αυτόν. Οι οργανωμένες κοινωνίες είχαν στη νομοθεσία τους σαν απαραίτητα όρο την οργάνωσι κοινών λαϊκών συσσιτών. 'Αλλά φυσικά δεν είχαν ακόμα τη γενική μορφή που είχαν στα κατοπινά χρόνια τα καθαυτά λαϊκά συσσίτια, οι «εστιασείες».

'Αλλά με τον καιρό ο θεσμός αυτός ξεπέρασε όπως πολλοί άλλοι ευεργετικοί θεσμοί. Κατάντησε πλέον ένα μέσο για να ζουν μερικά «εξυπνοί» εις βάρος των άρχόντων και των πλουσιών ή ακόμα και εις βάρος του ίδιου τό κράτους τότε κρατικού προϋπολογισμού. Στον 5ο αιώνα, όταν ή 'Αθήνα έφτασε στην πολιτική ή οικονομική της ακμή, ο παρασιτισμός και οι παρασίτοι ήσαν πραγματικά «παρασίτοι» με τη σημερινή σημασία της λέξεως που ετρέφοντο άσχημονούτες εις βάρος των άλλων.

Ο τύπος του παρασίτου, ξεπέρασε ακόμα πιο πολύ στις ημέρες μας. Μά δεν έλειψε έντελώς κι' ούτε θα λείψη ποτέ.

Γ. ΛΑΜΨΙΔΗΣ

Σκηνή συμπόσιου. ('Από αθηναϊκό άμφορέα του 5ου αιώνας).

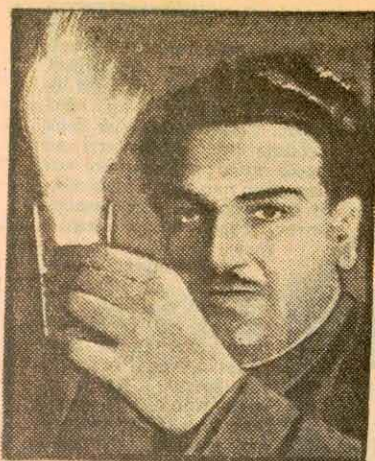
ΟΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΙ

Η ζωή στην αρχαία 'Ελλάδα

Ένας παρασίτος. (Παραστάσις σε αθηναϊκό κύλικα).

ΑΡΤΟΥΡ ΑΛΙΝΓΚ

Ο μαχαράγας της Γιορτζίας και το ποτήρι με τη φλόγα!

Η Λέσχη των «μάγων» ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

«Θαύματα» με την τηλεόρασι

Πριν από λίγες εβδομάδες, οι κάτοικοι δεκάτων τηλεοράσεων, στο Λονδίνο, μπόρεσαν να παρακολουθήσουν ένα αληθινό θαύμα: η παρουσίαση των καταπληκτικότερων «τρύκ» ταχυδακτυλουργίας και θαυμαστοποιίας. Η Λέσχη αυτή ιδρύθηκε το 1905. Μερικά χρόνια προηγουμένως, ένας νέος μαθητευόμενος ωρολόγοποιος, ονόματι Τζων Νέβιλ Μάσκελντ, έλαχε να παρακολουθήσει μια ταχυδακτυλουργική παράσταση των αδελφών Ντάβενπορτ. Το μάτι του, εξασκημένο στους λεπτούς μηχανισμούς των ρολογιών, διέκρινε τα κρυφά συνεργα με τα οποία επιτύχαναν τα «θαύματα» τους οι δύο αδελφοί. Αποφάσισε τότε να τα απομιμηθεί, τα κατάφερε καλά κι άρχισε να δίνει κι αυτός παραστάσεις, μόνο και μόνο για να εξευτελίσει τους αδελφούς Ντάβενπορτ.

Σιγά-σιγά όμως, κυριεύθηκε απ' το πάθος αυτής της τέχνης, έπληνε κι άλλα πολλά τρυκ κι άφισε τα ρολόγια για να γίνει θαυμαστοποιός. Μελέτησε κι έκμεταλλεύθηκε επιτηδεια τις εφευρέσεις του φωτός, του ήχου, της θερμότητας, της υδροδυναμικής.

Έτσι, ο πρώην ωρολόγοποιος έκανε χρυσές δουλειές επί 31 χρόνια. Ύστερα, μαζί με δυο έρασι-τέχνες μιμητές του, ίδρυσαν τη «Μαγική Λέσχη», κι ο Μάσκελντ έγινε πρόεδρος της. Μέλη της ένεγράφησαν όλοι οι άλλοι ταχυδακτυλουργοί και θαυμαστοποιοί της Αγγλίας, έρασιτέχνες κι επαγγελματίες.

Σήμερα, η Λέσχη στεγάζεται σ' ένα θαυμάσιο κτίριο κι έχει αποκτήσει ένα μουσείο «μαγικών αξιοπεριεργών» και μια βιβλιοθήκη από 3.000 παλιά και νέα βιβλία περί μαγείας, ταχυδακτυλουργίας και αποκομφισμού.

Απ' τα 1.300 μέλη της, ένα μεγάλο ποσοστό, ως 25%, είναι έρασι-τέχνες—γιατροί, δικηγόροι, καλλιτέχνες, κλπ. Ο περίφημος συγγραφέας Ρύντιγκαρ Κίπλινγκ είχε έγγραφο άλλοτε σ' αυτή τη Λέσχη. Ένα απ' τα σημερινά της μέλη είναι ο γαμπρός του Τζορτζιάν.

Είναι εύκολο να γίνει κανείς απλό μέλος. Αρκεί μόνο να υποβάλει μια αίτηση και να πληρώσει το δικαίωμα έγγραφης. Για να εισχωρήσει όμως στην ομάδα των έκλεκτων, που ονομάζεται «Εσωτερικός Κύ-

κλος», πρέπει πρώτα να υποστή μ' επιτυχία δύο δοκιμασίες, εμπρός σ' εκατοντάδες θεατές—μέλη της Λέσχης και φίλους των. Δεν είναι καθόλου εύκολο, βέβαια, να καταφέρει να ξεγελάσει τόσοι ειδικοί. Ακόμη και πολλοί επαγγελματίες ταχυδακτυλουργοί απέτυχαν σ' αυτές τις «εξετάσεις», όπως π. χ. ο καθηγητής Λόου, ο εφευρέτης της «χημικής μαγείας».

Η πρώτη δοκιμασία γίνεται 18 μήνες το λιγότερο μετά την έναρξη στη Λέσχη. Κάθε χρόνο επιτυγχάνουν σ' αυτήν 6—10 υποψήφιοι. Απ' τους περυσινούς διακρίθηκε ο μαχαράγας της Γιορτζίας, που κατάφερε το εξής πρωτότυπο τρυκ: Πήρε ένα ποτήρι νερό, το ήπιε, ύστερα φύσηξε μέσα, κι άμεσως ξεπετάχτηκε μια φλόγα απ' το ποτήρι!

Η δεύτερη δοκιμασία μπορεί να γίνει 18 μήνες μετά την επιτυχία της πρώτης. Όταν όλα τα μέλη ομολογήσουν ότι δεν κατορθώνουν να ξεγηγούν ένα τρυκ κάποιου συναδέλφου τους—πράγμα που συμβαίνει μόνο μία φορά στα 5 χρόνια—αυτός που το επινόησε το κρατάει μυστικό. Κάποτε, το παίρνει μαζί του στον τάφο. Συχνότερα όμως το ανταλλάσσει με ίσης αξίας τρυκ άλλου θαυμαστοποιού, ή το κληροδοτεί σ' ένα φίλο του, ή το καταθέτει στα αρχεία της Λέσχης.

Μερικά απ' τα τελευταία εξυπνότερα κόλπα των μελών της Λέσχης είναι τα εξής: Ο ταχυδακτυλουργός παρουσιάζει 52 τραπουλόχαρτα τελείως λευκά. Ύστερα κάνει να εμφανισθούν τα σχέδιά τους, πρώτα στη μία κι έπειτα στην άλλη όψη τους, ένα-ένα. Τέλος, τα ανακαίνει άσπρα, όπως στην αρχή.

Η παίρνει ένα δαχτυλίδι, το σκεπάζει μ' ένα μεταξωτό μαντήλι και δαγάζει κατόπιν από κάτω ένα κλουδί μ' ένα ζωντανό πουλί. Φυσικά, αυτά τα τρυκ γίνονται με αυστηρό έλεγχο, που δεν κατορθώνει ωστόσο να αποκαλύψει.

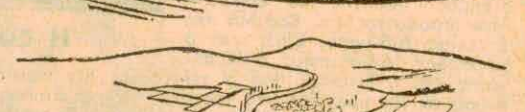
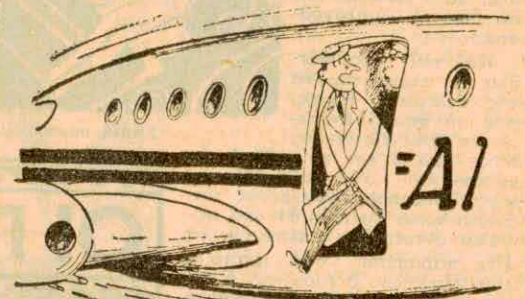
Η Λέσχη έχει προκηρύξει άμοι-δη, 1000 λιρών για όποιον θα μπόρεση να παρουσιάσει το περιφημο φακρικό τρυκ του τεντωμένου σκοινιού, που γίνεται ως εξής: Ο θαυμαστοποιός διατάζει ένα σκοινί να σταθεί κατακόρυφο και τεντωμένο στον αέρα, χωρίς να ναι δεμένη πουθενά ή απάνω άκρη του, κι ύστερα ένα παιδί σκαρφάλωνει σ' αυτό και εξαφανίζεται όταν φτάνει στην κορυφή του. Αρκετοί αξιοπιστοι μάρτυρες (άκομη κι ένας πρώην αντιβασιλεύς των Ινδιών) βεβαιώνουν ότι είδαν με τα μάτια τους να γίνεται από φακρήδες αυτό το παιγνίδι. Ωστόσο κανείς δεν παρουσιάστηκε ως τώρα για να διεκδικήσει το βραβείο της Λέσχης, γιατί ο φακρής που έκτελει το τρυκ είναι πάντα ισχυρότατο μέντιουμ, έχει εξασκηθεί επί χρόνια και «μεταδίδει» στους θεατές την ει-κόνα του κατακόρυφα τεντωμένου σκοινιού και του παιδιού που σκαρφάλωνει σ' αυτό, γιατί το σκέπτεται ταυτοχρόνως έντονα. Επηρεάζονται άλλωστε, όπως αποδείχτηκε, μόνον όσοι στέκουν γύρω του. Ένα άτομο που στέκεται μακριά δεν βλέπει παρά το φακρή βαθεία δυ-θισμένο στη σκέψη του.

Υπάρχει εξ άλλου στη Λέσχη μια «Επιτροπή Αποκρυφιστών», που έχει αποστολή της ν' αποκαλύπτει τα ψευτο-μέντιουμ που εκμεταλλεύονται την ευπιστία των πλάνθους. Αυτό δεν σημαίνει ότι τα μέλη της «Μαγικής Λέσχης» δεν πιστεύουν στον πνευματισμό. Αντιθέτως, τα πιο πολλά είναι θερμοί όπαδοί του, όπως άλλωστε οι περισσότεροι Αγγλοι. Αλλά προσπαθούν να τον απαλλάξουν απ' τους άπατεώνες εκμεταλλευτές του.

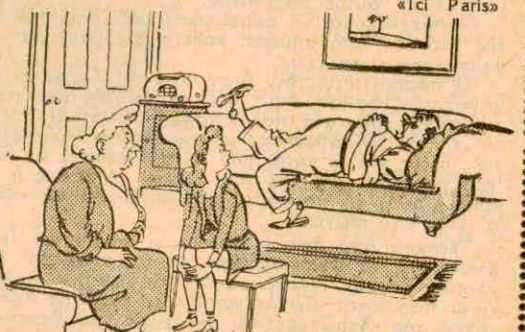

ΟΙ ΑΙΩΝΟΒΙΟΙ

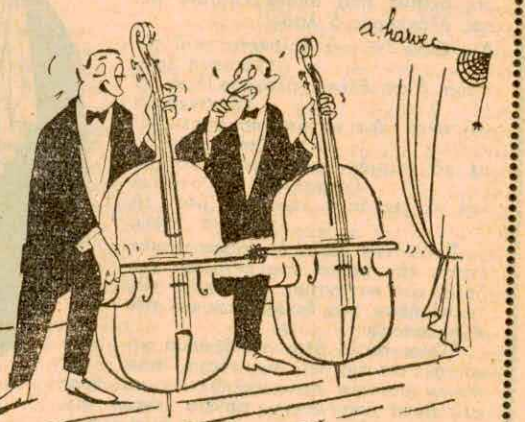
—Σε πενήντα χρόνια, γράφει η εφημερίδα, θα μπορούμε να πηγαίνουμε στη σελήνη!... Βρε τι έχουν να δουν ακόμα τα μάτια μας!...

—Κατεβαίνω άμέσως και πηγαίνω κατ' ευθείαν στη εταιρεία για να κάνω τα παραπάνω μου!... «Ici Paris»

—Στην αρχή, κορούλα μου, δεν μου πολύ άρεσε ο μπαμπάς σου... Αργότερα όμως οι ευνε-νικοί τρόποι του με σκλαδίσανε!...

Εξυπνάδα!...

«Samedi-Soir»

ΤΑ ΜΩΡΑ ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΑ

Το ντύσιμο, ο περίπατος κι' η διατροφή τους

«Αν έχετε ώρισμένες αμφιβολίες για την περιποίηση που χρειάζονται τα μωρά το χειμώνα, συμβουλευθείτε τις παρακάτω οδηγίες της παιδιατρικής Ζοζεφίν Κέννον:

1) Σε ποιά θερμοκρασία πρέπει να διατηρηθεί το δωμάτιο του μωρού το χειμώνα;

«Αν είναι υγιές το παιδί, στους 20 βαθμούς την ημέρα και στους 16 τη νύχτα.

2) Πρέπει να ντύσουμε με μάλλινο το μωρό;

Μπορούμε να του φορέσουμε ένα μάλλινο πουλόβερ ή ένα πλεκτό σάλι, όχι όμως κα-τάσκακα.

3) Τι μπορούμε να κάνουμε, αν η επαφή του μάλλιου του προκαλεί εξάνθημα;

Θα συμβουλευθούμε τότε το γιατρό. Ίσως να πρόκειται πε-ρί αλλεργίας. Σε τέτοιες περιπτώσεις, μπορούμε ν' αντικα-ταστήσουμε τα μάλλινα ρούχα και σκεπάσματα με βαμβακε-ρά ή από ρεγίον ή νάιλον.

4) Πώς μπορούμε να ξέρου-με αν το μωρό φορη περισ-σότερα ή λιγότερα απ' όσα πρέπει;

Περνούμε τα δαχτυλά μας με σα απ' το γαϊάκι του. «Αν νοι-ώσουμε ιδρωμένο το στήθος ή την πλάτη του, είναι πολύ ζε-στά ντυμένο. Το αντίθετο συμ-βαίνει αν είναι κρύο το σώμα του. Πάντως, δεν αρκεί ν' α-γίζουμε τα χέρια του, γιατί τα χέρια των μικρών παιδιών είναι συνήθως κρύα εκ φύσεως. Πρέ-πει όμως να έχουν ροζ χρώμα τα δαχτυλά του και τα χεϊλά-κια του. Άλλοιώς, σημαίνει ο-τι κρύωνει.

5) Τι ρούχα και σκεπάσμα-τα χρειαζόμαστε τη νύχτα;

Ένα νυχτικό ή πιτζάμα από φανέλλα του εξασφαλίζει άνε-τες κινήσεις κι' επιτρέπει ν' α-ποφύγουμε τα πολύ βαρειά σκεπάσματα. Τα σεντόνια κι' οι κουβέρτες πρέπει να ναι στε-ρωμένα στο στρώμα έτσι ώ-στε να μη φεύγουν απ' τη θέσι τους, συγχρόνως όμως να μη δυσκολεύουν τις κινήσεις του παιδιού.

6) Σε ποιά ηλικία πρέπει ν' αρχίζουμε να δαγάζουμε πε-ρίπατο το μωρό;

Απ' την 4η ή την 5η βδο-μάδα της ζωής του, το δαγ-άζουμε στο ύπαιθρο επί 20—30 λεπτά της ώρας, αν ο και-ρός είναι καλός. Σιγά-σιγά αυ-ξάνουμε το χρονικό αυτό διά-στημα σε ώρες ολόκληρες. Φυ-σικά, προτιμούμε τις ώρες με- τον περισσότερο ήλιο, δηλαδή 10—11 το πρωί και 3—4 το απόγευμα.

7) Πότε δεν επιτρέπεται ο περίπατος του μωρού;

Όταν φυσάει άνεμος και ση-κώνει σκόνη, όταν χιονίζει, ο-ταν υπάρχει υγρασία, όταν λυ-ώνη το χιόνι κι' όταν η θερμο-κρασία έχει κατεβεί κάτω απ' το μηδέν. «Αν φυσάει άπλω-ς κρύος άνεμος, δεν το δαγάζει, αρκεί να μην το χτυπήσει στο πρόσωπο.

8) Οι ακτίνες του ήλιου μπορούν να βλάψουν τα μάτια του μωρού;

Προτιμώτερο είναι να μην τ' αφήνουμε ν' αντικρύει απ' ε-υθείας τον ήλιο, μολονότι τα βλέφαρά του εξασφαλίζουν μια καλή προστασία όταν κλείσει τα μάτια του. Γυρίζουμε λοι-πόν το άμαξάκι του έτσι ώστε ο ήλιος να φωτίζει το πρόσω-πό του, αλλά χωρίς να βρί-σκεται αντίκρυ του. «Ας μην ξεχνάμε εξ άλλου ότι ο ήλιος μπορεί να προκαλέσει εγκαύ-ματα στο ευαίσθητο δέρμα του.

9) Πόση ώρα μετά το μπά-νιο του μωρού μπορούμε να το δαγάζουμε περίπατο;

«Οχι πριν περάσει μία ώρα το λιγότερο.

10) Πώς μπορούμε να προ-φυλάξουμε το παιδικό δέρμα απ' το σκάσιμο;

Για να μην κινδυνεύει απ' τον ήλιο και τον άνεμο, το α-λείφουμε με μία ειδική λοσιόν ή με κολντκρη ή με βουτυρο-κακασ, πριν το δαγάζουμε πε-ρίπατο. Ίδιως απαιτούν περισ-σότερη προφύλαξη τα μάγουλα, το πηγούνι και τα χείλη του.

11) Παθαίνουν τα μωρά κρυοπαγήματα σ' αυτά ή στα δαχτυλά;

Ναί, αν τα δαγάζουμε έξω με παγωνιά. Σε τέτοια περιπτώ-σι, πρέπει να τα ντύσουμε ζε-στά, αλλά να μην τα φορτώ-νουμε με σκεπάσματα που εμ-ποδίζουν τις κινήσεις τους. Σκεπάζετε τ' αυτά τους με τη σκούφια τους. Βεβαιωθείτε πάν-τως ότι μπορούν ν' αναπνέουν ελεύθερα.

12) Ποιές είναι οι συνέπειες της δυνατής παγωνιάς στα παιδικά μάγουλα;

Μπορεί να σχηματισθούν κά-τι άσπρα και λίγο σκληρά ση-μάδια, που μένουν άσπρα ή μελανιάζουν όταν το παιδί μη-νη κατόπιν σ' ένα ζεστό δωμάτιο. Μην τα τρίβετε ποτέ. Σε μερι-κές βδομάδες, θα χαθούν μόνα τους. Στο διάστημα αυτό, δεν δαγάζουμε το παιδί στο κρύο.

13) Πρέπει να δίνουμε μου-ρουνόλαδο στο μωρό το χει-μώνα;

Ναί, το χειμώνα ιδίως χρει-άζεται μουρουνόλαδο ή βιταμί-νες Α και D. Οι γιατροί συνι-σταούν να συνεχίζεται η χορή-γηση των βιταμινών όλο το χρόνο, ως ότου φτάσει το παι-δί στην εφηβική ηλικία.

14) Χρειάζονται τα μωρά άλλες βιταμίνες το χειμώνα;

Αυτό εξαρτάται απ' το αν υπάρχουν αρκετές στην τροφή τους. Διαφορετικά, μπορεί να χρειαστούν βιταμίνες Β ή C. Αυτό θα μάς το πη ο γιατρός.

15) Τα μωρά κρυολογούν πο-λύ το χειμώνα;

Μερικά είναι ιδιαίτερος ευαί-σθητα στα κρυοπαγήματα. Τα προφυλάσσουμε λοιπόν όσο το δυνατόν από κάθε επαφή με α-τομα κρυολογημένα. Κι' αν παρουσιάσουν συνάχι, πυρετό ή δήχα, καλούμε άμέσως το γι-ατρό, για να προλάβουμε σο-βαρώτερες επιπλοκές.

16) Ο χειμώνας είναι υγιει-νή εποχή για τα μωρά;

Μάλλον, ναί. Παρουσιάζει, βέβαια, το μειονέκτημα ότι τα παιδιά παθαίνουν εύκολα διά-φορες αναπνευστικές ασθέ-νειας. Έχει όμως περισσότερα πλεονεκτήματα. Λείπει τότε ο κίνδυνος των αλλοιώσεων των τροφών. Ο ψυχρός αέρας τονώ-νει τον παιδικό οργανισμό. Με- την κίνηση στο ύπαιθρο, το μω-ρό αποκτά υγεία, χρώμα και ζωτικότητα.

Χρόνια πολλά, Δημητράκη

Έλέγετο Δημητράκης Χαρ-πίδης. Καί λέω «έλέγετο» διό-τι δεν λέγεται πλέον και θα ήθελε παρακάτω το γιατί. Έ-παγγελλαν δημόσιος υπάλλη-λος. Βαθμός εισηγητό. Όρ-γανικός μισθός δραχμαί τε-τρακόσιες έξηντα χιλιάδες και με κάτι υπερωρίες κι' ένα-δυο συμβούλια γενικά μηνιαία ά-ποδοχα περίπου κάνα οχτακο-σάρι.

Κοστούμια φτηνή, τριμμένη και... τακτική πελάτισσα του μαγαζιού εκείνου που διαφημ-ίζει «μαντάρω και μπαλώνω έ-πιστημονικώς, σχίσμο, κάψιμο και τα τοιαύτα». Μετρημένη ζωή έκανε ο Δημητράκης. Με τα δόντια την κράταγε κείνη τη ρημάδα την αξιοπρέπεια! Μό-νος του μπαλωνόταν, μόνος του πλενόταν — για να πληρώσει σήμερα πλουστικά πρέπει να-σαι τουλάχιστον καταχραστής του ΟΑΠ—και μόνος του τη-γάνιζε δυο αυγούλακια στο κα-μινέτο ή έδραζε το τσαγάκι που αποτελούσε μαζί με παξι-μάδια κι' έληες το βραδυνό φαγητό του. Βέβαια, δεν έστε-ρειτο και τα πάντα ο χριστι-ανός: Καί τη μορταδελίτσα του την είχε, και το τυράκι του κι' έκατο δρασμάκια ούζο ά-γόραζε κάθε μήνα για να πι-νη κανένα όταν γυρίζει κατό-κος απ' τη δουλειά το με-σημέρι.

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Τέλος πάντων. Η ζωή του Δημητράκη κυλούσε σοβαρή, μετρημένη και απολύτως ευ-πρεπής. Μέχρι κινηματογράφο κατάφερε να πάη μία φορά το μήνα. Όταν γινότανε τμημα-τάχης θα μπορούσε να πηγαί-νι και δυο!

★

Αλλά έλέγετο Δημητράκης! Θα πήτε τί σημασία είχε αυ-τό; Καπως θα έλεγετο. Η Δη-μητράκης η Νικολάκης η Κω-στάκης η Γιαννάκης. Το ίδιο δεν είναι; Είναι το ίδιο. Δηλαδή... το ίδιο δυστύχημα!... Ο Δη-μητράκης μας, ως τώρα, είχε αποφύγει τις τραγικές συνέ-πειες. Μόλις έφτανε η τρομα-κτική γι' αυτόν ημέρα του Α-γίου Δημητρίου κλειδαμπαρω-νότανε στο δωμάτιό του και τώρριχνε στον ύπνο μακάριο!

Αργία ήταν, ύπουρο έσο δεν υ-πήρχε. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

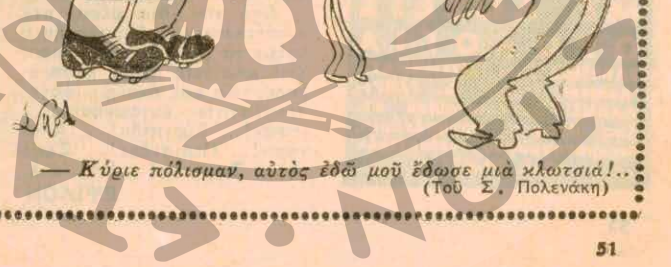
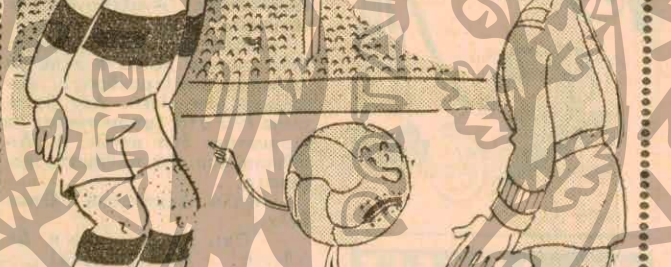
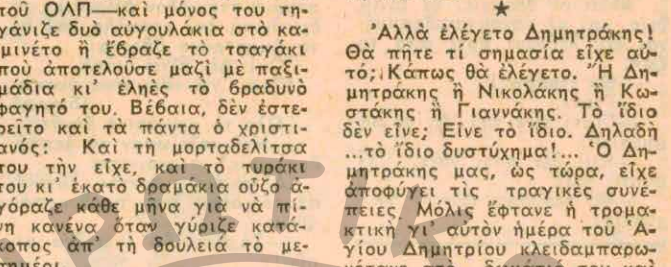
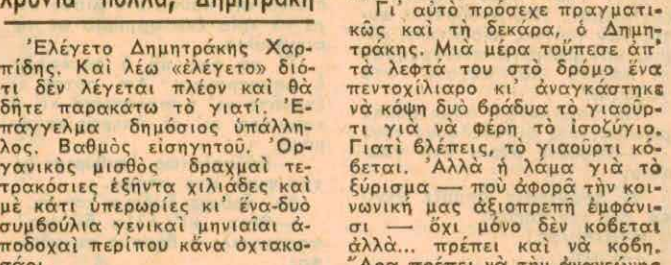
Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Αλλά όλα κανονισμένα μα-θηματικά και ρυθμισμένα με- το δισδιά. Όταν του ξεφου-πρήζε, τί ανάγκη είχε να κυ-...

Κύριε πόλιση, αυτός εδώ μου έδωσε μια κλωταϊά!...

(Του Σ. Πολυδάκη)

κλωφόρη; Για ν' ακούη τὰ δ-
χληρά εκείνα καὶ ἡλίθια «αὐ-
νία-πολλά» ἢ γιὰ νὰ ὑποχρεω-
θῇ νὰ κερᾷ τίποτε οὐζᾶ,
πράγμα πού θά ἐσήμαινε κατα-
στροφή;

—Εἶσι τῇ «σκαπουλάριζε»
μιά χαρά καὶ τὴν ἐπομένη, πη-
γαίνοντας στὸ γραφεῖο, μόλις
ἀκούσε κανένα θρασύ συνάδελ-
φο νὰ μιλά γιὰ κέρασμα, τὸν
ἀποστομόωνε:

—Ἡ γιορτὴ μου ἦτανε
χτές! Δὲν εἶνε σήμερα.

—Ἀλλὰ φέτο;

Φέτο τὰ πράματα ἦτανε σκού-
ρα, σκουρότατα μάλιστα! Ἡ
ἡμέρα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου
ἐργασίμος! Ἀκούε ἐκεῖ ἐργά-
σιμος! Τοῦ Ἁγίου Δημητρίου
ἐργασίμος; Πού ἀκούστηκε αὐ-
τό; Ἐν ταῦτοις ἀκούστηκε, κύ-
ριε, καὶ μάλιστα πειθαρχήσαν
οἱ πάντες καὶ πῆγανε στὸ
γραφεῖο!

Τὴν παραμονὴ ὁ Δημητράκης
ρῶτησε τοὺς συναδέλφους του:

—Θάρρῃτε αὐριο στὸ γρα-
φεῖο;

—Ἡ ἀπάντησις ὑπῆρξε γενι-
κὴ καὶ κενὴ χωρῶς:

—Βεβαίως!

—Γιατί;

—Νὰ χάσουμε τίς ὑπερω-
ρίες;

Τὸ μελέτησε τὸ ζήτημα Βε-
βαίως. Ἦτανε σοβαρό. Ἦταν
ἀπώλεια τουλάχιστον τριῶν γι-
αουρτιῶν! Δὲν εἶνε «παῖζε-γέ-
λασε»;

Καὶ τὸ πρῶτ' τοῦ Ἁγίου Δη-
μητρίου κατέφθασε, φρέσκος,
σοβαρός κ' εὐσυνειδήτος στὸ
γραφεῖο:

—Χρόνια πολλά!

—Εὐχαριστῶ!

Ἀλλὰ οἱ θρασεῖς, οἱ ἀναι-
δοί, καὶ οἱ κακοανατεθραμμέ-
νοι δὲν λείπουν ποτέ ἀπὸ τῆ
ζωῆ:

—Θὰ κέρασης!

—Γιατί;

—Γιατί εἶνε τοῦ Ἁγίου Δη-
μητρίου.

—Καὶ δὲν πάει νάνε; Τί
φταίω γώ!

—Θὰ κέρασης. Δὲν τὴ γλυ-
τώνεις!

• Μποράρετε
τὰ χεῖλ᾽ ὡς
γιὰ νὰ χαρῆτε
τὰ φίλια.

**ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΟΡΟΛΟΓΙΑ**
ΕΛΒΕΤΙΚΑ καὶ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
Ἀριστὴς Τέχνης Δ. ΓΑΒΡΙ-
ΛΑΚΗΣ Πανεπιστημίου εἰ-
τος δόφρος, παρακείμενος
κινηματογράφου «Μοντιάλ»
Τηλ. 28-407

Τοῦ ἀνέθηκε τὸ αἶμα στὸ κε-
φάλι, τόσο πού φοβήθηκε πῶς
αὐτὸ τὸ ζεστὸ ζωντανὸ ὕγρα
πού τοῦκαίγε ὁλόκληρο τὸ ἐσω-
τερικὸ καὶ τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ
κρανίου, θὰ τὸν ἐστέλενε στὸν
ἄλλο κόσμον.

—Δὲν κερᾶω τίποτε! εἶπε
ἀποφασιστικά.

Κεῖνὴ τὴν ὥρα μπήκε μέσα
ὁ διευθυντής. Πῶς διάολο τοῦρ-
θε; Κάθε χρόνο μιὰ φορὰ ἐμ-
παίνει.

—Χρόνια πολλά! λέει τοῦ
Δημητράκη.

Καὶ τοῦ δίνει τὸ χεῖρ.
—Θὰ κέραση, κύριε Διευ-
θυντά! λέει ὁ θρασύ ὑπάλλη-
λος.

—Α, βεβαίως! λέει κ' ὁ
διευθυντής πούπαινε μισθὸ πε-
ρὶ τὰ τρία ἑκατομμύρια μὲ τὰ
συμβούλια.

Τί νὰ τοῦ πῇ ὁ φαυκαρὸς
ὁ Δημητράκης; Ἀπ' αὐτὸν ἐ-
ξηρτάτο κ' ἡ προαγωγή κ' ἡ
καριέρα κ' οἱ ὑπερωρίες ἀ-
κόμα.

—Εὐχαριστῶς... ψιθύρισε μὲ
τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

Κ' ἔθρανε δώδεκα κονιάκ.

—Φέρε κ' ἄλλα δώδεκα!

παρηγγεῖλε ὁ θρασύς συνάδελ-
φος.

—Ἐνα Δημητράκη τὸν ἔχω-
με! εἶπε ὁ διευθυντής, λες καὶ
τὸν εἶχε ὁ θρασύς πληρωμένο!

Ἦρθαν καὶ τ' ἄλλα δώδεκα.

Ἀλλὰ τώρα, μὲ τὸ δεύτερο κον-
ιάκ καὶ μὲ κάτι «στην ὑγεία»
σου Δημητράκη, τοῦ χροῦνο
τμηματόχρη, πού τοῦλεγε ὁ
διευθυντής, ἐνθουσιάζτηκε ὁ
Δημητράκης κ' ἄρχισε νὰ κε-
ρᾶω χωρὶς πείσι... Κονιάκ, οὐ-
ζα, μπύρες, μεζέδες. Τὸ με-
σημέρι τοὺς δοῖκε σὲ μιὰ ψη-
σταριά στὴν ὁδὸν Δωροῦ μὲ τὸ
διευθυντὴ ἐπὶ κεφαλῇ καὶ μὲ
τὸ Δημητράκη ἄδοντα:

—Ὦχ! Δὲν δίνω διδρα.

Εἶμαι γὼ τσαχπίνια παιχνι-
(διδρά!)

—Ὅλο τὸ μνηϊάτικο ἔφυγε.

—Μοῦ τελείωσαν τὰ λεπτὰ.

δυστυχῶς! ἀνακοίνωσε

Ἀλλὰ ὁ διευθυντής, εὐγενέ-
στατος ὥπως ἦταν προθυμοποι-
ήθηκε:

—Σὲ δανεῖζω ἐγὼ ἓνα μι-
σθό!

Ὁ δεύτερος μισθὸς φαγώ-
θηκε στὰ «μπουζούκια».

Καὶ τὴν ἐπομένη τὸ πρῶτ',
μὲ βαρὺ κεφάλι καὶ σὲ κακὰ
χάλια, ὁ Δημητράκης πῆγε στὸ
γραφεῖο καθυστερημένος μισθὸ
ὥρα καὶ στὸ πρῶτο ἔγγραφο
πού πέρασε ἀπ' τὰ χεῖρια τοῦ
ὑπεγράφει:

«Ἀναξίμανδρος Χαρηπίδης»!

Τὸ εἶδε ὁ διευθυντής καὶ τὸν
κάλεσε:

—Τί ἔπαθες, Δημητράκη;

Τρελλάθηκε; Ἀναξίμανδρος ὑ-
πέγραψες;

—Μάλιστα, κ. Διευθυντά.

Ἀπὸ σήμερα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ
λέγωμαι Ἀναξίμανδρος! Δι-
καίωμά μου εἶνε... Δὲν ξανα-
τρῶω ἐγὼ στὰ «μπουζούκια» τὸ
γιαουρτάκι δυὸ μηνῶν, κ. Δι-
ευθυντά μου. Τὰ παθήματα μα-
θήματα.

—Καλὰ, Δημητράκη. Ὅπως
θέλεις.

—Ὅχι, «Δημητράκη» κ. Δι-
ευθυντά! «Ἀναξίμανδρος»!

Ἀπὸ τὴν ἴδια μέρα, πέν-
ταδάελφοι τοῦ Δημητράκη ἔ-
λαξαν τὰ μικρά τους ὀνόμα-
Καὶ μπαίνει τώρα μέσα ὁ
ὑπουργεῖο καὶ ἀκούει... ἀχο-
ρεπτότατες ἐπιφωνήσεις...
νοφῶν!... Εὐριπίδη!... Ἀναξί-
γώρα!... Περιάνδρη!... Σωκρά-
τη!... Σοφοκλή!... Κτλ. κτλ.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ν. Μαριάκη. Τζιμπούτι. Ὁ Harry Edwards εἶνε ὑπαρκτό
πρόσωπο καὶ ἡ διευθύνσις τοῦ εἶνε ἡ ἐξῆς Butrow Lea, Shere Guild-
ford, Surrey, England. Διογένην Ράκκον, Ἀργυροστόλιον-
Κεφαλληνίας: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν εὐχὴν σας καὶ σὰς τὴν
ἀναποδοῖσθε. Δὲν ἔχομε ἀκόμα τὴν ἀκριβὴ διευθύνσις τῆς Πατρί-
δος. Ἀν διαζέστε πολὺ, γράψτε τὴν στὴν ἀκόλουθον διευθύνσις:
Patricia Roc, C/o Cinémond, 2 avenue Malignon, Paris France.
Δὲν ἔχομε ἀν θὰ λάβῃ ἀσφαλῶς τὸ γράμμα σας, ἀλλὰ πάντως
ὕπαρχουν μεγάλες πιθανότητες νὰ φθάσῃ στὸν προορισμὸ τοῦ. Μό-
λις πληροφορηθῶμε τὴν ἀκριβὴ διευθύνσις τῆς θὰ σας τὴν δώσωμε
ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς. Δυὸ φίλες, Βούλα: Ἀπευθύνετε τὸ
γράμμα πού προορίζετε γιὰ τὴν καλλιτέχνισσάν σας: Σωμαιοὶ ἡ-
θοποιοὶ. Σατωδριάνου 52, Ἀθήναι. Ἀκην Μάρς, Ἐνταῦθα: Δὲν
ἐπιτρέπεται στὴν Ἑλλάδα ἡ λειτουργία ἱδιωτικοῦ ραδιοφώνου
ἐκπ. πομπῶν. 100, Δυστυχισμένον ἀνάντηρον: Ἡ διευ-
θύνσις πού ζητᾶτε εἶνε: Wilde Sisters, Warner Bros Studio, 400
West Olive Street, Burbank, Calif. U.S.A. Τὸ γράμμα σας τότε μόνο
θὰ διεισθῇ ἀν τὸ συντάξετε στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Κ. 5, Ἰω-
αννίνα: Δὲν ἔχομε αὐτὴ τὴν στιγμή τὴν διευθύνσις πού μᾶς ζητᾶτε.
Θὰ σας τὴν δώσωμε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς μόλις τὴν πληροφορηθῶ-
με. Τὰς Γεωργιάδην, Πάτρας: Τὸ περιοδικὸ μᾶς ἔ-
χει ὡς ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύῃ συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Ὅσον ἀ-
φορᾷ τὰ πρῶτα γινώμην μᾶς γιὰ τὰ δυὸ ποιήματά σας γιὰ νὰ εἰ-
μὸς εὐκρινεῖς, δὲν μᾶς ἐνθουσίασαν. Πρόκειται μάλλον γιὰ στί-
χους ἀρχαίους πού δὲν σηκώνουν καμμία κριτικὴ. Μεταφέρωμε ἐ-
δὴ δυὸ τετράστιχα, τὸ πρῶτο ἀπ' τὸ «Ὀνειρό» καὶ τὸ δεύτερο ἀπ'
τὸ «Ἀποχαιρετιστήρι»:

Ρωμαντικά σὰν σὲ θωρᾷ
ἀγέρωχ σὲ βλέπω
σὰν ἀμαζόνα σὲ θεωρᾷ
στὴ μνήμη πάντα σ' ἔχω.

Λουλοῦδι μωσχόστολίστο, παραμυθένιο στέμμα,
πλοῦτε, χρυσάφι τῆς ζωῆς, ἀγγελικὸ μωρὸ
τῆς φύσης σὺ παιδί σωστό, τοῦ Μᾶη κάποιο σπέρμα
χαίρε γιὰ πάντα ἄγγελε, ὄνειρο μ' γλυκό.

Ἀπόστολον Τζοδάραν, 574 Τ.Π. Σ.Τ.Γ. 917 Β. Νι-
κόλαον Μεριδάκη, Διονύσιον Κ. Α. Σ. Ν. 72 ΛΟΚ.
Β.Σ.Τ. 903. Κων/νον Μάγκον, Διμήτριον
Κουδάρτην, Παναγιώτην Σαφράν, Σπύ-
ρον Μεγαγιάννην, Γεωργίον Μιχαλάκη
181 Σ.Π. Σ.Τ.Γ. 908: Δὲν θὰ μπορούσαμε, δυστυχῶς νὰ ἱκανο-
ποιήσωμε τὴν ἐπιθυμίαν σας γιὰ τὴν δημοσίευσιν παραμυθίας ἀγ-
γελίας. ΠΑΖ, Αἴγυπτος: Σὰς ζητήσαμε νὰ μᾶς στείλετε μιὰ σύν-
τομη περιλήψιν τοῦ ἔργου καθὼς καὶ μερικὰς πληροφορίες σχετικὰς
μὲ τὴν μεταφράσιν τοῦ. Ἄντ' αὐτῶν ἐρεῖς μᾶς στείλατε μεταφρα-
σμένα μερικὰ σκόρπια κεφάλαια ἀπ' τὰ ὁποῖα δὲν μπορούσαμε νὰ
βγάλωμε κανένα συμπέρασμα. Μόνον ὅταν λάβωμε τὴν περιλήψιν
θὰ σας πούμε τί νὰ κάνετε ἐν συνεχείᾳ. Θάυμαστὴν τῆς
Τζέιν Ράσελ, Ἐνταῦθα Ἡ διευθύνσις τῆς Jane Russell εἶνε:
R.K.O. Radio Pictures Corp. 5451 Marathon Street, Hollywood 38,
Calif. U.S.A. Τελειοφῶιτον γυμνασίου: Ὁ συν-
τάκτης μᾶς εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ τόσα κολακευτικὰ λόγια σας.
Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μᾶς ξαναστεῖλετε τὸ σταυρόλεξο πού ἔχει ἐν-
κριθῇ. Ὑπάρχει στοὺς φακέλλους μᾶς. Ὅσο γιὰ τὸ διήγημά σας
δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Ἐκτός αὐτοῦ εἶνε καὶ
μακροσκελέςτατο. Παρουσιάζει δέδια καὶ κάποιο ἐνδιαφέρον ἀλλὰ ἔ-
χει καὶ τρομερὴ πολυλογία. Β. Μολφέταν, Πειραιᾶ: Μᾶς
ζητᾶτε νὰ σας ὑποδείξωμε ποῖ εἶνε τὸ καλύτερο τετράστιχόν
ποιήματός σας «Ἀπ' ὅταν ἔφυγε». Δυστυχῶς εἶνε ὅλα τὰ αὐτῆς
ποιήματά σας καὶ ὅσοι τὸν τόσον ὅσο καὶ στὴ συνοχὴ καὶ
στὴν ὁμοιοκαταληξίαν. Ἰδοὺ ἓνα τετράστιχον διαλεγμένο στὴν τύ-
χη, μιὰ καὶ δὲν ὑπάρχει καλύτερο καὶ χειρότερο:

Μαζὶ τῆς οἱ ἀνθρώποις τῆς ζωῆς
γίνονται εὐκολες καὶ λείες
γιὰτὶ ἦσαν σὰν μύρο ἀνοιξιᾶτικης πνοῆς
πού μὸν δρόσιζε τὴν σκληρὰς πορείας.

Ἰκαρον, Μελίσσια-Ἀττικῆς: Πολὺ ἐνδιαφέρουσα πράγματι
ἡ ἱστορία τῆς κορούλας σας. Κρατοῦμε τὴν φωτογραφίαν τῆς. Ἦ-
σας τὴν δημοσιεύομε. Μαριέτταν Αὐγερινῶν, Ἐνταῦθα: Ἡ διευθύνσις
τῆς Esther Williams εἶνε: Metro-Goldwyn-
Mayer Studios 10202 W. Washington Blvd. Culver City, Calif. U.S.A.
Νικόλαον Μοῦτον, Λάρισα: Ὑπάρχουν στὸ σταυρόλεξόν σας
4 λέξεις τῶν ἑξῆ γραμμάτων, ὅλες οἱ ἀλλες 5, 4 καὶ 3 γραμμάτων,
εἶνε ἀπὸ τίς πρὶν συνήθιστες. Ὅσο γιὰ τὸ Β, εἶνε γεμάτο μα-
ρα τετραγωνίδια καὶ περιέχει ἐλάχιστες λέξεις, πολλὰς τῶν ὁποί-
ων δὲν διασταυρώνονται καθόλου. Ἰωάννην Παπαδόπου-
λον, Ἐνταῦθα: Μερικὲς ἀνυπαρκτὲς λέξεις καταστρέφουν τὸ
σταυρόλεξόν σας. Θὰ τὸ δημοσιεύομε ἀν μπορούμε νὰ ἐπιφέ-
ρῃμε ὀρισμένους διορθώσεις. Ἡ διευθύνσις τῆς Φωνῆς τῆς Ἀμερικῆς
εἶνε: Voice of America, New York 19, U.S.A. Μπορεῖτε νὰ συντάξε-
τε τὸ γράμμα σας καὶ στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα. Θὰ παραδοθῇ τότε
στὴν ἐλληνικὴ ὑπηρεσίαν τοῦ σταθμοῦ. Διμήτριον Στραν-
τζαλῆν, Ἐνταῦθα: Καλὸ τὸ σταυρόλεξόν σας. Θὰ δημοσιεύθῃ
μὲ μερικὰς ἐλαφρὲς διορθώσεις. Στυλιανὸν Στῆν, Ἐν-
ταῦθα: Καλὰ τὰ παιχνίδια σας. Θὰ δημοσιεύωμε τὰ πολλὰ καὶ ἐ-
ξαιρετικὰ προσόντα σας, ἀλλὰ δὲν ἔχομε μὲ ποῖο τρόπο θὰ μπο-
ρούσαμε νὰ σας φανοῦμε χρήσιμοι. Ἄν πραγματικὰ ἔχετε ὅλα
αὐτὰ τὰ προσόντα πού μᾶς ἀραδιάξατε τότε δὲν θὰ δυσκολευθῆτε
νὰ ἐπιτύχετε καὶ νὰ ἐπιβληθῆτε. Πάντως καλλίτερα νὰ περιμένετε
νὰ εἴσθε παρουσιαστὴ στὴν πόλιν σας ἡ κατάλληλὴ ἐκκαιρία παρὰ
νὰ ἐρθετε στὴν Ἀθήνα, κυνηγώντας τὴν. Θεόδωρον Κ. Πα-
ρῶν, Σίδνεϒ-Αυστραλίας: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν εὐ-
χὴν σας καὶ σὰς τὴν ἀναποδοῖσθε. Τὸ διήγημά πού ἀναφέρετε εἶ-
νε «φανταστικόν» ἀρα δὲν μπορεῖτε νὰ ἀπατήτε νὰ ἔχουν ὅλα τὰ
περιστατικά γιὰ βάσι μιὰ τετραγωνὶν λογική. Ἡ ἐτήσια συνδρομή
στὸ περιοδικὸ μᾶς στοιχίζει 6 λίρες Ἀγγλίας, τίς ὁποῖας δὲν στεί-
λετε διὰ τραπεζικῆς ἐπιταγῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ διευθυντοῦ μᾶς.

Τὸ βερνάλ κ' ἡ μεταξωτὴ κορδέλλα

Μὰ διαπεραστικὴ γυναικεῖα φωνὴ ἀντήχησε ξεφωκᾷ.
Κάποιοι περαστικοὶ δοσκός τὴν ἀκούσε, κτύπησε
ψηλά κ' εἶδε νὰ γκρεμίζεται μιὰ γυναῖκα ἀπ' τὴν
πλαγιά τοῦ δουνού Καντζελοτάγκ... Ὅταν ἔτρεξε

στὸ μέρος πού εἶχε πέσει, τὴν
δρῆκε ἀναίσθητη, ἀλλὰ ζωντανὴ
ἀκόμα. Ἐβαλε ἀμέσως τὴς φω-
νές, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ τὴ
μεταφέρῃ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς.

Τὸ θυμὰ ἦταν ἡ νέα κ' ὥραία
Ἄννα Φοργάκης Ἐρντελῦ, γνω-
στὴ χορεύτρια τῆς Βουδαπέστης,
καλλιτέχνις μ' ἐξαιρετικὸν ταλέν-
το. Ὅταν τῆς συνέβη τὸ δυστύ-
χημα, στίς 20 Μαΐου 1927, ἔ-
κανε τὸ γαμήλιον ταξίδι τῆς.
Μόλις πρὸ 5 ἡμερῶν εἶχε παν-
τρευτῇ μὲ τὸ Μπέλα Ἐρντελῦ,
πού ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπ' τὴς καλύ-
τερες οἰκογένειες τῆς Οὐγγαρί-
ας. Ὁ γάμος τοὺς εἶχε γίνῃ ἀ-
πὸ ἔρωτα. Μάλιστα ὁ Μπέλα εἶ-
χε μονομαχήσῃ μ' ἓνα κόμητα,
γιὰ τὰ ὅμορφα μάτια τῆς Ἄν-
νας καὶ τὸν εἶχε πληγώσει στὸν
ὦμο.

Τὸ ρωμαντικὸ ζευγάρι εἶχε πάει νὰ περάσῃ τὸ μῆνα τοῦ
μέλιτος σ' ἓνα ἀπ' τὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα τῶν Αὐστριακῶν
Ἀλπεων. Ἐνα πρῶτ', ξεκίνησαν γιὰ μιὰ ἀνάβασι στὸ γειτονι-
κὸ δουνὸ Καντζελοτάγκ. Ἦταν μιὰ ἐκδρομὴ πού τὴν εἶχαν
κάνει πολλοὶ νεόνυμφοι, χωρὶς νὰ συμβῇ ποτὲ τὸ παραμικρὸ
δυστύχημα. Πῶς λοιπὸν ἡ ἀτυχὴ Ἄννα εἶχε γκρεμισθῇ ἀπ' τὸ
στενὸ μονοπάτι, πού σκαρφάλωνε σὰν φεῖδι στὴν ἀπόκρημν
πλαγιά;

Ὁ ἀντρας τῆς δὲν μπορούσε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ...
—Φαίνεται πῶς σκόνταψε, ἢ κάποια πέτρα κύλησε
κάτω ἀπ' τὸ πόδι τῆς... Ἐλεγε, ἀναστατωμένος. Δὲν
πρόλαβα νὰ τὴν συγκρατήσω... Μὰ πῆστε μου, γιαιτρέ,
θὰ τὴ σώσετε!...

Ὁ γιαιτρός τὸν καθυσχόλησε:
—Ἐχεῖ πάθει ἐλαφρὰ ἐγκεφαλικὴ διάσεισις, τοῦ εἶ-
πε. Μὰ βλέπω ὅτι πηγαίνει
καλύτερα. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς γί-
νεται διαρκῶς κανονικώτερη...
Θάχε σκόνταψῃ, ἀσφαλῶς, ἀν
δὲν τὴν συγκρατοῦσε ἓνας θα-
μνος στὸ πείσιμὸ τῆς. Πρέπει
νὰ εὐχαριστήτε τὸ Θεὸ γι' αὐ-
τὸ τὸ θαῦμα!...

Ὁ γιαιτρός πρότεινε νὰ
στελθῇ μιὰ νοσοκόμη. Ἀλλὰ ὁ

Μπέλα δῆλωσε ὅτι θάμενε ὁ ἴδιος δίπλα στὸ προσκέφαλό τῆς
νύχτα καὶ μέρα, γιὰ νὰ τὴν περιποιήται. Δὲν ἤθελε δοῦναι...
Πραγματικὰ, ὅλη τὴ νύχτα ἐκεῖνη, τὸ δωματίον τοῦ ἀνδρ-
γυνου ἔμεινε φωτισμένο. Σ' ὅσους πῆγαιναν νὰ ζητήσουν πλη-
ροφορίες γιὰ τὴν κατάστασιν τῆς Ἄννας, ὁ ἀντρας τῆς ἀπάν-
τούσε μ' ἓνα χαμόγελο:

—Εἶνε πολὺ καλύτερα! Σὰς εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὸ ἐν-
διαφέρον σας.

Ὡστόσο, κατὰ τίς 7 τὸ πρῶτ', πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ δω-
μάτιον, φωνάζοντας μὲ ἀγωνία:

—Δὲν ἀναπνέει πιά!... Γιὰ τὸ Θεὸ, εἰδοποιήσατε τὸ γιαι-
τρό!...

Μὰ, ὅταν ἔφτασε ὁ γιαιτρός, δρῆκε νεκρὴ τὴν Ἄννα. Εἶχε
πεθάνῃ χωρὶς νὰ ξαναδρῇ τίς αἰσθησεις τῆς... Πῶς μπορούσε
νὰ ἐξηγηθῇ αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτον καὶ τραγικὸ τέλος τῆς; Ὁ
γαιτρός γνωμάτευσε ὅτι εἶχε πάθει ἐσωτερικὴ αἱμορραγία —
μολοντὶ ἐξωτερικὰ δὲν παρουσίαζε κανένα σημάδι πληγῆς ἢ
σοβαροῦ χτυπήματος.

Ἡ ὑπόθεσις θὰ τελείωνε ἐκεῖ, ἀν ὁ ἀστυνόμος Ντέσσα Ἐρ-
ρουμπιάν, ἓνας ἀπ' τοὺς καλύτερους ντέκτιβ τῆς Βουδαπέ-
στης, δὲν λάβαινε ἓνα σύντομον ἀνώνυμον γράμμα πούλεγε:

«Ἡ Ἄννα Φοργάκης δολοφονήθηκε. Δὲν πρόκειται περὶ δυ-
στυχήματος. Μὴν ἀφήσετε τὸ δολοφόνον νὰ ξεφύγῃ».

Τὸ γράμμα αὐτὸ τὴν ὥρην στὸν δολοφόνον νὰ ξεφύγῃ.

—Διδάσκει!... Τώρα πού τὸ σκέπτομαι κ' ἐγώ, μού φαί-
νεται περιέργου πῶς γλίστρησε στὸ μονοπάτι μιὰ τόσο ἐλα-

φρεῖα κ' εὐκίνητη χορεύτρια, πού πετύχαινε ἀληθινὰ θαύματα
ἰσορροπίας πάνω στὴ σκηνὴ τοῦ θεάτρου...

—Ἐχετε δίκην, παραδέχθηκε κ' ὁ Λοῦμεν. Ἰσως τὸ
γράμμα προέρχεται ἀπὸ κάποιο θαυμαστή τῆς, πού δὲν συγ-
χωρεῖ τὸν Ἐρντελῦ γιὰ τὴν κέρδισεν... Δὲν θὰ κάνατε κακὰ
ὥστόσο ν' ἀναλάβετε ὁ ἴδιος αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν...

Πραγματικὰ, ὁ Ἐρρουμπιάν κ' ὁ Λοῦμεν ἐφυ-
γαν ἀμέσως γιὰ τὸ μέρος τοῦ δυστυχήματος. Μιὰ
ἐπιτόπιος ἐρευνᾷ ἐνίσχυσε τὴν ἰδέαν τους ὅτι ἦ-
ταν ἀδύνατον νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπίαν τῆς ἡ Ἄν-
να, σ' ἓνα μονοπάτι ἀπ' ὅπου εἶχαν περάσει τό-
σοι ἄλλοι, λιγώτερο εὐκίνητοι ἀπ' αὐτήν...

Ὁ Ἐρρουμπιάν μίλησε τότε μὲ τὸ γιαιτρό πού
εἶχε περιποιήσῃ τὴν Ἄννα, καὶ κατέληξαν στὸ
συμπέρασμα πῶς θάπρεπε νὰ γίνῃ ἐκταφὴ τοῦ
πτώματος καὶ νεκροψία.

Ἡ ἱατροδικαστικὴ ἐκθεσις δικαίωσε τίς ὑπό-
ψεις τους: Ἡ νεκρὴ εἶχε πάρει με-
γάλην ποσότητα βερνάλ, λίγο πρὶ
τοῦ θανάτου τῆς. Γύρω ἀπ' τὸ λαι-
μό τῆς, ὑπῆρχε ἓνα ἐλαφρὸ σημά-
δι, σὰν ἀπὸ στραγγαλισμὸ. Τέλος,
δὲν εἶχε πάθει ἀπ' τὸ πείσιμὸ καμ-
μιὰ ἐσωτερικὴ βλάβη, πού θὰ μπο-
ροῦσε νὰ προκαλέσῃ τὸ θάνατό τῆς.

Τὸ βερνάλ ἦταν ὥστον, ὥστε νὰ
τὴ θυβίση σὲ βαθύ ὕψος. Στὴν κα-
τάστασιν αὐτὴ, μιὰ μικρὴ πίεσις στὸ
λαιμό τῆς θ' ἀρκοῦσε γιὰ νὰ τὴ θά-
νατώσῃ.

—Ἦμουν δέβαιος γι' αὐτό! φώ-
ναξε ὁ ντέκτιβ. Τὴ σκότωσε ὁ ἀν-
τρας τῆς. Μὰ γιαιτ', ἀφοῦ τὴν παν-
τρεύτηκε ἀπὸ ἔρωτα... Καὶ πῶς
μπορούμε νὰ τ' ἀποδείξουμε;

Ψάχνοντας, πρὸς ὅλες τίς διευ-
θύνσεις, ἀνακάλυψε σιγά-σιγά διά-
φορα σημαντικὰ στοιχεῖα. Ὁ Ἐρν-
τελῦ δρισκόταν σὲ ἀσχημὴ οἰκονο-
μικὴ κατάστασιν, τὸν τελευταῖον και-
ρὸ, κ' οἱ δανεισταὶ τοῦ τὸν πίεζ

Η ΓΕΛΙΑ της Γυναικάς

Κουδεντοϋλες

Χειμωνιάτικο λουλούδι: Μου λέτε πως η σκέψη ότι τα χρόνια περνούν βαρέτα, ανιάρει δεν σας αφήνει να ησυχάσετε, Εισθε πλούσια, έχετε έναν άντρα που σας λατρεύει και όμως οι μέρες σας φαίνονται, πληκτικές, μονότονες.

Ασχοληθείτε με κάτι, αγαπητή μου. Αφού η Μοίρα σας δοθήσε και δεν έχετε ανάγκη να εργάζεσθε για να ζήτε, εργασθείτε για τους άλλους. Υπάρχουν τόσα φιλανθρωπικά ιδρύματα, στα οποία θα μπορούσατε να προσφέρετε τις υπηρεσίες σας. Θα έδωτε πως θα άποχτούσε άμεσως προορισμό η ζωή σας και δεν θα σας έμενε καιρός για πλάνη, μονοτονία και νοσηρές σκέψεις. Οι συγκεντρώσεις, οι κινηματογράφοι, τα θέατρα, είναι καλά για να μας διασκεδάσουν, μόνο. Δεν είναι αρκετά για να γεμίσουν τη ζωή μας. Μια και δεν έχετε παιδιά είναι απαραίτητο να δώσετε κάποια ευχάριστη απασχόληση. Γιατί η πλάνη αυτή θα σας δαμάει και τη ζωή σας με τον άντρα σας θα επηρεάσει.

Η μέθοδος

Γίνεται μια κίνησης τελευταία στο Παρίσι για να επιτύχουν τη ριζική μεταβολή του γυναικείου καπέλλου. Για καιρό, πολύ φορέθηκαν τα καπέλλα που σήμαναν τελείως ακάλυπτο το μέτωπο και μεγάλο μέρος των μαλλιών. Η τελευταία όμως κίνησης αποδέχεται στο αντίθετο: στο να λασσάσει καπέλλα που να σκεπάζουν το μέ-

τωπο, ακόμη και το μισό μάτι. Είναι ολοφάνερο ότι αυτή η νέα τάση της μόδας εύνοια τις γυναίκες, γιατί το πολύ πίσω φορεμένο καπέλο σε πολύ λίγα πρόσωπα ταιριάζει. Και ιδιαίτερα στις πολύ ώριμες, στις πολύ νέες και κυρίως σε όσες έχουν πολύ ανθηρά πρόσωπα και πολύ κανονικά χαρακτηριστικά.

Τα νέα λοιπόν μοντέλα που από τώρα ετοιμάζονται για την άνοιξη και εμφανίζονται σιγά-σιγά στις διτρίνες έχουν όλα μια κλίση προς τα εμπρός και πάνω απ' αυτή την κλίση τοποθετείται η γαρνιτούρα.

Μπερέ, κλασάκια, τόκες όλα έχουν αυτή την κλίση και το γαρνιρίσμα υπογραμμίζει τη νέα αυτή τάση της μόδας.

Πολλά μπερέ με την κλίση αυτή που τους δίνει η μόδα θυμίζουν το ανδρικό κασάκι και φ' αφορούν ακάλυπτο το μεγαλύτερο μέρος του κεφαλιού πίσω. Τα κλασάκια πάλι θυμίζουν πολύ το λοβό της περιεκεντρωμένης γιατί εί-

νε πιο ψηλά απ' όσα ξέραμε ως τώρα. Όσο για τις τόκες, αυτές είναι έμπνεασμένες από τον 19ον αιώνα και θυμίζουν πολύ διάδημα. Φοριούνται επίσης με κλίση προς τα εμπρός και λιγάκι στραβά.

Επόμενο είναι η «επανάσταση» αυτή στο σχήμα των καπέλων να φέρει και αλλαγή στα χτενίσματα. Θα περιμένει κανείς να ιδεί πιο στολισμένα κεφάλια, φλού μαλλιά, μπουκλίσες. Και να πού η μόδα μας παρουσιάζει εντέλως το αντίθετο: Αρρενωπά χτενίσματα, κοντά μαλλιά, σθερκούς γυμνούς.

Κομψότητες

Ένα νέο είδος έσάρπας που λαοφάνισαν οι μεγάλοι Παρισινοί Οίκοι εξετράλλαν τις Παριζιάνες. Σας την περιγράψαμε γιατί έλεγοντας το σκίτσό μας και διαδίζοντας τις οδηγίες σας θα μπορούσατε, χωρίς πολλά έξοδα, να την αποκτήσετε.

Θα διαλέξετε ένα μάλλινο ύφασμα λεπτό με διπλή όψη, μονόχρωμο και σκουρικό, και θα κάμει μια έσάρπα, που θα είναι στενότερη στο λαιμό και φαρδύτερη στις άκρες, τις οποίες γαρνιρούμε με δύο τοσέκια. Η έσάρπα αυτή φοριέται με όποιον τρόπο θέλετε, με φόρεμα ή με ε-

Διάφορα εξαρτήματα που συντελούν στην ωραία εμφάνιση.

πανωφόρι. Έχει μάλιστα το προσόν όταν φοριέται με ταγιέρ να τοποθετείται σταυρωτά. Τη στερεώνουμε τότε με μια ζώνη στη μέση και φαίνεται σαν γιλεκάκι.

Μπορούμε να τη φορέσουμε κι από την ανάποδη, πάνω από τη ζακέτα του ταγιέρ, που το κά- νουμε έτσι να πάρη άλλη όψη.

Οι φιάγκοι και οι κονκάρδες είναι επίσης εξαρτήματα που στολίζουν, με το τίποτα, ένα φόρεμα, μια μπλούζα, ένα ντεκολτέ. Για να φτιάξουμε αυτά τα εξαρτήματα δεν χρειάζεται παρά λίγο δελουδό στο οποίο τοποθετούμε μια μπορντούρα από ύφασμα μεταξωτό, σε άλλο χρώμα και σχηματίζουμε την κονκάρδα ή το φιογκάκι δαζώντας στη μέση τους ένα κόσμημα.

Αυτά τα μικροπράγματα δεν φαντάζεσθε πόσο συντελούν στο να δίνουν άμεσως κομψότητα

στην εμφάνιση. Γίνονται δε, όπως είπαμε, με το τίποτα.

Οι καλοί τρόποι

Καταφρόνησατε εναντίον των ανδρών και παραπονιάσατε ότι δεν είναι αρκετά άβροχοι απέναντί μας. Για να εξετάσουμε όμως, έχουμε έμεινε την αδρότητα που ζητάμε απ' τους άνδρες, προκειμένου για τις φιλίες μας; Δηλαδή όταν δαζώμε τη σιγαροθήκη μας για να καπνίσουμε ρωτάμε αυτές που καθορίζονται κοντά μας και δεν καπνίζουν μήπως τις ένοχλει ο καπνός; Όχι βέβαια.

Όταν ιδούμε μέσα στο τραίμ ή στο λεωφορείο μια ηλικιωμένη κυρία σηκωνόμαστε για να της δώσουμε τη θέση μας;

Πριν ανοίξουμε το παράθυρο μέσα στο λεωφορείο ρωτάμε την παρακάθιστή μας μήπως κρυώνει;

Όταν ζητούμε από μια πωλήτρια να μας δείξη διάφορα είδη του καταστήματος το κάμει με ευγένεια και, πριν φύγουμε, είτε ψωνίσουμε, είτε όχι της λέμε ένα ευχαριστώ που μας εξυπηρέτησε;

Και πόσα άλλα θα μπορούσαμε να απαριθμήσουμε!

Όταν λοιπόν έμεινε οι ίδιες δεν προσέχουμε το φερσιμό μας γιατί έχουμε την απάτη να προσέχουν οι άνδρες;

“Ας μην ξεχνούμε όμως πως όταν μια κυρία φέρεται με ευγένεια, σε μια άλλη κυρία που είναι μεγαλύτερη της, πρέπει να το κάνει με μεγάλη λεπτότητα και χωρίς να της δείχνει ότι της φέρεται ευγενικά επειδή είναι πολύ μικρότερη της.

Προσφέρουμε π.χ. τη θέση μας σε μια ηλικιωμένη; Για να μη την προσβάλουμε, δείχνοντας της ότι φοβόμαστε μήπως δεν μπορεί να σταθεί στα πόδια της, ας της πούμε μια ψευτιά: «Καθίστε γιατί εγώ θα κατέβω». Κι' ας προχωρήσουμε λίγα βήματα για να πιστέψει αυτό που της είπαμε.

Προσφέρουμε το μπράτσο μας για να βοηθήσουμε μια μεγάλη ηλικίας κυρία να κατέβη; “Ας το κάμουμε με πολλή διακρισία, ώστε να μη της δώσουμε την εντύπωση ότι τη θεωρούμε ανάπηρη.

Θέλουμε εξ' άλλου να την αφήσουμε να περσιση πρώτη; “Ας το κάνουμε με τέτοιο τρόπο ώστε να μη δείξουμε ότι παριστάνουμε τη μικρούλα.

Όταν ελθούμε κάλεσε με νη: “Αν σας έκαλεσαν σ' ένα φιλικό σπίτι για να σας προσφέρουν λίγες μέρες φιλοξενία πρέπει να προσέχετε πολύ τη συμπεριφορά σας. Θα αποφεύγετε κάθε οικειότητα και θα είσθε μέχρι σχολαστικότητας προσεκτική.

Αν παρενοχλήσε σε μια φιλική και να προσποιηθείτε ότι δεν ακούσατε τίποτα και αν σας είναι δυνατόν θα ασχοληθείτε με κάτι

άλλο εκείνη τη στιγμή. “Αν ζητήσουν την επένδοσή σας θα φανείτε, πολύ επιφυλακτική, προσπαθώντας μόνον να συμβιβάσετε τους φιλονεικούντες.

Δεν θα βίνετε ποτέ διαταγές στην υπηρέτρια και αν θέλετε να ζητήσετε κάτι απ' αυτήν θα το λέτε στη φίλη σας που σας φιλοξενεί για να το πει αυτή.

Δεν θα απασχολήτε διαρκώς το τηλέφωνο και θα φροντίσετε να μη σας ζητούν σ' αυτό παρά μόνον αν είναι μεγάλη ανάγκη.

Θα καταβάλετε κάθε προσπάθεια ώστε να συμβιβασθείτε με τα γούστα και τις συνήθειες αυτών που σας φιλοξενούν. Δεν θα δείχνετε καμία ιδιοτροπία σχετικά με το φαγητό. Στην ανάγκη θα τρώτε και κάτι που δεν σας αρέσει. Θα δείχνετε, τέλος ότι όλα σας ευχαριστούν και αν ακόμα κάτι σας ένοχλει δεν θα αφήσετε να φανή η δυσανεμία σας.

Για το νοικοκυριό σας

Σε μερικά σπίτια η κουζίνα είναι το πιο ακάθαρτο μέρος κι' αυτό γιατί η κυρία αφήνει την υπηρέτρια χωρίς επίβλεψη. Είτε αλήθεια πως χρειάζεται μεγάλη σχολαστικότητα για να είναι όλα καθαρά μέσα στην κουζίνα. Δεν είναι αρκετό το καθημερινό σιγούρισμα. Πρέπει, μια φορά τη βδομάδα να γίνεται μια γενική καθαριότητα, που δεν είναι όσο απλή νομίζει η κάθε νοικοκυρά. Η γενική αυτή καθαριότητα θα γίνει από την υπηρέτρια ή από την παραδουλεύτρια, αλλά πάντοτε υπό την επίβλεψη της κυρίας, που θα φροντίσει να παραγγείλη ένα εύκολο φαγητό για εκείνη τη μέρα για να μείνει καιρός για το μεγάλο σιγούρισμα.

Θα κατεβούν όλα τα πράγματα που είναι κρεμασμένα στους τοίχους, θα ξεσκονισθούν οι τοίχοι ή θα σαπουνισθούν αν είναι περιμενόμενα με λαδομπονιά. Τέλος θα πλύνουμε και θα καθαρίσουμε όλα τα σκεύη.

Τα αλουμίνια: Αφού τα περάσουμε με μια δραστή σαπουνάδα, στην οποία έχουμε ρίξει 1-2 κουταλιές τριβάλ, τα τρίβουμε και με τη γωνία μεταλλικής τρίχα μέσα και έξω για να γυαλίσουν, τα ξεβάζουμε και τα σκουπίζουμε.

Τα μπασίρια: Αφού τα πλύνουμε και τα σκουπίζουμε τα τρίβουμε με Μπράσο για να γυαλίσουν.

Τα έμμετα: Για να καθαρίσουν από μέσα δράζουμε λίγο σπάχη και έπειτα τα ξεβάζουμε με άφρονο νερό.

Τα γυαλίνα ή κρυστάλλινα: Τα περνάμε με χλιαρή σαπουνάδα, τα ξεπλύνουμε με καθαρό νερό, τα τοποθετούμε ανάποδα και τα σκουπίζουμε άμεσως με μια πετσέτα που να μη βγάλη χνούδι. Τα γυαλίνα είδη που δεν χωρεί μέσα το χέρι μας, όπως είναι τα μπουκάλια, τα καθαρίζουμε ρίχνοντας μέσα νερό με ζύδι και τσουφλιά αυτών σπασμένα, μπαλλίσες γυάλινες ή σκάγια.

Ανακαίνουμε καλά το μπουκάλι και καθαρίζε περιφνημα. “Αν τα μπουκάλια είναι από λάδι ρίχνουμε μέσα σαπουνάδα και τριβάλ και τα κουνάμε δυνατά.

Ασ ή μισα: Καλό σαπουνίσμα, σκούπισμα και τρίψιμο με τη γωνία μεταλλική ροζ σκόνη. Για τις λάμες των μαχαιριών που δεν είναι άσμενες χρησιμοποιούμε έλαφροπετρα.

Ραντίζουμε όλα αυτά τα μέρη με φλίτ ή D.D.T. για να φύγη κάθε έντομο.

Εκείνο που χρειάζεται επίσης μεγάλη προσοχή είναι οι πετσέτες τις οποίες χρησιμοποιούμε στην κουζίνα. Θα έχουμε πετσέτες για καθαρόλες και μαχαιροπήρουνα, άλλες για τα πιάτα και τα φλυτζάνια, άλλες για τα ποτήρια και μικρές χνουδωτές για τα χέρια.

Όλες αυτές θα πλένονται τουλάχιστον κάθε Σάββατο.

Όταν τα προσέχουμε όλα αυτά η κουζίνα μας θα είναι καθαρή και όταν η κυρία είναι καθαρή είναι και όλο το σπίτι καθαρό.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ενας από τους πιο δημοφιλείς σταρ του αμερικανικού κινηματογράφου θα ήταν σήμερα κι' ο Μακντόναλντ Κάρεϋ, αν το 1941, λίγο μετά την άφιξή του στο Χόλλυγουντ, δεν αναγκαζόταν να υπηρέτησε την πατρίδα του στο πολεμικό ναυτικό, όταν κρούχθηκε ο πόλεμος. Πόλεμους λοιπόν τέσσερα ολόκληρα χρόνια στα μέτωπα του Ειρηνικού κι' όταν άργα το 1945 ξαναγύρισε στην πόλη των άστρων, όλοι τον είχαν ξεχάσει!

“Ο χρόνος έκανε το έργο του. — Ως την ημέρα που στρατεύθηκε, λέει με φανερά πικρία ο Μάκ, είχα γυρίσει μερικές ταινίες και ήμουνα αρκετά γνωστός. “Όταν όμως ξαναγύρισα και ζήτησα να συνεχίσω τη δουλειά μου, όλοι με θεωρούσαν «νεοφερμένο» και μου υπέδειξαν ν' αρχίσω από την αρχή! Δεν απελπίσθηκα, ωστόσο και δούλεψα σκληρά.

Σήμερα βρίσκομαι σε πολύ καλύτερη θέση απ' αυτήν που ήμουνα το 1941. Σκέπτομαι όμως τι θα ήμουνα τώρα αν δεν είχε μεσολαβήσει ο πόλεμος. — “Από τις άρχες του 1946 μέχρι σήμερα ο Μάκ έλαβε μέρος ή πρωταγωνίασε σε δέκα ταινίες. Σπουδαιότερες από αυτές είναι οι: «Γυναικά χωρίς υπόληψη», με την Πάλετ Γκοντάρ, «Είμαι ένας κο- λασμένος», με τον Άλλαν Λάντ, «Η έκδικη της Νότιων Θαλασσών», με την Μόριον Ο'Χάρα, «Η αμαρτωλή των Νοτίων Θαλασσών», με την Σέλλεϋ Γουίντερς, «Το κορίτσι των ονείρων», με την Μπέττυ Χιούστον και άλλες.

Τάξι των «καινούργιων» ηθοποιών, είναι όμως συμπαθέστατος και πολύ αγαπητός στο αμερικανικό κοινό. Γεννήθηκε στην πόλη Σιού της Παλιέας Αϊόβα της Αμερικής στις 15 Μαρτίου του 1912 από γονείς Ιρλανδούς. “Ο πατέρας του Τάσλ Κάρεϋ ήταν τραπέζιτης και η μητέρα του Ελίζαμπετ Μακντόναλντ ηθοποιός. Δεν ξέρουμε τι ακριβώς ώδηγησε τον Μάκ να γίνει ηθοποιός, αφού ο πατέρας του μπορούσε να του δώσει τη διεύθυνση της Τραπεζής του ή να τον κάνει κάτι άλλο.

Το δέσδιο είναι ότι ο νεαρός Μάκ από μικρότερό ακόμη είχε κάποια κλίση για το θέατρο και ότι τα πρώτα μαθήματα δραματικής τέχνης τα πήρε όταν σπούδαζε ακόμη στο κολλέγιο.

Το 1937 τον βρίσκουμε να παί- ζη στίς θεατρικές σκηνές του Μπροντγουάϊ ρόλους εκλασικούς. Μεταξύ των άλλων είχε ερμηνεύσει τον ρόλο του Βασιλέως στον «Αυ- λετή», τον Καπουλέττο στο «Ρωμαί- ος και Ιουλιέττα», τον Μάκντοφ στο «Μάκβεθ» και τον Βρούτο στον «Ιούλιο Καίσαρα» με εξαιρετική επιτυχία. Σ' έναν από τους ρόλους αυ- τούς τον είδε το 1939 η διάσημη Αγγλίδα ηθοποιός Γερτρούδη Λώ- ρενς και της άρεσε πολύ.

—Θέλετε να δοκιμάσετε την τύ- χη σας στον κινηματογράφο; τον ρώτησε.

—“Αν αναλαμβάνετε να μου κλεί- σετε ένα καλό συμβόλαιο δέχομαι, της απάντησε απότομα ο Μάκ μη ξέροντας με ποιά μίλωση.

“Η Λώρενς θύμωσε με την απάν- τησή του και του γύρισε τις πλάτες της. “Ετσι χάθηκε για το νεαρό καλλιτέχνη η πρώτη καλή ευκαιρία να γίνει άστέρας.

“Η δεύτερη ευκαιρία του παρουσιάθηκε ένα χρόνο αργότερα. Τότε ο Μάκ έπαιξε στο θέατρο το ρόλο του πρωταγωνιστού στο έργο «Γυναικά της νύχτας». “Όταν σε λίγο η Παραμύθνη αγόρασε τα δικαιώμα- τα να το μεταφέρει στον κινηματογράφο, ο Κάρεϋ ήταν από τους πρώτους που προσελήφθη στο πλευρό της Τζίντζερ Ρό- τζερς. “Ακολούθησαν δυο ακόμη ταινίες αλλά όχι και τέταρ- τη. Τη στιγμή που ήταν έτοιμος να υπογράψει ένα εξαιρετο

“Ο Μακντόναλντ Κάρεϋ

συμβόλαιο, κηρύχθηκε ο πόλεμος και ο Μάκ έπρεπε να προσφέρει τις υπη- ρεσίες του στο πολεμικό ναυτικό με- τον βαθμό του ανθυποπλοιάρχου. Κα- τ'όλην απαστρατεύθηκε στο τέλος του 1945 με το βαθμό του πλοιάρχου και το στήθος γεμάτο παράσημα «πλεμικής αξίας».

Το 1941 ο Κάρεϋ παντρεύ-θηκε με την Μπέττυ Χέκτσερ, μια όμορφη κοπέλλα από τη Φιλαδέλφεια που την αγαπούσε από το 1938 και που την εί-γε γνώρισε σ' ένα χορό μετα-εύ Ιρλανδών.

—Μπέττυ, αγάπη μου, της είπε μια ημέρα ο Μάκ, έντε-λώς ξαφνικά, απεράσιμα να παντρευτούμε! Φαίνεται πως θάχουμε πόλεμο. Θα στρατευ-τώ κι' εγώ όπως όλοι οι άν-δρες. “Ας κάνουμε, λοιπόν, το γάμο τώρα όπως-όπως κι' ο-ταν γυρίσω χτίζουμε καλύτερα την ερωτική φωλιά μας. —

Με τα όμορφα μάτια της γεμάτα δάκρυα η Μπέττυ δέ-χθηκε και παντρεύθηκαν. Ένα μήνα αργότερα, έγινε η επίθεσι κατά του Πηλ Χάμπορ, η Αμερική κήρυξε τον πόλεμο κατά της Ιαπωνίας και ο Μάκ, όπως και πολλοί άλλοι, έφυγε για τον Ειρηνικό.

Το ταιριαστό αυτό ζευγάρι σήμερα

Ο ΠΙΟ ΦΡΟΝΙΜΟΣ ΣΤΑΡ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Από τη ζωή του Μακντό- ναλντ Κάρεϋ

συνεχίζει την ευτυχισμένη ζωή του. Έχει δυο παιδιά, την Κάθριν, 6 ε- τών, και την Ελίζαμπετ, 3 ετών. Πατέρας, μητέρα και παιδιά είναι τό- σο αγαπημένοι ώστε δεν χωρίζουν ποτέ! “Οι τέσσερες αποτελούν ένα αρμονικό σύνολο που πολλές φορές έχει προκαλέσει τον θαυμασμό των άστρων. “Ο Μάκ είναι ο πιο φρόνι-μος σταρ του Χόλλυγουντ.

“Ο Μάκ —έτσι τον φωνάζουν χά- ριν συντομίας— είναι ύψους, δεμέ- νος στο σώμα, και με μαλλιά που σκέδαν πάντα είναι, αγένιστα! Θάλεγε κανείς ότι ποτέ δεν τα άγ- γίζει χτένι; Αυτό είναι μία από τις ελάχιστες ιδιοτροπίες του.

Για την κόρη του Κάθριν, η ο- ποία παρά την ηλικία της είναι ένα τρομερά έτοιμολογο παιδάκι, ο Μάκ δημεγεία πολλές χαριτωμένες Ιστο- ρίες. Να μια απ' αυτές που συνέ- βη φέτος:

“Η Κάθριν γυρίζει από το σχο- λείο στο οποίο είχε πάει για πρώ- τη φορά.

—Λοιπόν, πως σου φάνηκε το σχολείο; τη ρωτών ο πατέρας της και η μητέρα της.

—Καλό είναι, καμιά η Κάθριν με σοβαρό ύφος, αλλά... δεν μαθαίνει κανείς πολλά πράγματα!

—Πως γίνεται αυτό; ξαναρωτούν έκπληκτοι οι γονείς.

—Μά αφού θα πάω και αύριο θα πη ότι σήμερα δεν έμαθα τίποτα! απαντάει η μικρή.

Και φυσικά οι γονείς της ξεκαρδίζονται από τα γέλια.

Ο. PENNY

“Η Κλοντίε στην Ισπανία

“Η Σουζάν Κλοντίε, η Γαλλία ηθοποιός που έγινε διάσημη με το φιλμ «Αμαρτωλά κορίτσια» έφθασε προ ημερών στο Παρίσι προερχόμενη απ' τη Ρώμη. “Η Σουζάν ετοιμάζεται τώρα να φύγ για το Λονδίνο. Τη συνοδεύει ένας καθηγητής των Ισπανικών γιατί θα γυρίσει ένα φιλμ στην Ισπανία.

Οι Πωλητές της Εφταλίας

Το μάτς

Ο Νικολάκης γαρνιρίστηκε κι' έτοιμος για παρτέντσια είπε στη γυναίκα του:

—Θά πάω γιατί έχει μάτς στον Παναθηναϊκό. Αυτή, όπως ξέρεις, δρέ Φταλία, είναι η μανία μου, είμαι φα-νατικός...

—Κουμαρμπάσης! προσέθεσε η 'Εφταλία. Αυτό μαρ δεν είναι μανία, εί-νε μπαμπούτι, είναι πληγή! Λοιπόν, δεν θα πάς, όχι θα δυούμε ματζί!

—Μά, ακόμα χτες δυήκαμε, σε πήγα στον 'Αη Σάββα, στην 'Α-για Μαρκελλά, στην 'Ακρόπολη.

—Εγώ, μωρέ, θέλω να με πιάς στην 'Αθήνα που γλεντά, κι' όχι στην 'Αθήνα που νυστάζει και χασμουριέται! Κι' από λόγο σε λο-γο, ντυστήσανε καυγά

τρικουέρτο. Κι' ο καυμένος ο Νικο-λάκης υπερέβησε, μά ήταν αδύνατον να την καλάρει.

—Ημουν, δρέ γρουσουζή, ένα πού-λουν, ένα τριαντάφυλλο! του φώναζε η συμβία του.

—Τό βλέπω απ' τ' άγκάθια που μεί-νανε στη γλώσσα σου! Βρέ γυναίκα, μη με κορλαντίζεις. Ουλός ο νταουνιάς, κι' ο μαχαλάς ξέρει πώς είμαι ένας καλός άνθρωπος.

—Βέβαια είσαι καλός, γιατί δεν μπορείς να κάνεις κακό σ' ένα λιοντάρι, ούτε σ' ένα κοπάδι τσακαλίας!

—Τί είναι, καλέ Φταλία; Τί τρέχει; δυήκε και ρώτησε η καρσινή τη.

—Τί θές νάνε; Οπ' έχει πόντο τόν πονεϊ, κι' ο μαχαλάς κοιμάται! Με ψή-νει και με τσιτσιρίζει, ο κακούργος! Θέλει να πιάς τόν μάτς. Δηλαδή χάνει τόν χουζούρι του, χάνει τὰ χάνια μου, για να μη χάσει τήν κλωστής του πο-δόσφαιρου, ο άσκημάντρας!...

—Και όμως, δρέ γυναίκα, πριν σε πάρω ήλεγες πώς είμαι ο άντρας που ονειρεύτηκε!

—Τόλεγα γιατί δεν ήθελα ποτέ να παντρευτώ έναν άντρα όμορφο!

—Βρέ, τί γλωσσόκοπανα είσαι σύ! Βρέ γυναίκα, έσένα, και πεθαμένη ά-κόμα, σάν σου βάλουμε την πέτρα, θα έξεχ' απ' τόν χώμα η γλωσσίσσα σου δυό μέτρα.

—Τί είπες μωρεεεε; ξεφώνησε η 'Εφταλία και χυμίζει να τού βγάλη τὰ μάτια.

Ευτυχώς ο Νικολάκης πρόφταζε κι' ήφυγε γκουστουρί για τόν Παναθηναϊκό.

—Τρέχω γιατί θέλω να παρακολου-θώω τόν πρώτο ήμιχρο, φώναζε ό-πως περνούσε απ' τόν καφενέ στον μπατζανάκη του.

—Σίγουρα τόν δεύτερο θα παιχθ' ά-πόψε στίτι του με την 'Εφταλία! είπε η παρέα απ' τόν ντουρσέκι και σκάσανε ούλοι στά γέλια.

Πραγματικά, τόν βράδυ σάν γύρισε απ' τόν μάτς, η 'Εφταλία με τόν τσάκα-ρο, και τόν φρεκαλόελο στά χέρια τού-δωκε ένα σουλτάν-μερεμέ.

Και δυήκε πάλι η καρσινή τη και ρώτησε μάζους τ' αποτελέσματα απ' τόν γήπεδο.

—Μηδεν με ένα! τής είπε η 'Εφτα-λία και γέλασε πονηρά. "Επες κλω-ταία σύννεφο!...

—Ενα τέρμα; Μπράβο!

—Όχι, καλέ, τέρμα. Έναν τραυ-ματία!

Κι' έδειξε τόν Νικολάκη τη, που με σπασμένα μούτρα, σε κακά χάλια τόν ήτρεχε να τόν μπλαστρώσουνε στή σπε-τσαρία!...

ΣΟΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Το δέσ.γα του Καραμπέτ

ΤΣΑΚΙΡ ΚΕΦΙ

Εγώ τόν άλλες ύναικες κυνηγάω, άμμα τόν δι-κά μου τόν ύναικα ντέν θέλω κυνηγημένο να έ-κάνουν. Έμένα άλλες ύναικες μου ήρέσαν, ά-μα χίτες τόν Σουρπουίτσα μου ντέν άφινω να κυ-τάξω άλλο άντρωπο. Μόνο κυτταγμένο να έκαη κανείς, άμα κεφάλις μου άνεβαίνει, Τούρκος ί-ννομαί, άντρωπο σφαγμένο έκάνω, μά τόν Θεός σου λέει!

Αμα έχθες διράδω, με τόν φίλος μου τόν 'Αν-τωνάκη ούζο ήπινάμε. Παστουρμά θέλαμε, ή-ραία-ώραία παρέα έκάναμε, ύναικες κουδέντα είχαμε.

—Αντωνάκη, λέω, ούζο άραίο πράμα είναι, παστοурμά άραίο πράμα είναι, άμμα ένα μικρό να είχαμε, καλύτερα να ήτανε. Αμα άντρωπο ούζο πίνει, ύναικα θυμισμένο κάνει. "Ε; Ύναι-κες σου ήρέσαν;

—"Ε, ρε 'Αρμενία, λέει, ή ρε προσφυγία πονηρή, έσένα δεν σ' άρέσανε;

—Αμέ! λέω.

Πάλι ούζο κατεβάζουμε, πάλι παστοурμά μα-σάμε, κεφί καλύτερο ένεται, κουδέντα, γελία, έί-βαλα, γιαχαρναντάν λέμε.

—Αντωνάκη, λέω, εκείνο τόν χοντρή, με μά-τια μάδισα και μαλλιά μάδισα σου ήρέσει;

—"Η χήρα, λέει, ή χήρα, πότε, πότε στις έννημισι, πό-τε στις έντεκα, πό-τε στις δέκα και εί-κοσι.

Ποτέ δεν έχω δυή την ίδια ώ-ρα, δυό μέρες κατά συνέχεια. Και τούτο, για δυό λόγους. Πρώτον γιατί άσκά έλευθέρην επάγγελμα και δεύτε-ρον γιατί θέλω πάντα να έχω τήν ά-νεξαρτησία τών ώρών μου.

Και λοιπόν, όπρια ώρα κι' άν βγώ, έσύ στη στάσι. Και μόλις μπώ έγώ στο τράμ, εύθως άμέσως και τού λό-γου σου! ΙΓά πές μου τώρα, τί συμ-βαίνει έπί τού προκειμένου; Βαλός εί-σαι; Με παρακολουθεί; Είσαι κατά-σκοπός μου; "Η μήπως ξέρεις ότι ή φάτσα σου άνήκει στην κατηγορία τών αντιπαθητικών εκείνων φατσών που μου δίνουν στα νεύρα και μου καταστρέ-φουν τήν ψυχική μου ήρεμία.

—Ποιά είναι, κουζούμ; ή έρχε-σαι έπίτηδες για να με προκαλέσης; Γιατί αυτή ή μακρά μουρη, με τή γαυ-πη μάτη, τή απλανή μάτια, και τή ξε-πηταγμένα αυτιά, είναι ίκαδη να μου χαλάσει τόν κέφι έπί δέκα πέντε μέρες.

Κι' έγώ τή δέλω κάθε μέρα.

Πώς; Τί είπες; "Απλάς, συμπίπτουν οί ώρες μας; Αυτά να τὰ πούλας άλ-λου. Σε μένα δεν περνάνε. "Εδω τόν πράγμα είναι σαφές, μιλάει μόνο του.

"Εδω ύπάρχει κάποιος μυστηριώδης, ύ-ποπτος και ύπουλος σκοπός. Ύπαρ-χει πρόβος! Ύπάρχει παρακολούθησι έκ προ με λ έ τ ης. "Εξηγήσου, λοι-πόν, κατηγορηματικά τί συμβαίνει, για να λάβω τὰ μέτρα μου. Γιατί αυτή ή ιστορία δεν μπορεί να εξακολουθήση, έπί ούδενι λόγω. Δεν μπορεί, κύριε, να σε βλέπω κάθε πρωί, όποιαδήποτε ώ-ρα κι' άν βγώ, να με περιμένω στη στάσι. Αυτό τόν πράγμα μ' ένοχλεί, μ' έκνευρίζει, με κατακεραυνώνει ψυχικάς.

Λοιπόν, ένα κι' ένα κάνουν δυό. Θα μου δηλώσης τώρα, εύθως άμέσως και αυτοστιγμεί, μία ώριμένη ώρα που θάρχεσαι στη στάσι. "Ας πούμε έννά μ' έννημισι. "Η έννημισι με δέκα.

Σου άφινω τόν δικαίωμα τής εκλογής. Έντός τών χρονικών αυτών όριών, όφεί-λεις να έχης επιβή τόν τράμ για να πιάς στη δουλειά σου — αν και άμφι-βάλλω αν έχης δουλειά — ή όπου άλ-λου στο διάλο θέλεις. Κι' έγώ αναλαμ-βάνω, να μην έρχωμαι αυτή την ώρα στη στάσι. "Ορίστε! Δηλώσε μου ώ-ρα. Σιωπάς; Λοιπόν, σου δίνω μία ό-λοκληρη ώρα: "Ενώ με δέκα. Και σου καθιστώ γνωστόν ότι, εάν σε ιδώ μία φορά πριν από τις ένένε ή μετά τις δέκα στη στάσι, θα σε κάνω να μη μπορείς έπί ένα μήνα να δυή από τόν στίτι σου. "Εγώ δεν έπιτρέπω να με κατασκοπεύουν! Τ' άκουσες! Συμμορ-φώσου, λοιπόν, αν θέλεις τήν άρτιμέ-λειά σου. Γομάρι!

Αυτί μου σκύβει:

—Ψού-ψού, κάνει.

—Ντέν άκούω.

—Ψού-ψού, κάνει.

—Αντωνάκη, γιάχο, ντέν άκούω. "Όνομα δυ-νατά να λες, χίτες φωνή ντέν έχεις; Μά τόν Θεό σου λέω, φίλοι είμαστε, όποια ύναικα ζητημένος μου, έκάνεις, θα σου δίνω, θαλασ-μπιλάς.

Τότε 'Αντωνάκης πιά δυνατά λέει:

—Σουρπουίτσα!

—Αμμάν! Αίμα κεφάλις μου άνεβασμένος έ-νεται.

—Τί είπες, γιάχο;

—Τή Σουρπουίτσα! Μ' άρέσει μπρέ Καρα-μπετιά! Μά τόν Θεό σου λέω, δηλαδή, αυτή ή γυναίκα μέσα στην καρδιά μου είναι!...

Βαί, κεπόγλου κιοπék!

—Σουρπουίτσα, ύναικα μου είναι, μπέ!

—"Ε, και τί πειράζει;

Βαί-βαί-βαί έτεψίξ έρίφ, κεπόγλου κιοπék, αί-μα μου δραμένο ένεται, καρντία μου πάκτιουτ κάνει, κιφάλις μου, μάτια μου ζαλισμένο ένου-ται, άπάνω στο 'Αντωνάκης, πηδημένος έννομαί, λαρυγγί τόν άρπαγμένο έκάνω, αυτό του δαγ-κωμένο!

Βαί κεπόγλου κιοπék, λέω, βαί έτεψίξ έρίφ, για τόν ύναικα μου μιλάς; Αίμα σου ρουφηγμέ-νος να έκάνω!

Ταδέρνα μεγάλο σαματά ένεται Τιραπέζια, καρσάκια, μαρσάκια, άντρες-γυναίκες, άνάκα-τα ίνουνται, άπάνω μου πέφτουνε, "άμάν! φωνά-ζουνε, γιάζούκ, μπέ, θα φας τόν άντρωπο!...

"Αμα αυτό τόν φαγυμένος έκανα, από χέρια μου λιποθυμισμένο ήπνησε. Γλέντι ώραία άρχινημέ-νο είναι, άμμμά πολύ άσκημα τελείωσε. Κεπό-γλου κιοπék!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Ιδιοτροπίες του Τσεαουίτσα

Κατασκοπεία

"Άκου να σου πώ, άντρωπέ μου, ό-ποιος κι' άν είσαι κι' όπως κι' άν σε λένε—αυτό δεν μ' ενδιαφέρει. Αυτή ή ιστορία πρέπει να λάβη τέλος πιά. Τέ-λος οριστικό και βέβαιο. Πώς; Ποιά ί-στορία; Μά τόν κοροϊό μου παρασταί-νεις ή τόν ήλιθιο; Είναι έξη μήνες τώρα, έξη μήνες ακριβώς, που σε βλέπω διαρ-κώς μπροστά μου, στη στάσι τού τράμ. "Όποια ώρα κι' άν πάω να πάρω τόν τράμ νάσαι και τού λόγου σου. Και αν μόν αυτό συνέβαινε μία ώριμένη ώρα κάθε μέρα, π.χ. στις όχτώ τόν πρωί, ή στις όχτώμισι, ή στις έννέα, τόν πού-μα δεν θα είχα κοι-μιά σημασία. Αλλά έγώ έχω τις πιά ά-τακτες ώρες στις έ-ξόδους μου. Πότε βγαίνω στις έξημι-σι τόν πρωί, πότε στις έννημισι, πό-τε στις έντεκα, πό-τε στις δέκα και εί-κοσι. Ποτέ δεν έχω δυή την ίδια ώ-ρα, δυό μέρες κατά συνέχεια. Και τούτο, για δυό λόγους. Πρώτον γιατί άσκά έλευθέρην επάγγελμα και δεύτε-ρον γιατί θέλω πάντα να έχω τήν ά-νεξαρτησία τών ώρών μου.

Και λοιπόν, όπρια ώρα κι' άν βγώ, έσύ στη στάσι. Και μόλις μπώ έγώ στο τράμ, εύθως άμέσως και τού λό-γου σου! ΙΓά πές μου τώρα, τί συμ-βαίνει έπί τού προκειμένου; Βαλός εί-σαι; Με παρακολουθεί; Είσαι κατά-σκοπός μου; "Η μήπως ξέρεις ότι ή φάτσα σου άνήκει στην κατηγορία τών αντιπαθητικών εκείνων φατσών που μου δίνουν στα νεύρα και μου καταστρέ-φουν τήν ψυχική μου ήρεμία.

—Ποιά είναι, κουζούμ; ή έρχε-σαι έπίτηδες για να με προκαλέσης; Γιατί αυτή ή μακρά μουρη, με τή γαυ-πη μάτη, τή απλανή μάτια, και τή ξε-πηταγμένα αυτιά, είναι ίκαδη να μου χαλάσει τόν κέφι έπί δέκα πέντε μέρες.

Κι' έγώ τή δέλω κάθε μέρα.

Πώς; Τί είπες; "Απλάς, συμπίπτουν οί ώρες μας; Αυτά να τὰ πούλας άλ-λου. Σε μένα δεν περνάνε. "Εδω τόν πράγμα είναι σαφές, μιλάει μόνο του.

"Εδω ύπάρχει κάποιος μυστηριώδης, ύ-ποπτος και ύπουλος σκοπός. Ύπαρ-χει πρόβος! Ύπάρχει παρακολούθησι έκ προ με λ έ τ ης. "Εξηγήσου, λοι-πόν, κατηγορηματικά τί συμβαίνει, για να λάβω τὰ μέτρα μου. Γιατί αυτή ή ιστορία δεν μπορεί να εξακολουθήση, έπί ούδενι λόγω. Δεν μπορεί, κύριε, να σε βλέπω κάθε πρωί, όποιαδήποτε ώ-ρα κι' άν βγώ, να με περιμένω στη στάσι. Αυτό τόν πράγμα μ' ένοχλεί, μ' έκνευρίζει, με κατακεραυνώνει ψυχικάς.

Λοιπόν, ένα κι' ένα κάνουν δυό. Θα μου δηλώσης τώρα, εύθως άμέσως και αυτοστιγμεί, μία ώριμένη ώρα που θάρχεσαι στη στάσι. "Ας πούμε έννά μ' έννημισι. "Η έννημισι με δέκα.

Σου άφινω τόν δικαίωμα τής εκλογής. Έντός τών χρονικών αυτών όριών, όφεί-λεις να έχης επιβή τόν τράμ για να πιάς στη δουλειά σου — αν και άμφι-βάλλω αν έχης δουλειά — ή όπου άλ-λου στο διάλο θέλεις. Κι' έγώ αναλαμ-βάνω, να μην έρχωμαι αυτή την ώρα στη στάσι. "Ορίστε! Δηλώσε μου ώ-ρα. Σιωπάς; Λοιπόν, σου δίνω μία ό-λοκληρη ώρα: "Ενώ με δέκα. Και σου καθιστώ γνωστόν ότι, εάν σε ιδώ μία φορά πριν από τις ένένε ή μετά τις δέκα στη στάσι, θα σε κάνω να μη μπορείς έπί ένα μήνα να δυή από τόν στίτι σου. "Εγώ δεν έπιτρέπω να με κατασκοπεύουν! Τ' άκουσες! Συμμορ-φώσου, λοιπόν, αν θέλεις τήν άρτιμέ-λειά σου. Γομάρι!

Αυτί μου σκύβει:

—Ψού-ψού, κάνει.

—Ντέν άκούω.

—Ψού-ψού, κάνει.

—Αντωνάκη, γιάχο, ντέν άκούω. "Όνομα δυ-νατά να λες, χίτες φωνή ντέν έχεις; Μά τόν Θεό σου λέω, φίλοι είμαστε, όποια ύναικα ζητημένος μου, έκάνεις, θα σου δίνω, θαλασ-μπιλάς.

Τότε 'Αντωνάκης πιά δυνατά λέει:

—Σουρπουίτσα!

—Αμμάν! Αίμα κεφάλις μου άνεβασμένος έ-νεται.

—Τί είπες, γιάχο;

—Τή Σουρπουίτσα! Μ' άρέσει μπρέ Καρα-μπετιά! Μά τόν Θεό σου λέω, δηλαδή, αυτή ή γυναίκα μέσα στην καρδιά μου είναι!...

Βαί, κεπόγλου κιοπék!

—Σουρπουίτσα, ύναικα μου είναι, μπέ!

—"Ε, και τί πειράζει;

Βαί-βαί-βαί έτεψίξ έρίφ, κεπόγλου κιοπék, αί-μα μου δραμένο ένεται, καρντία μου πάκτιουτ κάνει, κιφάλις μου, μάτια μου ζαλισμένο ένου-ται, άπάνω στο 'Αντωνάκης, πηδημένος έννομαί, λαρυγγί τόν άρπαγμένο έκάνω, αυτό του δαγ-κωμένο!

Βαί κεπόγλου κιοπék, λέω, βαί έτεψίξ έρίφ, για τόν ύναικα μου μιλάς; Αίμα σου ρουφηγμέ-νος να έκάνω!

Ταδέρνα μεγάλο σαματά ένεται Τιραπέζια, καρσάκια, μαρσάκια, άντρες-γυναίκες, άνάκα-τα ίνουνται, άπάνω μου πέφτουνε, "άμάν! φωνά-ζουνε, γιάζούκ, μπέ, θα φας τόν άντρωπο!...

"Αμα αυτό τόν φαγυμένος έκανα, από χέρια μου λιποθυμισμένο ήπνησε. Γλέντι ώραία άρχινημέ-νο είναι, άμμμά πολύ άσκημα τελείωσε. Κεπό-γλου κιοπék!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η ΠΟΛΥΤΑΡΑΧΗ Ζωή του Στήβενσον

"Ηθελε να συλληφθ' για άλήτης

Σ' ένα σπιτάκι τού Μπρέ-μαρ, στη Σκωτία, ένας νεός έπαιζε με τόν μικρό ξαδε-λάκι του. Είχε σχεδιάσει ένα ψεύτικο χάρτη κι' είχε βάσει σ' ένα σημείο του μία «Νήσο με τόν θησαυρό». Αυτό λοιπόν τόν παιχνίδι, διεγείροντας τή φαντασία του, τόν έσπρωξε να γράψη ένα περιπετειώδες μυ-θιστόρημα με τέτοιον τίτλο.

"Όταν, έπειτα από δυό βδο-μάδες, είχε τελειώσει περίπου 12 κεφάλαια, έτυχε να τόν έ-πισκεφθ' κάποιος δόκτωρ Τζάπ, διογράφος τού 'Αμερικανού φι-λοσόφου Τωρ, για να παρα-πονηθ' για κάποιο άδριο που είχε γράψ' ο νεός συγγραφέας, ο Ρόμπερτ Λιούις Στήβενσον, για τόν Τωρ. "Ηταν όμως τό-σο καλός καρδός, ώστε... έχασε τὰ παράπονα του και πήρε μα-ζί τόν φεύγοντας τή χειρόγρα-φο τής «Νήσου με τόν Θησαυ-ρό», με τήν υπόσχεσι να φρον-τίση για τή δημοσίευσί τους σ' ένα περιοδικό.

Πραγματικά, τόν 1887, δη-μοσιεύθηκε για πρώτη φορά αυ-τό τόν μυθιστόρημα, με συνέ-χειες. Σημείωσε όμως τάση ά-ποτυχία, ώστε ο διευθυντής τού περιοδικού αναγκάσταν να τόν συντομεύη και να τόν κρύβη σε κάποια άκρη τού φύλλου του.

Ο Στήβενσον πληρωνόταν μι-ση λίρα για κάθε 1.000 λέξεις.

"Όστόσο, 2 χρόνια άργότερα, τόν ίδιο έργο εξέδωθ' σε διβλίο κι' έγινε ένα απ' τὰ δημοφιλέ-στερα περιπετειώδη μυθιστορή-ματα τού κόσμου.

Ο πατέρας τού Στήβενσον ήταν μηχανικός φάρων και άν-θρωπος αυστηρών αρχών, κι' ή μητέρα του κορη πάστορος. Ο μοναχογιός τους γεννήθηκε τόν Νοέμβριο τού 1850. "Ηταν δέ λεπτοκαμωμένος κι' άσθενικός.

Τα παραμύθια για φαντάσματα και στοιχία, που τού διηγείτο ή κουδερνάντα του, τού γέννη-σαν τήν έπιθυμία να γράψη κι' αυτός κάτι. Πραγματικά, σε ή-λικία μόλις 6 ετών, έγραψε τήν «Ιστορία τού Μαύστ» και τήν εικονογράφησε ο ίδιος... μ' 'Ε-βραϊσμός που φορούσαν ψηλά καπέλα και κάπνιζαν πούσα!

Στά σχολεία, οί συμμαθηταί του τον θεωρούσαν... χοντροκέ-φολο 'Αργότερα, στο Πανεπι-στήμιο τού 'Εδιμβούργου, από-κτησε τή φήμη μισότρελλου έκ-κεντρικού.

Γιά να εύχαριστήση τόν πα-τέρα του, δάλωκε να σπουδά-ση μηχανικός. Δεν άνησε ό-μως να καταλάβη ότι ήταν πλα-σμένος για συγγραφείς. Δι-άβαζε άχόρταγα, κι' έγραψε διηγήματα και ποιήματα. Τέ-λος, δήλωσε στον πατέρα του ότι δεν θα γινόταν μηχανικός.

Συγχρόνως είχε γίνει άθεος, αυτός που στά μικρά του χρό-νια περνούσε συχνά τήν ώρα του με ψαλμούς και προσευχές!

Ο πατέρας του είχε άπελ-πισθ' με τή συμπεριφορά του...

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Ιατρός Γυναικολόγος-Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 4-6 ώς και έ-πι συνελεύει. — Χαρ. Τρικούπη 113. — Τηλ. 63-885

Πάνω στο ήφαιστειο

— Χρειάζεται όλόκληρος στρατός για ν' ανακαλυφθ' έ-νας άνθρωπος εκεί ψηλά! συλ-λογίστηκε ο 'Ανταμ Φέντινγκ, ένώ άνεβαίνει βιαστικά στο ή-φαιστειο τής νήσου Μανασάα. Είχε βαμμένα τὰ χέρια του με τόν αίμα τεσσάρων θυρά-των... "Ηταν ένας γίγας, με χοντρά λαιμό, τριχωτό στήθος και κτηνώδη φυσιογνωμία. Τά άγρια μάτια του έψαχναν ό-λογυρα, άναζητώντας κάτι φα-γώσιμο. Διέκρινε έπιτέλους έ-να σπιτάκι, απ' όπου έδγαινε λίγος καπνός. Κατάλαβε πώς ήταν τόν μαγειρείο μίας φυτεί-ας. Άνοιξε τήν πόρτα και μπη-ξε άποφασιστικά. "Η μαγειρί-σα, μία νεαρή μαύρη, τόβαλε στά πόδια βλέποντας τον.

Ο κακούργος άρπαξε τὰ λί-γα τρώφιμα που βρήκε εκεί μέ-σα, και συνέχισε τόν δρόμο του. Πέρασε τή νύχτα του σε μία σπηλιά. Πριν πέση όμως να κοιμηθ', βεβαίωθηκε με μία μα-τιά γύρω του πώς δεν ύπήρχε κανείς μάρτυς τής άδυναμίας του, κι' ύστερα γονάτισε και προσευχήθηκε...

Στό μοναδικό σπιτάκι τής κορυφής τού βουνού, στά χείλη τού κρατήρος, έμενε από 20 χρόνια ο 'Αγγλος καθηγητής Γκούττρι. Είχε εγκατασταθ' έ-κει για να μελετά τόν ήφαι-στειο. Δεν είχε παρατηρήσει ως τώρα, παρα μόνον έλαφρούς σεισμούς και καπνούς. Μόνο να βραδυάση. Γιατί ήθελε να

— Έννοια σου, άπάντησε χαμογελώντας ο καθηγητής, θάχω πάντα πάνω μου τόν πι-στολί μου.

Ο Φέντινγκ έκαμε ένα μορ-φασμό — όχι από φόβο για τόν όπλο τού καθηγητού, αλλά απ' τήν πενία του, που τή με-αίωλε, γάλανε ή σκέψι τών τρώφιμων.

Έπρεπε τώρα να περιμένη βραδυάση. Γιατί ήθελε να

— Είλε ο βροχοποιός... Βγήκε να κάνει διαφήμισι!... (Β. Χριστοδούλου)

κόψη πρώτα τα τηλεφωνικά σύρματα που συνέδεαν το σπίτι με την πόλη, και δεν τολμούσε ν' ανεβή στο στυλό με το φως της ημέρας.

Νύχτωσε επιτέλους. Μα στην κορυφή του ήφαιστειου δεν σκοτεινιάζε ποτέ τελείως, γιατί η λάβα σκόρπιζε αναλαμπές μέσα απ' τον κρατήρα.

Ο Φέντινγκ σκαρφώθηκε στο στυλό, σαν παράξενο τέρας μέσα στο μισοσκόταδο, κι έκοψε με το σουγιά του το τεταμένο σύρμα. Πριν ξανακατεβή, κτύπησε λίγο το φανατασμαγορικό θέαμα γύρω του. Μουρμούρισε μια προσευχή για την επιτυχία του σκοπού του, γλύστρησε ως το έδαφος και τραβήξε προς το σπίτι του καθηγητή.

Προχωρούσε άργα, αλλά σταθερά, με το κεφάλι σκυφτό, κρατώντας σφιχτά το πιστόλι του μέσα στην τσέπη του. Πλησίασε σ' ένα απ' τα φωτισμένα παράθυρα. Ή πείνα του είχε γίνει ανυπόφορη, τώρα που κόντευε πιά να την καταπραύνει... Βεβαιώθηκε πως ο καθηγητής ήταν μόνος.

Ήταν έτοιμος να μπη στο σπίτι, όταν ξαφνικά τον άκουσε να προφέρει με άγανία κάτι λέξεις που δεν τις κατάλαβε καθαρά. Κόλλησε στον τοίχο κι άδουγκράστηκε.

—Αλλά!... Αλλά! φώναζε ο καθηγητής. Μα δεν απαντάει λοιπόν κανείς;

Ο Φέντινγκ κατάλαβε πως προσπαθούσε να τηλεφωνήσει. Από ένα παράθυρο, τον είδε να γυρίζει με έξαψη το χερούλι της τηλεφωνικής συσκευής.

Ξαφνικά, κυττάζοντας τυχαίως προς το παράθυρο, ο Γκούτριν, διέκρινε την απειλητική φυσιογνωμία του κακούργου.

Η ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ Ίατρος

Κ. Παπαδοπούλου - Ζωγοραλίδου
δου 2-6 μ.μ. και επί συνηντεύει Άγ. Ζώνης 66, στάσις Καλλιφρονά. — Τηλ. 81-682

MENTIOYM ΔΑΦΝΗ

Εταιρείας Ψυχ. Έρευνών
ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Τηλεπαθής μακράς απόστασης
Οδός Κυψέλης 34β. Έργα επίσκεψης 9-6. — Τηλ. 82-529, Αθήνα

ΚΑΚΟΔΙΑΘΕΣΙΑΙ

ΤΟ ΚΑΛΜΟΛ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΚΕΤΗ ΔΟΞΗ ΑΛΛΑ ΟΥΝΔΟΛΟΓΟΣ 5 ΠΑΝΙΣΤΩΝ, ΑΝΤΙΝΕΥΡΑΛΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΟΔΙΟΝΩΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ. ΈΝΕΡΓΕΙ ΤΑΧΕΩΣ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΙΡΑΖΗ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ. ΚΑΤΑΡΡΙΠΤΕΙ ΤΟΝ ΠΥΡΣΤΟ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΈΝΑ ΣΤΟΜΑΧΟ ΕΥΕΞΙΑΣ. ΕΠΙΜΕΝΕΤΕ ΣΤΟ ΚΑΛΜΟΛ ΚΑΙ ΔΟΡΝΗΘΕΤΕ ΝΑ ΔΕΧΘΕΤΕ ΑΛΛΑ ΠΑΝΙΣΤΩΝΑ ΜΕ ΔΟΞΗ ΔΟΛΟΤΕΛΕΙΑ. ΜΗ ΚΑΜΕΤΕ ΔΟΚΙΜΕΣ ΕΙΣ ΘΑΡΟΣ ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΣΑΣ. ΓΙ'ΑΥΤΟ ΖΗΤΕΙΤΕ ΚΑΛΜΟΛ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΚΑΛΜΟΛ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΟ ΠΡΑΓΙΝΟ ΚΟΥΤΑΚΙ ΝΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΘΑΡΑ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΚΑΛΜΟΛ

σου και, την ίδια στιγμή, δέχτηκε μια σφαίρα κατάστηθα που τον σώρισε κάτω. Πέφτοντας παρέσυρε μαζί του και το τηλέφωνο.

Δεν ήταν ακόμα νεκρός. Σπάραξε και προσπαθούσε να μιλήσει, μ' όλο το αίμα που τον έπνιγε. Ο Φέντινγκ πήδησε μέσα απ' το παράθυρο, κι έσκυψε πάνω του.

—Τη... τηλεφώνησε... πρόφερε με κόπο ο καθηγητής. Είδοποίησε... στην πόλη... σε λίγο... έκρηξε... τρομερή!...

Τα σκοτεινά μάτια του κακούργου γυάλισαν άνησχα. Τα χείλη του τρεμούλιασαν.

—Δεν το περίμενα... πρόσθεσε ο Γκούτριν. Το ήφαιστρο... φαίνονταν... ήσυχο... Μα τώρα... κίνδυνος... σοβάρος...

Πραγματικά, η λάβα ανέβαινε γρήγορα μέσα στο σωλήνα παρατήρησης του εργαστηρίου!

—Τα σύρματα του τηλεφώνου είναι κομένα! ούρλιαξε άγρια ο Φέντινγκ.

—Πρέπει... να τρέξετε... να ειδοποιήσετε... Πέντε χιλιάδες... ψυχές... κινδυνεύουν!...

Τα μάτια του καθηγητού θόλωσαν. Ένας τελευταίος ρόγος βγήκε απ' τα χείλη του, μαζί μ' ένα κύμα αίματος. Υστερα το κεφάλι του έπεσε προς τα πίσω...

Ο Φέντινγκ στεκόταν ακίνητος, αναποφάσιτος... Μπορούσε να κατεβή απ' την άλλη πλαγιά του βουνού. Αν κατάφερνε να γλυτώσει, θα τον νόμιζαν όλοι χαμένο μετά την έκρηξη και δεν θα τον αναζητούσαν πιά.

Μπορούσε όμως εξ άλλου να σώσει 5 χιλιάδες ανθρώπους, που κινδύνευαν να βρουν φριχτό θάνατο!... Καίτοι τότε να φαίνονταν επίεικτερο το δικαστήριο...

Μόνο μια νευρική σύσπασι του προσώπου του πρόδιδε την πάλη που γινόταν μέσα στην ψυχή του...

Τέλος, τα χοντρά του χείλη πρόφεραν μια σύντομη προσευχή. «Εβγάλε ύστερα το περιστροφικό του, βεβαιώθηκε πως του άπομνε μια σφαίρα — για τον έαυτο του, αυτή — και πήρε τρέχοντας το καθημερινό μονοπάτι προς τη μικρή πόλη...

B. ΓΟΥΓΛΙΑΜΣ

Η τελειότερη μηχανή ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Σηκώνομε κάθε μέρα 21 τόννους χωρίς να το καταλαβαίνουμε!

Καμιά μηχανή στον κόσμο δεν μπορεί να παραβληθί σε δύναμη, τελειότητα κι' αποδοτικότητα με τον άνθρωπο. Καθένας από μας είναι ένα μεγάλο θαύμα τεχνικής, που δεν έχει το όμοιο του πάνω στον πλανήτη μας.

Η ανθρώπινη μηχανή αποτελείται από 224 όστα, που τίθενται σε κίνηση από 750 μύς, μικρούς και μεγάλους. Αν κάποιος απ' αυτά τα όστα ή αυτούς τους μύς πάθη το παραμικρό, ή αρμονία του συνόλου καταστρέφεται, όπως ακριβώς θα συμβή σε μια μηχανή αν κάποιο από τα ελατήρια της πάση ν' ανταποκρίνεται στον προορισμό του. Η δαδία θα είναι ανάλογη με την σπουδαιότητα του ελατηρίου, που έπαψε να λειτουργεί κανονικά.

Αλλ' οι μεγαλύτερες εκπλήξεις μας περιμένουν από τη στιγμή που θ' αρχίσουμε να μελετούμε τα εσωτερικά όργανά μας. Αν μπορούσαμε ν' απλώσουμε πάνω σε μια επίπεδη επιφάνεια τα εξωτερικά τοιχώματα των πνευμόνων, αφού θα είχαμε ξεδιπλώσει προηγούμενες όλα τα κοιλώματα κι' όλες τις πτυχές που σχηματίζουν, θα βλέπαμε κατάπληκτοι ότι η έκταση που θα επαναν δεν θα ήταν μικρότερη από 130 τετραγωνικά μέτρα. Πάνω σ' αυτή την έκταση θα μπορούσαν να σταθούν άνετα άνω των 500 ατόμων.

Η εργασία των πνευμόνων δεν σταματάει ποτέ όσο ζούμε. Η λειτουργία τους αρχίζει από τη στιγμή που ο άνθρωπος έρχεται στον κόσμο και διακόπτεται οριστικά μόνο με το θάνατο.

Ο ένηλιξ αναπνέει κατά μέσον όρο 16 φορές στο λεπτό. Σε κάθε εισπνοή εισάγει στους πνευμόνες μας 500 κυβικά εκατοστόμετρα αέρος. Σε 60 χρόνια ζωής, ο αναπνεύς μας φτάνουν τον αριθμό 505 εκατομμυρίων κι' ο εισπνεόμενος αήρ τα 2½ δισεκατομμύρια κυβικών μέτρων.

Οι επιστήμονες υπολογίζουν, εξ άλλου, σε 8 τρισεκατομμύρια το κύτταρα που απαρτίζουν το σώμα μας. Το σύνολο των αγγείων, όπου κυκλοφορεί το αίμα υπερβαίνει σε μήκος τα 560.000 χιλιόμετρα, είναι, δηλαδή, κάτι παραπάνω από το τρίτον της διαμέτρου του ήλιου που είναι, εξ γνωστών, κατά 1.300.000 φορές μεγαλύτερος της γης.

Ο κινητήρ αυτού του γιγαντιαίου μηχανισμού είναι ένας μύς που ζυγίζει μόλις 340 γραμμάρια: η καρδιά. Επί χρόνια και χρόνια εργάζεται αδιάκοπα χωρίς να σταματήσει ούτε στιγμή. Η καρδιά ενός κανονικού και υγιούς ανθρώπου χτυπάει 72 φορές στο λεπτό, πράγμα που σημαίνει ότι στα 70 χρόνια ο αριθμός των παλμών της ξεπερνάει τα 3 δισεκατομμύρια. Κανείς από τους κινητήρες που κατασκευάζει ως σήμερα ο άνθρωπος δεν παρουσιάζει την ίδια αντοχή. Όλοι έχουν ανάγκη από ανάπαυση κι' από συχνές επισκευές.

Τα Ιατρικά χρονικά αναφέρουν περιπτώσεις ανθρώπων που οι παλμοί της καρδιάς τους έφταναν τους 200 στο λεπτό! Το ρεκόρ κατέχει ο Ιρλανδός Άρνολντ Κόμπερτ, με 207 παλμούς στο λεπτό, που πέθανε λίγο καιρό πριν από την έναρξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, σε ηλικία 87 χρόνων, χωρίς να παραπονεθί ποτέ για την παραμικρή ένдохληση.

Σε κάθε παλμό, η καρδιά σπρώχνει το αίμα που βρίσκεται στο εσωτερικό της προς τα αγγεία. Έχει υπολογισθί ότι, σε κάθε τέτοια ώθησι, δαίνει από την καρδιά κάτι περισσότερο από 110 του λίτρου αίματος. Έτσι, μέσα σ' ένα λεπτό, περνάει από την καρδιά και διοχετεύεται στα αγγεία το σύνολο του αίματος που βρίσκεται μέσα στον οργανισμό μας και που έχει υπολογισθί, κατά μέσον, όρο σε 6 λίτρα. Έτσι, λοιπόν, κάθε ώρα περνούν από την καρδιά μας περισσότερα από 300 λίτρα αίματος, κάθε ημέρα περισσότερα από 8000 λίτρα και σ' ένα χρόνο 4 περίπου εκατομμύρια λίτρα. Αν μπορούσαμε να συγκεντρώσουμε όλο το αίμα που περνάει από την καρδιά σε διάστημα 70 χρόνων, που αποτελούν το μέσο όρο της διάρκειας της ανθρώπινης ζωής στην εποχή μας, θαπρεπε να φτιάξουμε γι' αυτό το σκοπό ένα δοχείο που να χωρούσε 250.000 κυβικά μέτρα!

Αλλά τί αντιπροσωπεύει η εργασία της καρδιάς μας; Οι επιστήμονες έκαμαν κι' αυτόν τον υπολογισμό και διαπίστωσαν ότι, κατά τη διάρκεια ενός 24ώρου, η καρδιά μας εκτελεί εργασία 21.000 χιλιογραμμομέτρων, δηλαδή όση θα χρειάζαστε για να σηκώσετε σε ύψος 1 μέτρο ένα βάρος 21.000 κιλών. (Το χιλιογραμμομέτρο είναι μονάδα δύναμης ή ενέργειας κι' εκφράζει τη δύναμη που απαιτείται για να σηκώσουμε σε ύψος 1 μέτρο βάρος 1 κιλού). Σε διάστημα 60 ετών, η εργασία της καρδιάς μας αντιστοιχεί σε 463 εκατομμύρια χιλιογραμμομέτρων ή σε 6 εκατομμύρια ατμόσφαιρες.

Το καταπληκτικότερο είναι ότι δεν υποπευδόμεθα καθόλου την τεραστία εργασία που εκτελεί η καρδιά μας. Οι γιατροί μας λένε, άλλωστε, ότι δεν πρέπει να την καταλαβαίνουμε. Γιατί το αντίθετο αποτελεί ένδειξι ότι η καρδιά μας δεν λειτουργεί κανονικά.

Είπε, λοιπόν, η δεν είναι ο οργανισμός μας η τελειότερη μηχανή;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

MARTZOPY AALLINGKAM

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Το μυστήριο δεν έχει διαφωτισθί ακόμη. Όλοι περιμένουν, με αγωνία να δούν ποιά θα είναι το τρίτο θύμα. Έξαφνα συμβαίνει κι' άλλο άπρόοπτο. Η σφαίρα του μεγάλου εκκρεμούς της τραπεζαρίας πέφτει και σπάζει το τζαμι. Τα κομμάτια πετάνονται γύρω, χωρίς εύτυχως, να τραυματίσουν κανένα. Ένας κρικος της αλυσίδας που συγκρατούσε τη σφαίρα είναι κομμένος με λίμα. Ποιάς τόν έκοψε; Κανείς δεν ξέρει. Εκδίδεται στο μεταξύ και η έτυμφορία των ένορκων σχετικά με τη δολοφονία του Άντριου Σήλν.

7ον

Η έτυμφορία των ένορκων εξέδωθη έπειτα από είκοσι περίπου λεπτά και ήταν η ακόλουθη:

«Φόνος εκ προμελέτης από ένα ή περισσότερα άγνωστα πρόσωπα».

Η έπιστοφή του άζώτου

Τη στιγμή που ο Φρέντερικ Τσέπνερν, ο πελάτης του «Κόκκινου Βαδίου», που είχε πη ένα-δυο ποτηράκια μαζί με τον Ούίλλιαμ Φαραντά, τη μοιραία Κυριακή, πήγαινε κοντά του, για να τον συγχάρη, έπειτα από την εννοική γι' αυτόν έτυμφορία των ένορκων, ο τελευταίος είδε σαν σε όνειρο, ανάμεσα στο πλήθος που συνωστίζονταν στην αίθουσα, την άπεριποίητη φυσιογνωμία του εξοδίου Φαραντά. Μαίκτης Φαραντά.

Η πρώτη του σκέψις ήταν να φωνάξη. Αλλά κανένας ήχος δεν δγήκε από το στόμα του. Εύτυχως, διέκρινε λίγο πιο κάτω τον Κάμπιον, που συνωμιλούσε με την Τζόυς και το Μάρκ. Ο έπιθεωρητής 'Ως δρισκόταν μαζί τους, Ο Ούίλλιαμ Φαραντά, χωρίς να κάνει καμιά προσπάθεια να τον δει, έτρεξε άμέσως κοντά τους και τους έκαμε γνωστή τη μεγάλη ανακάλυψι του.

Ο 'Ως έτρεξε τότε σαν βολίδα προς το μέρος που του υπέδειξε ο Ούίλλιαμ. Αλλά το πλήθος ήταν πολύ πυκνό κι' όταν έφτασε εκεί, δεν είδε κανένα άτομο που να είχε κάποια όμοιοτητα με τον Τζώρτζ Φαραντά.

Ο έπιθεωρητής γύρισε άπογοητευμένος κοντά στο μικρό όμιλο.

—Μας γλύστρησε και πάλι ανάμεσα από τα δάχτυλα, είπε. Αλλά πού θα μού πάη;... Άργά η γρήγορα θα τον πιάσω...

συνέβη, στο μεταξύ, τίποτε... Δεν μπορώ, δέβαινα, να μένω διαρκώς στο σπίτι της φίλης μου... Κι' έπειτα, νομίζω πως η κυρία Καρολίνα με χρειάζεται...

Στο σπίτι, η Άλις τους υποδέχτηκε με το χαμόγελο στα χείλη. Ήταν φανερό ότι η είδησι για την απόφασι του δικαστηρίου είχε φτάσει πριν απ' αυτούς.

Έκτος από την κυρία Καρολίνα και την Κίττυ, θρήκαν εκεί και τον πατέρα Φύρστον. Ο γέρο συμβολαιογράφος εξέφρασε τη χαρά του στον Ούίλλιαμ, γιατί η έτυμφορία των ένορκων ήταν ικανοποιητική γι' αυτόν.

—Το χρωστάω στον Κάμπιον! απάντησε ο Ούίλλιαμ. Αυτός με γλύτωσε!... Σκεφθήτε, λοιπόν, ότι μάντεψε πού ήμουν, χωρίς εγώ να έχω την παραμικρή ιδέα γι' αυτό...

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής. Η κυρία Καρολίνα φαινόταν συλλογισμένη.

—Είμαι πολύ εύτυχης, είπε σε μια στιγμή, γι' αυτή την απόφασι. Αλλά δεν πρέπει να ξεχνούμε κάτι. Ότι το όνομα της οικογενείας μας ντροπιάστηκε. Η απόφασις δεν μας αποδίδει άσπιλους στην κοινωνία, γιατί άφινει τα υπονοηθί ότι το έγκλημα διεπράχθη πιθανόν απ' έναν από μας.

Ας μην πανηγυρίζουμε, λοιπόν, για μια απόφασι που μας καθιστά όλους ένοχους, χωρίς να υποδεικνύη ρητά το δράστη. Έφ' όσον αυτή η υπόθεσις δεν διαλευκανθί τελείως, είμαστε ένοχοι απέναντι της κοινής γνώμης, που, σε παρόμοια ζητήματα, δεν συγχωρεί... Δόστε μου το χέρι σας, κύριε Φήρστον.

Ο γέρο συμβολαιογράφος πήγε άμέσως κοντά της. Έμοιάζαν κι' οι δυο σαν απολιθώματα του παλαιού καιρού.

—Καί σύ μην ξεχάσεις να με ειδοποιήσεις αν τυχόν πέση στα χέρια σου ο Τζώρτζ Φαραντά, παρακάλεσε ο Κάμπιον.

—Μπα! είπε ο έπιθεωρητής. Μην έλπιζης τίποτε απ' αυτή την πλευρά... Η καλύτερα από καμιά πλευρά... Αυτή η υπόθεσις είναι από κείνες που μένουν πάντοτε άνεξιχνίαστες.

—Έχω διαφορετική γνώμη, απάντησε ο Κάμπιον. Καί σκύδοντας προς το μέρος του, πρόσθεσε σιγά: —Ξέρεις, Στανίσλας, ποιές είναι οι ποιίνες που έπιβάλλονται στους έμπρηστές;

—Μήπως σκέφτεσαι να βάλης φωτιά στο σπίτι των Φαραντά;

—Νομίζω πως αυτό θα ήταν το φρονιμότερο, απάντησε ο Κάμπιον. Το σπίτι αυτό κατάντησε αληθινά άντρο του θανάτου... Περιμένα από μέρα σε μέρα να γίνη κάτι...

—Έννοείς ότι θα έχωμε κι' άλλα θύματα;

—Δεν ξέρω... Ο έπιθεωρητής τον κτύπησε με καχυποψία. Τί έκρυβε άραγε μέσα στο μυαλό του;... Αλλ' ο Κάμπιον δεν βέλησε να συμπληρώση τη σκέψι του.

—Έπειτα από μερικές στιγμές, το μεγάλο αυτοκίνητο των Φαραντά ξεκινούσε προς την κατεύθυνσι του Τράμπινγκτον Ρόαντ. Ο Κάμπιον είχε καθίσει πλάι στην Τζόυς. Καθώς έβγαζαν στο μεγάλο δρόμο, έσκυψε προς το μέρος της και τη ρώτησε:

—Γιατί αποφασίσατε να γυρίσετε τόσο γρήγορα;

—Η νέα γέλασε. —Δεν είσατε εύχαριστημένος; είπε. Συμφορώθηκα με την έπιθυμία σας, όταν μού είπατε να φύγω... Αλλά δεν

Εκείνη τη στιγμή, άκουσθηκε θόρυβος και φωνές στο χώρο κι' άμέσως έπειτα η πόρτα άνοιξε με όρμη κι' ο Τζώρτζ Φαραντά μπήκε μέσα στο σαλόνι. Πίσω του έστεκε η Άλις, με ύφος άνησχο και ταραγμένο. Όλες της οι προσπάθειες για να τον έμποδίσουν δεν είχαν φέρι άποτέλεσμα.

Ούτε κεραυνός αν έπεφτε μέσα στην αίθουσα δεν θα προκαλούσε τόση έντύπωσι. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι είχαν άπομείνει σαν απολιθωμένοι στις θέσεις τους και σχεδόν δεν άνέπνεαν.

Ο Τζώρτζ Φαραντά ήταν άπεριποίητος κι' άξέριςτος. Τα γουρλωμένα μάτια του κι' οι σπασμοί του προσώπου του έδειχναν πως ήταν πιωμένος. Έκλεισε με όρμη την πόρτα πίσω του, στρίχτηκε πάνω της και πρόσταξε με δραχνή φωνή:

—Μην κινηθί κανείς από τη θέση του! Φέρτε το μύσχο το σιτευτό!... Ο άσματος υιός γύρισε!

Η κυρία Καρολίνα δεν ήταν ταραγμένη λιγώτερο από τους άλλους. Προσπάθησε, ώστόσο, να διατηρήση την ψυχραιμία της κι' είπε με φωνή σχετικά ήρεμη:

—Τζώρτζ, ακολουθήστε με στο δωμάτιό μου. Θα μού μιλήσετε εκεί.

Ο άνεπιθύμητος έπισκέπτης έκαμε μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο.

—Λυπάμαι πολύ, απάντησε. Αλλ' από σήμερα δεν πρόκειται να με βλέπετε στα κρυφά! Αλλάζομε τακτική! Ο Τζώρτζ έγκαθίσταται στο σπίτι της οικογενείας μ' όλα τα δικαιώματα κι' όλες τις τιμές!

Ο Ούίλλιαμ Φαραντά δεν μπόρεσε να κρατηθί περισσότερο. Σηκώθηκε από τη θέση του, πλησίασε τον Τζώρτζ και του φώναξε κατάμουτρα:

—Σκουλήκι!... Τί ζητάς έ-

Μυρέδς Ιστορίες

Υποψήφιος γαμπρός

Ο Κοκός είναι τρελλά έρωτευμένος με τη δεσποινίδα Εύα, της του μεγαλοβιομηχανού Κ. Κοιλαράκη.

—Πρέπει να ρθς να με έπλησες απ' το μπαμπά, του λέει μια μέρα η δics Εύα.

Ο Κοκός διατάζει: —Δεν βέλεις να ένωθούμε, αγάπη μου; ρωτάει άνησχη η δics Εύα.

—Το θέλω μ' όλη μου την καρδιά, λέει ο Κοκός, αλλά... φοβάμαι. Ο μπαμπάς σου είναι πολύ άγριος και μπορεί να με πετάξη έξω με τις κλωτσιές.

—Πρέπει να το αποφασίσεις, χρυσά μου, του λέει η δics Εύα. Δεν πρέπει να φοβάσαι. Έγώ σε θέλω ήρωα.

Κι' ο Κοκός αποφασίζει να γίνη ήρωας. Μια Κυριακή αγοράζει ένα μπουκέτο λουλούδια και τραβάει δαδία στο σπίτι του Κ. Κοιλαράκη.

Μόλις ανέθηκε άπάνω τον υποδέχτηκε η άγαπημένη του και του είπε: —Σούτ!... Ο μπαμπάς κοιμάται! Πέρασε μέσα, δεν θ' άργήση να έλπηση.

Πατώντας στα νύχια ο Κοκός μπαίνει στο σαλόνι και βλέπει τον μεγαλοβιομηχανό να κοιμάται έσπλωμένος σε μια πολυθρόνα, κρατώντας ακόμα την έφημερίδα που διάβαζε.

Χωρίς να χάση καιρό γονατίζει σιγά, λυγνί με προσοχή τα κορδόνια του Κ. Κοιλαράκη και του βγάζει τα παπούτσια, χωρίς ο μεγαλοβιομηχανός να ξυπνήση.

—Η δics Εύα, μένει κατάπληκτη.

—Γιατί το κάνεις αυτό, αγάπη μου; τον ρωτάει. —Λοιπόν τα μέτρα μου, της απαντά ο Κοκός. ΄Αν δεν δεχθί να μού δώση το χέρι σου θα φύγω από δω μέσα γέρος και δεν θα με πάνε στο σταθμό των Πρώτων Βοηθειών!...

δω;... Πήγαινε στην αστυνομία όπου σε ζητάνε!

Ο Τζώρτζ έγειρε το κορμί προς τα πίσω κι' έσκασε στο γέλιο. "Επειτα άνοιξε το στόμα του και ξεστόμισε μια λέξη που για πρώτη φορά άκουγαν μέσα στο σπίτι των Φαραντά." Ο Ουίλλιαμ σήκωσε άμεσως το χέρι του... Λίγο ακόμη και το σαλόνι θα γινόταν πεδίο μάχης... "Αλλ' ευτυχώς, ο Κάμπιον κι' ο Μάρκ μπήκαν άναμεσα στους δύο αντιπάλους."

Ο Τζώρτζ εκάγχασε. "Μήπως θέλετε να με πετάξετε έξω; φώναξε. Κάμετέ το, αν αυτή είναι η επιθυμία σας. Αλλά σάς προειδοποιώ ότι θα μετανοιώσετε πικρά!"

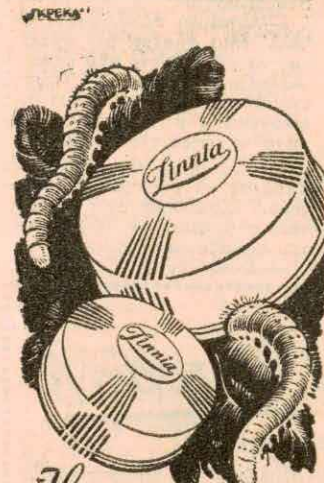
Ο Ουίλλιαμ σιγασίφιδριζε διάφορες απειλές. "Ο γέρο Φήρστον κύτταζε ολόγυρα με

Διά τας Κυρίας

"Ο γνωστός κομμωτής ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΒΟΡΙΤΣΗΣ αποχωρήσας εκ του κομμωτηρίου Σταύρου Δρακούλια θα δέχεται από της 22ας Ιανουαρίου την αξιότιμον πελατείαν του εις το γνωστόν κομμωτήριον (NORTH) Βαλαωρίτου 6. — Τηλ. 26-674.

Εκπτώσεις Γουναρικών

"Ο Οίκος γουναρικών Δημητρίου Ναούμ, Μητροπόλεως 24, εκποιεί επανασφύρα κάτω του 40% και με ευκολίας πληρωμής

Η επιστήμη και η πείρα συνειργάσθησαν διά να παρουσιάσουν τα 2 αυτά έκλεκτα προϊόντα

Η χρησιμοποίησις της ΚΑΘΑΡΑΣ ΦΥΣΙΚΗΣ ΜΕΤΑΞΗΣ συνέβαλε πολύ εις την πραγματοποιήσιν της μεγάλης αυτής επιτυχίας.

Ο συνδυασμός της χρησιμοποίησις της Πούδρας και Κρέμας ZINNIA χαρίζει ΥΓΕΙΑ • ΩΜΟΡΦΙΑ

Tinnia

ΦΟΟΡΙΟΥΧΟΣ
ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑ

άμηναν. "Ο Μάρκ κι' ο Κάμπιον είχαν στηλωμένα τα μάτια τους πάνω στην κυρία Καρολίνα. Δεν περίμεναν παρά ένα νεύμα της μόνον για ν' άρπάξουν τον Τζώρτζ και να τον πετάξουν έξω. Η Άλεις, που ήταν χεροδυναμη σαν άντρας, είχε ορθώσει το ανάστημά της έτοιμη να τους δώσσει."

Και τότε έγινε κάτι που ήταν πολύ παράξενο. Η κυρία Καρολίνα έκαμε ένα νεύμα στο Μάρκ και τον Κάμπιον να ξαναγυρίσουν στις θέσεις τους. Μ' ένα δεύτερο βλέμμα, έδιωξε την Άλεις.

Ο Τζώρτζ έριξε ένα θριαμβευτικό βλέμμα ολόγυρα.

—Ευχαριστώ! είπε. Και πρόσθεσε άμέσως έπειτα:

—Πάει η εποχή που μπορούσατε να με ξεφορτώσετε με μερικές λίρες. Στο μέλλον, θα σέρνω εγώ το χορό... Κι' αλλοίμονο σε κείνον από σας που δεν θα χορεύει όπως πρέπει!...

Ξαπλώθηκε κατόπιν σε μία πολυθρόνα, άναψε ένα τσιγάρο, τράβηξε μερικές ρουφηξίες κι' έπειτα είπε:

—Αρκετά περίμενα για να καταφέρω αυτό που ήθελα... Αλλ' αυτή τη φορά σάς κρατώ στα χέρια μου!... Έχετε λόγους να κρατήσετε κοντά σας το συμβολαιογράφο σας, βέβαια μου;... Κι' αυτό το άτομο τί ζητάει εδώ;

—Έδειχνε με το χέρι του τον Κάμπιον.

—Τον συνάντησα κάποτε αν δεν κάνω λάθος, πρόσθεσε. Μπορώ να συνεχίσω;

—Μιλήστε, Τζώρτζ, είπε η κυρία Καρολίνα.

—Συμβολαιογράφος μερικές μέρες στο φρέσκο, συνέχισε. "Αν δεν καταλαβαίνετε, αγαπητέ μου Ουίλλιαμ, μπορώ να σας το πω και διαφορετικά... Το κράτος μου έκαμε την τιμή να με φιλοξενήσει για μερικές μέρες σ' ένα από τα ιδρύματα που διαθέτει για τους... εκλεκτούς πολίτες του... Βγαίνοντας, λοιπόν, σήμερα το πρωί από τη φυλακή, έμαθα από τις εφημερίδες την έρευνα που έγινε εδώ... Γι' αυτό έχετε την ευχαρίστησι να με βλέπετε άναμεσα σας. Κι' αυτή τη φορά δεν ήρθα για να κάμω μία απλή επίσκεψι, αλλά για να μείνω μόνιμα εδώ..."

Πέταξε το τσιγάρο του πάνω στον τάπητα, που σκέπαζε το πάτωμα και τσούισε με τη φτέρνα του ποδιού του.

"Όλοι περίμεναν πως η κυρία Καρολίνα θα ξεσπούσε. Αλλά δεν είπε τίποτε."

—Στην παραμικρή άρνησι εκ μέρους σας, συνέχισε ο Τζώρτζ, σάς προειδοποιώ ότι δεν θα μιλήσω πια εγώ, αλλά τα δικαστήρια! Κι' η απόφασίς που θα βγάλουν θα είναι ολότελα διαφορετική από τη σημερινή έτυμμηγορία του «κόρονερ». Οι άνθρωποι εδώ έχουν αρχίσει να σας κυττάζουν με καχυποψία. Αλλ' αυτό δεν είναι τίποτε μπροστά σε κείνο που θα γίνη κατόπιν... Θα κλεισθήτε εδώ μέσα σαν σε φυ-

λάκη και κανείς σας δεν θα τολμήει να ξεμυτώσει από την πόρτα του σπιτιού... Τι τα θέλετε;... Η τύχη θέλησε να παρακολουθήσω εκείνη την Κυριακή τον "Αντρίου μόλις δγίηκε από την εκκλησία..."

Τα λόγια αυτά έκαμαν σ' όλους θαθεία εντύπωσι. Μόνον η κυρία Καρολίνα διατήρησε την ψυχραιμία της.

—Εξηγήθηκε, Τζώρτζ, είπε. —Δεν είμαι τόσο, ηλίθιος για να σας πω το μυστικό μου, απάντησε. Σας κρατώ στα χέρια μου... νά, έτσι!

Τέντωσε τα δάχτυλα του δεξιού χεριού του και κατόπιν τακέλιζε αργά.

—Ο ένοχος είναι κάποιος από την οικογένεια, συνέχισε. Ξέρω ποιος;... Θα βουλώσω το στόμα μου όσο με περιποιούσατε όπως πρέπει... Σ' υ, γερο-έξοκότη, χτύπησε το κουδούνι για να μου φέρουν ούισκι...

—Είπε μεγάλο σου λάθος κόρη μου, εσύ μία τόσο καλή νοικοκυρά να μην ξέρεις ακόμα το σάπουνη ΣΑΝΤΕ. Πάρε σήμερα μία πλάκα για δοκιμή και θα δης πόσο ανώτερο είναι από κάθε άλλο.

ΒΑΦΕΣ σε φυσικούς χρωματισμούς για κάθε είδους ΜΑΛΛΙΑ-ΠΕΡΜΑΝΑΝT μοντέρνες με φαρδεις μπούκλες ΝΤΕΚΟΛΟΡΑΙΟΝ και ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΚΟΜΜΩΣΕΙΣ με τιμές χαμηλές χάριν ρεκλάμας στο Ινστιτούτον Καλλονής

Constant

Περικλέους 28 6' πάτωμα

Απευθυνόταν στον Ουίλλιαμ, που έριξε ένα παρακλητικό βλέμμα στη μητέρα του, για να την ικετεύσει να τον απαλλάξει απ' αυτή την ταπεινώσι. "Αλλ' η κυρία Καρολίνα του έκαμε νόημα να υποταχθή."

Ο Τζώρτζ θριάμβευε. "Όταν εμφανίσθηκε η Άλεις, της φώναξε:

—Ούισκι και σόδα!... Τι με κυττάς έτσι;... Πάρε γρήγορα τα πόδια σου!

Η κυρία Καρολίνα βρέθηκε στην ανάγκη να κάμει ένα καινούργιο νόημα στην υπηρέτρια της. Η Άλεις υπάκουσε.

—Οι έγκληματικές δίκες προκαλούν το ενδιαφέρον του κοινού, συνέχισε ο Τζώρτζ και νομίζω πως μία σύντομη περιγραφή της ζωής μου, από την εποχή που ήρθα στον κόσμο ως σήμερα, θα είχε τη θέση της στην πρώτη σελίδα των εφημερίδων. Δεν είν' αλήθεια, θεία μου;

Η παρατήρησις αυτή, που φαινόταν ολότελα άδωα, είχε ένα απροσδόκητο αποτέλεσμα. Η κυρία Καρολίνα γύρισε προς το μέρος του συμβολαιογράφου και του είπε:

—Κύριε Φήρστον, η παλιά φιλία μας μου επιτρέπει ν' άνακαλέσω την παράκλησι που σας είχα κάμει να φάμε μαζί άποψη... Θα μάς δαθεί άλλοτε η ευκαιρία..."

Η συνθηκολόγησις με τον Τζώρτζ ήταν πλήρης.

Ο γέρος συμβολαιογράφος ύποκλιθηκε μπροστά στην οικοδέσποινα. Αλλά δεν έκρυψε τη γνώμη του.

—Αγαπητή φίλη, απάντησε, αυτό που γίνεται είναι καθαρός έκδικσμός... Κι' όπως ξέρετε, ο νόμος τιμωρεί αυστηρά..."

—Αλήθεια; φώναξε ο Τζώρτζ. Και κείνος που θα με πιά στα δικαστήρια θα είσαι σύ, γριά άλειπού;

Ο συμβολαιογράφος θέλησε ν' απαντήσει, αλλά το βλέμμα της κυρίας Καρολίνας τον συγκράτησε. Έκαμε τότε δυο ύποκλίσεις, τη μία προς το μέρος της οικοδεσποίνης και τη δεύτερη προς το μέρος όλων των άλλων κι' έπειτα δγίηκε από την αίθουσα.

Η Άλεις μπηκε έπειτα από μία στιγμή φέρνοντας ένα δίσκο. Ο Τζώρτζ τον πήρε από τα χέρια της και τον άποθεσε στο πάτωμα, πλάι του. "Επειτα γέμισε ένα ποτήρι, ήπιε μερικές γουλίες και ρώτησε:

—Οι δυο νεαροί θα μείνουν;

—Έδειχνε τον Μάρκ και τον Κάμπιον. "Ο πρώτος μόλις συγκρατιόταν. Ο δεύτερος αντίθετα, παρακολουθούσε με άπαθεια αυτή την άξιολογήσιν της σκηνής."

—Αν το επιθυμήτε δεν θα μείνουν, απάντησε η κυρία Καρολίνα, δείχνοντας μία ύποχωρητικότητα που έκαμε σ' όλους εντύπωσι.

—Όχι, είπε ο Τζώρτζ, δεν με στενοχωρούν. Κάμετε όπως θέλετε... Η καλύτερα..."

—Άδειασε το ποτήρι του και το ξαναγέμισε άμέσως."

—Ξέρω εκείνο που ξέρω κι' έχω ένα μάρτυρα για να το άποδείξω, συνέχισε. Λοιπόν... τί έλεγα; "Α, ναι, νομίζω πως είναι καλύτερο να μάς άδειάζουν τη γωνιά... Θάμστε καλύτερα μόνοι μας..." Όλη η

οικογένεια μαζί!... Τι θορυφά! "Α... ξεχάσα!... μην κομείτε τον κόπο, να ειδοποιήστε την αστυνομία..." Από κεί έρχομαι... Είχα πη ένα ποτήρι παραπάνω την περασμένη Πέμπτη και δεν ξέρω τι έκαμα που εγούητευσε τους αστυνομικούς... Για να μου έκδηλώσουν τον θαυμασμό τους, με φιλοξένησαν έφτα μέρες στο φρέσκο..."

—Αν ξέρατε με πόσο ενδιαφέρον παρακολουθούν κάθε πράξι μου!... Νομίζω πως είναι το πιο σημαντικό πρόσωπο της περιοχής..."

—Αν δεν μείνω ικανοποιημένος εδώ, θα κάμω κάτι από κείνα... που άρέσουν στους άστυνομικούς, για να με ξαναβάλουν στο φρέσκο... Με περιποιήθηκαν πολύ την τελευταία φορά..."

—Ηπια και πάλι μερικές γουλίες και κατόπιν γύρισε στον Ουίλλιαμ.

—Τη γλύτωσες! του είπε. Πρέπει να είσαι ευχαριστήμενος..."

Η κυρία Καρολίνα ξερόδωσε.

—Θα σας παρακαλέσω, είπε, μιλώντας στο Μάρκ και στον Κάμπιον, να συνοδεύσετε τη Τζούς στο μικρό σαλόνι και να μείνετε εκεί μία στιγμ-

Ηλέντε και βεις
τα δόντια σας με
ΚΟΛΥΝΟΣ λείη
διαίτημος, ήθοποιός,
ΝΤΟΡΙΣ ΝΤΕΙ

Καθαρίζει καλλίτερα
Προσθάνει την καταστροφή των
Αρσίζει το στόμα

Γεν. Αντ.
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

Με μηχανήματα φραχών κυμάτων. Αισθητική δερματός-προσώπου πανάδων, ρυτίδων, φακίδων, νεανικής άκμης, κρεατοελιές και τριχοπτώσεως υπό είδ. "Ασ. Α. Χρύση, Νίκης 13 Τηλ. 29-548.

Πρώτη επίσκεψις δωρεάν

μη μαζί της... Ιςους, πες στην Άλεις να μην σηκώσει το πιάτο του κυρίου Φήρστον... Στη θέση του θα φάη ο ξεδάελφος Τζώρτζ..."

—Νά μου ετοιμάση επίσης ένα δωμάτιο! φώναξε ο Τζώρτζ. Προτιμώ του "Αντρίου... Στοιχηματίζω πως θα είναι πολύ άνετα εκεί μέσα..."

—Ανάψη φωτιά στο τζάκι και νά δάλη ένα μπουκάλι με ούισκι στο τραπέζακι πλάι στο κρεβάτι... Και τώρα δρόμο σείς οι δυο! "Επιθυμώ να μείνω μαζί με τους αγαπημένους συγγενείς μου!"

—Αλλ' η Κίττυ, που είχε πάντοτε εύαισθητα νεύρα και που είχε παραχθή πολύ απ' αυτή τη στιγμή, δεν μπόρεσε να κρατήσει την περισσότεια. Τινάχτηκε στη μέση του δωματίου φωνάζοντας:

—Το πνεύμα του Κακού! Μας έστειλε έναν καινούργιο δαίμονα!... Δυστυχία μας!"

—Επειτα έβγαλε μία δυνατή κραυγή και σωριάστηκε στο πάτωμα. Τραυμάζονταν σαν έπιληπτική."

Αυτό το θέαμα δεν άρεσε στο Τζώρτζ. Σηκώθηκε από τη θέση του, έβαλε το μπουκάλι με το ούισκι κάτω από τη νασχάλη του, πήρε το ποτήρι στο χέρι του και διευδυνήθηκε προς την πόρτα.

—Δεν άντεχω περισσότερο, είπε. "Όταν νομίζετε πως μπορείτε να μ' άκούσετε με ηρεμία, θα με βρήτε στη βιβλιοθήκη. Νά μου σερβίρετε το φαγητό μου στο τραπέζι του θείου Τζών... Αυτό το τραπέζι θα είναι στο μέλλον δικό μου... Το άφεντικό εδώ μέσα είμαι εγώ, πρέπει να το καταλάβετε όλοι!"

Ο Κάμπιον έτρεξε στην πόρτα για να του την άνοιξη και, καθώς ο Τζώρτζ τον κύτταζε μ' άπορία, άνικανος να εξηγήσει αυτή την προθυμία του, έσκυψε έλαφρά και ψιθύρισε:

—Τραβήξτε τα στέρ του μεσαίου παραθύρου... Θα βρήτε πάνω σ' ένα από τα τζάμια μία συνθηματική ειδοποίησι που σας αφορά..."

Ο Τζώρτζ φάνηκε για μία στιγμή σαστισμένος. "Επειτα δγίηκε από την πόρτα και προχώρησε με κλονιζόμενα δγίμα στο διάδρομο..."

—Ο Σατανάς μέσα στο σπίτι"

—Αν δεν φοβόμουν ότι θα συναντούσα τον Χάρισαν Γκρέγκορ, θα πήγαινα να μείνω στη λέσχη! φώναξε ο Ουίλλιαμ.

Δεν θα είχε συγκινηθή περισσότερο, αν μάθαινε, ξαφνικά, πως ξέσπασε παγκόσμια επανάστασις. Είχε φτάσει στο στάδιο, που ο έλεγχος των κινήσεων είναι πια άδυνατος, και δημάτιζε επάνω-κάτω χωρίς να μπορεί να σταματήσει. Ο Μάρκ είχε αποτραβηχθή σ' ένα παράθυρο κι' έσφιγγε τις γροθιές του. Ο Κάμπιον άκουμπόσε στο τζάκι κι' ήταν ο πιο ήρεμος από τους τρεις."

—Από τη βιβλιοθήκη έφταναν σί φωνές του Τζώρτζ, που, ξεπλωμένος σε μία πολυθρόνα, λέκιάζε με ούισκι και σάλτσες το ιερό γραφείο του. Τζών Φαραντά, σαν να επρόκειτο για ένα τραπέζι καπηλίου. Αφού κατηγόρησε όλα τα φαγητά που του σερβίρισαν, το είχε ρίξει στο πιατό και δεν επέτρεψε

σε κανένα να κλείση την πόρτα του δωματίου του, ενώ τα ξεφωνητά του άκούγονταν σ' όλο το σπίτι."

Η κυρία Φαραντά δεν είχε καθήσει κείνο το βράδυ στο τραπέζι, που, άλλωστε, κράτησε μόνο λίγα λεπτά. Κανείς δεν είχε όρεξι για νά φάη. Ο Ουίλλιαμ, ο Μάρκ κι' ο Κάμπιον πήγαν κατόπιν στο μικρό σαλόνι, ενώ η Τζούς ανέβαινε στο δωμάτιο της κυρίας Καρολίνας, για να ιδη μήπως είχε ανάγκη από τις υπηρεσίες της.

Παρόμοια άναστατάσις δεν είχε γίνει ποτέ στο σπίτι των Φαραντά."

—Η μητέρα είναι άκατανόητη, φώναξε ο Ουίλλιαμ, χωρίς να σταματήσει τις βόλτες του. "Αν δεν βέλη να τον πετάξω με εμείς με τις κλωτσιές, γιατί μάς έμποδίζει να ειδοποιήσω με την άστυνομία; Θάλεγε κανείς πως δίνει πίστι στην άπειλή του, που είναι, ωστόσο, ολότελα άάσισμη..."

—Αδίστιμη! είπε ο Κάμπιον.

Ο Ουίλλιαμ, με τα μάτια πεταγμένα έξω από τις κόγχες τους, γύρισε προς το μέρος του ντετέκτιβ.

—Πας; φώναξε. Και σείς λοιπόν; "Επειτα από την έκθεσι του κόρονερ, μπορείτε να φαντασθήτε ότι κάποιος από δώ μέσα είναι ένοχος;"

Σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα, με ύφος υπέρτατης άπογνώσεως. "Ηταν η σειρά του Μάρκ τώρα ν' άρχιση να φέρνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο."

—Είπε πολύ περίεργο και λυπηρό, είπε, το ότι η κυρία Φαραντά τ' άνέχεται όλα αυτά..."

—Ναι, απάντησε ο Ουίλλιαμ. "Η μητέρα έχει άδικο... Θ' άναγκασθώ, μ' όλο που δεν θέλω να την δυσανεγίσω, να πάρω εγώ την πρωτοβουλία... Αυτό που γίνεται είναι άηθιστικό! Μετέβαλε το σπίτι σε καπηλειό για αλήτες... Αφού η μητέρα δεν μας άφηνει να τον πετάξω έξω, θα ειδοποιήσω την άστυνομία και θα δγί από δώ με τις χειροπέδες, είτε λέγεται Φαραντά, είτε όχι... Το αποφάσισα!"

—Δεν θα κάμετε τίποτε, είπε ο Κάμπιον.

—Πας είπατε;

—Είπα πως είναι καλύτερα να μην κάμετε τίποτε, απάντησε ο ντετέκτιβ. "Άφιστε να μάς φανερώση πρώτα το μυστικό του..."

Ο Ουίλλιαμ σήκωσε τα χέρια του ψηλά.

—Αυτό είναι τραμερό! είπε. Τα βάλετε και σείς μαζί μου;... Αλλά τί τρέχει;

Ο Μάρκ έτρεξε στην πόρτα και δέχτηκε εκεί την Τζούς στην άγκαλιά του. "Ηταν κατ' άκμή και φαινόταν πολύ ταραγμένη."

Ο Τζώρτζ είχε δγί στην πόρτα της βιβλιοθήκης. "Μην κάνης την περηφάνη, φώναξε, μιλώντας στη νέα. "Ελά κοντά να σε ιδώ λίγο... Είσαι η μόνη που άξίζεις κάτι εδώ μέσα..."

Ο Μάρκ ήταν έτοιμος να άρνηση εναντίον του. Αλλ' ο Κάμπιον τον συγκράτησε.

—Όχι ακόμη, είπε.

Η Τζούς είχε στηριχθή στην πόρτα κι' έκλαιγε με λυγμούς. Τη στιγμή αυτή, ο Ουίλλιαμ δειχτηκε υπέροχος. "Έβγαλε τε

δολευκο μαντήλι από την τσέπη του και με κινήσεις άδέξιες αλλά και χαριτωμένες ταύτοχρονα άρχισε να της σκουπίζει τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια της. Βλέποντάς τον καταλαβαίνες πως δεν είχε χωρίς άξία το να ξέρη κανείς να φέρνεται σαν τζέντλεμαν."

Ο Μάρκ έπιασε κατόπιν τη νέα από τους ώμους και την ώδήγησε σ' ένα καθίσμα."

"Επειτα από μία στιγμή, η Άλεις μπηκε έξαλλη στο δωμάτιο."

—Έμποδιστε τον! φώναξε. Είπε εκεί... μαζί του..."

Η Τζούς άναπήδησε από το καθίσμα, όπου μόλις είχε καθήσει."

—Ποιός; φώναξε. Πού;..."

—Η κυρία, απάντησε η υπηρέτρια. Πήγε στη βιβλιοθήκη... κι' όπως ξέρετε αυτός ο κύριος έχει πη πολύ... μπορεί να την ακούσων..."

Ο Μάρκ πήγε κοντά της. "Η Άλεις του έδειξε την πόρτα της βιβλιοθήκης."

—Βλέπετε; είπε. Μπηκε μέσα κι' έκλεισε πίσω της την πόρτα..."

Ο Ουίλλιαμ είχε πλησιάσει."

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

Flex-Form

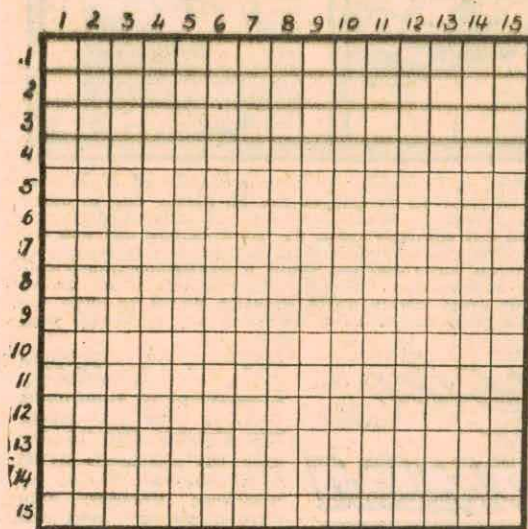
ΕΡΜΟΥ 50 ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η φόρμα που έγγυσται την γυναίκα κομψότητα και υγείαν με το φημισμένο προϊόν της: ΚΟΡΣΙΔΕΣ • ΙΟΥΠΗΝ • ΛΑΙΤΕΣ Κομψότητας — Υγεία Τιμολόγου — Πόλησις άποκλειστική

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Λευκό σταυρόλεξο

Στο σταυρόλεξο αυτό δεν πρόκειται να δώσετε τις λέξεις που θα συμπληρώσουν — αυτές θα τις δώσετε κατωτέρω με τη σειρά που θα πάρουν μέσα στο σταυρόλεξο — αλλά ποιά τετραγωνίδια πρέπει να μαυρίσετε ούτως ώστε να συμπλη-

ρωθή ένα πλήρες και κανονικό σταυρόλεξο. Το σχέδιο θα είναι από πάσης απόψεως συμμετρικό. Και τώρα ιδού οι λέξεις: Προηγούνται οι οριζόντιες και ακολουθούν οι κάθετες. Λίγη σκέψις και ένας προχειρος υπολογισμός θα σας βοηθήσουν πολύ στη λύση του παιχνιδιού αυτού:

ΠΑΤΑ — ΙΑΤΟΣ — ΣΟΛΟ
— ΥΔΡΑ — ΑΛΑΜΑΝΑ — ΑΝΙ-
ΑΡΟΣ — ΓΑΡ — ΣΟΜΑΛΙΑ —
ΑΡΩ — ΑΙΩΝ — ΣΑΝΟΣ — Α-
ΜΑΝ — ΣΤΟΚ — ΡΟΗ — Α-
ΠΑΝ — ΑΜΩΣ — ΩΤΙΣ — Α-
ΝΑΛΗΤΟΣ — ΟΔΟΣ — ΑΝΤΙ —
— ΙΝΕΣ — ΕΝΑ — ΑΙΑΣ —
ΑΡΙΣ — ΑΠΟΧΗ — ΑΣΑΝ —
ΡΙΣ — ΑΠΟΝΟΜΗ — ΙΛΗ —
ΑΣΚΗΣΙΣ — ΣΑΛΑΜΙΣ — Ο-
ΡΙΑ — ΣΙΛΟ — ΑΙΣΙΑ — ΣΗ-
ΣΙΣ — ΠΡΑΓΑ — ΑΡΑΙΑ —
ΛΑΪΣ — ΙΡΙΣ — ΑΣΑΡΩΤΑ —
— ΟΝΙΣΚΟΣ — ΤΟΜ — ΝΟΜΑ-
ΔΕΣ — ΗΡΙ — ΑΛΑΣ — ΚΩ-
ΝΟΣ — ΑΣΙΑ — ΟΝΟΣ — ΣΑΣ —
— ΑΠΙΑ — ΑΜΑΡ — ΕΠΟΣ —
ΑΝΟΡΓΑΝΟΝ — ΑΛΟΗ — ΑΧΟΣ —
— ΥΝΙΣ — ΩΤΑ — ΗΜΑΣ — Ι-
ΔΙΑ — ΑΤΟΝΑ — ΗΛΙΣ — ΑΡΑ-
ΑΠΙΣΤΙΑ — ΑΛΗ — ΤΑΡΑΜΑΣ —
— ΙΑΣΙΜΟΣ — ΟΡΑΝ — ΣΑΛΙ —
— ΣΑΣΩΝ — ΝΗΣΙΣ.

Γ. Ε. ΣΠΑΝΟΣ

Ο μεταφραστής

Απαντώντας σε μία άγγελία, που ζητούσε ένα πολύγλωσσο μεταφραστή, κάποιος υποψήφιος έγραψε: «Υποθέτω ότι είμαι το κατάλληλο πρόσωπο, δεδομένου ότι κατέχω τελείως τη γαλλική, την αυστριακή, την ισπανική και την ιταλική γλώσσα». Κι' όμως εκείνος που είχε δημοσιεύσει την άγγελία, πέταξε στο καλάθι των άχρηστων αυτό το γράμμα, γιατί έκρινε πως έπρόκειτο περί άπατελώνος. Από που το συνέλαβε;

Το κινγκρίνι

Ένα γυάλινο κλουβί, που περιέχει ένα καναρίνι, βρίσκεται πάνω σε μία ευθεία ζυγαριά. Το καναρίνι άφινει το ξύλο όπου καθόταν ως τώρα, κι' αρχίζει να πέταει δόλγους. σιγά-σιγά το ξύλο

κλυνδίου. Ποιά μεταβολή θα δείξει η ζυγαριά;

Ερωτήσεις

1) Σε ποιόν "Άγγλο ύπαυγό" πρέπει να γράφει κάθε "Άγγλιδα" κάτω των 20 ετών, άμέσως μετά το γάμο της;

2) Ποιός εθνικότητας ήταν οι α) Κώκ, β) Μπάντινγκ, γ) Λίστερ, δ) Πάστερ, ε) Κυρία Κιουρί; Και ποιά είναι το κυριότερο επιστημονικό έργο καθενός απ' αυτούς; 3) Γιατί ονομάστηκαν Μπόξερ οι Κινέζοι επαναστάται του 1900; 4) Παράγει κανένα ήχο το κεχρίμπάρι; 5) Ποιος ήταν ο πρώτος ημιονοτρόφος της Αμερικής; (Είπε ένα απ' τα γνωστότερα πρόσωπα της ιστορίας). 6) Πόσο μισθό παίρνει ο Πάπας;

Ποιές χρένες;

Πρώτοι αριθμοί λέγονται, ως γνωστόν, εκείνοι που δεν διαιρούνται ακριβώς με κανέναν άλλο. Ποιά λοιπόν απ' τα έτη της δεκαετίας 1941—1950 ήταν πρώτος αριθμός; Έχετε ένα λεπτό καιρό για ν' απαντήσετε.

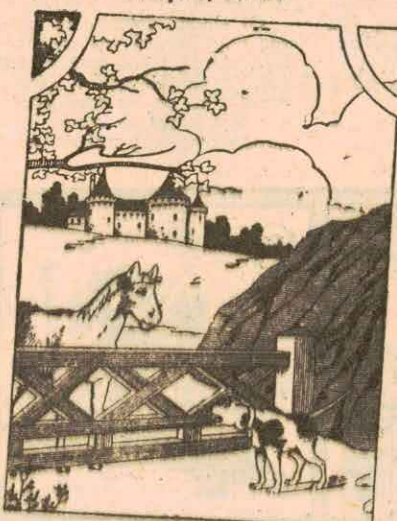
Απρόοπτο

Γιατί δεν μπορούμε να φτιάξουμε ένα καλό φλυτζάνι τσάι πάνω σ' ένα ψηλό βουνό;

Ο ήχος σβύνει το σπέρτο

Για να δεβαιωθεί για τη δύναμη που έχουν οι παλμοί των οξυτών ήλων, κάμετε το εξής μικρό πείραμα, σαν παιχνιδάκι: Σε μία στιγμή που το ραδιοφωνό σας μεταδίδει μία πολύ ψηλή «κορώνα» γυναικείου τραγουδιού ή ένα στρίγγλισμα σειρήνας, ανάψτε ένα σπέρτο και κρατήστε το μπροστά στο μέγαφωνο. Θα δώτε τότε ότι θα σβύση άμέσως, δίχως να υπάρχει ρεύμα αέρος μόνον απ' τη δύναμη των ήχητικών παλμών.

Μαχητική εικόνα

Ο σκύλος αυτός έκδηλανε τη χαρά του βλέποντας τον κύριό του να πλησιάζει. Μήπως βλέπετε τον πυργοδεσπότη του ωραίου αυτού πύργου;

Οι λύσεις στη σελ. 72

Τα πουλιά θα εξαφανισθούν από τον πλανήτη μας;

Τα άποτελέσματα των έντομοκτόνων

Από μερικά χρόνια, οι πτηνολόγοι όλου του κόσμου κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου. Τα πουλιά, τονίζουν, περνούν μία περίοδο «παρακμής» κι' η ημέρα που θα εξαφανισθούν τελείως δεν απέχει πολύ. Υπολογίζουν, εξ' άλλου, ότι, κατά το διαρρέυσαν πρώτο ήμισυ του αιώνα μας, εξαφανίστηκαν 50 τούλαχιστον είδη των. Άλλά και τα εναπομείναντα λιγοστεύουν διαρκώς, λόγω της διαρκούς καταστροφής των δασών.

Μία άλλη αίτια της εξαφάνισης των πουλιών, είναι η χρήση σε μεγάλη κλίμακα, κατά τον τελευταίο καιρό, έντομοκτόνων φαρμάκων του τύπου του D.D.T. που έχουν στη βάση τους άρσενικό, καθώς και διάφορων τοξικών λιπασμάτων.

Τα έντομοκτόνα και τα τοξικά λιπάσματα, παρατηρούν οι ειδικοί, αποτελούν τη μεγαλύτερη απειλή για το πτερωτό βασίλειο. Τα πρώτα δεν σκοτώνουν μόνον τα έντομα, αλλά και τα πουλιά επίσης. Για την ακρίβεια, τα εξολοθρεύουν.

Άλλά συμφέρει αυτή η εξολοθρευσις; Οι φίλοι των πουλιών υπενθυμίζουν μία περιφέρεια φράσι του Μισελέ: «Χωρίς τα πουλιά, η γη θα ήταν στά διάθεσι των εντόμων, που θα εξολοθρεύαν κάθε ίχνος ζωής πάνω σ' αυτήν... Ο αριθμός των εντόμων σε μία περιοχή αυξάνει όσο ελαττώνεται ο αριθμός των πουλιών». Και προσθέτουν ότι τα πουλιά είναι το...μεγαλύτερο έντομοκτόνο που υπάρχει στον κόσμο.

Ένα μόνο χελιδόνι καταδρομίζει κάθε μέρα 12000 περίπου έντομα! Άν βελήσμε να το συγκρίνω με το D.D.T., θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε μία ποσότητα απ' αυτό το έντομοκτόνο εκατονταπλάσια σε βάρος από ένα χελιδόνι, για να έχουμε το ίδιο αποτέλεσμα!

Δεν είναι λιγώτερο σημαντικός ο πασίγνωστος κοκκινολάιμς. Τα έντομα που τρώει κάθε μέρα αντιπροσωπεύουν τα 54% του βάρους του.

Ένα ζευγάρι σπουργίτια, όταν έχουν ν' ανατρέψουν μικρά, σκοτώνουν 4.000 κάμπιες την εβδομάδα.

Πριν από κάμποσο καιρό, χρησιμοποιήθηκαν στη γαλλική περιοχή Βεζέν ελικοπτερα, που σκόρπισαν D.D.T., για να εξολοθρεύσουν τους καθαράους, που κατέστρεφαν τα δέντρα. Τα αποτελέσματα ήταν κάτι περισσότερο από ικανοποιητικά. Σύμφωνα με τους γενομένους υπολογισμούς, εξολοθρεύτηκαν 220 καθαράροι σε κάθε τετραγωνικό μέτρο. Άλλ' οι κουρούνες, όταν έχουν να θρέψουν μικρά, εξολοθρεύουν 180 καθαράρους μέσα σε 12 μέρες και χωρίς το παραμικρό έξοδο.

Μία άλλη αξιοσημείωτη περίπτωση είναι η εξής: Το 1949, έπειτα από τις τεράστιες πυρκαγιές των γαλλικών «Λάντ», τα χελιδόνια που ζούσαν εκεί μεταναστεύσαν ομαδικά στο Μπουάκ. Η περιοχή αυτή λυμαινόταν από σύννεφα μυίγες κι' οι άρχες είχαν ζητήσει την άποστολή ελικοπτερών για να ρίξουν D.D.T. Άλλ' έπειτα από τη μετανάστευση των χελιδονιών, η χρήση D.D.T. κρίθηκε άσκοπη και περιττή. Σε διάστημα λιγώτερο από μία εβδομάδα, δεν υπήρχε ίχνος από μυίγα σ' όλη την περιοχή.

Όπως βλέπετε, τα πουλιά αξίζουν όσο και τα καλύτερα έντομοκτόνα. Άλλά κάνουν κι' αυτά καταστροφές στη γεωργία. Το Πτηνολογικό Ίνστιτούτο της Γαλλίας δεν τις άρνείται. Τις υπολογίζει, μάλιστα, σε 5—10% επί της συγκομιδής. Ο αριθμός αυτός φαίνεται σημαντικός. Άλλά δεν είναι. Γιατί τα πουλιά, αν καταστρέφουν τα 5—10% της συγκομιδής, προστατεύουν από τ' άλλο μέρος, τα 40—60%, εξολοθρεύοντας τα έντομα, που αποτελούν τη μεγαλύτερη μάλιστα των φυτών.

Ο κίνδυνος που διατρέχουν τα πουλιά να εξαφανισθούν έχει συγκινήσει τους πτηνολόγους όλου του κόσμου. Κι' οι διαμαρτυρίες των δεν έμειναν χωρίς αποτέλεσμα. Στην Αμερική π.χ., έπειτα από τους πρώτους είθυσιασμούς, η χρήση του D.D.T. περιωρίσθηκε μόνον σε εξαιρετικές περιπτώσεις, που δεν είναι δυνατόν ν' αντιμετωπισθούν διαφορετικά. Στην Άγγλία ελήφθησαν διάφορα προστατευτικά μέτρα, όπως η καθιέρωσις αυστηροτέρων ποινών για κείνους που καταστρέφουν φωλιές πουλιών ή στήνουν παγίδες κλπ. Παρόμοια μέτρα ελήφθησαν επίσης στο Βέλγιο και την Αυστρία.

Όλα αυτά τα μέτρα θα σώσουν το πτερωτό βασίλειο; Άγνωστο. Κατά τη γνώμη πολλών πτηνολόγων, το κακό έχει προχωρήσει σε μεγάλο βαθμό κι' είναι αδύνατο πια να σταματήσει. Μεγάλο σμεινέβη ότι, σύμφωνα με τους υπολογισμούς των, μάς επίσκέπτονται σήμερα μόλις το 1/3 των χελιδονιών που έρχονταν ποσπολεμικά και το ίδιο συμβαίνει για πολλά άλλα είδη πουλιών...

Άν ήμουνα Θεός...

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό σ' ένα μακρινό χωριό ζούσαν πέντε-έξη οικογενειάρχες, που ο καθένας είχε όχτω κι' έννια παιδιά.

Όλοι τους ήταν φτωχοί και άλλη δουλειά δεν ήξεραν παρά να καλλιεργούν τη γη και να τη φροντίζουν, γιατί από τη γη ζούσαν.

Κάθε μέρα που πήγαιναν στα χωράφια τους ευχαριστούσαν το Θεό, που δεν τους άφησε ποτέ να πεινάσουν, παρά τους βοηθούσε να κερδίζουν το ψωμί των παιδιών τους.

Στο χωριό αυτό ζούσε κι' ένας πολύ παράξενος άνθρωπος, ο κύρ Μαθιός, που είχε μονάχα τρία αγοράκια.

Μία χρονιά, που τα σπαρτά ήταν πια ώριμα, έπιασε μία γερή βροχή.

Ο κύρ Μαθιός γυρίζοντας το δράδυ στο σπίτι του απ' το χωράφι, άρχισε να χτυπά τις γροθιές του και να δρίζει για τη ζημιά που θα τούκανε η βροχή στα σπαρτά του.

—Άχ! μουρμούριζε άγρια, τί κάνει ο Θεός!...

Έκει που περπατούσε στην αύλη του, μέσα στο σκοτάδι, κατακόκκινος απ' το θυμό του και τυφλωμένος απ' το πείσμα του, φώναζε πάλι αυτά τα άπερίσκεπτα λόγια:

—Εγώ, αν ήμουνα Θεός, θα έβλεπε ο κόσμος τί σοφά που θα κυβερνούσα! Θα ήμουνα καλόδουλος για τί φτωχολογιά! Θα τους μοίραζα καθώς θα ήθελαν τη βροχή και την καλοκαιρία... και τότε όλοι θα ήμεναν ευχαριστημένοι! Ό! αν ήμουνα Θεός!...

Δεν πρόφτασε να τελειώσει τα λόγια του κι' ένα χέρι βαρύ άκούμπησε στον ώμο του.

Ο κύρ Μαθιός γύρισε το κεφάλι του τρομαγμένος και είδε πλάι του έναν άνθρωπο ψηλόν τυλιγμένον σ' έναν μανδύα.

Μη φοβάσαι πολλήκαρ μου, του είπε ο άγνωστος, δεν θέλω το κακό σου. Άκουσα τα λόγια σου κι' ήρθα να σε βοηθήσω... Πάρε αυτό το θαυματουργό κουτάκι... Αυτό... είναι η εύχηση σου. Πάρτο και ποτέ πια δεν θα δαρυνγομής. Με αυτό θαχής ό,τι επιθυμείς...

Θεούλη μου! φώναξε ο κύρ Μαθιός. Μά μπορεί αυτό το κουτάκι να κάνει θαύματα;

—Το κουτάκι αυτό κάνει πολλά θαύματα, του είπε πάλι ο άνθρωπος με τον μανδύα, με μία όμως συμφωνία: Δεν θα κατορθώσεις αυτό που επιθυμείς, αν δεν έχεις μαζί σου, με τη γνώμη σου και τους γείτονές σου! Ο,τι ζητήσεις πρέπει να είναι σύμφωνα κι' αυτοί μαζί σου. Άρα σου καλή, παλληκαρά μου!

—Στο καλό, ανθρώπέ μου, στο καλό. Ο κύρ Μαθιός κρατώντας σφιχτά το θαυματουργό κουτάκι έτρεξε στο σπίτι του κι' έδειξε στη γυναίκα του και στα δυο παιδιά του το θασαυρό του. Όλη τη νύχτα δεν κοιμήθηκαν. Σκεφτόντουσαν τί να ζητήσουν απ' αυτό.

Πρην χαράξη, η κυρά - Μαθιού έτρεξε στίς γειτονιές της και, στη στιγμή τους κάλεψε όλους στο σπίτι της. Είχαν την περιέργεια να δούν να θαυματουργή το κουτάκι του κύρ - Μαθιού. Τότε εκείνος, άφου σκέφτηκε - σκέφτηκε, είπε στους γείτονές του:

—Καλοί μου γείτονες, συλλογίστηκε

Κάποιο ποντικάκι

Το πειρηματάκι σας

—Μην έφηρες σύ, Κωστάκη, από κείνο το βαζάκι, το κομμάτι το γλυκό;
—Ένα τόσο δά μικράκι, μητερούλα, ποντικάκι έκαμε όλο το κακό!
—Μήπως και τυχόν, Κωστάκη, το κακό το ποντικάκι είχε δύο ποδαράκια;...
—Από μέσα από το βάζο πώς το πήρες σύ διαβάζω εις τα δυό σου τα ματάκια.
—Ναι, μαμάκα μου καλή...
—Μά δεν λένε τα ματάκια πώς έγω το πιο πολύ τούδωσα του Περικλή κι' έφαγα τα ψιγούλακια;
—ΑΝΤ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

όλη τη νύχτα κι' αποφάσισα να ζητήσω από το θαυματουργό κουτάκι γι' αυτόν το μήνα να μάς χαρίση ο Θεός ήλιο κι' όχι βροχή γιατί έτσι όπως πάει θα σπείσουν τα σπαρτά μου... Ός το φθινόπωρο... βλέπουμε!...

—Τί; τί; Ήλιο; φώναξε ο κύρ - Πέτρος ο γείτονας του. Είσαι καλά κύρ - Μαθιέ; Γίνεται καλύτερος καιρός απ' αυτόν; Τώρα θα ξεπεταχτούν τα λαχανικά μας, που θα τα πουλήσουμε στη χώρα και θα φάνε ψωμάκι τα παιδιά μας. Τί λες κύρ - Μαθιέ; Άλλο, άλλο, ζήτησε από το θαυματουργό κουτάκι σου.

—Καλά στα λείι, φώναξε κι' ο κύρ - Προκόπης, ο μυλωνάς. Άν δεν βρέξη, τα ποτάμι νερό δεν θαχί κι' ο τροχός του μύλου μου θα σταματήσει. Άν μείνη έσ-στερος ο ούρανός ως το φθινόπωρο, αλλοίμονό μας!...

—Άλλοίμονο σ' όλους μας! πρόσθεσε κι' ο γερο - Μαρτίνος. Άν δεν βρέξη τα χορταρικά μας θα μαραθύνουν και τα παιδιά μας πεινασμένα θα μάς ελασσημάνει. Δεν έχεις δικη, κύρ - Μαθιέ. Ζήτησε τίποτε άλλο απ' το μαγικό κουτάκι σου!

Ο κύρ - Μαθιός σάν είδε ότι δεν μπορούσε να συμφωνήσει κανείς μαζί του, σάν παράξενος που ήταν... έδωσε μια στο κουτάκι και το πέταξε στο δρόμο, λέγοντας:

—Ξέρετε τί κατάλαβα, γείτονες; Το κάθε τι που κάνει ο Θεός, το κάνει για το καλό όλων μας. Άν κάνη ότι καιρό συμφέρει σ' έναν μόνον άνθρωπο, δυστυχία σ' όλους τους άλλους!...

—Άργά το κατάλαβες, κύρ - Μαθιέ! φώναξαν τότε όλοι οι γείτονες μ' ένα στόμα, σηκώνοντας τα μάτια τους ψηλά στον ούρανο...

Τη στιγμή εκείνη ο τρίτος γιός του κύρ - Μαθιού μπήκε μέσα κρατώντας το κουτάκι και φωνάζοντας:

—Πατέρα! πατέρα! Κάτω απ' το παράθυρό μας βρήκα το κουτάκι σου. Έχει μέσα απ' αυτό που βάζει στη μύτη του ά... άφου! ο μπαρμπα - Μαρτίνος... άφου! άφου!

Κι' αλήθεια το κουτάκι αυτό ήταν ή ταμπακέρα του γείτονα του, του γιάτρού του χωριού, που σάν σοφός που ήταν, έπαιζε αυτό το παιχνίδι στον κύρ - Μαθιό, για να τον μάθη να είναι ευχαριστημένος από τα αγαθά του Θεού, να μη θυμώη και να μη βλαστημάη ποτέ και μάλιστα χωρίς να έχη δικη!... Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Τόν θυμήθηκε...

Η ιστοριούλα σας

Ο Άνανίας πηγαίνει να έπισκεφθί το φίλο του κ. Βερυκοκάκη.

—Κι' ο Ντιντής; Τί κάνει ο Ντιντής; ρωτάει σε μία στιγμή.

—Πάω να σου τον φέρω, του λέει ο κ. Βερυκοκάκης.

Και γυρίζει σε λίγο κρατώντας απ' το χέρι τον Ντιντή, που είναι κατασφισμένος γιατί το έκοψαν το παιγνίδι.

—Έλα, Ντιντή, πές καλημέρα στον κύριο, του λέει η μαμά του.

—Μά... δεν τον γνωρίζω, μουρμουρίζει ο Ντιντής.

—Πώς δεν τον γνωρίζεις; Είναι ο κ. Άνανίας Ροϊδόπουλος, ο φίλος του μπαμπά σου, για τον όποιον μιλούσαμε χτές το δρόμο στο τραπέζι. Θυμήθηκες τώρα;

—Ναι, ναι, θυμήθηκα... Είναι ο κύριος για τον όποιον μιλούσατε χτές το δρόμο... ο κύριος πουρχειται κάθε τόσο, στοργγυλά-κάθεται και μάς τρώει το φαγί!... ο κ. Σελέμης!...

MIKY—MAOYΣ

Χιούμορ

Ο δάσκαλος: Ο πετεινός τί μέρος λόγου είναι;

Ο μαθητής: Έπιβετον τριγενές και τρικατάληκτον.

Ο δάσκαλος (για να τον δοκιμάση): Για πές μου τα τρία του γένη.

Ο μαθητής: Άρσενικόν ο πετεινός, θηλυκόν ή κόττα, ουδέτερον το κοττό πουλο!

Ο δάσκαλος στο σχολείο: Η λέξις «άμέλεια» πρέπει να λείπη από το λεξικό του μαθητού.

Ο Τάκης μόλις γύρισε απ' το σχολείο, άνοιξε το λεξικό του κι' άρχισε να σβύνη κάτι με την πένα του.

—Τί κάνεις εκεί, Τάκη; τον ρωτάει ο μπαμπάς του.

—Σβύνω τη λέξι «άμέλεια», γιατί μάς είπε ο δάσκαλος, ότι δεν πρέπει να υπάρχουν στο λεξικό μας!

Ο δάσκαλος στο σχολείο: Η λέξις «άμέλεια» πρέπει να λείπη από το λεξικό του μαθητού.

Ο Τάκης μόλις γύρισε απ' το σχολείο, άνοιξε το λεξικό του κι' άρχισε να σβύνη κάτι με την πένα του.

—Τί κάνεις εκεί, Τάκη; τον ρωτάει ο μπαμπάς του.

—Σβύνω τη λέξι «άμέλεια», γιατί μάς είπε ο δάσκαλος, ότι δεν πρέπει να υπάρχουν στο λεξικό μας!

Ο δάσκαλος στο σχολείο: Η λέξις «άμέλεια» πρέπει να λείπη από το λεξικό του μαθητού.

Ο Τάκης μόλις γύρισε απ' το σχολείο, άνοιξε το λεξικό του κι' άρχισε να σβύνη κάτι με την πένα του.

—Τί κάνεις εκεί, Τάκη; τον ρωτάει ο μπαμπάς του.

—Σβύνω τη λέξι «άμέλεια», γιατί μάς είπε ο δάσκαλος, ότι δεν πρέπει να υπάρχουν στο λεξικό μας!

Ο δάσκαλος στο σχολείο: Η λέξις «άμέλεια» πρέπει να λείπη από το λεξικό του μαθητού.

Ο Τάκης μόλις γύρισε απ' το σχολείο, άνοιξε το λεξικό του κι' άρχισε να σβύνη κάτι με την πένα του.

—Τί κάνεις εκεί, Τάκη; τον ρωτάει ο μπαμπάς του.

—Σβύνω τη λέξι «άμέλεια», γιατί μάς είπε ο δάσκαλος, ότι δεν πρέπει να υπάρχουν στο λεξικό μας!

Ο δάσκαλος στο σχολείο: Η λέξις «άμέλεια» πρέπει να λείπη από το λεξικό του μαθητού.

Ο Τάκης μόλις γύρισε απ' το σχολείο, άνοιξε το λεξικό του κι' άρχισε να σβύνη κάτι με την πένα του.

—Τί κάνεις εκεί, Τάκη; τον ρωτάει ο μπαμπάς του.

—Σβύνω τη λέξι «άμέλεια», γιατί μάς είπε ο δάσκαλος, ότι δεν πρέπει να υπάρχουν στο λεξικό μας!

Δραματικό διήγημα

Η ΤΑΝ τρεις που φρουρούσαν τη δεσποινίδα Λίζα Μισάρ: απ' τις εφτά το πρωί ως τις τρεις ο χοντρός Φαρράς, έπειτα ο Σαμπώ ως τις έντεκα τη νύχτα κι' από κεί και πέρα, ως το πρωί ο Μιλιέρ.

Η δεσποινίς Μισάρ ήταν μια νέα ψηλή, όχι πολύ παχιά, με κάπως αυστηρή έκφραση, γιατί κατάγονταν από πλούσια έπαρχιακή οικογένεια. Ζούσε από χρόνια στη βίλλα της, στη Λιμόζ, και είχε ένα θέλυτρο έντελώς δικό της. Κι' ο Μιλιέρ καταλάβαινε γιατί ένας άνθρωπος σαν το Λεγκάρ την είχε τρελλά έρωτευση.

Ο Λεγκάρ, όπως τ'όφταναν όλοι, είχε πολλά εγκλήματα στη συνείδησή του. Πέντε υπάλληλοι ασφαλιστικών εταιριών, που μετέφεραν χρήματα, είχαν δολοφονηθεί απ' αυτόν κι' απ' τη σπείρα του, μέσα σε δυο χρόνια. Μα ο Λεγκάρ είχε μια ρομαντική καρδιά, όπως έδειχναν οι σχέσεις του με τη Λίζα Μισάρ και τα φλογερά γράμματα που της είχε στείλει.

Το ειδύλλιο αυτό του κακούργου είχε ανακαλυφθεί τυχαία. Παρακολουθώντας ένα αυτοκίνητο μπλέ, ο άνακριτης Μιλιέρ το είδε να σταματάει πολλές φορές τα δρόμα μπρός στη βίλλα της Μισάρ, πράγμα που τον έκανε να υποψιαστεί. Όταν ανέκριναν τη Μισάρ δεν άρνήθηκε το γεγονός, μα δεν θέλησε να πη ποιός ήταν ο επισκέπτης της. Έγινε τότε μια έρευνα στη βίλλα και ο άνακριτης ανακάλυψε το πακέτο τα ερωτικά γράμματα, με την υπογραφή «Μισέλ».

Ο γραφολόγος της αστυνομίας βεβαίωσε ότι ήταν του Λεγκάρ. Βρήκαν επίσης κι' ένα περίστροφο. Έδειξαν τότε τη φωτογραφία του Λεγκάρ στη Λίζα Μισάρ κι' αυτή όμολόγησε πως αυτό ήταν το πρόσωπο που πήγαινε και την έβλεπε.

Η ανάκριση της δεσποινίδας Μισάρ κράτησε απ' τις έννιά ως τις πέντε το πρωί. Ο Μιλιέρ, που τον είχαν επιφορτίσει να συλλάβει το Λεγκάρ, καταλάβαινε πως αυτή τη φορά δρισκόταν σε καλό δρόμο.

Πως γνωρίζατε το Λεγκάρ για πρώτη φορά; ρώτησε ο άνακριτης τη Λίζα Μισάρ.

Πάει ένας χρόνος. Συνέβη αυτό καθώς γυρίζα απ' την πόλη μετά τη λειτουργία. Απ' την πόλη ως τη βίλλα μου είχε τρία χιλιόμετρα κι' όταν ο καιρός είχε άσπρος, πηγαίνα πεζή. Τη φορά εκείνη όμως ο καιρός χάλασε σ'α μισά του δρόμου, όταν εν' αυτοκίνητο σταμάτησε κοντά μου κι' ο Μισέλ Λεγκάρ που το οδηγούσε μου πρότεινε να με πάει στη βίλλα μου. Έδρεχε τόσο πολύ που δέχτηκα.

Θέλετε να υποστηρίξετε πως δεν ξέρατε ποιος ήταν το υποκείμενο αυτό; Πως ο Λεγκάρ ήταν ο πιο επικίνδυνος ληστής;

Δεν το ήξερα. Γι' αυτό τον κάλεσα σπίτι μου. Έρχονταν πολλές φορές τα βράδια να πάρει το ταξί μαζί μου. Ένα βράδυ που ήρθε έμεινε ως το πρωί, είπε η Λίζα Μισάρ κοκκινίζοντας. Άλλα, σ'ας το ξαναλέω, δεν ήξερα τί ήταν πραγματικά.

Γιατί δεν υποψιαστήκατε όταν άφησε σπίτι σας το περίστροφό του; Οι καθώς πρέπει άνθρωποι δεν γυρνούν όπλισμένοι.

Δεν μπορούσα να υποπτευθώ τίποτε. Ο Μισέλ μου είπε πως τον καταδίωκαν για πολιτικούς λόγους κι' έπρεπε να φυλάγεται. Είχε, καθώς μου είπε, πολιτικούς αντιπάλους που γύρευαν να τον σκοτώσουν. Λογάριαζε να φύγει για την Αμερική, μα όσο δρισκόταν στην Εύρωπη έπρεπε να προφυλάγεται. Άλλαζε συχνά κατοικία. Γι' αυτό δεν έρχονταν τακτικά σπίτι μου και γι' αυτό δεν είχαμε άρραβώνισα. Θα

παντρευόμαστε όταν θα φύγαμε μαζί για την Αμερική.

Ο άνακριτης Μιλιέρ αντιλαμβανόταν πως η Λίζα ήταν ειλικρινής, πως υποφέρει και πως αγαπούσε ακόμα το Λεγκάρ. Ήταν μια ρομαντική φύση η Λίζα. Μα κι' ο Λεγκάρ φαίνεται την είχε έρωτευση τρελλά. Υπάρχουν τέτοιες αντινομίες ακόμα και

ή δίλλα με την αστυνομία της Λιμόζ. Ο Φαρράς, ο Σαμπώ κι' ο Μιλιέρ έμεναν πλάι στη δίδα Μισάρ, όχτώ ώρες ο καθένας. Έτσι δεν ήταν ποτέ μόνη και κάθε της κίνηση την παρακολουθούσαν άγρυπνα: τα τηλεφωνήματά της, τις εξόδους της, τον περίπατό της μέσα στον κήπο της. Αν ο Λεγκάρ αγαπούσε τρελλά — όπως έδει-

Τα κόκκινα τριαντάφυλλα

χαν τα γράμματά του — τη Λίζα Μισάρ, δίχως άλλα βασχόταν να τη δει.

Ωστόσο πέρασαν δέκα μέρες από τότε που οι αστυνομικοί είχαν εγκατασταθεί στη βίλλα της και δεν είχε συμβη τίποτα το αξιόλογο. Μόνο που η Λίζα πήγαινε συχνά στον κήπο της, πρό πάντων κοντά στις τριαντάφυλλες της, που τις περιποιόταν με στρόγγυ. Ο Μιλιέρ τη λυπόταν λιγάκι, βλέποντας την ωραία αυτή γυναίκα σχεδόν ρυλακισμένη. Μα αυτό ήταν το καθήκον του. Μ' όλη όμως την επιτήρηση που έκαναν στη Λίζα, ο Μιλιέρ δεν ήταν σίγουρος πως η ωραία κοπέλα δεν θα είδωποισε τον Λεγκάρ για τον κίνδυνο που διέτρεχε.

Μια νύχτα, κατά τις τρεις το πρωί, ο Μιλιέρ άκουσε θόρυβο στον κήπο. Έτρεξε άμέσως εκεί και βρήκε τη Λίζα. Φορούσε μια ρόμπα μπλε-παστέλ. Ήταν εξαιρετικά γοητευτική. Τράβαζε βλέποντας το Μιλιέρ.

—Τι κάνετε στον κήπο τέτοιαν ώρα; τη ρώτησε απότομα εκείνος.

—Δεν είχα ύπνο και βγήκα να πάρω αέρα.

—Γιατί δεν βγήκατε από την πόρτα; ρώτησε ο Μιλιέρ, κρατώντας το περίστροφό του. Δίχως άλλο ο Λεγκάρ θα είχε κάπου εδώ κρυμμένος. Μια καθώς πρέπει γυναίκα δεν πηδάει απ' το παραθυρό για να κατεβη στον κήπο της.

—Δεν μπορούσα να βγω απ' την πόρτα. Είμαι σχεδόν γυμνή. Δεν ήθελα να με δει.

Ο Μιλιέρ τηλεφώνησε άμέσως στο Σαμπώ να σταματήσουν όλα τα αυτοκίνητα που περνούσαν απ' το δρόμο. Ο Φαρράς με τρεις αστυνομικούς που έφτασαν σε λίγο απ' τη Λιμόζ έρευνήσαν παντού στη βίλλα.

Τις πρώινες ώρες, όταν χαραζε πιά, ο Σαμπώ παρουσιάστηκε στο Μιλιέρ και τούδωσε ένα κίτρινο πέτινιο γάντι αντρικό.

—Το βρήκαμε στον κήπο, τού είπε.

—Είπε του Λεγκάρ αυτό; ρώτησε ο Μιλιέρ τη Λίζα.

—Ναι, απάντησε η νέα.

—Ο Λεγκάρ ήταν απόψε δώ, φώναξε ο Μιλιέρ με όργη, και η δεσποινίς μάς την έσκαψε.

Και γυρίζοντας στη Λίζα, τη ρώτησε:

—Τι ώρα ήρθε εδώ;

—Δεν ήρθε εδώ. Δεν τον είδα.

—Άρκετά με κοροϊδεύατε, δεσποινίς Μισάρ, σ'ας παρακαλώ να μάς πείτε την αλήθεια.

—Δεν είδα κανένα.

—Δεν είδατε κανένα; Έτσι έ; Τότε πως το γάντι του βρέθηκε στον κήπο; Τι κάνατε τη νύχτα στον κήπο μαζί του;

Η Λίζα Μισάρ ήταν κάτωχρη κι' έτρεμε.

—Ο Λεγκάρ δεν θα ξανάρθη ποτέ πιά εδώ, είπε ο Μιλιέρ. Η δεσποινίς τον δέχτηκε και τον βοήθησε να το σκάσει κάτω απ' τη μύτη μας. Πως; Μισήριο!! Δε-

σποινίς Λίζα Μισάρ, σ'ας συλλαμβάνω!...

—Αφήστε με τουλάχιστον να ντυθώ.

—Θα σ'ας στείλουμε τα φορέματά σας στη φυλακή.

Κατά βάθος ο Μιλιέρ τη λυπόταν. Όταν κατέβηκαν όλοι στον κήπο έριξε μια ματιά στις ωραίες κόκκινες τριαντάφυλλες.

—Σταθήτε μια στιγμή, είπε ο Μιλιέρ. Θέλω να κόψω μερικά τριαντάφυλλα για το γραφείο μου.

Πλησίασε την τριαντάφυλλιά και με το σουγιά του έσκυψε για να κόψη δυο τριαντάφυλλα. Τότε, εκείνη τη στιγμή, ο Μιλιέρ είδε! «Ήξερε απ' τον πόλεμο τί συμβαίνει όταν ένας νεκρός δάβεται κάτω από πολύ λίγο χώμα».

—Ε! φώναξε στους ανθρώπους του. Βρήτε φτυάρια κι' έλατε άμέσως να σκάψετε εδώ.

Η Λίζα Μισάρ σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη, μα τη συνέφεραν γρήγορα και την έβαλαν να καθήση σε μια πολυθρόνα στο σαλόνι. Τότε άρχισε να διηγείται:

—Δεν ήξερα ποιός ήταν ο Λεγκάρ πραγματικά. Πίστευα πως ήταν ένας πολιτικός φυγάς που ήθελε να τον σκοτώσουν. Μια μέρα όμως, στη Λιμόζ, βγαίνοντας απ' την εκκλησία, είδα σ' έναν τοίχο κολλημένη τη φωτογραφία του. Τάχα; Πήρα άμέσως τις εφημερίδες και διάβασα. Και τότε μόνο έμαθα ποιός ήταν πραγματικά. Όταν ήρθε πάλι να με βρή, τού είπα: «Δεν μπορώ να σε μιλήσω, γιατί σ' αγαπάω πολύ».

Δεν ήξερα ποιός ήταν ο Λεγκάρ πραγματικά, είπε η Λίζα Μισάρ...

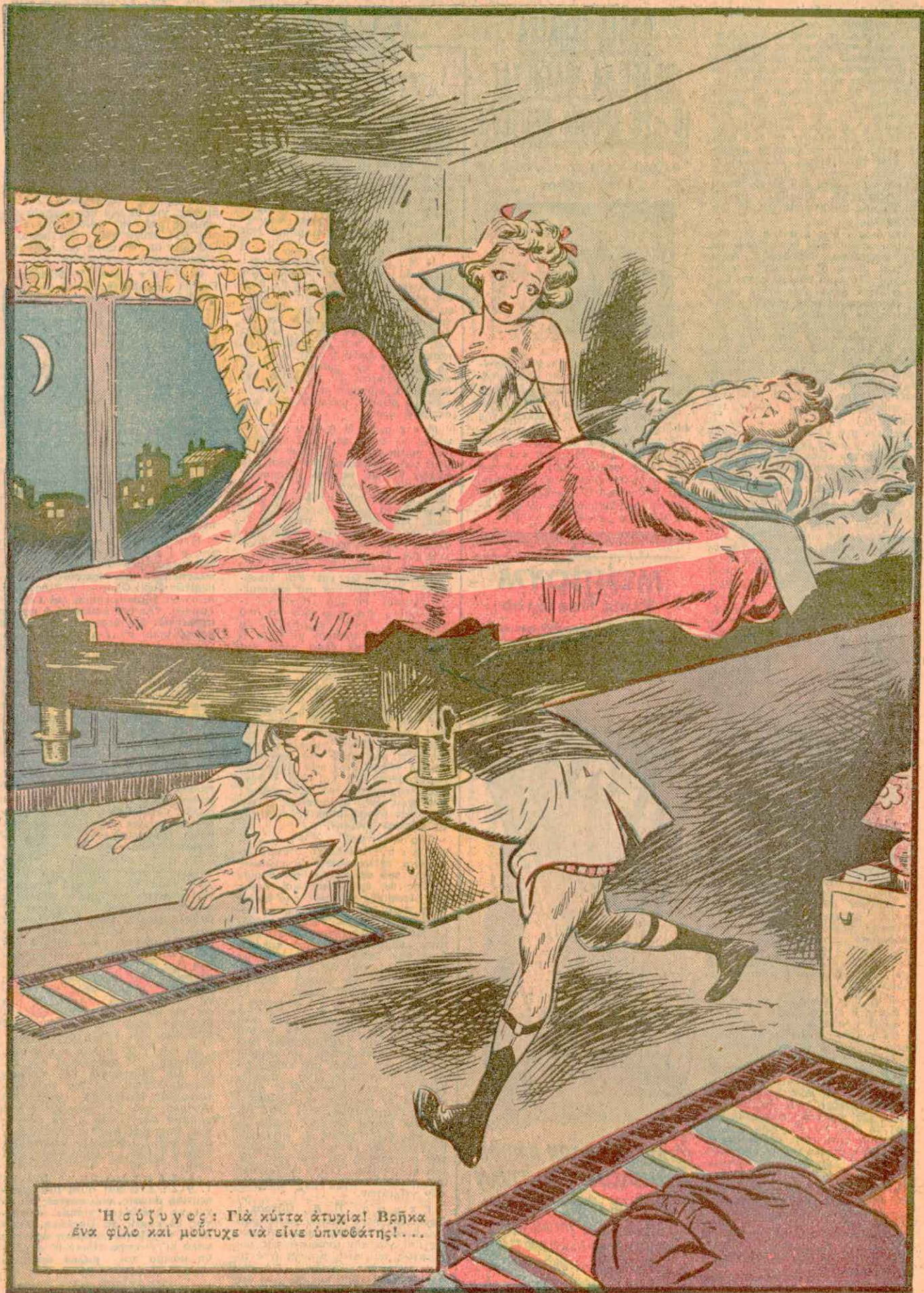
μα δεν θέλω πιά να σε ξαναδώ. Μου προέβλεπε φοκή! Φύγε από κοντά μου. Ο Λεγκάρ τότε μου απάντησε: «Κάποτε θα μάθαινε ποιός είμαι. Μα δεν θα σ' αφήσω, γιατί σ' αγαπώ. Είσαι η γυναίκα μου. Θάρρης μαζί μου».

Δεν μπορούσα να τον αποκλείσω, αν και τον αγαπούσα. Η κοινότητα μου βεβαίωσε και η ανατροφή μου δεν μου επέτρεπε να ζω μ' ένα δολοφόνο. Μα ο Λεγκάρ με είχε πάρει στην αγκαλιά του και φιλώντας με με πήγε στην κρεβατοκάμαρά μου. «Είσαι δική μου, έλεγε, δεν μπορείς να με καταγγείλεις. Λίζα, δεν μπορείς να όμολογήσεις πως ήσουν έρωμένη ενός κακούργου, κανείς δεν θα ενοχληθεί πως δεν ήξερες ποιός ήμουνα». Και θέλησε να περάσει μαζί μου, τη νύχτα. Υπέκυψα, γιατί δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς.

Όταν αποκοιμήθηκε, σηκώθηκα. Πήρα με προφύλαξη το περίστροφο που απ' την ταβίτα του πανταλονιού του και τον πυροβόλησα, σ'α ύπνο του, στο κεφάλι. Πριν να ημερώσει, τον έβαλα κάτω απ' τις κόκκινες τριαντάφυλλες. Μα σε βρήκα καιρό, να εξαφανίσω τα γραμμάτα του και το περίστροφό του, καθώς και ένα γάντι του που το είχε ξεχάσει υπά δρόμου εδώ.

Δεν σ'ας έλεγα τίποτα για το Λεγκάρ, γιατί σκεφτήκα πως έπειτα από τις δουλειές σας θα φύγατε. Αυτό θα συνέβαινε, αν δεν έδωκαν άδεια, κρατώντας το γάντι, που το είχα κρύψει καλά, για να το δαώω κι' αυτό κάτω απ' την τριαντάφυλλιά. Και τώρα είμαι στη διάθεσή σας...

ZAN-KHIEP PIBIEP

Η σύζυγος: Για κύττα άτυχία! Βρήκα ένα φίλο και μούτυχε να είναι ύπνoβάτης!...

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το σφάλμα της

Στην κηδεία της γυναίκας του Γιάννη είχε πάει όλο το χωριό. "Ολοι την είχαν λυπηθεί. Την καυμένη, δεν ήταν ακόμα τριάντα χρονών! Ποιός θα κυττάζε τώρα τα παιδιά του; Έχουν τη γιαγιά τους, τη μητέρα του Γιάννη. Χμ! μια γρήα έβδομητάνα χρονών. Ο Γιάννης πρέπει να ξαναπαντρευτεί. Αυτά έλεγαν στη κηδεία οι συγγενείς και οι φίλοι. Ένας άντρας που έχει τρία μικρά, ένα τυροκομείο και ένα φούρνο, πώς μπορεί ν' αφήσει δίχως γυναίκα το σπίτι του; Και μάλιστα ένας άντρας τριάντα πέντε χρονών; Μά ο Γιάννης φαινόταν σά να μην τ' άκουγε ό' αυτά. Πήρε μια παραδουλεύτρα και της άναθεσε, κοντά σ' άλλα, να συνοδεύει τα παιδιά του, τη Λουίζα, το Μιχαλάκη και τον Πέτρο, στο σχολείο τους.

Πέρασαν απ' το θάνατο της γυναίκας του Γιάννη δυό χρόνια. Στο μεταξύ πέθανε και η γιαγιά. Ένα δράδυ, ο Γιάννης σταμάτησε το συχωριανό του, τον Αντρέα που γύριζε απ' το καφενείο. Θάβεται να σου μιλήσω, του είπε. Πρόκειται για την κουνιάδα σου. Τί τρέχει; ρώτησε ο άλλος κάπως άνησυχος. Η Βάσω μου άρρσει πολύ, είπε απλά ο Γιάννης, κι' όχι μονάχα γιατί είν' όμορφη. Μ' άρρσει γιατί είναι μια σοβαρή κοπέλλα, εργατική και νοικοκυρά. Θέλω να την κάνω γυναίκα μου. Λες να με θελήσει;... Είσαι ευχαριστημένος απ' την πρότασή μου;... Άν ήταν ευχαριστημένος; Μά φυσικά. Άν δεχτή όμως, ξανάπε ο Γιάννης, να μην άργούμε. Ο γάμος πρέπει να γίνει γρήγορα.

Ο Αντρέας γύρισε σπίτι του και ξύπνησε τη γυναίκα του. Έρεϊς κάτι, Κατίνα; Ο Γιάννης μου ζήτησε τη Βάσω. Είναι έρωτευμένος. Για σκέψου, τι τύχη! Η ευκαιρία ήταν μοναδική. Το άλλο πρωί, η Κατίνα τό είπε στην άδελφή της. Μά η Βάσω σώπαινε. Κάποια στιγμή τέλος, σηκώσε τα μάτια της και άπάντησε: Κάνε μου τη χάρη να μ' άναμιλήσης πιά γι' αυτό. Και βγήκε απ' την κάμαρα. Όποτε έτσι; φώναξε ο Αντρέας άργότερα, όταν τάμαθε. Όραϊά! Σε είδοποιώ όμως ότι δεν μπορώ να κρατήσω την άδελφή σου στο σπίτι μου ώσπου να γεράσει. Όταν μια κοπέλλα είναι είκοσι έ-

φτά χρονών, δεν διώχνει την τύχη της. Καλά, καλά, ήσυχασε. Όλα θα κανονιστούν, του άποκρίθηκε η γυναίκα του για να τον καλμάρη. Δεν άκούω τίποτα. Η άδελφή σου είναι μια άμυαλη. Άλλη στη θέσι της θα ευχαριστούσε το Θεό που της δρέθηκε μια τέτοια τύχη. Σεχνάει, φαίνεται, τη θέσι της, κι' αυτό είναι που με δαιμονίζει περισσότερο. Φώναζε τόσο ο Αντρέας, που η Βάσω, στην πλαϊνή κάμαρα, τα άκουσε όλα.

Την Κυριακή, μετά τη λειτουργία η Βάσω άπομεινε μόνη στην εκκλησία, μπρός στο Χριστό. Κυρία, βοήθησέ με! ψιθύρισε. Βγήκε έπειτα έξω γαλήνια. Σαν κάποια άόρατη δύναμι να την έσπρωχνε, τα θηματά της την άδηγούσαν στο τυροκομείο του Γιάννη. Φορούσε τα γιορτινά της κι' ήταν άληθεια, πολύ όμορφη. Όταν την είδε ο Γιάννης, έτρεξε κοντά της και την έμπασε στο γραφείο του. Καθήστε, της είπε χαρούμενος. Άκολουθήσε μικρή σιωπή. Ο Αντρέας δέβαια θα σάς ειπε... Νάϊ, κι' εγώ δέχτηκα. Βάσω... Βάσω μου, φώναξε ένθουσιασμένος ο Γιάννης. Ημουν ασιγούρος πώς θα δεχόσουν. Η Βάσω φαινόταν σά να μην τον άκουγε. Κυττάζε μια φωτογραφία που κρεμόταν στον τοίχο του γραφείου. Ο Γιάννης την άντελήφθη και ειπε: Κυττάζεις τα μικρά μου; Εί- ναι και τα τρία καλά παιδάκια. Θ' σ' άγαπήσουν πολύ, Βάσω, θα τό δης. Κύρια Γιάννη, τον διέκοψε η νέα, ήρθα να σάς πώ πώς ο γάμος αυτός δεν μπορεί να γίνει. Με- τάνιωσα!... Δεν είναι δυνατό, φώναξε ο Γιάννης άπελπισμένος. Τι συμβαίνει κι' άλλαξες γνώμη; Δεν είμαι άξία σου, ειπε σι- γα η Βάσω. Έχω... έχω ένα κορι- τάκι. Ζη στην έξοχή με την παρα- μάνα του. Η άδελφή μου κι' ο γαμπρός δεν ήθελαν να τό μάθω αυτό κανείς και με χώρισαν απ' το παιδί μου. Μά εγώ ζω για τό κο- ριτάκι μου και μόλις τα κατα- φέρω θα φύγω από δω, θα πάω μα- κρυνά, όπου κανείς δεν θα με γνω- ρίζει και θα δουλέψω για τό παιδί μου. Βλέπετε, κύρια Γιάννη, καθε- νας με τη μόρα του. Άγάπησε με πρόδωσαν και υποφέρω. Τώρα πρέ- πει να πληρώσω το σφάλμα μου, να εξιλεωθώ. Δεν έχω τό δικαίωμα να είμαι εύτυχισμένη. Ο Γιάννης σώπαινε. Φαινόταν δυθισμένος σε σκέψεις. Η Βάσω σηκώθηκε. Με συγχωρείτε, του ειπε. Αυτό που σάς ειπα, σάς παρακαλώ, να μείνη μυστικό μεταξύ μας. Έχω έμπιστοσύνη σε σας. Εκείνος την κυττάζε στα μάτια και ειπε: Κι' εγώ έχω έμπιστοσύνη σε σένα, Βάσω. Για άκουσε τί θα σου πώ... Κι' άποτομα τη ρώτησε: Πώς τη λένε τη μικρή σου; Μαρία. Βάσω, η κάμαρα της Λουί- ζας μου είναι μεγάλη. Εκεί θα βά- λουμε τό κρεβάτακι της Μαρίας. Το θέλεις, Βάσω, πές μου τό θέ- λεις; Η Βάσω άρχισε να κλαίει. Συγ- κινημένος ο Γιάννης την πήρε στην άγκαλιά του και τη φίλησε, άγνά, εύλαβικά, στο μέτωπο, σαν να της έδινε τό φιλή των άραβάνων τους.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

θα εξαφανισθούν;

Η παρθενογένεσις δυνατή και στον άνθρωπο

Οι μύθοι που αναφέρονται στις Άμαζόνες είναι άπο τους ώραιότερους της άρχαίας μυθολογίας. Σύμ- φωνα μ' αυτούς, ζούσε κάπου στη Μικρά Άσία έ- νας λαός που τον άποτελούσαν μόνο γυναίκες. Αυ- τές έκτελούσαν όλες τις έργασίες των ανδρών: κυνη- γούσαν, καλλιεργούσαν τα χωράφια κι' έχτιζαν σπί- τια. Ήσαν, έξ άλλου, άπαραμίλλες στον πόλεμο κι' ένένειαν στους έχθρους των τό σεβασμό και τον τρό- μο. Η παράδοσις άναφέρει, μάλιστα, ότι για να ρί- χουν καλύτερα τό τόξο, έκοβαν τό δεξιό μαστό τους!

Δεν είχαν άνακαλύψει, όμως, τό μυστικό της ά- ναπαγωγής χωρίς τη συνδρομή του άνδρικού φύ- λου. Κατέφευγαν, λοιπόν, στους άνδρες, άλλα μόνο όσο χρειαζόταν για να εξασφαλίσουν άπογόνους. Κι' από τό παιδιά που έφερναν στον κόσμο κρατούσαν μόνο τα κορίτσια. Τα άγόρια τα πηγάνιναν σ' ένα έ- σθημικό μέρος και τ' άφήναν εκεί για να πεθάνουν από την πείνα και τη δίψα ή να κατασπαράχθουν από τα θηρία...

Ένώ, όμως, οι παραδόσεις άφθονούν για τις Ά- μαζόνες, οι ιστορικές άποδείξεις λείπουν όλοένα γι' αυτές. Δεν μπορούμε, λοιπόν, να πούμε με βεβαιό- τητα αν υπήρξαν πραγματικά. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι δεν θα ύπάρξουν στο μέλλον. Οι σημερι- νοί βιολόγοι μάς βεβαιώνουν ότι μια νέα φυλή Ά- μαζόνων, που δεν θ' άνηκουν πιά στους θηλυούς και τις παραδόσεις, θα κυριαρχήσει σε προσεχές μέλλον πάνω στον πλανήτη μας. Το πιο περίεργο είναι ότι τό μέσα για την έπικράτησή τους θα τους τό δώσουν οι άνδρες, που, σύμφωνα με τις ίδιες προβλέψεις εί- ναι καταδικασμένοι να εξαφανισθούν...

Όπως είναι γνωστό, η διαίωσις του ανθρώπινου γένους προϋποθέτει τη συνύπαρξη και τη συνεργασία των δύο φύλων, πράγμα που, άλλωστε, είναι άπαραί- τητο και για τό περισσότερο άπο τό ζωά. Όχι, όμως, για όλα. Οι έπιστήμονες μελέτησαν αυτή τη «συνεργασία» κι' έκαμαν μερικές έξαιρητικά ένδιαφέ- ρουσες παρατηρήσεις. Πιστευόταν άλλοτε ότι τό άν- δρικό σπέρματόζωάριο εισχωρούσε, στο θηλυκό ώάριο κι' ότι άποτέλεσμα αυτής της ένωσης ήταν η γονιμοποίηση του δευτέρου. Άλλα τό νεώτερα πει- ράματα άπέδειξαν ότι αυτή η ύπόθεσις ήταν σφαλερή. Το μόνο που κάνει τό άρσενικό στοιχείο είναι ότι προ- καλεί την ένταξη των διαδοχικών υποδιαίρέσεων του ώαρίου. (Τό ώάριο, άπο τη στιγμή που θα γονιμο- ποιηθή, υποδιαιρείται σε δύο, τό κοδών άπ' αυτό σ' άλλα δύο κ.ο.κ.). Η πράξις της άναπαγωγής δεν είναι τίποτε άλλο άπ' αυτή την άλυσίδα των διαδο- χικών υποδιαίρέσεων, άπο τις όποιες θα προκύψουν τα κύτταρα του έμβριου που πρόκειται να γεννηθή.

Οι σύγχρονοι, λοιπόν, βιολόγοι κατώρθωσαν, να προκαλέσουν αυτή την άλυσίδα των υποδιαίρέσεων με τεχνητά μέσα (τομές κλπ.) σε μεγάλο αριθμό κα- ωτέρων ζώων, έχινω, βατραχοειδών, ψαριών κλπ. και τελευταία πειραματίσθηκαν πάνω σ' ένα κουνέ- λι, που είναι, ως γνωστό, θηλαστικό, όπως κι' ο άν- θρωπος. Το πείραμα συνίστατο στο έξης: Ένα ώα- ρίο που προερχόταν από μια κουνέλα, που δεν είχε έρξει σ' έπαφή μ' άρσενικό, τοποθετήθηκε επί 3 λε- πτά μέσα σε μια άλατούχο διάλυση υπό θερμοκρασία 45—47 βαθμών. Κατόπιν μεταφευθήκε στη μήτρα μιας άλλης κουνέλας, που σε λίγο γέννησε ένα υγιέ- στατο κουνελάκι. Σε μια άλλη περίπτωση, τό ώάριο γονιμοποιήθηκε με τό κρύο μέσα στη μήτρα μιας πα- ρένου κουνέλας, που και τη φορά αυτή έτεκνοποίησε.

Τα πείράματα αυτά άπέδειξαν ότι η παρθενογένε- σις δεν είναι άδύνατη μεταξύ των θηλαστικών. Τίπο- τε δεν άποκλείει, λοιπόν, να είναι δυνατή και στον άνθρωπο. Και, μάλιστα, χωρίς την άνάγκη χειρου- ργικής επέμβασως. Η έπιστήμη διαθέτει σήμερα πλείστα μέσα για να προκαλέσει την υποδιαίρεσις του ώαρίου: θραγέα κύματα, χημικές ούσιες κλπ. Όταν βρεθή ο καταλλήλoτερος τρόπος, ν' αυτό τό σκοπό, η παρθενογένεσις μεταξύ του ανθρώπινου γένους θα έσφουη από τον κύκλο των θηλών και θα γίνει πραγ- ματικότητα.

Είναι άδύνατο να προβλέψω κανείς τί θα έπακολου- θήση τότε. Οι κουνέλες που γονιμοποιήθηκαν με τον τρόπο που άναφέραμε έφεραν πάντοτε στον κόσμο θηλυκούς άπογόνους και ποτέ άρσενικούς. Θα γίνει τό ίδιο και με τον άνθρωπο; Στην περίπτωση αυτή, δ- όμως, οι άνδρες θα εκλείψουν βαθμιαία...

Όλα όμως αυτά είναι ύποθέσεις που έχουν φυ- σικά περισσότερη έπιστημονική σημασία παρά πρακτική, κοινωνική.

MIPANTA

Ο Διεθνής Στιβός

ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΥΓΜΑΧΟΙ
δλων των κατηγοριών

Και οι δέκα καλύτεροι
σ' έλο τον κόσμο

Οι παγκόσμιοι πρωτο-
πυγμάχοι "Έξαρν Τσάρλς
των βαρών, Σούγκαρ
Ραϊού Ρόμπινσον των μέσων
και Βίκ Τόουελ της κατη-
γορίας πετεινού, έτυχαν ι-
διαίτερων τιμητικών διακρί-
σεων από το παγκόσμιο σή
μης αμερικανικό περιοδικό
"Ρίνγκ". Ο Τσάρλς ανέκη-
ρύχθη ως «ο πυγμάχος της
χρονιάς». Ο Ρόμπινσον ως
«ο καλύτερος πυγμάχος που
φάνηκε στα ρίνγκ σ' όλες τις
κατηγορίες». Και ο Τόουελ,
που έκθρονισε τον Μανουέλ
"Ορτίζ, αφαιρώντας το παγ-
κόσμιο στέμμμα του, χαρα-
κτηρίστηκε ως «ο πυγμάχος
με τη μεγαλύτερη πρόοδο»
κατά το 1950.

Έξαιρετικού ενδιαφέρον-
τος είναι η κατάταξις των
καλύτερων πυγμάχων όλου
του κόσμου, όπως την πα-
ρουσιάζει ο Μοντράι Ρόζ:

Βαρέων βαρών
Πρωταθλητής: "Έξαρν
Τσάρλς, 1) Τζέζ Λούις, 2)
Λη Σαδόλνι, 3) Τζέζ Μά-
ξιν, 4) Λη "Ομα, 5)
Μπόμπ Μπέικερ, 6)
Κλάρεν Χένου, 7)
Ρέξ Λέιν, 8) Τζέρεμυ
Τζέζ Γουώλκσι, 9)
Τζακ Γκάρντνερ (Άγ-
γλία), 10) Ρόκυ Μορ
τσάινο, 11) Ρόλαντ
λά Στάραζα.

Ημιβαρέων βαρών

Πρωταθλητής: Τζέζ
Μαξίμ, 1) Άρχι Μού-
ου, 2) Χάρρυ Μά-
θιους, 3) Μπόμπ Μάρ-
φου, 4) Μπόμπ Σά-
τερφιλντ, 5) Νικ
Μπαρόνε, 6) Τζιμ
Σλέιντ, 7) Ντόκ Γου-
τλίας, 8) Κόννυ
Ράξ (Βερ.), 9) Ντόν
Κόκελ (Λονδ.), 10)
Λόυντ Μάρσαλ.

Μέσων βαρών

Πρωταθλητής: Τζακ
Λαμόττα, 1) Ραϊού
Ρόμπινσον, 2) Λω-
ρέντ Ντωτέλλ (Παρ.),
3) Ντίβ Σάντε (Αύ-
στρία), 4) Ράντολα
Τουρπιν (Αύστρ.), 5)
Ρουπέρ Βιγιερμάν
(Παρ.), 6) Τζιμ
Μπώ, 7) Εύγ. Χάιρ-
στον, 8) Ραϊού Μπέρ-
νς, 9) Γουώλκερ Κάρ-
τιερ, 10) "Άρτ Τά-
ουν.

Ημιμέσων βαρών

Πρωταθλητής: Ραϊού
Σούγκαρ Ρόμπινσον,
1) Τζόρτζ Κόστνεο,

2) Κέντ Κάβιλαν (Κούβα),
3) Μπίλλυ Γκράχαμ, 4)
Τσάρλυ Φουσάρι, 5) Έντυ
Τόμας (Γουέιλς), 6) Τζόν-
νυ Σέιττον, 7) Μίκυ Τόλλις
(Αύστρ.), 8) Λέστερ Φέλ-
τον, 9) Τσάρλυ Κόττον, 10)
Τζέζ Μικέλι, 11) Τζόννυ
Μπρέιτον.

Έλαφρών βαρών

Πρωταθλητής: "Αϊκ Γουί-
λιαμς, 1) Τζόν Ντέιβις,
2) Φρέντυ Ντάουσον, 3)
Τόμμι Κάμπελ, 4) Τζέιμς
Κάρτελ, 5) Τζόννυ Κονσά-
δες, 6) Σόννυ Μπού Γου-
έστ, 7) "Άρτ "Αραγκόν, 8)
Έντυ Σαβέζ, 9) Ρούν-
κρουζ, 10) Ρομπέρτο Προ-
φέτι (Ιταλ.).

Κατηγορίας πετεινού

Πρωταθλητής: Σάντυ
Σάντλερ, 1) Βίλλυ Πέτ, 2)
Ραϊού Φαμερόν (Παρ.), 3)
Τσάρλυ Ρίλεϋ, 4) Πέρσυ
Μπάσσετ, 5) Λουί ντε Σαν-
τιάγκο (Ισπαν.), 6) Ρόννυ
Κλάιτον (Άγγλ.), 7) "Αλ
Φίλιππος (Άγγλ.), 8) Τζά-
κυ Γκρέϊνς, 9) Ρόκυ Μακ-
καϊού (Παναμ.), 10) Τσίρο
Μόραπεν (Κούβα).

Κατηγορίας πετεινού

Πρωταθλητής: Βίκ Τόου-
ελ (Ν. "Αφρική), 1) Λουί
Ρομέρο (Ισπαν.), 2) Μα-
νουέλ "Ορτίζ, 3) Λουίς Γκαλ-
δάνι (Κούβα), 4) Λουί Κα-
στίλο (Μεξικό), 5) "Ελλεϋ
Μπένετ (Αύστρ.), 6) Πέ-
τερ Κέναν (Σκωτία), 7)
Τόμμι Πρόφριτ (Άγγλ.), 8)
"Εμιλ Σεμάρα (Γαλ.), 9)

Ο περίφημος "Αμερικανός πρωταθλητής του
κόσμου στην κατηγορία μέσων βαρών Τζακ
Λα Μόττα.

Χάντυ Τίζανι (Τύνις), 10)
"Αλβάρο Νυδολένι (Ιταλ.).

Κατηγορίας μίγας

Πρωταθλητής: Ντάντο
Μαρίνο (Χονολουλού), 1)
Ζαν Σνέγιερς (Βέλγ.), 2)
Τέρρυ "Άλνεν (Άγγλ.), 3)
Λουί Σκέννα (Γαλ.), 4) Βίκ
Χέρμαν (Σκωτ.), 5) "Ονο-
ρέ Πρατέσι (Γαλ.), 6)
Στάμπυ Μπάτγουελ Ρίκο
(Κούβα), 9) Μωρίς Σαντε-
ρόν (Γαλ.), 10) Μπόμπ
Σκριβάνο (Τύνις).

Όσοι από τους πρωτα-
θλητές και γενικά από τους
πυγμάχους δεν έχουν δίπλα
την εθνικότητά τους σημαί-
νει πως είναι "Αμερικανοί.

Ο περίφημος σχολιαστής
της πυγμαχίας Φλάινσερ, σ'
ένα διαφωτιστικό του άρθρο
στό "Ρίνγκ" δικαιολογεί το
γεγονός ότι ο "Έξαρν
Τσάρλς δραβεύθηκε πρώτος
και δεύτερος ο Ραϊού Σούγ-
καρ Ρόμπινσον. "Ο Ρόμπιν-
σον, λέει, δεν έχει την ίδια
επίδραση στην παγκόσμια
πυγμαχία, όπως ο Τσάρλς,
και ακόμη, γιατί ο Τσάρλς
με τη νίκη του επί του Τζέζ
Λούις κέρδισε την παγκό-
σμια έχτιμηση".

Μεγάλο ρόλο έπαιξε στο
να δραβευθθώ πρώτος ο
Τσάρλς και η υπέροχη δρα-
ση του στον τελευταίο παγ-
κόσμιο πόλεμο και ακόμα η
έξαιρετική διαγωγή του έξω
από το ρίνγκ.

Ο Φλάινσερ κατέταξε ως
πρώτο διεκδικητή των βαρέ-
ων βαρών τον Τζέζ Λούις,
γιατί παρά την απογοητευ-
τική εμφάνισή του στον ά-
γωνα του με τον "Αργεντινό
Τσέζαρ Μπριόν, έκανε μια
πολύ ένδοξη επίδειξη
της παλαιάς τέχνης και δυ-
ναμείας του στην τελευταία
συνάντησή του με τον Φρέν-
τυ Μπίσορ. Δεν τον έριξε
ενόκ' αούτ, όπως είχε υπο-
σχεθθώ ο Λούις, αλλά
πέτυχε «τεχνικό νόκ-
άουτ» στο 2' 48"
του 4ου γύρου.

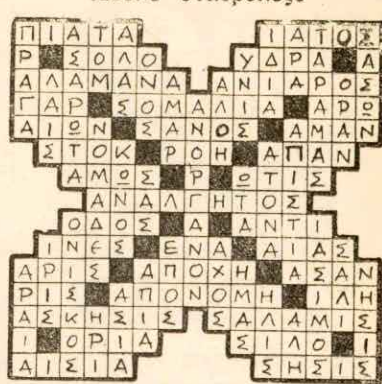
Ο Λούις πραγμα-
τικά αγωνίστηκε πολύ
δελτιωμένα. Κατεκε-
ραίνωσε τον αντίπα-
λό του με μερικά Ι-
σχυρά χτυπήματα. Πέ-
τυχε να του σπάσει το
φρούδι του άριστερου
ματιού του και το αί-
μα έτρεξε άφθονο στο
πρόσωπο του Μπί-
σορ.

Χαρακτηριστικό
στην κατάταξι των
καλύτερων πυγμάχων
της κατηγορίας βαρέ-
ων βαρών είναι ότι δεν
αναφέρθηκε ο τίτλος
«πρώτος διεκδικητής»
για το Λούις, αλλά
και οι 8 δυναμικοί
άσσοι. Τζέζ Λούις,
Λη Σαδόλνι, Τζέζ
Μαξίμ, Λη "Ομα,
Μπόμπ Μπέικερ, Κλά-
ρεν Χένου, Ρέξ Λέιν
και Τζέρεμυ Τζέζ
Γουώλκσι θεωρήθη-
καν ως «λίγντερος», γι-
ατί η διάκρισις σε
«διεκδικητή» πρώτο
και «αξιολόγους μα-
χητή», που έγινε το
1949, θα ήταν πολύ
δύσκολη στην περί-
πτωσι αυτή και ίσως
ν' αδικούσε κανένα.

Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Λευκό σταυρόλεξο

Το κλισέ μας δείχνει καθαρά ποιά τε-
τραγωνίδια πρέπει να μαυριστούν για να
συμπληρωθώ με τις διάφορες λέξεις ένα
πλήρες και συμμετρικό σταυρόλεξο.

Ο μεταφραστής

Δεν υπάρχει αυστριακή γλώσσα. Οι Αύ-
στριακοί μιλούν γερμανικά.

Το καναρίνι

Καμιά. Γιατί, με το πέταγμα του, το
πουλί δημιουργεί ένα ρεύμα αέρος προς
τά κάτω, που η πίεσις του είναι ακριβώς
ισή με το βάρος του καναρινιού.

Ερωτήσεις

1) Στόν ύπουρο "Εθνικής "Ασφαλί-
ας, για να του ανακοινώση, ως ασφαλι-
σμένη, ότι παντρεύτηκε (μέσα σε δυο μή-
νες από το γάμο της). 2) α: Γερμανός, β:
Καναδός, ανεκάλυψε την ισοουλίη κα-
τά του διαδότη. γ: "Αγγλος, ο πατέρας
της χειρουργικής αντίσφις. δ: Γάλλος, ο
μεγαλύτερος μελετητής των μικροβίων. ε:
Πολωνός, ανεκάλυψε και μελέτησε το ρά-
διο. 3) Γιατί ήσαν μέλη της πατριωτικής
οργάνωσης της «Αρμονικής Γροθίας», κι
έτσι οι "Αγγλοι τους άνομασαν «Μποξέρ»,
δηλαδή πυγμάχους. 4) Ναι, όταν κρατή-
σουμε καθαρό κεκριμπαρί κοντά σ' αυτή
μας, έχουμε ένα ελαφρό τρίξιμο. 5) Ο έν-
δοξος Πρόεδρος των "Ηνωμένων Πολιτειών
Γεώργιος Ουάσιγκτων υπήρξε συγχρόνως ο
πρώτος που εξέθρεψε μούλτρια σ' αυτή
τη χώρα. 6) Δεν παίρνει μισθό, γίνεται δ-
μος κάθε χρόνο σ' όλες τις καθολικές εκ-
κλησίες ένας έρανος για τη συντήρησι του
Πάπα και του Βατικανού.

Ποιές χρένες;

Το 1949.

Άρρεπτο

Γιατί, στο μεγάλο ύψος, το νερό θράζει
σε χαμηλότερη θερμοκρασία. Έπομένως δεν
μπορεί ν' αποκτήσει τη θερμότητα που χρει-
άζεται για να γίνει καλό το τσάι.

Μαχητική εικόνα

Η κεφαλή του πυργωδεσπότη σχηματι-
ζεται ακριβώς πάνω απ' τον πύργο. Θα
την όητε κυττάζοντας την εικόνα ανάποδα.

Η λύσις του 313ου σταυρόλεξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΡΑΓΕ - ΠΙΣΤΑ - ΛΙΤΙΑ, 2) Ι-
ΟΥΛΙΑΝΟΣ, 3) ΑΤΤΙΚ-ΡΥΑΣ-ΜΠΡΑ-
ΒΟ, 4) ΑΔΗΣ - ΙΑΛΙ, 5) ΑΜΜΟΣ -
ΑΛΣΑΤΙΑ, 6) ΠΑΡΙΣ-ΧΑΝΙΑ, 7) ΣΑ-
ΜΑΚΡΑΝ - ΤΡΟΙΑ, 8) ΑΚΡΗ - ΙΑ-
ΝΟΣ - ΑΠΩΝ, 9) ΥΛΗ - ΑΝΑΡΤΗΣΙΣ
-ΩΤΑ, 10) ΡΑΜΙ - ΗΡΩΊΣ-ΙΣΤΙΣ,
11) ΑΒΑΤΑ - ΚΟΡΩΝΑ - ΚΑ, 12) ΠΙ-
ΛΟΣ - ΝΕΜΕΑ, 13) ΑΣΠΑΣΙΑ - ΜΑ-
ΝΙΑ, 14) ΠΑΙΣ - ΠΟΤΕ, 15) ΣΟΥΜΑΝ
- ΥΜΑΣ - ΣΥΧΝΑ, 16) ΤΟΣΚΑΝΙΝΙ,
17) ΑΡΑΙΑ - ΤΑΣΙΣ - ΣΩΣΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΧΑΊΑ - ΣΑΥΡΑ - ΑΣΙΑ, 2)
ΜΠΑΚΛΑΒΑΣ, 3) ΛΙΤΗΜΑ - ΡΗΜΑ
ΠΟΥΡΑ, 4) ΟΡΜΗ - ΙΤΕΑ, 5) ΕΙΚΑ-
ΣΙΑ - ΣΠΑΤΑ, 6) ΣΚΗΝΗ - ΠΙΑΝΟ,
7) ΠΥΡΗΝ - ΑΡΤΙΑΙ - ΣΤ, 8) ΙΛΥΣ
- ΧΑΙΡΩ - ΣΥΚΑ, 9) ΣΙΑ - ΦΑΝΑ-
ΤΙΚΟΣ - ΜΑΣ, 10) ΤΑΣΙ - ΝΗ-
ΣΟΣ - ΠΑΝΙ, 11) ΑΝ - ΛΑΙΜΟΣ -
ΔΟΣΙΣ, 12) ΟΜΑΛΑ - ΣΙΜΩΝ, 13) Α-
ΣΠΙΣ - ΝΕΜΕΣΙΣ, 14) ΑΥΡΑ - ΙΑ-
ΜΑ, 15) ΤΡΑΣΤ - ΟΠΩΣ - ΕΝΟΧΟΣ,
16) ΙΔΙΩΤΙΚΑΙ, 17) ΑΓΟΡΑ - ΑΝΑ-
ΣΑ - ΑΒΑΝΑ.

Οι δαιμονισμένοι ΤΟΥ ΣΑΛΕΜ

Μία καταπληκτική τραγωδία
με 28 ανθρώπινα θύματα

«Οι κατωτέρω υπογραφόμενοι, ό-
δηγηθέντες από τη σοφία της θεί-
ας προνοίας σ' αυτή την περιοχή
της "Αμερικής και επιθυμούντες να
όργανωθούμε σε "Εκκλησία κάτω ά-
πό το σκήπτρον του Κυρίου "Ημών
"Ιησού Χριστού, υποσχόμεθα με τον
επισημότερο τρόπο, σαν να είμαστε
ένωπιον του, ότι δεν θα βγούμε πο-
τέ από τους δρόμους που χάραξαν
τα παραγγέλματα του Ευαγγελίου
και ότι θα αγαπούμε και θα σεβώ-
μεθα ό ένας τον άλλον. Κάνουμε α-
υτή τη συμφωνία με το Θεό».

Αυτή είναι η περίεργη «συμφωνία
με το Θεό», που υπέγραψαν οι κά-
τοικοι του Σάλεμ, φανατικοί "Αγ-
γλοι πουριτανόι, που μετανάστευσαν
κατά τα μέσα του 17ου αιώνος στη
Μασαχουσέτη.

Η αυστηρότης της ζωής των έ-
χει μείνει παροιμιώδης. Από το
Σάββατο το μεσημέρι ως τα μεσά-
νυχτα της Κυριακής δεν επιτρέπο-
ταν κι' η πιο μικρή εγασσία, όπως π.χ.
το καθάρισμα μιας πίτας, το
πλύσιμο των πιάτων, κλπ. Δεν επι-
τρέπταν επίσης ούτε το διάβα-
σμα! "Αμάρτυρα, έξ' άλλου, ήταν το
άναμμα φωτιάς.

Κατά τις 36 αυτές ώρες οι κά-
τοικοι τρέφονταν με κρύα φαγητά
και διάφορους ξηρούς καρπούς. Είπε
περιττό να σημειωθεί ότι η μετάβα-
σις στην εκκλησία αποτελούσε ρη-
τή υποχρέωσι για όλους τους κα-
τοίκους, ακόμη και για τους άρρω-
στους, έφ' όσον δεν ήταν έτοιμοι
θάνατοι. "Εκείνοι που παρέδιναν
αυτή την υποχρέωσι οδηγούντο δια
της θίας και έζυλοκοούντο με τον
πιο άγριο τρόπο μέσα στο ναό.

Μέσα σ' αυτή την περίεργη θε-
οκρατική ατμόσφαιρα ξετυλίχτηκε
από το 1692 ως το 1694 μία κα-
ταπληκτική τραγωδία, που είχε για
ηρωίδες δέκα δαιμονισμένες νέες και
για θύματα δεκάδες ανθρώπων, άν-
τρες και γυναίκες, που πέθαναν στην
αγχόνη, έπειτα από φοβερά βασά-
νιστήρια.

Η τραγωδία αυτή άρχισε με τον
έξής τρόπο: Μία εύπορη κυρία στη
γειτονική πόλη της Βοστώνης, η
Ντόροθι Γκόντουν, ήρθε σε λόγια
με την πλύστρα της, κάποια "Ιολαν-
δή, που λεγόταν Γκλόστερ. Φαίνε-
ται πως η δεύτερη έδωσε για καλά
την πρώτη και άπειλησε πως θα
την χτυπούσε. Η κόρη της κυρίας
Γκόντουν, άκούγοντας αυτά τα λό-
για και τις απειλές, κυριεύτηκε ά-
πό σπασμούς. Όταν συνήλθε, κα-
τηγόρησε την "Ιολανδή ότι τάχα τις
είχε κάμει μάγισ. Η Γκλόστερ συνε-
λήθη, καταδικάστηκε σε θάνατο και
πέθανε στην αγχόνη.

Η υπόθεσις αυτή είχε έναν πε-
ρίεργο αντίκτυπο στο Σάλεμ. Δέ-
κα νέες από καλές οικογένειες άρ-
χισαν να παρουσιάζουν συμπτώματα
ομαδικής δαιμονοληψίας.

Οι νέες αυτές συγκεντρώνονταν
κάθε βράδυ σ' ένα σπίτι και έλεγαν
διάφορες ιστορίες. Μία μέρα άρχι-
σαν, εαφνικά, να κυριεύονται ά-
πό υπερτονικές κρίσεις και, κατά τη
διάρκεια των παροξυσμών τους,
χόρευαν άσεμνους χορούς, έκαναν ά-

πρεπείς κινήσεις και ούρλιαζαν σαν
δαιμονισμένες.

Για να δικαιολογήσουν αυτή την
κατάστασι, οι θεότρελλες αυτές νέ-
ες είπαν ότι τάχα τους είχαν κά-
μει μάγια και κατηγορήσαν δυό ά-
πό τις πιο αξιοσεβαστές γυναίκες
της περιοχής, την κυρία Κάρεϋ και
την κυρία Νιούρι, έδδομηντάρες και
τις δυό. Σ' αυτές πρόσθεσαν σε λί-
γο και μίαν άλλη, την 80ούτιδα
Σάρα Γκούντ. "Αφηγούντο, λοιπόν,
ότι παρουσιάζονταν μπροστά τους
τά... φαντάσματα αυτών των γυναι-
κών και τις παρακινούσαν σε πρά-
ξεις που δεν ήθελαν να κάνουν.

Κανείς δεν σκέφτηκε ν' αμφισβη-
τήσει την ειλικρίνειά τους. Κι' όλοι
τά είχαν με τις τρεις γυναίκες που
συνελήφθησαν. Οι δυστυχισμένες ύ-
πεβλήθησαν στα πιο φορικά βασά-
νιστήρια και άπαγχονίσθησαν.

Κατά τη διάρκεια της δίκης, ό
σύζυγος της Κάρεϋ έκαμε την ά-
προνοήσι να σκουπίσει με το μαν-
τήλι του τον ιδρώτα που έτρεχε ά-
πό το μέτωπο της γυναίκας του.

—Καταραμένε! του φώναξε ό
πρόεδρος του δικαστηρίου. Προσ-
παθείς, λοιπόν, να έπικρινήσης
με το Σατανά, που δροσίζεται με
σα στή γυναίκα σου;

Ο σύζυγος Κάρεϋ πλήρωσε το
«έγκλημά» του με μία καταδίκη σε
θάνατο. Και πέθανε στην αγχόνη.

Οι δέκα νέες συνέχισαν τις ύ-
στερικές... επιδείξεις τους και με-
τά τις τέσσερες αυτές εκτελέσεις.
Και κατηγορήσαν έξη άλλες γυναι-
κες κι' έναν πάστορα, το Γεώργιο
Μπύρουκ.

—Τό φαντάσμα του, ισχυριζό-
ταν μία άπ' αυτές, εμφανίζεται
κάθε βράδυ στο δωμάτιό μου και
με παρακινεί σε άσχημες πράξεις.

Οι έξη γυναίκες κι' ο Μπύρουκ
έξετελέσθησαν με τη σειρά τους.
Ένας παλιός σέριφ, ο Τζών
Βίλλαρντ, εξέφρασε την αγανάκτη-
σή του γι' αυτές τις καταδίκες. Οι
δέκα ύστερικές νέες τάβαλαν άμέ-
σως μαζί του και ισχυρίσθησαν πως
ήταν υπεύθυνος για τις κρίσεις που
πάθαιναν. Ο δυστυχισμένος κατα-
δικάστηκε τότε σε θάνατο και πέ-
θανε πάνω στην αγχόνη.

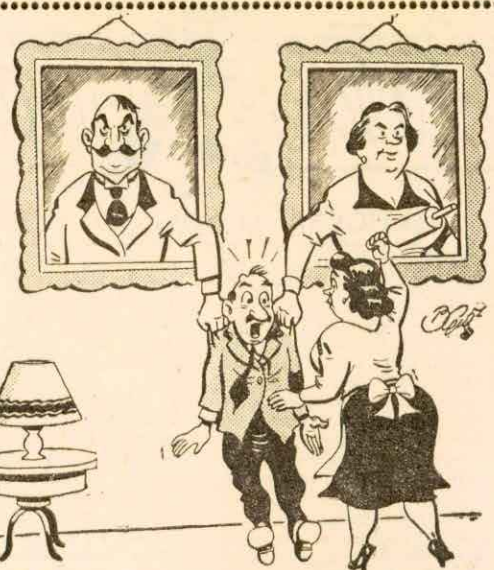
Σε διάστημα δέκα οχτώ μηνών,
επί πληθυσμού 1500 ανθρώπων έ-
γιναν 121 συλλήψεις και 28 εκτε-
λέσεις ανθρώπων! Σ' αυτές πρέπει
να προστεθώ και ό άπαγχονισμός
ένός σκύλου, που κατηγορήθηκε ά-
πό τις νέες του Σάλεμ ως ύπεύ-
θυνος για τις κρίσεις τους.

Άλλ' η ομαδική αυτή παράκρου-
σις άρχισε να υποχωρεί βαθμιαία.
Και, μία μέρα, ό αστυνόμος του
Σάλεμ άρνήθηκε να προδίσει σε άλ-
λες συλλήψεις. Προχώρησε, μάλιστα,
ακόμα περισσότερο. Κατηγόρησε
τους δικαστάς ως έγκληματίες. «Οι
μόνες που φταίνε είπει, είναι αυτές
οι νέες. Τό καλύτερο που έχουν να
κάμουν οι γονείς τους είναι να τους
δρουν ένα σύζυγο».

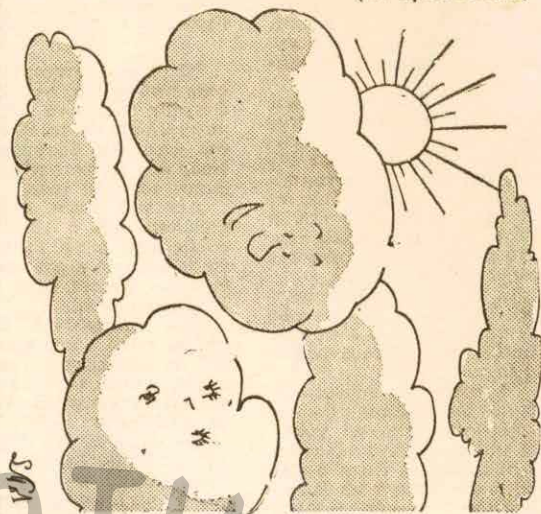
Τα λόγια αυτά είχαν τεράστιο
αντίκτυπο κι' η ηρεμία άρχισε ν'
απλώνεται σιγά-σιγά στη πόλι. Λί-
γο καιρό αργότερα, οι ίδιοι οι δι-
καστάι εξομολογήθηκαν δημοσία, ό-
τι οι καταδικαστικές αποφάσεις που
είχαν εκδώσει ήταν άδικες. Μία ά-
πό τις δέκα νέες, έξ' άλλου, η "Αν-
να Πούτναν, άνήγειρε με δική της
χορηγία ένα μνημείο σε τρία από
τά θύματα της.

Έτσι τερματίσθηκε αυτή η κα-
ταπληκτική τραγωδία.

Για την ιστορία, πρέπει να προσ-
θέσω ότι, πριν από λίγο καιρό,
τό τοπικό κοινοβούλιο της Μασα-
χουσέτης έκαμε δεκτή μία πρότασι
βουλευτού, που ζήτησε την άναβε-
ωρησι της δίκης των «28 μασούρων
του Σάλεμ», που έπεσαν θύματα
της άμαθειας και της δεισιδαιμονί-
ας των συγχρόνων τους και την ά-
ποκατάστασι της μνήμης των.

—Κακούργα! Μὲ φάγατε, ἐδῶ μέσα!...
(Β. Χριστοδούλου)

—Έναθεσ τὰ νέα; Θά μᾶς κάνουν... τεχνητή
γονιμοποίησι, γιὰ νὰ βρέξουμε!...
(Τοῦ Σ. Πολενάκη)

ΙΠΠΟΤΙΣΜΟΣ

—Μήπως σᾶς... ἐνοχλῶ, δεσποινίς;
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Η ΝΟΥΝΑ, Ο ΝΟΥΡ ΚΙ' Ο ΕΛΟ

«Η Νούνα ήταν καθισμένη μόνη στο φως του φεγγαριού, έξω από την καλύβα του Νούρ. Σε λίγο, όταν θα δειχαινόταν ότι ο Νούρ είχε αποκοιμηθεί για καλά, θα πήγαινε στο μέρος, όπου οι βάρκες ήταν τραβηγμένες στην όχθη του ποταμού, θα τρυπούσε τη δάρκα του και θα σκέπαζε την τρύπα με λάσπη για να μην καταλάβει τίποτα...»

Οι περισσότερες από τις γυναίκες της φυλής της ήταν ένθυσιασμένες με την καινούργια κατάσταση, που τους επέτρεπε να έχουν δυο άντρες. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και με τη Νούνα. «Ήταν χαρά της να είνε γυναίκα του Έλο, μα απέχθωναν το Νούρ.

Ο Νούρ ήταν παχύς, και λαράς και σχεδόν πάντα παραπονιόταν για κάποιο φανταστικό πόνο. Κι' όταν δεν παραπονιόταν, κουτοπολύλευε σαν γρήα. Στο διάστημα της έβδομιάς που η Νούνα γινόταν γυναίκα του, η αδιάκοπη φλυαρία του την έφερνε σε απόγνωση.

Ο Έλο ήταν διαφορετικός. Ήταν νέος και λυγρός και τα μάτια του έλαμπαν. Ομίχλε στη Νούνα νεαρό πάνθηρα.

Τα τελευταία χρόνια—από κάποια μυστηριώδη και ανεξήγητη αιτία—οι γυναίκες της φυλής είχαν ελλείψει τόσο πολύ, ώστε ο μάγος αναγκάστηκε να θεσπίσει έναν καινούργιο νόμο: Κάθε γυναίκα άρχε δυο άντρες. Τη μία έβδομιά η γυναίκα θα ζούσε με τον έναν άντρα και την επόμενη έβδομιά με τον άλλο. Έτσι δεν υπήρχε πια κανένας ελεύθερος άντρας στη φυλή. Κι' αν η Νούνα γλύτωνε από το Νούρ, θα είχε ένα και μόνο άντρα τον Έλο. Καταλαβαί-

νοντας απ' τα ροχαλητά του ότι ο Νούρ είχε θυσιάσει στον ύπνο η Νούνα σηκώθηκε, πήρε το πέτρινο μαχαίρι της και προχώρησε προς τον ποταμό, προς τη δάρκα του.

Σε λίγες μέρες, στο ποταμό που ήταν γεμάτος κροκοδείλους, θα γινόταν η μεγάλη γιορτή των αντρών. Όταν ο Νούρ θα έμπαινε στη δάρκα του, το νερό που θα εισχωρούσε απ' την τρύπα θα τη βούλιαζε.

Η Νούνα σιγογόλασε στη σκέψη ότι οι κροκοδείλοι θα καταβρόχθιζαν το παχύ κορμί του Νούρ... Κι' ο Έλο θα ήταν πια έντελώς δικός της.

Ο Έλο ξύπνησε και γύρισε προσεκτικά για να μην ξυπνήσει τη Νούνα. «Επειτα χαμογέλασε όταν θυμήθηκε ότι ήταν η έβδομιά του Νούρ και τέντωσε μ' ευχαρίστηση τα μέλη του.

Δεν του άρεσε η Νούνα καθόλου. Μα ο νόμος της φυλής ήταν ρητός κι' η Νούνα η μόνη γυναίκα που δεν είχε δυο άντρες, όταν ο Έλο ενθελικώθηκε.

Δεν άρεσαν στον Έλο οι υπερβολικές περιποιήσεις, με τις οποίες τον ενοχλούσε αδιάκοπα, και η ατέλειωτη φλυαρία της τον έφερνε σε απόγνωση.

Α, όταν τα νέα κορίτσια της φυλής θα έφταναν σε ηλικία γάμου, ο αρχηγός θα τον άφνε ίσως να πάρη μία καινούργια γυναίκα...

Ο Νούρ ξύπνησε μ' ένα γρύλισμα και, γυρίζοντας, κτύπησε για πολλή ώρα τη Νούνα, που κοιμόταν δίπλα του. «Επειτα σηκώθηκε, πήρε το πέτρινο μαχαίρι της και δγχη από την καλύβα. Δεν ήθελε πια να μοιρά-

ζεται τη Νούνα με τον Έλο. Μα ήξερε ότι ο νόμος τρόπος να απαλλαγεί από τον αντίπαλό του ήταν να τον καλέσει σε μονομαχία. «Αν νικούσε θα έπαιρνε αποκλειστικά δική του πια τη Νούνα. Κι' ο νικημένος θα γινόταν δορά των κροκοδείλων...»

Μα ο Νούρ ήξερε επίσης ότι δεν μπορούσε να τα βγάλη πέρα με τον Έλο, που είχε τη λυγεράδα και τη δύναμη του πάνθηρα. Έτσι, πήρε κι' αυτός το δρόμο προς την όχθη του ποταμού, προς τη δάρκα του Έλο. Σε λίγο, η Νούνα θα ήταν έντελώς δική του...

«Ήταν η μέρα της μεγάλης γιορτής. Όλοι οι άντρες της φυλής συγκεντρώθηκαν στην όχθη του ποταμού. Οι κροκοδείλοι, που λιάνονταν έσπαλμένοι στην απέναντι όχθη, γλύστρησαν μέσα στο νερό όταν είδαν τις πρώτες βάρκες να μπαίνουν στον ποταμό. Στο αντίκρουσμά τους, οι γυναίκες έρριξαν και γούρλωσαν τα μάτια τους. Σπάνια γινόταν μια τέτοια γιορτή, χωρίς να δοκιμάσουν οι κροκοδείλοι ανθρώπινο κρέας.

Η Νούνα στεκόταν λίγο απόμακρη, με το πρόσωπό της σε πέτρινη μάσκα. Τα μάτια της μόνο, που έλαμπαν, φανέρωναν την αγωνία που ένιωθε.

Οι μισές βάρκες είχαν κιόλας ριχτεί στο νερό, όταν ο Νούρ έσπρωξε και τη δική του και πήδησε μέσα. Έγειρε μπροστά για να τη σπρώξει με το κορμί του κι' έξαφνα ένα ξεφωνητό φρίκης αντίηχησε! Η δάρκα έκανε νερά κι' ο Νούρ παραπάτησε κι' έπεσε στο ποτάμι. Οι κροκοδείλοι όρμησαν απ' όλες τις κατευθύνσεις προς το μέρος του.

Η Νούνα άνασσε μ' ανακούφιση. Τώρα ο Έλο θα ήταν ο μοναδικός άντρας της! Τα μάτια της γύρισαν προς το μέρος του.

Ο Έλο έσπρωξε τη δάρκα του στον ποταμό και πήδησε με χαρά μέσα. Μα την ίδια στιγμή συνέβη, κι' αυτός στήριξε το κορμί του στο ποτάμι!... «Ενα τελλό ξεφωνητό ξέφυγε από το στήθος της Νούνα που ξεχνώντας τον κίνδυνο ρίχτηκε άμέσως στο ποτάμι! Ένας κροκοδείλος που δεν είχε προλάβει να φά ούτε μία μπουκιά από το Νούρ, κινήθηκε γοργά προς το μέρος της...»

Ο Έλο βγήκε ανέπαφος στην όχθη του ποταμού. Είχε ξεφύγει κολυμπώντας κάτω από την κοιλιά των τεράτων που συνωστίζονταν γύρω από τα τελευταία κομμάτια του σώματος του Νούρ... Γύρισε για μία στιγμή με το ποτάμι και είδε τους κροκοδείλους να συνωστίζονται γύρω από τη Νούνα, κομματιάζοντάς την! Δεν ένοιωσε όμως παρά ανάκοψη γιατί είχε απαλλαγεί από αυτήν. Ήξερε κιόλας το κορίτσι, που θα διόλεγε για γυναίκα του. «Ήταν ένα νόστιμο, κροφτιαγμένο και δροσερό πλάσμα που το λαχταρούσε από καιρό.

PAMON LH

ΓΑΝΑΤΟΔΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΣ

Το σκυλί του πασά

Κάποτε ο Ναστραδίν Χότζας ταξίδευε στην Πόλη.

Μια μέρα που γύριζε στους δρόμους ένα σκυλί χύμηξε να τον δαγκώσει.

Ο Ναστραδίν, που δεν ήξερε τίποσ ήταν το σκυλί, έβγαλε από το δισάκι που είχε στον ώμο του ένα χατζάρι, το χτύπησε στο κεφάλι και το σκότωσε.

Μα το σκυλί ήταν το πασά Χουσεΐν, που μόλις έμαθε τι συνέβη κάλεσε άμέσως στο παλάτι το Χότζα.

Γιατί, Ναστραδίν, σκότωσες το σκυλί μου; τον ρώτησε.

Γιατί, πολυχρονιμένο μου πασά, ρίχτηκε να με δαγκώσει, τον αποκρίθηκε απαθείστατα ο Ναστραδίν.

Καλά. Και δεν μπορούσες να το χτυπήσεις με τη λαθή του χατζαριού σου, αντί να το χτυπήσεις με την κόψη και να το σχίσεις το κεφάλι;

Αυτό θάκανα, πασά μου, αν ο σκύλος σου επιχειρούσε να με δαγκώσει με την... ούρα. Άλλά, δυστυχώς, μου ρίχτηκε με τα δόντια!...

Η ξεφωνητή αυτή απάντηση του Χότζα έκανε τον πασά να γελάσει με τη καρδιά του και να τον αφήσει ελεύθερο...

★

Ένα πρωί ο Ναστραδίν Χότζας πηγαίνοντας στην αγορά συναντήθηκε με τον Ταχίρ, έναν τζαναμπέτη, ψεύτη και κλέφτη συχωριανό του που δεν είχε το ταίρι του.

Καλημέρα, Χότζα έφηνε.

Καλή σου μέρα, Ταχίρ. Τι είν' αυτό που κρατάς;

Ένα πουκάμισο είνε, Χότζα και θέλω να το πουλήσω.

Κλεμένο είνε, μπρέ;

Όχι... δηλαδή... ναι. Τό κλεψα από κάποιον περσικό. Άναλαμδάνεις να το πουλήσεις στο παζάρι;

Ο Χότζας είχε απενταρίσει.

Φέρο δω, είπε, και περίμενε ως πού να γυρίσω.

Αντί να πάη στο παζάρι ο Χότζας πήγε σπίτι του, φόρεσε το πουκάμισο, πέταξε το δικό του το μπαλόνι στ' άπλυτα και γύρισε κοντά στον Ταχίρ.

Το πουλήσες το πουκάμισο; τον ρώτησε εκείνος.

Το πουλήσα, Ταχίρ.

Ο κλέφτης έτριψε τα χέρια του γεμάτος χαρά.

Και πόσο το πουλήσες, Χότζα μου;

Στην ίδια τιμή που τόχες αγοράσει!... του απάντησε ο Χότζας.

Και γυρίζοντας του τις πλάτες τράβηξε χαμαριωτός - χαμαριωτός για το καφενείο.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπελλας, δόδος Δύσεως, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησία Δρχ. 200.000

» Ἐξαμηνος » 100.000

» Τριμηνος » 60.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐσωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννη Παπαγεωργίου.

Ὁ ἀόρατος ΚΟΣΜΟΣ

Παράξενο διήγημα

20 Αὐγούστου. — Ὁ σκύλος μου, ὁ Μπίλυ, φέρεται ὅλο καὶ πιό παράξενα... σὺν ὧν ἀντιλαμβάνεται πράγματα ἀνύπαρκτα. Σήμερον τ' ἀπόγευμα ὄρμησε νὰ γαυγίσῃ, με μανία. Ἐπειτα ἔφυγε τρέχοντας, κατατρομαγμένος, καὶ ξαναγύρισε ἀργὰ τὸ βράδυ... Μπορεῖ ἀραγε εἶναι σκύλος νὰ ἰδῇ μετὰ τὴν ὁσφρησὶ; Μήπως μία μυρμηδία γενναίη στὸ μυαλό του τὴν εἰκόνα τοῦ πλάσματος ποὺ τὴν προκάλεσε;

2 Σεπτεμβρίου. — Καθὼς κύτταξα τ' ἀστέρια, χτέες τὴ νύχτα, τὰ εἶδα ἐμφανικὰ νὰ χανώνται, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, γιὰ μία στιγμὴ μόνο! Ὁλῆγε κανεὶς πὺς προχωροῦσε στὸν οὐρανὸ ἕνα σκοτεινὸ κύμα... ἢ μάλλον πὺς περνῶσε κατὰ ἀνάμεισιν στ' ἀστρά καὶ στὰ μάτια μου. Τί ὅμως;... Ἐμεῖνα ἀγρυπνῶς ὅλη τὴ νύχτα, προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσω τὸ μικρὸ αὐτὸ περιστατικόν. Τὸ πρῶν γέλασα μετὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Γιατὶ ν' ἀνησυχῶ ἔτσι, ἐπειδὴ κρύφτηκαν μερικὰ ἀστρά;...

15 Σεπτεμβρίου. — Βρῆκα γύρω ἀπ' τὴν καλύβα μου τεράστιες πατημασιές. Φαίνεται πὺς περῶσε ἀπὸ δὴ κάποιος κολοσσίσσιος ἀνθρώπος ἢ πῆχκος! Ὁμολογῶ ὅτι τρόμαξα... Περνῶς τώρα τὴ νύχτες μου μετὰ τὰ μάτια ὀρθανόχιστα, κυττάζοντας τὴ διπλανοπαρῶν πόρτα μου. Καὶ γιὰ νὰ προσεκτικῶ τὸ παρὰ ῥυθρο, γιὰ νὰ μὴν ἰδῶ νὰ ἐμφανιστοῖ ἐξαφνικὰ ἕνα πρόσωπο φρικτό...

20 Σεπτεμβρίου. — Στὶς περιπλανήσεις μου στὸ βουνό, δοκίμασα τὴν ἐντύπωση πὺς με παρακολουθεῖ κάποιος! Γύρισα πολλές φορές ἀπότομα τὸ κεφάλι μου, μὰ δὲν εἶδα τίποτε. Φάναξα, μὰ δὲν μού ἀπάντησε κανεὶς... Ὅσο πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, μεγαλώνει ἡ ἀγωνία μου. Δὲν πέφτω στὸ κρεβάτι, γιατί δὲν τολμῶ νὰ κοιμηθῶ. Καταλαβαίνω ὅτι τὸ πλάσμα αὐτὸ τριγυρίζει κοντὰ στὴν καλύβα μου. Ἄν καταφέρω νὰ μὴ μέσῃ, δὲν θέλω νὰ με βρῇ κοιμισμένο.

27 Σεπτεμβρίου. — Ἡρθε καὶ πάλι!... Χτέες, εἶδα ἕνα κουβὰ γεμάτο νερὸ νὰ σηκώνεται μόνος του στὸν ἀέρα, νὰ γέρνῃ ἐλαφρὰ καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ ὑψότερ στὸ ἔδαφος... Ἄν νάχε πῆ ἀπ' αὐτὸν κάποιος μετὰστῆσι ἀνθρώπος καὶ δύναμι... Ἐρχεται συνήθως τὴς νύχτες. Ἀπόψε θὰ παραφύλαξω μετὰ τὸ τοῦφεκι μου.

28 Σεπτεμβρίου. — Ἐμεῖνα χτέες τὸ βράδυ κρυμμένος στὸ δάσος, κοντὰ στὸ μέρος ποὺ εἶχα δὴ ἐπανειλημμένως τὴς πατημασιές του. Εἶμαι βέβαιος πὺς δὲν ἀποκοιμήθηκα διόλου... Δὲν εἶδα τίποτε. Τὸ πρῶν ὅμως, βρῆκα καινούργια ἴχνη του!

3 Ὀκτωβρίου. — Δὲν θὰ φύγω! Ὅχι, δὲν θὰ με διώξῃ ἀπ' τὸ σπίτι μου!

5 Ὀκτωβρίου. — Δὲν ἀνέχω πιά... Εὐτυχῶς, ὁ νεαρὸς Πέτρος Σμιθ θάρρῃ νὰ μείνῃ μερικὲς μέρες μαζί μου. Αὐτὸς εἶναι μορφωμένος, ἐξυπνός. Ξέρεῖ ὅλες τὴς νεώτερες ἐπιστημονικὲς ἀνακαλύψεις. Θὰ νιώθω κάποια ἀνακούφιση κοντὰ του. Κι' ἀπ' τὴ συμπεριφορὰ του θὰ καταλάβω ἂν με νοιμίζῃ τελλό!

7 Ὀκτωβρίου. — Βρῆκα, χτέες τὴ νύχτα, τὴ λῦσι τοῦ αἰνίγματος... ἀπλῆ καὶ τρομερὴ συγχρόνως! Δὲν εἶμαι λοιπὸν τελλό!

Ὑπάρχουν ἴχνη ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς ἀκούσουμε, γιατί εἶναι πολὺ ὑψηλὴ ἡ πολὺ χαμηλὴ καὶ τὸ ἀτέλες ἀνθρώπινο αὐτί δὲν κατορθώνει νὰ

τοὺς συλλάβῃ. Ἐτσι λοιπὸν ὑπάρχουν καὶ φωτεινὲς ἀκτίνες ποὺ δὲν τίς διακρίνει τὸ μάτι μας, ἡ ἐπιστήμη ὅμως ἐξακριβώνει τὴν παρουσίαν τους. Εἶναι ἀτέλες τὸ μάτι, καὶ βλέπει μόνον ὀρισμένα χρώματα. Μὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλα χρώματα, ἀόρατα... Τὸ μυστηριώδες πλάσμα ἔχει ἕνα ἀπ' τὰ χρώματα αὐτά. Κι' εἶναι ἀόρατο γιὰ τὸ ἀνθρώπινο μάτι!

Ἡ περιόχη ποὺ μένω, εἶναι σχεδὸν ἀνεξερεύνητη. Ἀνατολικά, ἀπλώνονται δάση ἀπέραντα, ὅπου δὲν εἶναι κανεὶς ποτὲ εἰσχωρήσει. Ἰσως κατοικοῦν ἐκεῖ μέσα ἀόρατα ὄντα, ἕνα ἀπ' τὰ ὁποῖα ἤρθε ὡς τὴν καλύβα μου... Μὲ κτύπησε διαρκῶς, με κατασκοπεύει. Εἶναι ἀραγε δυνατότερο ἢ ἀσθενέστερο ἀπὸ μένα; Ἀνῆκει σὲ τελειότερο ἢ σὲ ἀτελέστερο ζωικὸ εἶδος; Καταλαβαίνω πὺς εἶναι ἐχθρός μου! Ὅταν τὸ ξανασυναντήσω, θὰ πυροβολήσω...

(Ἐδῶ τελειώνει τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Τζῶν Μόργκαν, κυνηγοῦ θηρίων. Καὶ συνεχίζει τὴν ἀφήγησίν του ὁ φιλοξενούμενός του δημοσιογράφος Πέτρος Σμιθ).

Ὁ ἥλιος ἦταν πιά ψηλὰ. Ὁ Μόργκαν κι' ἐγὼ εἴχαμε πάρει τὰ τοῦφεκι μας. Τὸ σκυλί μὰς ἀκολουθοῦσε. Ὁ Μόργκαν μού εἶπε ὅτι θὰ βρῆσκαμε περισσότερὸν κυνήγι πῖσῶ ἀπὸ κατὶ μεγάλα δέντρα. Γιὰ νὰ φτάσωμε ὡς ἐκεῖ, διασχίσαμε ἕνα ἀνάμειστο κάμπο, σκοτασμένο με θάμνους.

Εἴχαμε φτάσει σ' ἕνα σημείον, ὅπου ἦταν πυκνότερη ἡ βλάστηση. Ἐαφνικά, ἀκούσαμε θορυβὸ δεξιά καὶ ἄνω, ὡς ἂν περνούσε κάποιο ζῷον μέσα στὴ ζούγκλα. Ὁ Μόργκαν στάθηκε, μετὰ ἐκπρῶσι ἀγωνίας, καὶ κύτταξε τοὺς θάμνους ποὺ κοινοῦνταν. Εἶχε ἐτοιμάσει τὸ ὄπλο του γιὰ νὰ πυροβολήσῃ.

Ξέροντας τὴ συνθησμένη ψυχραμία του, ἀπόρρησι γι' αὐτὴν τὴν ταρσχή του. Γύρισε ἔξαφνα πρὸς τὸ μέρος μου, κατάκλιμος. Ὅλα γύρω εἶχαν ησυχάσει. Δὲν ἀκούονταν πια τίποτε. Κι' ὅμως ὁ Μόργκαν ἔμενε ἀκίνητος, στὴν ἴδια ἀμυντικὴ στάσι.

Τί εἶναι; τὸν ρώτησα. Πέστε μου λοιπὸν, μίληστε!

Εἶναι... τὸ Μυστηριώδες Πλάσμα! μουρμούρισε βραχνά.

Τὰ φυτὰ ἀρχισαν πάλι νὰ κοινοῦνται ἀνεξήγητα, νὰ λυγίζουν, νὰ σπάζουν. Κι' αὐτὶ προχωροῦσε ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος μας... Τί ὅμως;

Δὲν εἶχα φοβηθῇ ποτὲ ἄλλοτε. Ἐμπρὸς ὅμως στὸ υπερφυσικὸ ἐκεῖνο φαινόμενο, μετὰ ἑνὸς ἑνὸς τρελλοῦ τρόμου... Ἐχομὲ τὸση ἐμπρησσοσύνη στὸς φυσικοὺς νόμους, ὥστε τὸ σταματήμα τὴς λειτουργίας τους μὰς φαίνεται τρομερὴ ἀπειλή, σὺν ἀργῇ μὴς κατατροπῆς.

Ὁ Μόργκαν σήκωσε ἐξαφνικὰ τὸ ὄπλο του καὶ πυροβόλησε πρὸς τὸ σημείον ἐκεῖνο. Ἀκούστηκε τότε ἕνα ἀνατριχιαστικὸ οὐρλιασμα θηρίου κι' ἀνθρώπου μαζί! Ὁ Μόργκαν πέταξε τὸ τοῦφεκι του κι' ἔτρεξε νὰ φύγῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μ' ἐρρίξε κάτω ἕνα πράγμα βαρὺ κι' ἀόρατο! Ἐμεῖνα ἀνασθάνοντας μερικὲς στιγμὲς. Συνήλθα ἀκούοντας τὴς σπαρακτικὲς φωνὲς τοῦ Μόργκαν. Πεταχθήκα ὀρθὸς κι' ἔτρεπα νὰ τὸν βοηθήσω...

Ὡ, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ ἀνατριχιαστικὸ θέαμα ποὺ ἀντίκρισα! Λίγο μακρύτερα, ὁ Μόργκαν, γονατιστός, τινάζονταν ἀπὸ μία ἀόρατη δύναμι. Ἐξαφνικὰ, τὸ δεξιὸν τοῦ χέρι ξεκόλλησε ἀπ' τὸ κορμὶ του κι' ἔμεινε μετέωρο. Τ' ἄλλο ἔλειπε ἀπ' τὴ θέσι του...

Τὸ πλάσμα ποὺ δὲν κατασπάρει μετὰ τὸση μανία, δὲν φαίνεται καθόλου... Τὰ βαγνήτὰ ποὺ δυστυχισμένον ἀδυνατίζουν ὀλοένα, πνίγονταν ἀπὸ κατὶ μυστηριώδη μόνυρητῶν...

Ὅταν ἔφτασα κοντὰ του, εἶχε πῆξῃ ξεψυχήσει... Α. ΡΟΜΟΥΕΛ

Τὸ μακιγιὰζ τῶν χειλέων

Τὰ χεῖλη πρέπει νάχουν πάντοτε μιὰ ρόδινη ἀπόχρωσι ποὺ ἀπορροπῆται πρὶν νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τὴ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου. Εἶναι πολὺ ἐμφανὲς ἡ ἰδέα νὰ βάφονται τὰ χεῖλη μετὰ χρώμα υπερβολικὰ ζωρὰ καὶ ὀχι ἀνάλογο μετὰ τὴ χροιά τοῦ προσώπου καὶ τὸν μαλλιών ἢ νὰ ζωγραφίζονται ἔξω ἀπὸ τὴ φυσικὴ γραμμὴ τους, γιὰ αὐτὸ εἶναι πράγμα ἀντισθητικὸ καὶ ἀκατασθητό.

Τὸ μακιγιάρμα καὶ ἡ περιποίησι τῶν χειλέων γενικά πρέπει νὰ γίνεται μετὰ ἐλαφρότητα, γιὰ τὴ χεῖλη εἶναι εὐαίσθητα καὶ δὲν ἀντέχουν σὲ κακώσεις. Ἡ ἐλαφρὰ χρῆσις τοῦ ροῦς προστατεύει τὰ χεῖλη καὶ ἀπὸ τὴς διαφόρες καιρικὲς μεταβολῆς καὶ τὰ καλλυντικὰ τοῦ προσώπου δὲν πρέπει νὰ ἐγγίζονται τὰ χεῖλη, γιὰ τὰ μαρμαίονται καὶ τὰ ραγίζουν. Ἐνα ἐλαφρὸ κι' ἀγνὸ ροῦ, ποὺ νὰ μὴ σκάρῃ στὴ χροιά τοῦ προσώπου καὶ τῶν μαλλιών, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται γι' αὐτὰ.

Ἀπὸ ὅλα τὰ καλλυντικὰ τοῦ προσώπου τὸ ροῦ τῶν χειλέων, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ὀφείνεται νὰ γίνεται ἡ μεγαλύτερη χρῆσις. Ὑπάρχουν πολλὰς γυναικες ποὺ, κακὰς βέβαιον, δὲν χρησιμοποιοῦν στὸ πρόσωπο οὔτε καλλυντικὸ οὔτε ποῦδρα, ἀλλ' ἀρκούνται νὰ ζωρῶνται μόνο μετὰ λίγακι ροῦ τὰ χεῖλη τους. Κατὰ τὸ καλοκαίρι, μάλιστα, οἱ περισσότερες γυναικες ἀφίνουν τελείως ἐκτεθειμένον τὸ δέρμα τοῦ προσώπου τους καὶ δὲν χρησιμοποιοῦν καθόλου προστατευτικὰ καλλυντικὰ, πράγμα καταστροφικὸ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα, ἀλλ' ἀρκούνται σὲ κοκκίνο ποὺ δίνει στὰ μάγουλά τους ὁ ἥλιος κι' ὁ καυτερός ἀέρας. Καὶ ὅμως ἔχουν κι' αὐτὲς στὸν ὅμοιο τὸν ροῦ τῶν χειλέων, τὸ μόνο ποὺ χρησιμοποιοῦν. Τὸ ροῦ ὅμως τῶν χειλέων τοῦ ὁποῖου γίνεται ἡ μεγαλύτερη καὶ συνθηστέτερη χρῆσις, εἶναι καὶ τὸ πῖν ἐπικίνδυνον ἀπὸ ὅλα τὰ καλλυντικὰ. Γι' αὐτὸ σήμερον, ἔχοντας ὅπ' ὀχι καὶ τὴς πολλὰς ἐπισφαλῆς ποὺ παίρνουν γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ μιλήσωμε γιὰ τὸ πιθανὸν δυσῆστα τοῦ κοσμητικοῦ αὐτοῦ, ποὺ φαινομενικὰ παρουσιάζεται τόσο ὀδῶδες! Οἱ περισσότερες γυναικες ὅταν ἐκλέγουν τὸ ροῦ τῶν χειλέων, δὲν κυττάζουν πρὸς τὸ χρώμα καὶ τὸ ἄρωμα, δίχως νὰ τοὺς περνῇ ποτὲ ἀπὸ τὸ μυαλό ὅτι τὸ ροῦ φταίει, ὅταν τὰ χεῖλη τους συχνὰ φουσκώνουν, πληγάζουν ἢ ἐρεθίζονται. Ἡ μόνον αὐτὴ καὶ τὸ πρῆξιμ τῶν χειλέων εἶναι πάθος γνωστὸ μετὰ τὴν ὀνομασίαν «χειλιτὶς τοῦ ροῦ». Ἡ χειλιτὶς ἀρχίζει μετὰ τὴ σποραδικὴ ἐμφάνισιν μερικὸν ὀμοειδῶν φυσαλίδων ἐρεθιστοῦ σὲ διαφόρῃ μέρη τῶν χειλέων. Ἄν δὲν ληφθοῦν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὰ κατάλληλα θεραπευτικὰ μέτρα δηλ. διακοπὴ τῆς χρῆσεως τοῦ ροῦς, χλιαρὲς κομπρέσες ἀπὸ ὕδατος χαμομηλάνοιο στὰ χεῖλη καὶ ἐπελῆψεις τῶν μετὰ μὴν γλυκοδερμικὴ ἀλοιφή, τότε ἐξακολουθοῦν νὰ σκαίνων καὶ οἱ ραγίδες τους μολύνονται, ἐπικολοῦθι φλεγμονὴ μετὰ πῦν καὶ ἄλλες ἐπικίνδυνες ἐπιπλοκές. Σπάνιως βέβαιον ἡ χειλιτὶς τοῦ ροῦ παίρνει τόσο σοβαρὰ μαρφή. Τὴς περισσότερες φορές περιορίζεται σὲ μιὰ ἐλαφρὰ φλεγμονή, ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ σκάσιμο ἐπιδύον κι' ἀρκετὰ ἐκνευριστικόν.

Ἡ «χειλιτὶς τοῦ ροῦ» ὀφείλεται τὴς περισσότερες φορές στὴν ποιότητα τῆς χρωστικῆς οὐσίας ἢ στὸ ἄρωμα τοῦ κρῶγιον. Πολλὰς φορές δὲν φαίνεται οὔτε τὸ ἕν οὔτε τὸ ἄλλο, ἀλλὰ ἡ ὑπερευαίσθησις καὶ ἡ ἀλλεργικὴ προδιάθεσι τοῦ ὁτόμου. Τὸ τοῦ ροῦ π. χ. ποὺ ἔχει κακὰ ἀποτελέσματα στὰ χεῖλη μὴς κυρίως, μπορεῖ νὰ χρησιμοποιοῖται δίχως τὴν παραμικρὴ βλάβη ἢ ἐνοχλήσι ἀπὸ ἐκατοντάδες ἄλλων κυρίων.

Δὲν ὑπάρχει ὁμοειδὴς ζήτημα κακῆς ποιότητος τοῦ ροῦς στὴν περιπτῶσι αὐτῇ, ἀλλ' ὑπάρχει εἰδικὴ εὐαίσθησις τῶν χειλέων, ἔχοντι ὀρισμένον χρωστικὸν οὐσίαν, ὅς συμβαίνει καὶ μετὰ κάθε ἑνὸς μακιγιάρ τοῦ προσώπου καὶ ἰδιοκτήτου μετὰ τὴν διαφόρῃ φάρ. Γι' αὐτὸ καθε γυναικα δὲν πρέπει ν' ἀλλάξῃ διαρκῶς χρώ

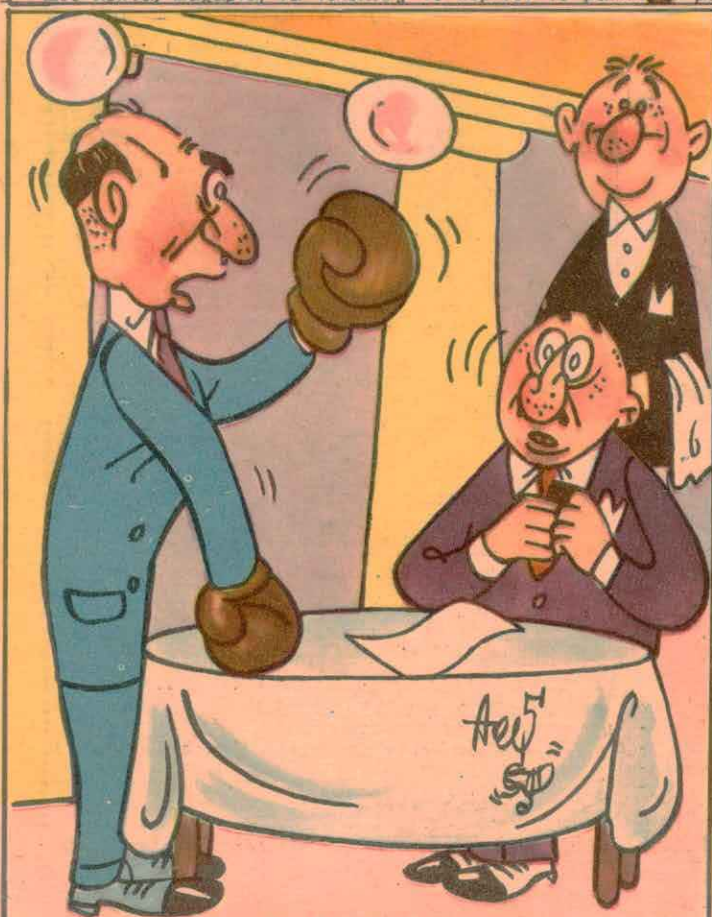

— Διό λεπτά, Ζαχαρία, να τελειώση το κορίτσι το μανικιό μου...

— Μαρία, βοήθησε τον κύριο Κοντίδη να πάρη το καπέλλο του...

(Τού 'Αρχέλαου)

— Άκου εδώ, Βαγγέλη. Σήμερα είμαι αποφασισμένος να πληρώσω εγώ το λογαριασμό!...

(Τού 'Αρχέλαου)

— Πάλι ξεχάσατε, κύριε Μιχαλάκη, να πληρώσετε το τηλεφώνημα!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)